

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Polly Dugan

Aşkın Vasiyeti

Ölümü var eden nedir ki zaten?
Hayatta olmak değil mi?

Polly Dugan

Askin Vasiyeti

Sadece zamanın merhem olabileceği bir kaybın yarattığı boşluğu kim doldurabilir?

Leo McGeary bir yılbaşı gecesi en yakın arkadaşı Garrett'tan, başına bir şey geldiği takdirde karısı Audrey'yle evlenmesini ister ve ona bir anlaşma imzalatır. Arkadaşının ciddiye almadığı, ancak anlaşma kâğıdını hatıra olsun diye sakladığı bu teklif, on iki yıl sonra Leo'nun hayatını kaybetmesiyle tekrar karşısına çıkar.

Garrett, Audrey'ye yardım etmek için hayatını değiştirecek bir karar alarak Portland'a yerleşir. Çok geçmeden birbirlerine karşı hisleri olduğunu fark eden Garrett ve Audrey için işler bundan sonra karmaşık bir hal alır. Genç kadın yıllar önce yapılan anlaşmayı öğrenince Garrett'in, hayatına girmesine neden olan o masum vaat, aynı zamanda onun hayatında kalması için bir engel haline gelir.

f /martiyayinlari
i /martiyayinlari

ISBN 978-605-186-431-0

9 786051 864310
internette sipariş: okuoku.com

Polly Dugan

"Garrett, Audrey ve üç oğlunun
bakış açılarıyla anlatılan,
karakterlerin iç dünyalarını
gerçekçi bir şekilde tahlil eden
samimi bir roman."

Coastal Living

"Her şeyi yitirdiğini, eski güzel
günleri yeniden yaşamının
mümkün olmadığını düşünenler,
bu romana kulak verin."

Library Journal

"Bu kitapta aşkın, arkadaşlığın,
kaybedişin ve ölümün en
dokunaklı hikâyesini
okuyacaksınız."

Willamette Weekly

Aşkın Vasiyeti

Portland, Oregon'da eşi ve
iki oğluyla birlikte yaşayan
Polly Dugan, Dickinson
Üniversitesi'nden mezun olduktan
sonra Tin House Yazarlık
Atölyesi'nde yazarlık eğitimi aldı.
İlk hikâye kitabı *A Matter of
Time*'la 2012'de Line Zero
Edebiyat Ödülü'nü kazandı.
Aşkın Vasiyeti, yazarın Martı
Yayınları'ndan çıkan
ilk romanıdır.

Polly Dugan
Askin
Vasiyeti

Aşkın Vasıyeti

Özgün Adı: *The Sweetheart Deal*

Polly Dugan

Editör : Gamze Büyükkaya
Çeviren : Belgin Selen Haktanır
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım : Hülya Kılıç

1. Baskı: Aralık 2017

ISBN: 978-605-186-431-0

Yayınevi Sertifika No: 12330

©Polly Dugan

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatoliaİt Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık

Martı Yayın Dağıtım San. Tic. AŞ

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38

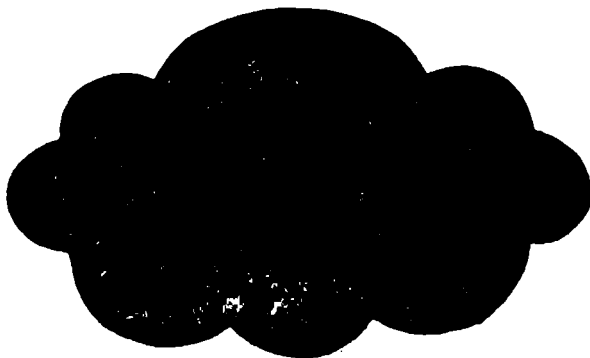
www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

Baskı: MY Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 - SERTİFİKA NO: 34191

Polly Dugan
Askin
Vasiyeti

Yerimi kim alacak?

U2, “Who’s Gonna Ride Your Wild Horses”

Ne kadar az şey söylersek, o kadar iyi

Gerisini konuşurken uydururuz.

Talking Heads, “This Must Be the Place (Naïve Melody)”

Bu arada, seni yine de seveceğim.

National Flower, “Riot”

Leo

“Ölürsem, Audrey’yle evlenmeni istiyorum,” dediğimde Garrett’in ciddi olduğuma asla inanmadığını biliyordum. Karımı gelinin yap çünkü o bir gelin olmak için doğdu, dul karım olmak için değil. Audrey’nin de ciddi olduğuma inanmadığını biliyordum ama hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Bir itfaiyeciydim; hayatımı her gün tehlikeye atıyordum. Şüphesiz, bizim departmanda benim gibi düşünen tek kişi ben değildim. 11 Eylül’den sonra, bunu Garrett’tan istemenin doğru karar olduğuna inanmış ve bu konuda kendimi gayet iyi hissetmiştim. Elbette öyle hissetmiştim. Garrett en iyi arkadaşımdı. 1983 yılında, ikimiz de daha on dört yaşlarındayken tanışmıştık ve en iyi arkadaşım olmuştu. Başka arkadaşlarım, iyi arkadaşlarım da vardı. Örneğin, itfaiyeden Gallagher en az on kişiye bedeldi ama Garrett benim için bir erkek kardeş gibiydi. Bu kadar basitti...

Üçümüz bu konuda yıllardır şakalaşıyorduk. Garrett beni telefonla aradığında, Audrey bana kaç kere, “Leo, ikinci kocam arıyor! Ahizeyi kaldırır mısın?” diye seslenmiş ve sonra da Garrett’a dönüp, “Hoşça kal tatlım, veriyorum telefonu,” demiştir ve Garrett’la ben konuşmaya başlamışızdır. Audrey her şeyimdi; aşkım, oğullarımın annesiydi. Tabii ki gelecekle

ilgili planımı yerli yerine oturtmalıydım. Tabii ki kimse ölmemi bekliyor filan değildi. Biraz eğleniyorduk işte.

Onların birbiriyle içli dışlı olacağını aklıma bile getirmiyordum. Bunu yapmam mümkün değildi. Tek düşündüğüm şey şuydu: Audrey ve oğlanlar kendi başlarına kaldıkları ve benim de bu konuda bir söz hakkım olduğu takdirde, onlara göz kulak olmasını isteyebileceğim tek kişi Garrett olacaktı. Daha sonra neler olur, neler biterdi, onları görmek için ben etrafta olmayacaktım nasıl olsa. Bu, onların bileceği bir işti.

Hayatta kendiniz için yarattığınız, elde etmek için çaba sarf ettiğiniz ve kazandığınız paha biçilmez, değerli sorumluluklar vardır: çocuklarınız, paranız, mülkünüz ve hatta evcil hayvanlarınız gibi... Bunlar beslenmek ve doğru dürüst korunmak isteyen hazinelerdir. Bu sorumlulukları yerine getiremeyecek durumdaysanız, o zaman bunları belirlemenin size neredeyse imkânsız geldiği birisinin ellerine bırakırsınız. Onlara en iyi şekilde bakma ve sadece sizin verebileceğiniz türden bir sevgiyi verme görevini kendinizin dışında bir kişiye vermeniz aslında delilikten başka bir şey değildir ama Audrey ve ben nihayet bağrımıza taş basıp vasiyetnamelerimizi yazmış ve bu iş için düşündüğümüz herkes bize deneyimsiz, kesinlikle kusurlarla dolu, çılgın ve oğlanlara bakmaya layık değilmiş gibi gelmişti. Aileden ya da arkadaşlar arasından seçebileceğimiz kişilerden oluşan liste bir anda kısalıvermişti, ama Audrey'nin muhafazakâr erkek kardeşini ve yengesini adaylarımız olarak kabul etmek zorunda kalmıştık, benim kız kardeşim ve eniştem de

yedek olacaktı ama iki aile de ülkenin diğer tarafında yaşamaktaydılar. Christopher daha bebekken, bu kişiler için özel talimatlar yazmış, onlardan vaatler almış ve oğlanların Katolik okuluna gönderilmesini, açık fikirli –ilerici– siyasal zihinli kişilerle birlikte olmalarını şart koşmuştuk. Tabii ki, onlar da bütün bu şartları kabul etmişlerdi. Aslında, bizim bu istediklerimizin uygulanmasında kendilerini zorlanmış hissetseler bile, biz bunun farkına bile varmazdık.

Garrett Y2K 'yı' bizimle birlikte Portland'da yaşadığında, Audrey ve ben 7 yıldır evliydik. Düğünümüzden sonra onu ilk kez görüyorduk. Sağdıçlarımdan biriydi.

“Biletimi aldım ve uçup geliyorum,” demişti bana kasım ayında. Bir süredir yine ikinci iş olarak lisansüstü eğitimdeydi. “Portland’a gelmekte geç bile kaldım. Bu milenyum artık başımızdan savacaksak eğer, bunu yaparken ikinizle birlikte olmak istiyorum.”

Yılbaşı gecesi, bir çocuk bakıcısı bulduk ve şehir merkezinde erken saatte bir akşam yemeği yedikten sonra New York'un geriye doğru sayımını izlemek ve kadeh kaldırmak için tam vaktinde eve döndük. Dünyanın sona ermediğini görerek rahat bir nefes aldık. Audrey o tarihte Andrew'a hamileydi, o yüzden ikimizi de öperek saat 10.30 olduğunda yatmak için izin istedi. Garrett ve ben oturmaya devam ettik. Christopher ve Brian daha çok küçüklerdi ve sabahları erken uyanıyorlardı.

* Milenyum hatası ya da Y2K hatası olarak da bilinen ve 1 Ocak 2000 yılından sonra eski bilgisayar ve yazılımlarında görülen, tarih ve zamanla ilgili işlemlerde hatalı sonuçlara yol açan yazılım sorunudur.

Böylece, 1999 yılı kabuğunu değiştirip de 2000'e dönüş-
tüğü anda, biz de şöminenin önünde oturmuş purolarımızı
tuttürüyorduk. Ben sarhoş olmuş ve çok duygusallaşmışım.
Portland'da aralık ayında ender rastlanan yağışsız, bulutsuz
ve soğuk bir geceydi. İnsanların gidişatına kafayı takmışım.
Hem de böyle bir gecede ve böyle bir dostla birlikteyken...

Garrett ve kadınları... Bunu konuşup duruyorduk. Takvi-
minizi onun kadınlarına göre ayarlayabilirdiniz. Garrett bi-
riyle en fazla on sekiz ila yirmi ay boyunca –ya da daha az,
ama asla iki yıl değı– birlikte olur ve sonra onu terk ederdi.
Arınma orucu tutar gibi bir süre yalnız yaşadıktan sonra da
yeniden piyasaya çıkardı. Sevgililerinin bazılarının sadece
adlarına bakarak, Garrett'la kaç dönem birlikte olabilecek-
lerini bile tahmin edebiliyordum. Garrett, Acacia'yla bir, Zoë
ve Piper'le de iki dönem birlikte olmuştu. Bizi ziyaret ettiğin-
de ise Nichole'le bir dönemlik bir birliktelik yaşıyordu.

“Öğrenci mi?” diye sordum.

“Bir lisansüstü öğrencisi,” demişti Garrett. “Ama *benim*
öğrencim değil. Tanrı aşkına, o kocaman bir kız, Leo. Çükü-
mün tutuklanmasına da, işten atılmama da neden olmasına
izin vermem.”

“Neden güzel bir Mavis ya da bir Edith bulmuyorsun?”
diye sormuştum. “Peki, ya Opal'a ne dersin?”

“Hey, ne oluyor burada?” diye bağırırmıştı tatsız bir sesle.
“Bu boktan yargılama da ne demek oluyor? Ben sana birlikte
olmaktan çok mutlu olduğum Nichole adlı bir kadından bahse-
diyorum ve sen de bana tam bir dallama gibi davranıyorsun.”

Usturuplu konuşmalıydım. Mutluluk olarak tanımladığı bir buçuk yıllık bir süreyi başka bir kadınla birlikte geçireceği aynı uzunluktaki bir sürenin takip etmesi Garrett için bir sorun oluşturmuyordu. O yüzden Nichole'le olan birlikteliğini tartışırken, biraz bastırmıştım.

“Seninle evlenmek istediklerini biliyorsun, değil mi?” demiştim. “Bir iki ay birlikte olduktan sonra seninle aynı yolda yürüdüklerini, kahverengi kumtaşından yapılmış bir evin yerden tavana kadar kitaplarla dolu olan kütüphanesinde birlikte yaşadığınızı hayal ederler. Bir Basset av köpeğiniz, yok yok, bir Teriyerinizi bile vardır... sen piponu tütürüyorsunuzdur, gözlüklerini takmışsındır ve kolsuz yeleğini giymişsindir.”

“Kahretsin!” demişti. “Ben asla kolsuz yelek giyip pipo içmeyeceğim.”

“Belki şimdi değil,” diye kıkırdamıştım. “Daha sonra, sonsuza dek mutlu yaşamaya başladığınızda. Hatta arada bir belki de bir yün hırka bile giyebilirsin.”

“Siktir!” diye bağırıştı. “Gülüyorsunuz. Seni sırtıkan!”

Gülmekten ağızımdaki içkiyi püskürtmüş ve yeniden konuşabilecek duruma gelene kadar iki büküm kalmıştım. “Sırtıkan mı?” diye bağırıştım. “Asıl sırtıkan sensin!” Birlikte olduğumuzda, hatta başarılı birer yetişkin olduktan sonra bile çocuk gibi davranmakta üstümüze yoktu. Bunu inkâr etmem mümkün değildi.

“Hemen geliyorum,” deyip sendeleyerek kâğıt, kalem ve bir de fener almaya gitmiştim. Mutfak tezgâhının üzerinde,

kâğıda bir şeyler yazdıktan sonra da odaya gidip kâğıdı ve kalemi onun önüne fırlatmış ve, “Bana bir iyilik yap. Şunu imzala,” demiştim.

“Neyi imzalayayım? Karanlıkta hiçbir şey imzalayamam,” demişti yanıt olarak. “Oğlum sen iyice pilot olmuşsun, uçuyorsun!”

Feneri kâğıdın üzerine tutup, “İşte bunu imzalayacaksın,” demiştim. “Burada şöyle yazıyor: ‘Ben Garrett Reese. Leo McGear’ın ölmesi halinde Audrey McGear’yle evleneceğime dair söz veriyorum.’ Tek yapman gereken bunu imzalamak.”

“Ne diyorsun sen yahu? Bana bak, sen kafayı yemişsin,” diye gülmüştü. “Zil zurna sarhoşsun sen.”

“Sadece imzala.” Kâğıdı bir kere daha ona doğru itirmiş, kolunu da kalemle dürtmüştüm. “Ben bu kadını seviyorum ve ondan önce ölecek olursam, ona bakmanı, aileme bakmanı istiyorum senden. Bu iş için senden başka güvenilebileceğim kimse yok.”

Garrett piposundan bir nefes çektikten sonra, “Salaksın sen,” demişti. Hâlâ gülüyordu. “*Benim* bir hayatım var. Sen de ölecek filan değilsin ama eğer ölürsen ve ben de o zamana kadar *evlenmiş* olursam, ne olacak? Senin karını ben de severim, ama *o türlü* değil. Senin B planın olamam, ben kendi kendimin planıyım, Tanrı aşkına! Ve sen buna *iyilik mi* diyorsun?”

“Geçinebilmek için kıcımlı paralıyorum,” demiştim. “Biraz güvenceye ihtiyacım var ve nefesimi tutarak senin düğününü bekleyecek de değilim. O olasılığı tartışmak mı istiyorsun? Peki, o zaman. Hem belki de o zamana kadar onu *ne türlü* se-

veceğine de karar verirsin. Bunu kolaylıkla yapacağını sanıyorum. O yüzden bunu tartışmayalım daha iyi. Ben öldüğümde sen evliysen, senden tutamayacağın bir sözü yerine getirmeni elbette ki bekleyemem. O zaman yapacak bir şey kalmıyor.”

Kâğıdı almış ve karanlıkta bacağına üzerine koymuştu. “Şu lanet olası ışığı yaklaştır da görebileyim.” Çiziktirdiğim sözcükleri gözleriyle taradı. “Kör kütük sarhoşsun sen,” dedi. “Ben Nichole’le birlikteyim, *hatırladın mı?* Bunu imzalayacak başka birini bulmalısın.”

“Of, Tanrı aşkına,” dedim. “Yarın filan ölecek değilim. Nichole için tasalanmana gerek yok. Hadi, imzala da biraz daha içki getireyim.”

“Seni şu lanet olası sırtımdan atmak için yapacağım bunu. Tanrı aşkına yeni bir milenyuma girdik ve sen tam bir cehennem zebanisi gibi davranıyorsun. Doldur şu bardağı.” Kâğıdı imzalamış ve bana geri vermişti. “Senin sözüne karşılık benimki beş para etmez! Bu attığım şeyin benim imzama benzediğini söylemek için bin şahit gerek.”

“Teşekkür ederim,” deyip kâğıdı almıştım. “Gayet ciddiym. Üstümden bir yük kalkmış oldu. Ver bardağını bana. Ayağa kalk. Gel bana bir sarıl bakayım.”

Dediklerimi yapmıştı. Birbirimize sarılma tarzımızdan yılların dostluğu apaçık belli oluyordu.

“Seni seviyorum, kardeşim,” demiştim. “Hemen geliyorum.”

“Ben de seni seviyorum, ahbap,” demişti o da bana.

Leo Thomas McGeary 1969-2012

Audrey

Leo'nun Hood Dağı'nda öldüğü ve gece kayakçılarının geri gelip de endişelerimin had safhaya ulaştığı gün, onu beklerken hava değişmiş ve kasvetli bir hal almaya başlamıştı. Kısa bir süre için, bunun bir şaka olduğunu düşünmüştüm. Leo'nun şakaları evliliğimizin ayrılmaz bir parçasıydı. Yine de her seferinde beni kandırmayı başarıyordu. Ben onun ne zaman şaka yaptığını hiç anlayamazdım çünkü zamanlaması her zaman mükemmel olur ve hiç aceleci davranmazdı. Yılda en fazla iki kez yapardı bu oyunlarını. Planları her zaman görkemliydi ve her zaman hiç beklemediğim anlarda gerçekleşirdi.

Her şey onun evlilik yüzüğümü bıraktığım yerden almasıyla başlamıştı. İlk seferinde, evliliğimizin ilk yılında, yüzüğümü bulaşıkları yıkamak ya da banyoyu temizlemek için çıkarmıştım. Bu yüzük benim için öyle değerliydi ki, gündelik işlerimi yaparken onu takmaya kıyamıyordum. Onu tekrar takmaya gittiğimde, onu koyduğum mutfaktaki pencere eşiğinde duran porselen tabağın içinde bulamayınca paniklemiştim. Pis su borusundan aşağı gittiğinden ve sonsuza dek kaybolduğundan emindim.

“Sen bir şey kaybetmezsin, Audrey,” demişti son derece rahat bir tavırla. “Bir yerden çıkacaktır, bundan eminim.”

“Şey, en azından musluğun altını açamaz mısın?” diye yalvarmıştım. “Daha da aşağılara gitmeden bul onu.”

Leo’nun daha fazla ilgilenmemesi epey canımı sıkıyordu. Evlilik yüzüğüm! Onun bana verdiği yüzüktü bu. “Orada olduğunu hiç sanmıyorum,” demişti. “Ama istersen, yine de bakayım. Gidip bir iki alet getireyim.”

Sonra da oturma odasından seslenmişti. “Bebeğim, işte burada. Şöminenin üzerindeki rafta duruyor...”

Yüzüğü sırtıarak getirmiş ve, “Onu orada bıraktın ve unuttun, değil mi?” demişti.

“Kesinlikle hayır,” demiştim ben de. “Onu oraya ben koymadım. Ben pek öyle her şeyi kaybeden biri değilim.”

“Bunu ben de biliyorum. Tuhaf...” İşte böyle, hiçbir şeyden haberim olmadan duygularını hiç belli etmez ve haftalarca o şekilde dolaşabilirdi. Üstüne gittiğim takdirde, pes ederdi. Sırtıtmamaya çalışır ama yılların deneyimine sahip olmayan küçük bir oğlan çocuğu gibi, sonunda kendini tutamazdı. “Belki de bizim evde bir peri ya da bir cin vardır, kim bilir? Ah, o tombul yanaklı piç kuruları yok mu...”

“Bunu yapanın bir piç kuruşu olduğu kuşkusuz,” demiştim. O da gülerek itirafta bulunmuştu. Evlilik yüzüğümü asla ben kaybetmiyordum, ama o en azından ayda bir kez onun yerini değiştirmekte direniyordu. Henüz bir ay kadar önce, hafta içinde bir gündü ve Leo eve eklemeye çalıştığımız bölümle uğraşıyordu. Oğlanlar, yarıyıl tatilinden sonra yeniden okula gitmeye başlamışlardı. Ben de buzdolabındaki Noel’den kalan yiyecekleri temizliyordum ve her şeyi

yere indirmiştim. Bu, rutin olarak yaptığım bir şeydi. Leo mutfağa geldi. İş kıyafetini giymişti, üzerinde alet kemeri ve dizlikleri vardı. “Hey, yüzüğün nerede, gördün mü?” diye sorarak kollarını açtı. “Sana bir ipucu vereyim. Yüzüğün üstümde bir yerde. Haydi, bul onu.” O gün, baş başa çok harika bir öğleden sonra geçirmiştik.

Bir keresinde de şöyle olmuştu: Bir gece Erin ve diğer arkadaşlarla çıkmayı planlamıştım. Bu, çok ihtiyacım olan ve epeydir geciktirmiş olduğumuz bir kız kıza dışarı çıkma gecesi olacaktı. Leo’nun iş programını biliyordum ve bu geceyi de onun iş çizelgesine bakarak haftalar öncesinden ayarlamıştım. Leo yangın istasyonundaydı ve vardiyası sona ermek üzereydi. Ben de oğlanların yemeklerini hazırlıyordum. Böylece her işimi bitirmiş olacak ve o geldiğinde hemen çıkabilecektim. Tam o sırada telefon çaldı. Arayan Leo’ydu. Özür diliyor, ne kadar üzgün olduğunu söylüyordu. İstasyonda kalmak zorundaydı çünkü birkaç arkadaşı rahatsızlanmıştı. Hepsi de o gün işte tavuğun göğüs kısmından yemişlerdi.

“Çok üzgünüm, bebeğim,” demişti. “Bu gece dışarı çıkacağımı biliyorum. Neyse ki ben de onlar gibi hastalanmadım.”

“Kahretsin, Leo,” dedim. “Bazen sabrım tükeniyor.” O sırada kapının zili çaldı. “Tanrım, şimdi de kapıda biri var. En azından eve erken gelebilecek misin bari?”

“Korkarım ki, bütün gece burada kalmak zorundayım,” derken kapıyı açtım. Leo verandada duruyordu. Kolundan da Alberta’daki çok sevdiğim Tumbleweed adlı dükkânın bir torbası sarkıyordu.

Ahizeyi kulağımdan çektim. Aynı anda o da gülümseyerek, evine bir av ödülü getiren bir kedi gibi, gururla ve abartılı bir tavırla torbayı bana uzattı. Başımı iki yana salladım. İçeri girip beni öptü. “Aç onu,” dedi.

Çok harika, sade bir elbiseydi. Dar blucinimin üzerine ya da yazın tek başına giyebileceğim türden bir şeydi. Üzerinde çok sevimli kırmızılı ve mavili desenler vardı, göğüs bölümü büzgülüydü ve bol bir elbiseydi. İşte, bu tam Leo’ya özgü bir davranış biçimiydi. Bu adam benim için, benim yapabileceğimden çok daha iyi alışveriş yapılabiliyordu. Hiçbir şeyimde gözü olmayan arkadaşlarım bile, bu yüzden kendi kocalarından biraz nefret ediyorlardı.

Bir keresinde de otuz dokuzuncu yaş günüm için kuaförde saçımı yaptırıyordum. Koltukta oturuyordum, Suzan da işini bitirmek üzereydi. Leo’yla saat altıda Blue Hour’da akşam yemeği için randevumuz vardı. Çocuk bakıcısı da gelecekti ve benim tek yapmam gereken şey eve gidip üstümü başımı değiştirmekti. Leo da bütün gün banyomuzun onarımıyla uğraşmıştı.

Cepte telefonum çalınca Suzan, “Tabii, bak telefonuna,” dedi.

Telefonu açtım. Arayan Leo’ydu. “Sevgilim, sakın panikleme. Ben iyiyim. Bir iki arkadaşla haber verdim. Buraya gelmek üzereler. Sanırım yemeğe kadar her şey hallolacak.”

“Ne?” dedim. “Ne oldu?”

“Şey, banyo küvetini takarken namussuz şey üstüme düştü ve orada sıkışıp kaldım. Lanet olası, neredeyse bir ton

ağırlığında. Hiçbir şey kırılmış gibi görünmüyor. Ben de iyiyim. Arkadaşlar yolda. Sen de hemen gelsen iyi olur.”

Arabaya atlayıp öfkeyle yola koyuldum. Bir yandan da neden yanına bir yardımcı almadı, ayaklı bir küveti tek başına kaldırmaya nasıl kalkıştı diye söyleniyordum. Kutlama yemeğini ne zaman olsa yapardık. Ha bu gece, ha başka gece... İlk kez böyle bir şey oluyor değildi ki... İçeride ne bulacağını bilmediğim için panik içinde ön kapıyı açtım. Aynı anda odanın içindeki sürüyle arkadaş, “Sürpriz!” diye bağırmaya başladı. En önde Erin ve Leo duruyordu. Ne küvet düşmüştü ne de başka bir şey... Leo etkileyici bir sürpriz hazırlamıştı benim için ve aklıma bile getirmediğim harika bir parti yaşatmıştı bana. Otuz dokuz yaşını kutlayan kaç kişi vardı ki?

Leo’nun şakalarının her zaman başarılı olmasının nedeni, onun açgözlü davranıp bu şakaların sayısını abartmamasıydı. İtfaiyeci bir koca ve üç oğuldan oluşan bir ailede, planların bir felaket nedeniyle sıklıkla ters gitmesi, iptal edilmesi ya da ertelenmesi fazla bir numara gerektirmiyordu zaten. Andrew birinci sınıftayken okulda düşüp kolunu kırmıştı. Leo bir keresinde Brian’ı okul öncesi kurumundan almayı unutmuştu, çünkü benim onu alacağımı söylediğimi sanıyordu. Brian hem annesi hem de babası tarafından okulda unutulmuş ve hıçkırıklara boğulan tek çocuk olarak kalınca, öğretmen de beni aramak zorunda kalmıştı. İşte muziplikleri de bu nedenle son derece inandırıcı oluyordu. Hayatlarımızdaki gerçekler ve karmaşa her şeyi mümkün kılıyordu.

Ona asla bu şakaları neden yaptığını sormamıştım. Yap-

tığı muzipliklerin karizmasını çizmek istemiyordum. Ergen yaşlardayken, bir keresinde babama annemi neden sevdiğini sormuştum. Zeki ve kendi sesinden çok hoşlanan bir kişi olduğunu bilmeme rağmen, onun şair ruhlu olduğunu hiç tahmin etmemiştim. O yüzden bana verdiği yanıtı hiç beklemiyordum. “Audrey,” demişti bana, “eğer bunu düşünseydim bu, güzel bir çiçeğin çirkin ve dikkate değer olmayan taraflarını incelemek ve bunların bir araya geldiklerinde nasıl oluyor da böyle bir şeyi oluşturduklarını çiçeği parçalayarak görmeye çalışmaya benzerdi. Bu benim için hayal kırıklığı olurdu.” İşte, ben de Leo’nun muziplikleri hakkında öyle düşünüyordum. Bütün bu yaptıklarının mesleğinde gördüğü korkunç şeyleri unutmak için kendince açtığı kanallar ve bir tür panzehir olduğuna inanıyordum. Sadece kendisinin mutlu sonla biteceğini bildiği uydurma bir kriz yaratmak ve bu krizin gidişatında söz sahibi olan tek kişi olmak istiyordu.

Bu meslektekilerin bu işle nasıl başa çıktıklarını bilmiyordum. Olayları haberlerden ve diğer eşlerden duyuyordum. Bunların dışında, Leo zaman zaman ona gelen telefonları benimle paylaşıyordu. Bildiğim en kötü olay, bir adamın İtfaiye departmanında intihar vakalarının sıklıkla meydana geldiği yer olarak bilinen Güneydoğu Powell’daki Motel 6’da kendisini ateşe vermesiydi. Bir de 15 santim derinliğindeki suda boğulan üç aylık bebek vardı. En azından bir tanesi çarpıp kaçma olayı olan ve ölümle sonuçlanan bisiklet kazaları... Ebeveynlerinin yatağında kendisini tabancayla vurarak öldüren ergen çocuk... Ona bakan karısı evlerinde

öleli günler olmuş, kendisi bu süre boyunca aç ve susuz kalmış olan bunama hastası sevimli adam... Leo bana dairesine girdiklerinde adamın onlardan oturup çene çalmalarını istediğini söylemişti. “Adam bana, ‘İşte! Maggie markete kadar gitti, az sonra gelir,’ dedi,” diye anlatmıştı Leo. “Tanrım, ne sevimli bir adamdı zavallıcık. Bir deri bir kemik kalmıştı,” demişti. Ama her zaman her şeyi anlatmazdı bana. Vardiyasından döndüğünde, bir şey anlatmak istemediğini onun duruşundan anlardım. Arpacık kumrusu gibi düşünür, kasvetli bir ruh haline bürünürdü. Olan biteni sadece istediği vakit ve eğer isterse anlatırdı. Benim o anlarda yapabileceğim tek şey, bize dönmesi ve normalleşmesi için ihtiyacı olan alanı ona vermek olurdu.

Kendini ateşe veren adamla ilgili olayın meydana geldiği gece, çocukları yatırmış ve ön verandadaki merdivenlere oturmuş şaraplarımızı yudumluyorduk.

“Gel buraya,” dedi bana ve bacaklarının arasındaki basamağa pat pat vurdu.

Onun yanında oturduğum yerden kayarak, gösterdiği yere oturdum ve kadehimi bir aşağı basamağa koydum. Başparmaklarıyla ense kökünü ovmaya başladı.

“Böyle bir geceyi atlatman için nasıl yardımcı olabileceğimi bilemiyorum,” dedim.

“Bir daha benzer bir olay olmamasını ümit et,” dedi. “Ama bil ki, aynı şey yarın yine olabilir. Muhasebeciler denetlenmek zorundadır, öyle değil mi? Hastaları ameliyat masasında ölen cerrahlar ve hapse giren yöneticiler de var. Bunu baştan kabulleniyorsun.”

O gece neden bu kadar gemileri karaya oturmuş gibiydi bilemiyordum, ama onun bu halini de çok sevmiştim. O anda, babamı ve onun çiçeği parçalamak istemeyişi de aklıma gelmişti.

“Gallagher’a bir baksana,” demişti. Leo’nun istasyondaki en yakın arkadaşı Kevin Gallagher’dı. Gallagher ailesini Portland’a taşımadan önce New York’ta itfaiyecilik yapıyordu ve 11 Eylül’de sağ kurtulmuştu. “En kötü vardiyamda bile ben şanslıyım. En azından öyle bir şeye katlanmak zorunda kalmadım.”

İşte, dağda beklerken Leo’nun şakalarını ve onun mesleğinde her gün yaşamak zorunda olduğu güçlükleri düşünürken zaman geçti. O gün mükemmel bir gün geçirmiştik. Gökyüzü masmaviydi, yerler yeni yağan karla kaplıydı. Brian’ın bir hafta önceki doğum gününden bile iyi bir gündü. O gün akşamüstünün ilk saatlerinde yukarıya kadar tırmanan arkadaşlarımızdan öğrendiğimiz kadarıyla yağmur başlamış ve dondurucu bir soğuk gelmişti. Koşullar o kadar güzeldi ki, Leo paydos yapmaya hazır değildi. Bana, *Sadece bir kere daha! Karın böyle toz gibi yağmasına her zaman rastlayamayız. Bir kere daha kayıp geleceğim. Beni aşağıda bekle, bebeğim*, demişti. O portakal renkli kaskını asansöre kadar gözlerimle takip ettikten, asansörde yükseldiğini izledikten ve nihayet kaybettikten dakikalar sonra, dağın üzerindeki hava birden değişmiş ve alçak bulutlar hızla etrafı kaplamıştı.

Önce, bunu hiç umursamamıştım. Çok daha kötü şartlarda da kayak yaptığımız olmuştu. O da bir kere daha kayıp gelecekti ve bu iş bitecekti.

Beklerken, içeride ve sıcak bir ortamda olduğum için mutluydum. Bedenim eğlencesini yapmış ve dinlenmeye geçmişti. Oğlanlar ıslak kayak kıyafetlerini çıkarmışlar, arabadan oyunlarını ve kitaplarını almışlar, bir şeyler atıştırmıyorlardı. Bense, kapsama alanı içinde olmamamıza rağmen sürekli olarak cepte telefonumu kontrol ediyordum. Babalarının ona ihtiyaç olduğu vakit değil de, istediği vakit kendisini göstermesine alışık olan oğlanlar bir şeylerle meşgul oluyorlardı. Acıkmış olmalarına rağmen istiflerini bozmuyorlardı. Konakladığımız yerin salonunda oturmuş kapıyı gözlüyor ve Leo'nun bana dönmesini bekliyordum. Ergen birer çocukken Garrett'la birlikte yaşadıkları şey yine başına gelmiş olabilirdi: Kayak yaparken kaybolmuştu ve dönemiyordu. O zaman da yolu bulup konaklama yerine gelene kadar çok uğraşmışlardı. Herkes deli gibi onları merak ederken, onlar bir macera yaşamamanın keyfini sürmüştülerdi. On beş yaşındaydılar. Başına başka ne gelmiş olabilir diye düşünmeye çalıştım. Belki de başka birine yardım ettiği için gecikmişti Leo. Sonunda kayak devriye ofisini aramaya karar verdim. Onlarda mevsimsel kullanım kartlarımız vardı ve Leo'nun bileğindeki bileklikle, nerede olduğunu kesinlikle saptayabilirdilerdi. Kendime on dakika daha bekleme süresi tanıdım ki, anons sisteminden adımın okunduğunu ve bir numarayı aramamın istendiğini duydum.

Verilen numarayı hemen aradım. “Bayan McGeary, ben Richard Allen,” dedi hattın diğer ucundaki ses. “Tıp merkezinin bugünkü hekimi benim. Nerede olduğunuzu bana söyleyebilir misiniz?”

“Lütfen, adım Audrey,” dedim. “Bir şey mi oldu?”

“Yanınıza gelebilmem için konaklama tesisinin neresinde olduğunuzu söyleyebilir misiniz?” dedi. “Kayak devriyelerine kocanızla ilgili bir kaza haberi verilmiş ve onu şimdi aşağı getiriyorlar.”

Onu. Aşağı getiriyorlar.

Birkaç dakika sonra, aynı giysileri giymiş olan üç adam karşımızda duruyorlardı.

“Ben Richard Allen,” diyerek elini uzattı bir tanesi. “Bunlar da Nick ve Jeff.” Eliyle diğer ikisini gösterdi. Sonra bu üç adam birer sandalye kapıp tam karşımıza yerleştirdiler ve oturdular.

“Bir grup kayakçı, kocanızın tepeden aşağı son sürat kayarken bir ağaca tosladığını görmüş,” dedi Richard Allen. “Kayak devriyesini aramışlar ve biz de hemen yanıt verdik, elbette.”

“Kendisi ne durumda?” dedim. “Yürüyebiliyor mu?”

“Kocanıza ulaştığımızda,” dedi Allen, “hayati fonksiyonları durmuştu. Onu canlandırmak için elimizden geleni yaptık ama başaramadık.” Bana doğru eğildi. “Çok, ama çok üzgünüm, Audrey. Bunun nasıl korkunç bir şok olduğunu biliyorum.”

Oğlanlar ve ben oturduğumuz yerde kalakalmıştık. Başka

bir şeyler daha söylenmesini bekliyordum. Richard Alen'in ama demesini bekliyordum. *Ama birkaç ay içinde hiçbir şeyi kalmayacak. Ama birkaç dakika sonra neler olup bittiğini size kendisi anlatır. Ama bundan böyle daha dikkatli olmasını öneririm.* Çok nazik bir adamdı, ama bunların hiçbirini söylemedi bana.

Andrew ağlamaya başladı. Christopher ve Brian onu sıkıca tuttular ve üçü birden bana yapıştılar. Yapabildiğim tek şey onları öpmekti. Bedenim sandalyenin üzerinde adeta külçe gibi olmuştu. Oğullarım küçük bir sürü gibi etrafımı sarmıştı ve ben onları teselli etmeye, zapt etmeye çabalıyordum. Üçü birden ağlıyordu, ama Christopher ve Brian bir yandan da Andrew'u yatıştırmaya çalışıyordu. Ağlamıyordum. En azından, o anda ağlamıyordum. *Oğullarım babalarını kaybetti.*

"Ama onu aşağı getirdiğinizi söylemişsiniz." dedim.

"Bedenini getiriyorlar," dedi Richard. "Dilediğiniz cenaze levazımatçısını ya da Hood River'dakine nakledilmesini ayarlamak için adli tıp doktorunu çağıracağız. Aramamızı istediğiniz başka birisi var mı? Hazır olduğunuzda onu teşhis etmeniz için gidebiliriz."

"Ama başında bir kaskı vardı," dedim. "Kask taktığına göre, böyle bir şey nasıl olabilir?"

"Evet," dedi Richard. "Kaskı bizde. O kadar hızla kayıyormuş ki, ölümcül olabilecek birden fazla senaryo gerçekleşmiş olabilir."

Leo her sabah işe gittiğinde, onun ölebileceği olasılığını

aklımdan geçirmeden edemiyordum. İşini yaparken ölmesi fikriyle yaşamayı öğrenmiştim, ama bununla değil.

“Aramamızı istediğiniz biri var mı?” diye sordu Richard.

Kimi arayacaklardı? Annemle babamı, Leo’nun annesini, babasını, kız kardeşini, kendi erkek kardeşimi arayabiliyordum. Sürüyle insan vardı. Hangisi daha kötüydü, aramak mı yoksa aranmak mı? Böyle bir telefonu açmayı kimse yapmak istemezdi. Bu şekilde aranmayı da...

“Evet, lütfen,” dedim ve onlara Kevin’in ve Erin’in numaralarını verdim. “Yakın arkadaşlarımız. Kevin ve Leo birlikte çalışıyorlar.” Nick ve Jeff bir iki adım gerilediler ve bir numarayı çevirdiler.

Ve Garrett. Burada sanki gece yarısı olmuş gibiydi, ama olmamıştı ve Boston’da da vakit bir hayli geçti. Onunla en son ne zaman konuşmuştum? Leo bana Garrett’i Noel arifesinde işyerinden aradığını söylemişti, ama onunla ben en son ne zaman konuşmuştum, onu hatırlamıyordum. Onu da aramam gerekirdi. Ailelerimizi de... Gerisini Erin hallederdi.

Nick ve Jeff sandalyelerine geri döndüler.

“Kevin’a ulaştım,” dedi ya Nick ya da Jeff. “Adli tıp doktoruyla gelecek ve arabanızı evinize götürecektir. Ona anahtarlarınızı ben verebilirim.”

“Erin ve kocası da evde sizi bekliyor olacaklar,” dedi diğeri.

“Çocuklarla sizi arabayla eve götürecektir birini ayarlayacağım,” dedi Richard.

Ellerim uyuşmuştu. İkisi de kollarımın ucunda işe yaramaz iki ölü balık gibiydi. “İtfaiyeciydi.” Dudaklarımı güçlük-

le hareket ettiriyordum. “O da sizin yaptığınız işi yapıyordu. İnsanları kurtarıyordu. Sizin bu yaptığınızı o da yapardı.”

Nick ve Jeff aynı anda başlarını salladı. “Evet, efendim. Öyle olduğunu biz de biliyoruz.”

Ellerini dizlerinin arasında kavuşturmuş bir şekilde oturmakta olan Richard bana bakarak, “Acele etmenize gerek yok. Ekipten haber gelince, siz de hazırsanız, gidip onu görebiliriz,” dedi.

“Size bir şey getirtelim mi?” Jeff ya da Nick dedi. Başımı iki yana salladım.

“Audrey,” dedi Richard, “iletişim kurabileceğim herhangi bir cenaze levazımatçısı var mı aklınızda? Böylece baş etmeniz gereken şeylerden birini halletmiş olurduk.”

“Bilmiyorum,” dedim. Sürekli oğlanları öpüp kokluyordum. Andrew kucağıma çıkarak kendisini bedeninin yarısı kadar küçük bir top haline getirerek orada kıvrılmıştı. “McKays olabilir belki? Pek çok Katolik orayı kullanıyor sanırım.”

“Matt’i iyi tanırım,” dedi Richard. “Ben ararım onu.”

Richard, Nick ve Jeff konaklama tesisinden çıkıp –*sakın düşmeyin, sakın düşmeyin*– Leo’nun olduğu tıp merkezindeki özel odaya ve daha sonra da bizi evimize götürecek olan arabaya doğru ilerlerken, onlara katılan diğer Hood Dağı Meadows tesisi çalışanları etrafımızı koza gibi sarmışlardı. Görevleri bizi mi diğer insanlardan, yoksa diğer insanları mı bizden uzakta tutmaktı, onu bilemiyorum. Her halükârda, bu haber başkalarının dağda geçirecekleri zamanı zehir edecekti. Sanırım etrafımızdaki insanlar da neden böyle sürü halinde dolaştığımızı merak ediyorlardı. Ailem birbirinin aynısı

ceketler giymiş resmi görevlilerce çevriliydi ve bu konuda insanın sezgilerine güvenmesi de iyi bir şey olmazdı. Eve dönerken oğlanlara sıkı sıkı sarıldım ama evimiz artık hiçbirimizin bildiği ev değildi. Onları susturmaya çalıştım ve düşünmeden bir araya getirdiğim sözcüklerle teselli etmeye çabaladım. 26 numaralı otoyoldaki o kapkaranlık şeridi takip ederken, bir başka arabayla kafa kafaya tokuşacağımızı umarak bekledim. *Beşimizi aynı yere gömün.*

Eve varana kadar çocuklar uyumuşlardı. Erin ve Mark bizi karşılamak için arabaya kadar geldiler. Mark oğlanları yarı uyanık hale getirdi ve hepsini içeri soktu. Dağa giderken her zaman olduğu gibi benim Subaru marka aracımı almıştık. Leo'nun içine bile girilemeyen dört kapılı ve yirmi yaşından eski olan Land Cruiser'ı bizi eve getiren arabanın biraz ötesinde tek başına duruyor ve belli belirsiz göze çarpıyordu. Görüntüsü aldatıcıydı, aynen sabah bıraktığımız gibi duruyordu. Sanki Leo evdeydi ve içeride bizi bekliyordu. Erin'e doğru yalpaladım. Çocukların beni çözülmüş bir halde görmelerini istemiyordum. Onların hatırına saatlerdir belli etmemeye çalıştığım ıstırabın dizginlerini kendimin de daha önce duymadığım ulumaya benzeyen acı feryatlarla birlikte koyverdim. Araba yolunun üzerinde, Leo'nun arabasının arkasında duruyordu. Erin'e yaslandım, beni eve sokana ve yukarı çıkarana kadar inlemeye devam ettim. Mark'ın yatağa yatırdığı oğlanlar yeniden uykuya dalmışlardı. Erin üstümü değiştirmeme yardım etti ve beni oğullarımın yanına yatırdı. Orada, karanlıkta ağlayarak yattım. Erin de yanımda, yerde oturuyordu. Ben uyuyana kadar başımı okşamaya devam etti.

Garret

Leo da ben de Radnor'da büyümüştük, ama on dört yaşımıza gelene ve Shipley Okulu'na başladığımız 1982 yılına kadar birbirimizle arkadaş değildik. Leo anaokulundan beri orada okula gitmişti. Benim annem ve babam ise sekizinci sınıfı bitirene kadar devlet okuluna gitmemden gayet memnundu, ama en sonunda sayılamayacak kadar çok ve zorunlu nedenlerden dolayı lise eğitimimi Shipley'de yapmama karar vermişlerdi.

İri yapılı değildik, ama hızlı oynadığımız ve isabetli atışlar yaptığımız için ikimiz de lise ikide basketbol yıldızlar takımında oynamaya başladık ve dolayısıyla benim Shipley'ye yabancı olduğum o ilk yıl, Leo ve ben birbirimizi basketbol vasıtasıyla bulmuş olduk. Onun sayesinde birkaç hafta içinde okuldaki yeni çocuk olma lanetinden kurtulmuştum. Bir kez arkadaş olduktan sonra da sanki hep öyleymişiz gibi gelmişti ikimize de...

Leo ve anaokulundan beri Shipley'de eğitim gören ve ikimiz kadar iyi olmamakla birlikte basketbol oynayan arkadaşlarından üçü, beni de aralarına almışlardı. Böylece Eric McGinnis, Ryan Wheeler ve Keith Donahue ile birlikte bir beşli oluşturmuş olduk. Her birimizin kendimize özgü

tuhaflikları vardı ama okulun geri kalan öğrencilerine karşı bir birlik oluşturmuştuk. Eric aramızda ilk ehliyet alan kişi olarak bizi çevrede dolaştırmaya başlayan Ryan'a benzin alması için katkıda asla bulunmuyordu, ama kendisi araba kullanmaya başladığında herkesten benzin parası istemeye başlayınca, Ryan aylardır ne kadar ucuzcu bir piç kurusu olduğunu hatırlatarak onu hemen yedeğe almıştı. Bir kızdan hoşlandığımız takdirde, dikkat etmemiz gereken kişi ise Keith'di. Böyle bir şeyi sezdiği anda, gidip sulanacağı kişi mutlaka o kız olurdu. Aslında nadiren başarılı olurdu, ama kendisine hâkim olamadığı için bizimle olan ilişkisi çoğu kez pamuk ipliğine bağlı oluyordu. Yine de ona katlanıyor ve birimizin hoşlandığı kıza asıldığını ve başarısız olduğunu ona sürekli olarak hatırlatıyorduk.

Lisa Ponti öldüğünde, bütün ağız dalaşlarımıza rağmen, genel olarak oldukça sıkı fıkı sayılırdık ve aramızdaki hak ve hukuk lise üçüncü sınıfı bitirdikten sonra da sona ermemişti. Onun ölümü ilişkimizi farklılaştırmıştı ama bizi başka bir şekilde olamayacak kadar da birbirimize kenetlemişti. Lisa bizim sınıfımızdaki dört Ponti kızından biriydi. Muhteşem golf oynardı ve tam bir dâhiydi. Diğer kız kardeşleri de aynen onun gibiydi, ama Lisa bir golf bursu almak üzereydi. Bütün kolej ve üniversiteler onu kapmak için savaş veriyorlardı. Ne yazık ki, okulun sona ermesini takip eden haftanın cuma günü öğleden sonra kurstan evine dönerken sarhoş bir sürücü, annesinin ve babasının ocak ayındaki doğum günü nedeniyle hediye ettiği arabasına çarparak onun anında öl-

mesine neden olmuştu. Onun ölümü şehirdeki her şeyi dondurmuş ve normal zamanda kaygısız geçmesi beklenen yaz aylarının üzerine adeta bir cenaze şalı örtüvermişti.

İçgüdüleriyle hareket eden kuşlar misali, hiç tartışmadan, beşimiz de uyku tulumlarımızı hazırladık, yanımıza yeterli sayıda giysi ve cenaze kıyafetlerimizi alarak Leo'nun evine geldik ve McGeary'lerin bodrum katındaki dinlenme odasında tam beş gün yatıp kalktık. Sıcak ve boğucu bir haftaydı ve Leo'nun annesi Libby bu zor günleri atlarmaya çalışırken sürekli olarak bizi besledi. McGeary'lerin evinde havuz bile vardı ama hava çok sıcak olmasına rağmen hiçbirimiz havuza girmedik. Lisa'nın cenaze töreninden önceki vakti bekleyerek, yürüyerek, biraz televizyon izleyerek ve iskambil oyunları oynayarak geçirdik. Defnedilmesini takip eden iki günü de aynı şekilde geçirdikten sonra herkes kendi evine döndü.

Yıllar sonra, ayrıntıların sadece birkaçını hatırlıyordum. Yürüyüşlerimizi, kart oyunlarımızı ve o bekleme sürecini... Doldurulması gereken öyle çok vakit vardı ki, bizi meşgul edecek onca az şey varken bunu nasıl başardığımıza hâlâ hayret ediyorum. Geçirdiğimiz şokun da hakkını teslim etmemiz gerekir. Onun sayesinde, ölümün her an gelip genç ve parlak olan herhangi birimizin hayatını söndürebileceğini öğrenmiştik. Buna rağmen diğerlerimizin hayatta kalmasını sağlayan gizli bir görevi de vardı sanki onun. Lisa'yı hepimiz çok sevmiştik, ama bir kız arkadaş gibi değil. Hoş, zeki ve havalıydı; dahası bir golf fenomeniydi. İçimizden biri onunla çıkmaya kalkıştığında dostluğumuzu lekeleye-

ceğini bilirdi, bunu da hiçbirimiz istemezdik. Donahue bile bunu bilirdi ve böyle bir şeye kalkışmaya hiç yeltenmedi.

Bodrumdaki o gecelerden birinde, Leo benim yan tarafımda yatıyordu. İkimiz de sırtüstü yatıyorduk ve hâlâ uyanıktık. Ryan da diğer yanımdaydı ve horluyordu. Horlamasını durdurmak için sürekli olarak onu ayağımla tekmeliyordum. Öyle ki bir süre sonra bir rutin içine girdik: *horlama, tekmeleme, sessizlik, horlama, tekmeleme, sessizlik...*

“Tanrım,” dedi Leo. “Onu dışarı taşıyabilir miyiz acaba?”

“Senin yanında bile yatmıyor,” dedim.

“Ama kahrolası sesi öyle yüksek ki, biraz uzakta olsa ne yazar?” dedi Leo.

Orada öylece yattık ve ben Ryan’ı tekmelemeye devam ettim. Nihayet, “Ne var?” diye mırıldandı.

“Sus,” dedim. “Horlayıp duruyorsun. Yan dön, bir şey yap.”

Pozisyonunu değiştirdi ve Tanrı’ya şükürler olsun ki bir sessizlik oldu.

“Sence,” dedi Leo, “ölüm nasıl bir şey?”

“Biliyor musun, şimdiye kadar bunu hiç düşünmedim,” dedim.

“Evet, ben de,” dedi. “Ama şimdi çok düşünüyorum. Kilisedeki rahibin dediklerinin doğru olup olmadığını merak ediyorum.”

“Yok daha neler,” dedim. “Ama bunu öğrenmenin tek bir yolu var. İşte beni rahatsız eden de bu...”

“Evet. Sanırım ölmek pek o kadar da kötü bir şey değil,” dedi. “Ama beni öldürecek kadar acı çekmekten korkuyorum ve de son anımda korkmaktan...”

“Evet,” dedim.

Konuşmamızı daha da sürdüreceğimizi sanıyordum, ama birkaç dakika sonra Leo’nun nefes alış veriş i değ işince, onun uyuduğ unu anladım.

Liseden sonra Leo ve ben diğ er üçünden ayrıldık, ama annelerimiz ve babalarımız bizi olan bitenlerden hep haberdar ettiler. En son olarak, Eric’in yıllarca Avrupa’da yaşadığını, Keith’in de Chicago’ya yerleştiğini ve iki kez boşandığını öğrenmiş tim. Leo’nun ölüm ilan ı *The Philadelphia Inquirer*’da çı kmış tı. Yani hâlâ o taraflarda yaşamakta olan Ryan ve karısı da ilan ı görmüş olmalıydılar.

Ailem her yaz ı Long Beach Adası’ndaki Surf City’deki evimizde geçirirdi. Lise üçüncü sınıf ı bitirdiğ imiz yılın yazından itibaren tüm kolej yıllarımız boyunca Leo da bizimle geldi. Onun ailesinin Poconos’ta bir evi vardı. Leo’nun daha çocukken öğrendiğ i kayağ ı, ben ergen yaş larda, onların yanına gittiğ imde öğrenmiş tim. Lise iki ile lise üç arasındaki yaz aylarında babam bana bir inş aat ş irketi olan Costello’da bir iş bulmuş tu. İş baş langıç ta ağır değ ildi. Leo ve ben Lisa’nın ölümünden birkaç hafta sonra başlayarak bütün yaz orada çalış tık. Gün boyu, ceplerinden paralar akan zengin takımının tam deniz kenarındaki o ç ılgın geometrik evlerinin karkasından tutun da son iş lemlerine kadar her türlü iş inin nasıl yapıldığını öğreniyorduk. İş e ara verdiğ imizde de serinlemek için koş up kendimizi okyanusa atıyorduk. Bütün bu yaz ı inş aat iş leriyle ve okyanusla flört ederek geçirdik. Kimlik denetleyicilerinden bazıları üstümüzde kimliğ imiz

olmadan denize girdiğimiz için hayatı bize zehir ediyorlardı. Biz de onlara *Düşündüğünüz gibi değil*, diye yanıt veriyor ve *Biz de sizin gibi çalışıyoruz*, dedikten sonra koşup kuru giysilerimizi üstümüze geçiriyor ve bizi kan ter içinde bırakan işimize dönüyorduk. İzinli olduğumuz günlerde de, kimliklerimizi takıp plaja gidiyor ve bizi taciz eden kimlik denetleyicilerine onları göstererek havamızı basıyorduk.

Bunlardan Amy adlı bir tanesi *walkman*ini takmış bir şekilde sahilde deniz camları arardı. Bazen onu yanımıza çağırır, birlikte otururduk. Bazen de o yürüyüşüne devam etmeden önce hep birlikte yüzerdik. Onunla vakit geçirmeye ihtiyacımız varmış gibi yapıp, her zaman biraz daha uzun süre bizimle kalması için yalvarırdık. “Beni nasıl olsa yakında tekrar göreceksiniz,” diyerek şakalaşır ve, “Bu yaz, yaptığım son iş de olsa, içinizden birini mıhlayacağım,” derdi. Biz de bunun üzerine müstehcen kahkahalar atardık. Amy kendinden emin bir kızdı ve yaptığı şakaların sırrını iyi bilirdi, ama onunla hiçbirimizin arasında bir şey geçmemişti. O da Lisa gibiydi, onun gibi havalı bir kızdı. Onun yerine, sahilde çocuk bakıcılığı yapan diğer kızlarla takılır, onlarla adanın bir yerinde buluşur ve minyatür golf sahasına giderek, çarşısında dolaşarak, dondurma ya da pizza satan yerlerde oturarak ve bazen de onlarla öpüşüp koklaşarak vakit geçirirdik. Bunların içinden bir iki tanesi sanki kız arkadaşlarımız olabilecek gibi görünmüştü gözümüze, ama Leo da ben de bize ayakbağı olacak türden ilişkilere girmek istemiyorduk. Yaz aylarıydı ve ada kızlarla doluydu ama bizim için öyle bir şeyin olması mümkün değildi.

Leo bizimle geçirdiği o ilk yaz tatilinde tek tekerlekli bir bisiklet almış ve ona binmeyi öğrenmişti. Böylece annemin arabasını ödünç alamadığımız zamanlar, etrafta turlamak istediğimizde o bisikletine biniyor, ben de kaykayımla ona eşlik ediyordum. O dönemde, kask denen şey pek bilinmiyordu. Bir gece, bulvardaki 23. Sokağa gitmiştik. Plajda tanıdığım bir kız orada çocuk bakıcılığı yapıyordu. Oraya vardığımızda, Leo bisikletini evin önündeki tuğladan merdivenlerinin üzerinden aşağıya doğru sürmüştü. Yıllar sonra bir hukuk bürosu haline getirilen o yeri hayatım boyunca hiç unutmadım. Hiç şüphesiz, Leo'nun yaptığı bu akrobasi numarası çok etkileyiciydi, ama bunu yaptığı andan itibaren, tanıdığım o kız benim hayatta olduğumun bile farkına varmamaya başladı. Ben bu konuda ağzımı açmamıştım ama Leo bunu anlamıştı ve o geceden sonra ikimiz de bu kızla asla vakit geçirmedik.

Annemin arabasını ödünç alabildiğimiz ve Beach Heaven'daki her daim aksiyon yaşanan The Ketch adlı bara gidebildiğimiz gecelerdeyse, Lisa'nın ölümünden sonra asla içki içip araba kullanmadık. O zamanlar, sorumluluk duygusu taşıyan her sürücünden beklenilmesi gereken bu davranış biçimi henüz yasalaşmamıştı. Bir gece, arabayı Leo sürerken, annemin steysin vagonunun yolcu kapısının üzerine kusmuştum. Ertesi sabah, çok bitkin ve geceden kalma olduğu numarasına yatmış ve beni ite kaka yatağıma yatırmadan önce arabayı ikimizin birlikte kör topal yapabildiğimizden çok daha iyi bir şekilde kendisi temizlemişti. Anneme de benim hâlâ yattığımı, çünkü bu duruma neden olduğum

için bana çok öfkелendiğini ve beni öldürmek istediğini söylemişti. “O yüzden de, neden olduğum bu rezaleti kendim temizliyorum,” demişti. “Tekrar özür dilerim, Bayan Reese, size karşı çok mahcubum ve böyle bir şey bir daha olmayacak.” Oysa kendime geldiğimde, ondan bu suçu üstlenmesini istememiştım bile...

Kolejden mezun olduktan sonra, bir kardeşlik derneğinden arkadaşım olan Curtis’le birlikte bir yıl için Avrupa’ya gittim. O vakitler böyle bir şey yapmak kolaydı. Ben Katya adlı bir kızla tatlı bir iki ay takılana kadar birlikte gezdik do-laştık. Sonra Estelle adlı başka bir kız buldum, ama onunla geçirdiğim vakit pek o kadar tatlı değildi. Leo, Costello’da tamzamanlı çalışmaya başlamıştı ve Ship Bottom’daki bir pizza dükkânının üzerindeki ucuz bir dairede yaşıyordu.

Leo, Audrey’yle o sonbaharda Wilton, Connecticut’da Audrey’nin liseden en iyi arkadaşı Charlotte’un, Leo’nun kolej arkadaşı George’la eylül ayındaki düğününde tanışmıştı. Charlotte ve George ise St. Andrews, İskoçya’da, yurtdışı eğitimi görürken üniversitenin üçüncü sınıfında tanışmışlardı. Audrey, Leo’dan bir yaş büyüktü ve Portland’daki bir reklam ajansında iyi bir işi vardı. Düğünde sadece birbirleriyle dans etmişler ve davet bittikten sonra da saatlerce oturup sohbet etmişlerdi. Leo eve döndükten sonra Audrey’nin cebine koyduğu bir notu bulmuştu. *Sizin oradan şehirlerarası telefon bağlantısı kolay yapılıyorsa, beni ara.*

O da aramıştı. Bir ay sonra da Portland’a gitmiş ve Noel’de onu görmek için arabayla Wilton’a kadar uzanmıştı.

Daha sonra şubat ayında uçakla yeniden Portland'a gitmiş, martta da doğu sahilini tamamen terk ederek onun yanına taşınmıştı. Leo parasını istiflemeyi iyi bilirdi, dolayısıyla yeni bir iş bulana kadar idare edecek parası vardı.

Onunla ben yurtdışındayken iki kez konuşmuştuk. Bana Portland'da yaşadığını söyleyince, ben de onu bir kadının peşinden gittiği için iyice benzetmiştim.

“Lanet olsun, evet onun peşinden gittim,” demişti Leo. “Başka bir adam gitmeden önce, bu işi ben yaptım. Benden başkasının bunu yapmasına izin veremezdim.”

Bir sonraki yaz, ben Avrupa'dan döndükten ve ailemin yanına yerleştikten sonra, beni aramıştı. *Evine hoş geldin, bu gece takılalım*, demişti, *Audrey'yle tanışmanı istiyorum*. Benim dönmek üzere olduğumu duyunca, doğuya gidip, birbirlerinin anne ve babalarıyla tanışmışlardı. Onu bir yıldan beri görmüyordum. Eskiden beri takıldığımız bara gittiğimde, onları dart oynarken buldum. Leo'ya sarıldıktan sonra, beni Audrey'yle genç bir oğlanın sersemliği ve bir erkeğin özgüveniyle karışık tanıştırmasından, onunla evleneceğini anlamıştım. Audrey de, ilk kez tanışıyormuş gibi değil de sanki uzun bir aradan sonra yeniden buluşmuşuz gibi bana sarılmış ve yanağıma bir öpücük kondurmuştu. “Leo,” demişti, “git Garrett'a bir içki getir, sen dart oynarken biz de burada oturup konuşuruz. Haydi!” Sonra da kolunu benimkine geçirip beni bardaki bir bölmeye doğru sürüklemiş ve bir sıranın üzerine oturtup karşı tarafıma doğru kaymıştı. Öyle hızlı hareket etmiş ve beni de öylesine hızlı hareket

ettirmişti ki, içeri girdiğimiz andan itibaren oturana kadar ona dikkatlice bakma fırsatım olmamıştı. Masaya dirseklerini dayamış, çenesini de ellerinin arasına almış bana bakıyordu. Yazlık, kırmızı renkli bir elbise giymişti. Askılarının altından sıklıkla giydiği belli olan bir mayonun teninin iki yanında bıraktığı izler görünüyordu. Bu izlerin ve elbisesinin askılarının arasından boyun çizgisine kadarki geniş alanı olduğu gibi çillerle kaplıydı. Sarışın olması beni şaşırtmıştı, çünkü Leo genellikle siyah saçlı kadınlarla takılırdı. Ben de bir gece öncesinde, onu gözlerimin önünde hep öyle hayal etmiştim ve şimdi o, beklentimi karşımda duran kadına birkaç saniye içinde uyarlamam gerekiyordu.

Leo içkilerimizi getirdi ve yanımızdan ayrılmadan önce ikisi birbirlerine bir bakış attılar. “Haydi,” dedi Audrey ve birasından bir yudum aldıktan sonra avuçlarını açarak masaya dayadı. Merakını gizlemek için özel bir çaba içinde değildi. Onun bu anı beklediğini anlamak zor değildi. “Bana her şeyi anlat,” demişti. “Anlat ki, ben de aradaki boşlukları doldurabileyim.”

Leo’ya darta başka birileri eşlik ederken, biz de konuşmuştuk. Audrey onunla paylaştığım küçük ya da büyük her bir ayrıntı için bana en az bir soru sormuştu. Ben o zamanlar bile kadınlarla aramın iyi olduğunu, istersem canayakın, istersem de ketum olabileceğimi düşünürdüm. Doğal olarak ondan bilgi saklamak gibi bir düşüncem yoktu ama yine de temkinli olmam gerektiğine inanıyordum. Bu beni rahatsız eden bir durum değildi, ama yine de sohbetimizi bitirip de

Leo'ya dart oyununda eşlik etmeye başladığımızda, kendimi ateşe oturtulduktan sonra serbest bırakılan bir suçlu gibi hissediyordum. O gecedan itibaren, Audrey'yi de en az Leo'yu tanıdığım kadar uzun zamandan beri tanıdığım hissine kapılmıştım. Aradan iki hafta bile geçmeden Wilton'da evlendiklerinde, beni de Leo'nun sağdııcı yapmışlardı.

Düğünden sonra onları tam yedi yıl görmedim, ama birbirimize telefon ediyor ve mektuplar yazıyorduk. O zamanlar arkadaşlıklar bu şekilde sürdürölüyordu. Yaşadığımız yerler birbirinden çok uzak olduğu için, güçlölkle bir buluşma tarihi saptayabilmiştik. O arada ben lisansüstü derecemi almak için üniversiteye bir dönüş yapmış, lisede öğretmen olmuş, sonra ikinci lisansüstü derecemi aldıktan sonra da kolejde yardımcı bir görev üstlenmiş ve nihayet doktora için girişimde bulunmuştum. Bir şeye uzunca bir süre bağılı kalmak gibi bir alışkanlığım yoktu, yaptığım işten sıkıldığım vakit kolaylıkla yeni ve başka bir işe girişebiliyordum, ama okulda olmak hoşuma gidiyordu; hem öğrenci, hem de öğretmen olarak... Leo'nun onca yıl önce bana imzalattığı o lanet olasıca kâğıt parçası da hâlâ duruyordu. Leo kâğıdın üzerine *31 Aralık, 1999 / 1 Ocak 2000* diye tarih de atmış ve onlara yaptığım ziyaretten birkaç hafta sonra bana postayla yollamıştı. İçine annelerimizin daha küçük şeyler, en azından paketlenmiş, somut bir hediye ya da bir çek için bile yapmamızı tembihlediği üzere bir de teşekkür notu koymuştu. *Gerektiği vakit kullanman için elinde bulunsun,* diye yazmıştı kartta. Audrey'nin bundan haberi olup olmadığını

merak ediyordum. Elyazısının düzgün ve okunaklı olması, bunu yazdığında aklı başında olduğunu gösteriyordu. O yüzden, anlayamadığım bazı nedenlerden dolayı onun ciddi olduğunu biliyordum. Vesveseli bir tip değildim ama ondan sonraki birkaç ay onun öleceğinden korkup endişelere kapılmıştım. İçlerine kötü bir şeyin doğacağını söyleyen insanlar vardır ya, Leo da onlar gibi hiçbirimizin bilmediği bir şeyleri biliyordu sanki... Belki de bu işin altında yeni milenyum yatıyordu. İnsanlar nihayet yatışana kadar, öncesinde ve sonrasında bütün dünya gergin bir hareketlilik içine girmişti. Epeyce bir vakit geçtikten sonra, Leo'dan trajik bir haber gelmeyince, ben de kaygılanmayı bıraktım. O yılbaşı gecesi ve Leo'nun bana gönderdiği o karttan sonra bu konuda aramızda bir kere daha hiç konuşmadık. Hatta üçümüzün arasındaki, Leo'nun tetiklediği ve Audrey'nin bıyık altından gülerek yaptığı o "ikinci koca" şakalaşması bile doğal sürecini tamamlamış ve bir süre sonra unutulup gitmişti.

Ama o kâğıt hâlâ bende duruyordu. Onu atmamak için paranoyak bir saplantım olan vergi beyannameleri gibi değil, içindeki kişilerin tamamının kötü çıktığı ama herkesin çekildiği andaki mutluluğunun somut bir delili olan talihsiz bir fotoğraf misali diğerlerinden farklı bir hatıra oluşturduğu için saklıyordum. Onu karton bir dosyanın içine koymuş ve Leo'dan ve Audrey'den gelen mektuplar ve kartlarla birlikte masamın üzerindeki kayar dosyalardan birinin içine yerleştirmiştim. İlle de uyulması gereken türde bir belge olmamasına rağmen, bu mektup çok ciddiye binen bir şakayı temsil

ediyordu. Bir şeyi bir türlü aklım almıyordu: Leo'nun ölmüş olmasını... Onun öldüğü anı hissedebilirmişim, o an bana da bir şeyler olur da onun öldüğünü bilebilirmişim gibi düşünmüşüm hep ama belki de bütün bunlar Audrey'ye olmuştu. Tabii ki, eğer bir tür uyarı olmuşsa, bunu hissedecek olan kişi ondan başkası olamazdı ki... Ve inançlı biri olmadığım ya da bulanık inançları olan biri olduğum için, belki de ben bir ruhun diğerine veda edişini hissedecek ölçüde duyarlı biri değildim.

Annem Celeste'i üç yıl önce pankreas kanserinden kaybetmiştik. Tüm aile Radnor'daki evde toplanmış, başında nöbet tutuyorduk. Bazen birlikte oluyorduk ama çoğu kez nöbetleşe duruyorduk. Babam Julian, kız kardeşim Kate ve ben... Hastadaki belirtileri gözlemleyen bakımevi yetkilileri bizi uyardıkları için, günlerdir kendimizi hazırlıyorduk. Hayal edebileceğim en ağır işte hiç bıkmadan usanmadan ve sonsuz bir sevecenlik ve şefkatle çalışan o insanları çok sevmiştim.

Annem nihayet bir salı günü öldüğünde, üçümüz de onun elini tutuyorduk. Ölümü de tıpkı kendisi gibi huzurlu ve asil olmuştu. Son nefesini verdikten sonra da onun başında durmuş ve bir iki dakika kadar onun gittiği fikrine uyum sağlamaya çalışmıştık. Odadan nihayet çıkıp bedenini yalnız bıraktığımızda, cenaze levazımatçısını aramıştım. Onlar da zaten bizim aramamızı bekliyorlardı. Telefonu kapattıktan sonra, oturma odasındaki bir koltukta oturan Kate'de bir tuhaflik sezdim.

Kate, bir reflekse yanıt verirmiş ve herhangi birine hitap

ediyormuş gibi görünmeden yüksek sesle bir şeyler söylüyordu. “Aman Tanrım, bunu hep hissediyorum. Bu hisse engel olamıyorum,” diyordu. Yüzü alev alev yanıyordu ve çok güzeldi. Elleriyle koltuğun kollarını yakalamıştı. “Bu hisse engel olamıyorum.” Beş dakika öncesine kadar hüngür hüngür ağlıyordu. Onun otuz saniyeden bile az bir süre boyunca yaşamış olduğu şeyi tanımlamak için kullanabileceğim en uygun sözcük, ancak ve ancak bir “epifani”, bir “aydınlanma”, gerçek bir ruhsal coşkunluk olabilirdi. Daha sonra babam, ben ve Kate bu olayla ilgili olarak tekrar tekrar konuşmuştuk. Kate’in o kısa olmakla birlikte çok yoğun olan sürece dair dile getirebildiği tek şey, o anda annemiz öldüğü için hayatının kalan kısmında bir an bile üzülmemesi gerektiğini *hissetmiş* olmasıydı. Bunu düşünmemiş, sadece hissetmişti. O gün kendisine olan şeyi hatırlıyordu ve o his geçtikten sonra kederine dönmüştü. O zamandan beri de o hissi bir kere daha yaşamak için neler feda edebileceğini bana tekrar tekrar söylemişti.

Bu deneyimi yaşayan kişinin neden babam değil de kız kardeşim olduğunu bilmiyorum. Annem ve Kate özellikle de tenis ve Gençler Takımı konularında çok sıkı fıkıydılar ve her ikisi de iyi birer Katolik’ti. Annem bu ölümcül hastalığın son aylarını yaşarken Kate’de uykusuzluk baş göstermiş, annemin ölümüyle, onun bizi ve bu fiziksel âlemi bırakıp gitmesiyle ilgili bir endişe durumu oluşmuştu. Bütün kuşkuculuğuma rağmen ben de nihayetinde Kate’in başına gelenlere tanık olarak, bu coşkusunun annemin ona gönderdiği bir son mesaj olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştım.

Ona belki de cennete ya da öteki tarafa emniyetli bir şekilde vardığını, ya da enerjisinin evrenin içine ve yeni mekânına doğru güvenli bir yolculuk yaptığını haber vermişti. Ailem için pek çok şey söylenebilir, ama bir konuda birbirimize yaptığımız ricada son derece tutarlıyızdır: *Oraya vardığında beni ara. Oraya sağ salım vardığını bilmek isterim.* Celeste ve Julian bunu bizden bütün hayatımız boyunca istemişlerdir. Yaşımız ilerleyince de biz aynı şeyi onlardan ve birbirimizden istemeye başlamışızdır.

Leo cenazeye yalnız geldi. Annem onu severdi ve arkadaş olarak kaldığımız için de mutluydu. Cenaze töreninde Leo 23. Mezmur’u okudu. Defin töreninden sonra sarhoş olduk, ikimiz de annem için ağlaştık ve ertesi gün de o döndü. Onu bir daha görmedim. Çok sonra telefon çaldığında ve karşıma Audrey çıktığında, kötü bir şey duyacağımı belki de tahmin etmeliydim. Gece geç vakit gelen bir telefon... Ama Batı Yakası’nda saat geç değildi ve Leo beni daha önce de Audrey’nin telefonundan aramıştı. Belki de bir bira içip, canı sohbet etmek istemiştir ve kendi telefonunu arayamayacak kadar tembellik ediyordur diye düşünmüştüm. Telefonu açar açmaz, “Hey!” diye bağırdım ama karşımda Leo değil, kısa bir cızırtıdan sonra “Oh, Garrett,” diye ağlayan Audrey vardı. İlk söylediği şey buydu.

Boston’da saat gece yarısını geçmişti. İkimiz de uyanmış olmamıza rağmen, Celia’ya evine gitmesini söyledim. Bunu söylerken üzölmüştüm ama ne yapacağımı bilemiyordum ve yalnız kalmak istiyordum Celia’nın yanımda kalmak

istediğini biliyordum, ama ona *lütfen, lütfen dediğimi yap*, dedim. Ondan sıklıkla bahsetmiş olmama rağmen Leo'yla tanışmamıştı. Onunla son konuştuğumdan beri iki aydan daha az bir süre geçmişti ve Noel gecesi de beni işten aramıştı. Vakit buldukça eve ek bir bölüm yaptığını söylemişti. Dediği kadarıyla işin önemli kısmını o yapıyordu ve itfaiyeden arkadaşı Kevin da ona bir hayli yardım ediyordu. *Bittiği vakit, eğer hâlâ hayatta olursam gelip bizi yeniden ziyaret edersin*, demişti. *Sen bu işte bana yardım etmiş olsaydın, ancak bu kadar sağlam ve iyi olurdu*, diye de eklemişti. Bu projeye ekim ayında başladığında, temele beton döktüğü vakit bana bir elektronik postayla haber vermişti. *Audrey ve ben bu evden çıkamayacağımıza karar verdik, o yüzden de evi dışarıya çıkarıyoruz*, diye yazmıştı. Ek bölümün planlarını Audrey'nin en yakın arkadaşının kocası ve mimar olan Mark'la birlikte hazırlamışlardı. Projeye herkes katkıda bulunuyordu. İş ne kadar ilerletmiştir ve evde adım atacak yer kalmış mıdır diye de merak ediyordum.

Çok bozulduğunu fark ettiğim Celia gittikten sonra, uzun bir bardağa viski doldurdum ve divana oturarak onu içtim. “Cehenneme kadar yolun var!” diye bağırdım. Boş dairemde ölmüş bir adama sövüyordum. “Lanet olsun sana, McGeary.”

Audrey bundan böyle ne yapması gerektiğini ve kendi başına işlerle baş edebileceğini söylüyordu. Haberi verirken telefonda ağlamasına rağmen, sesinin altındaki irade gücünü sezebiliyordum. Başına gelen bu durumla, inatçı bir çocuğa tuvalet eğitimi verir gibi ya da yarışı iyi dereceyle

bitirmek isteyen bir koşucu gibi elinden gelen her şeyi yaparak baş etmeye niyetliydi. Yardım almaktan nefret ediyordu, ama her şeyin altından tek başına kalkması mümkün değildi. Bunu kimse de yapamazdı, ama yapabileceğini sanması onun en büyük kusuruydu. Onun Andrew'a hamile olduğu, benim Noel ziyaretimden birkaç hafta sonra Leo beni aramış ve kendisi isteyken Audrey'nin bir korku geçirdiğini, bebeğin hareket etmediğini sandığını, tek başına doktora gittiğini ama sonuçta her şeyin yolunda olduğunu, bebeğin hareketlerini bebek plasentanın arkasına geçtiği için hissetmediğinin anladığını söylemişti.

“Ona inanabiliyor musun?” demişti Leo bana. “Audrey’ye, ‘Bana neden haber vermedin? Bir şeyler ters gidebilir ve benim de orada bulunmam gerekebilirdi,’ dediğimde, bana ne dedi biliyor musun? ‘Eğer bir şeyler ters gitseydi, sen de orada bulunurdun çünkü ben seni çağırmış olurdum.’ Buna nasıl bir yanıt verilebilir ki?”

“Ben de bilmiyorum ahab,” demiştim ona. “Karının senin ayıla bayıla evlendiğin kadın olmasına şaşırmış gibisin.” İşte, Audrey öyle bir kadındı, ama emsalsiz biriydi. Orada oturmuş içkimi içerken, birden zihnimde bir ışık yandı. *Gidip evin ek bölümünü bitiririm*, diye düşündüm. Leo’yla onca yıl öyle çok ortak projede çalışmıştık ki, onun işi nerede bıraktığını ve benim nereden başlamam gerektiğini çok iyi kestirebilirdim. Ayrıca evin planları da vardı. Boston’da buradan ya da başka yerden temin edemeyeceğim herhangi bir şeyin olduğunu sanmıyordum. Bardağımı yeniden dol-

dururken, onun da benim için aynı şeyi yapacağından adım gibi emin olduğumu düşündüm. O aptal ve eskiden verilmiş olan sözün bununla bir ilgisi yoktu. Gerçekten de yoktu. Eğer geride bitirmeden bıraktığı bir iş olmasaydı, kalkıp oralara gitmek için bir nedenim olmazdı, ama yardım için yapabileceğim tek şey buydu. Bardağımı aldım, dosyaları karıştırdım ve o kâğıdı buldum. Uzun süre katlı bir şekilde unutulmuş olduğu için yumuşamıştı. Viskiden bulanıklaşan gözlerimle uzun uzun ona baktım. İçimden onu parça parça yapmak, yakmak ya da yumruğumun içine alıp onunla bir pencereyi aşağı indirmek geliyordu, ama bunun yerine onu iç içe geçmiş bir çift çorabın içine tıktım ve onları da şifoniyerin üzerine koyduktan sonra kafayı vurup yattım. Bu kâğıt önceleri ve uzunca bir süre bana çocuksu bir olayı hatırlatmış, benim için bir önem ifade etmemişti, ama bir telefon onu düşüncesizce yaşanan bir geceden kalma, insanın aklını başına getiren bir olgu haline getirmişti: *Asla olmayacağını düşündüğün bir şeyin bile olması mümkündür.*

Audrey

Leo'nun bedeninin bulunmasından ve güçlü elini omzuma koyan Richard Allen'la birlikte onu ve hiçbir işe yaramayan kaskını –*sakın düşme*– gördükten sonraki perişanlığını takip eden saatler, günler ve aylar boyunca o, Brian'ın doğum gününde ölmediği için Tanrı'ya şükretmiştim.

Aslında bir önceki cumartesi günü, yani Brian'ın on dördüncü doğum günü olan 4 Şubat tarihinde dağa çıkmayı planlamıştık, ama son haftalarda bir ayağı çukurdaymış gibi duran buzdolabımız bir gecede dibe vurmuştu. O sabah, daha henüz karanlıkken ve herkesin yavaş yavaş uyanmaya başladığı erken bir saatte öğle yemeği paketlerini hazırlamak için kapağını açtığımda, ekşi bir sıcaklık yüzüme vurmuştu. Her şey bozulmuştu, buzluk bölümündeki yiyecekler bile sıcacık olmuştu. Buzdolabı aslında eski değildi, ayrıca da lüks ve pahalı bir modeldi. Onu kaçınılmayacak bir kelepirci gibi gördüğü için mevsim sonu satışlarından almıştık, ama sonradan farkına vardığımız bir aldatmacası vardı. Çok ucuzdu ama buz yapıcısı aylarca doğru düzgün çalışmamıştı, buzlukun içi sürekli buzlanıyordu ve Leo buzları benim saç kurutucumla çözmeye çalışıyor ve cihazı çalıştırabileceğinde ısrar ediyordu. Benim buzdolabını doğru dürüst bir onarımdan geçirme

konusunda sürekli olarak kafasını ütülememden bıkararak, nihayet birkaç yere telefon etmişti. Ne var ki, modelin üretimi durmuştu ve yedek parçası da piyasada yoktu.

“Lanet olsun, Leo,” demiştim. “Tanrı aşkına, bizim iş gören bir buzdolabına ihtiyacımız vardı. Bu eve ne kadar yiyecek girdiğinin farkında mısınız?”

“Tamam, Audrey,” demişti. “Bizden daha çok yaşayacak değil ki... bir şeyler düşünürüm. Bir yerlerden yedek parçasını ya da bu cihazın ömrünü uzatacak ikinci el bir şey bulmaya çalışırım.”

Böylece Brian’ın doğum günü sabahı, kahvesini götürdüğümde Leo’ya haberi verdim.

“Lanet olası buzdolabı mortoyu çekti!” dedim. “Bugün bir yere gidemeyiz. Bunun olacağını biliyordum zaten. Yeni bir buzdolabına ihtiyacımız var. Ben bozulan yiyecekleri atmak için aşağı iniyorum. Yumuşacık, sıcacık ve iğrenç kokulu yiyeceklerimizi yani... Başka bir deyişle, Brian’a verdiğimiz güzel bir doğum günü geçirme sözümüzü yerine getiremeyeceğiz.”

Leo karanlıkta yatağın içinde doğruldu. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Buzdolabı, Leo. Gitti, nalları dikti. İçi neredeyse sıcak. Bunun olacağını sana söylemiştim. Ben aşağı gidiyorum. Orada buluşuruz. Acele etmene gerek yok.”

“Lanet olsun!” dedi Leo.

O yüzden, dağa gidişimiz bir sonraki hafta sonuna kalmıştı. Kayak durumu da bir önceki haftaya göre daha iyi

olduğu için, buzdolabıyla ilgili durumun bir şans olduğuna hükmetmiştik.

Dağdan inişimiz sırasında ve sonraki aylar boyunca, zihnimde bir taşı düzleyen su gibi akan, hiç sona ermeyen bir düşüncede teselli bulmuştum. *Brian, benim duyarlı, bilge ruhlu çocuğum, bununla asla baş edemezdi. Ama sonra sabahın ikisinde uyanıp evin içinde volta attığımda, Siktir et buzdolabını. Nasıl olsa yiyecekler bozulup gitmişti. Gezimi-zi her halükârda yapmalıydık. Şartlar daha da kötüleşseydi, yine de güzel bir sabah geçiriyor olurduk. Buzdolabı da pazar gününe kadar bekleyebilirdi,* diye de düşünüyordum. Evde kalmamız gerekmiyordu, ama ben ille de buzdolabını halledelim diye direktmişim. Sanki bir ölüm kalım savaşı veriyormuşuz gibi... O yüzden de kendimi suçluyordum ama olan olmuştu bir kere, geriye dönemezdik ve kendimi bu sıkıntıdan kurtaramıyordum. Tek bir şeyle teselli buluyordum: en azından Brian hayatının kalan kısmında dünyaya geldiği günün yıldönümünde babasının dünyayı terk etmiş olmasının yaratacağı bir ıstırapı yaşamak zorunda kalmayacaktı. Artık Leo'nun ölümünden üç gün sonraki Sevgililer Günü'ne bir dul olarak gireceğimi kabul etmiştim. Artık kimsenin sevgilisi değildim.

Ama diğer günler, son kaymasını yalnız başına yapmak için o kadar ısrarcı olduğunu düşününce, içim öfkeyle doluyordu. Sonra da asansöre doğru kaymaya başlamadan önce ona son olarak söylediklerimi düşününce de kendime kızıyordum: *Sakın geç kalma,* demiştim ona.

Acele et ya da Bir an önce bu işi bitir filan dememiştim, ama nedense ona *Dikkatli ol*, dedikten sonra bu son sözlerimi gelişigüzel öylesine eklemiştim. Neden orada durmamıştım ki? Her şeyden önemlisi, her vakit dikkatli olmak değil miydi? Vaktin ne önemi vardı, ama bu sözler öylesine çıkmıştı ağzımdan. Oğlanlardan birisi onun yanında gitseydi, kesinlikle o kadar süratli kaymazdı. Leo kayak yapmasını dört yaşında öğrenmişti. Bu işe hazır olduğu vakit bile kendi başına kaymamıştı ama annesi bir gün onu Poconos'taki egzersiz tepesinde arkasından itirmişti. O farkında değilken de, düzlüğe gelene kadar onun arkasından gitmişti. Leo bütün yol boyunca ağlamış ve söylenmişti, ama aşağı indiğinde bir kere daha yukarı çıkıp kaymak için sabırsızlanmıştı. Ama buna rağmen... Kuzeybatılı bir çocuk olarak sayısız beyaz körlükler yaşamasına ve hayatını riske attığı aptalca akrobatik numaralardan burçu kanamadan çıkmasına rağmen, Leo'nun ustalığıyla baş ettiği ve yirmi yıl boyunca hükmü altına aldığı dağ, sonunda onu alıvermişti.

Onca yıllık vardiyalardan sonra, her işe gittiği vakit sürekli olarak belki de bu gece eve dönmeyecek, diye kaygı duymuştum.

Ona birkaç kez, "Hayatta olman bir mucize," bile demiştim.

Her seferinde bana güler ve hep aynı şeyi söylerdi. "İtiraf etmeliyim ki, gerçekten de bunun mucizeden aşağı kalır bir yanı yok."

Ölümünden korkmazdı. Bunu sıklıkla dile getiriyordu. Sadece genç ve kayıtsız olduğumuz ve kendimizi ölümsüz his-

settiğimiz vakitler değil, daha sonra da, yetişkin bir erkekten de kendisini farklı şekillerde tehlikeye atmaktan çekinmezdi. “Eğer korkarsam, işimi nasıl iyi yapabilirim? Ölümü var eden nedir ki zaten? Hayatta olmak değil mi? Korkmak bu gerçeği değiştirmiyor ve bu duruma yardımcı olmuyor.”

O gittikten sonra bana bir tür mesaj göndermesini çok bekledim, beni korkutmayacak, tam tersine beni rahatlatacak bir şey...

Garrett

Ertesi sabah erkenden Audrey'yi aradım. Başım ağrıyordu ve suyum çekilmiş gibi hissediyordum ama zihnim berraktı. Bacaklarım titriyordu, buna rağmen kararlı ve hırslıydım.

“Tören ne zaman? Okul yetkilileriyle konuştuktan sonra yarın ya da salı günü uçakla yola çıkarım,” dedim. “Sonra da sende kalacağım. Bana hayır diyemezsin. Sana kalayım mı diye sormuyorum. Evin ek bölümünü bitireceğim.”

“Cenaze töreni bir hafta sonraki cumartesi günü,” dedi Audrey. “Hayır, Garrett, bunu yapmana izin veremem. Sen birisiyle birlikte değil misin zaten? Üniversitede kalıcı bir kadro almak gibi bir niyetin de yok muydu? Gel, ama sonra kendi hayatına geri dön.”

“Sana kalabilir miyim diye sormadığımı söylemiştim,” dedim.

Sessiz sayılabilecek bir kahkaha attı. Bu beklemediğim, hafif bir sestti. “Onu günün birinde nasıl olsa bitiririm, şu anda evi kafana takmasan daha iyi olur.” Beklemediğim bir şey söylüyor değildi. Sonra da ağlamaya başladı. “Param olacak,” dedi. “Leo iki yıl önce hayat sigortasının primlerini artırmıştı ve bunu bana ancak öyle yaptıktan sonra söylemişti. Ne demişti, biliyor musun? ‘Bu senin ihtiyaçlarını

karşılama için bir garanti olacak. Gerçekten neye ihtiyacın varsa, onu temin etmek için kullanırsın.” Kendisine hâkim olmaya çalıştığını hissedebiliyordum. “Gel, ama sonra kendi hayatına geri dön.”

“Kalabilir miyim diye sormuyorum.” Bir çıkmaza girmiştim. “Hayır, kimseyle birlikte değilim. O geçen yıldı. O parayı ev için harcama Audrey, ileride gerçekten ihtiyacın olan başka şeyler olabilir. Sana ayrıntıları yazarım.”

“Pekâlâ.” Sesi boğuktu. “Geleceğin için çok seviniyorum, Garrett. Burada olacağın için gerçekten de mutluyum. Ne kadar kalırsan kal...”

Hemen bavullarımı yapmaya başladım ve Celia’yı aradım. Ses kaydetme makinesi çıkınca bir mesaj bıraktım.

Onunla üç aydır birlikteydik, dilediğimizi yapıyorduk ve ondan hoşlanıyordum. Daha doğrusu onunla ilgili şeyleri seviyordum. Ortak bir arkadaşımızın doğum günü partisinde tanışmıştık. Celia şehirdeki özel bir okulda İngilizce ve tiyatro öğretiyordu. Eğlenceli bir kızdı ve otuz yaşındaydı. Leo’ya onun hakkında bir e-posta gönderdiğimde, o da bana yanıt vermiş ve *Bir Amber ya da Trixie olmadığına sevindim. Zaten kaç yaşında ki?* diye yazmıştı.

Yataktaki halinden şikâyet edemezdik, ama onun dışında canımı sıkan işler yapıyordu. O partide, benden etkilenmiş gibi görünmemişti. Gece boyunca sürüyle erkekle konuşmuştu, ama ikimiz bir *karaöke* düeti yaparken onun elini tutmuş ve bana mikrofonda eşlik etmesi için kendime doğru çekmiştim. Sonra telefon numarasını almıştım. İki hafta sonra buluştuğu-

muzdaysa birazcık bana iyilik ediyormuş gibi bir havadaydı. Hiçbir şeyden değilse bile, onca kadınla yaşadığım ilişkiden sonra, pek kolay aldatılacak biri değildim. Celia başından beri özgür takılıyordu. Bunu özgür görünme uğruna yaptığını biliyordum, yoksa özgür hissettiğinden değil. Ne zaman onunla buluşmak istesem, hep meşguldü ve mutlaka birkaç gün sonrasını öneriyordu. Bunu her seferinde yapıyordu. Nihayet saymaya başladım ve beşince buluşma teklifimde de aynı şekilde davranınca, bunu bir kalıba göre yaptığını fark ettim. Benimle oyun oynadığı gibi bir hisse kapılınca, ona başkalarıyla da görüşüp görüşmediğini sordum. Benim için hava hoş, dedim, sadece öğrenmek istiyorum. Aşırı bir hevesle kimseyle görüşmediğini söyledi ve aynı soruyu o da bana sordu. Ben de ona o sıralarda kimseyle birlikte olmadığını söyledim. Açık-sözlü olmanın iyi bir şey olduğunu düşünüyordum, ama Celia oyun oynamayı sürdürdü. Bir keresinde onu havaalanından almayı teklif ettiğimde, taksiye bineceğini söylemişti. Bazı gecelerimizi birlikte geçireceğimizi düşünürken, vakit geç de olsa kendi yatağında yatmak istediğini söylüyor ve birden ayaklanıp gidiyordu. Bütün bunların hiçbiri aslında tek başına veya hep birlikte bir ilişkiyi bozmak için yeterli değildi, ama pek *kolay* geçirilecek şeyler de değildi. Ayrıca, karakterini daha da açığa vuran birtakım çelişkili özellikleri vardı. Bana ne zaman bir yemek pişirse, mutlaka yeni ve olmayacak bir tarifi deniyor ve mutfakta bir köle gibi çalışıyordu. Hastasını kurtarmak için mücadele veren bir cerrah gibiydi ve işine müthiş bir tutkuyla odaklanıyordu. İlk iki hafta içinde, yani

özel eşyalarımızı birbirimizin evinde bırakmak için henüz çok erken olduğu bir dönemde, en sevdiğim ve tepesine kadar dolu olan viskimi alıp kendi evine götürmüştü. Birlikte geçirdiğimiz gecelerin sabahında büzüşerek bedenini benimkine yapıştırması, bende sanki kendisini olduğu gibi göstermekten kaçındığı izlenimi yaratıyordu. Oysaki ben onun ilişkimize nasıl bir yatırım yaptığını düşündüğüme bakmaksızın, bana karşı içten davranmasını bekliyordum. Bana gerçekten âşık mı olmuştu, yoksa bir duygu karmaşası mı yaşıyordu, bunu bilmek istiyordum. En tahammül edemediğim şey sahtekârlıktı, ama Celia'ya kolaylıkla katlanabilmeme rağmen en başmdan beri benimle yapmacık bir ilişki içinde olduğunu sezmiştim. Fazla bir çaba göstermiyor, ilgi düşkünüyümüş gibi davranmıyor ve sanki üzerinde araştırma yaptığı bir romantizm reçetesini büyük bir kararlılıkla uygulamaya çalışıyordu. Şu var ki, ben daha önce de gerçekten özgür olan ya da şeffaf bir ilişki yaşamayı tercih eden kadınlarla birlikte olmuşum ve öyle olmaları benim için önemli değildi. Canımın istediği süre boyunca onlarla birlikte oluyor ve zamanı geldiğinde de onları terk ediyordum. Şimdi de durum aynıydı ve Celia'yı terk etmek de gayet kolay olacaktı.

Onu aradığımda saatime baktım ve süreölçer düğmesini bastırdım. Celia tam yirmi üç dakika sonra beni geri aradı.

“Merhaba,” dedi. “Seni kaçırmışım, özür dilerim. Duştaydım. Nasılsın? Çok üzgünüm.”

“Ben iyiyim,” dedim. “Konuşabilir miyiz? Buraya gelebilir misin?”

“Şey, kahvaltıda bir arkadaşla buluşuyorum. Daha sonra olabilir mi? Ya da yarın?”

“Şehir dışına gidiyorum,” dedim.

“Oh,” dedi. “Arkadaşının cenaze töreni için mi? Döndüğünde görüşürüz o zaman.”

“Dönmüyorum,” dedim. “Gitmeden önce beni görmek istiyorsan, bu sabah buluşmalıyız.”

“Pekâlâ,” dedi. “Geliyorum. Şimdi gelsem olur mu?”

“Olur,” dedim ve telefonu kapattım.

Celia on beş dakika sonra gelmişti bile. Giyinmiş ve makyajını bile yapmıştı. Bu kadar süratle geldiği için onu hâlâ ıslak olan saçlarla ve pek de güzel olmayan makyajsız bir yüzle göreceğimi tahmin ediyordum. Onu içeri aldım ve divanın üzerine oturduk.

“Duymak istemeyebileceğin bir şey yapıyorum, ama bu gerçekten de oluyor,” dedim,

“Geri gelmeyeceğini söyledin,” dedi. “Sadece cenaze için gittiğini sanıyordum.”

“Dur biraz,” dedim. Buzdolabına giderek iki bira çıkardım ve dönüp oturdum. “Bir tanesini ister misin?”

Başını iki yana salladı. Biralardan birini açtım ve iki şişeyi de masanın üzerine koydum.

“Celia, Leo’nun ailesinin yardıma ihtiyacı var. Olan biten benim için çok şeyi değiştirdi. Orada kalıp onlara yardım edeceğim. Yapabileceğim tek şey bu.”

“Arkadaşın için gerçekten üzgünüm.”

“Leo,” dedim. “Adı Leo’ydu.”

“Leo için gerçekten de üzgünüm. Çok üzgünüm. Korkunç bir olay, ama senin hayatın ne olacak?” dedi. “Beni bir kenara bırak. Artık çocuk değilsin. Garrett, senin bir işin var.” Bu konuşmayı yapmayı planlamamıştı. Üzerinde araştırma yapabilecek ya da arkadaşlarına soracak kadar vakti olmamıştı.

“Ortama kolay uyum sağlarım,” dedim. “Yabani ot gibiyimdir.”

“Yabani ot, ha?” Kollarını kavuşturdu.

“Umarım böyle bir şeyle asla karşılaşmazsın,” dedim, “ama olur da karşılaşırsan, beni daha iyi anlarsın.” Uzanıp elini tutmak istedim. Öyle bir şey yapmam gerekir gibi gelmişti bana, çünkü söylediğim şeylerin işe yaramadığını görebiliyordum. Ama o elini çekti. “Dönersem belki seni ararım.”

“Ara ya da arama,” dedi Celia. “Benim için fark etmiyor.” Ayağa kalktı ve dairemden dışarı çıktı.

Bir insanın kumaşını işte böyle karmaşık durumlarda daha iyi anlarsınız. O sabah Celia hakkında bilmem gereken her şeyi öğrenmiştim. Sanırım o da benim kumaşımın ne olduğunu anlamıştı. Eğer onu seviyor olsaydım ya da onu sevmeme yol açabilecek kesin birtakım duygular içinde olsaydım, benimle birlikte gelmesini teklif edebilir, ona ihtiyacım olduğunu söyleyebilir ve uçak biletini alırdım. O da bana en küçük bir empati gösterebilse ve onda ne yazık ki mevcut olmayan önceden kurgulanmamış bir diğerkamlık içine girip beni rahatlatabilseydi, işler çok farklı olabilirdi. Ne var ki, Leo’nun ölümü bizim oyun oynadığımız oyunun üzerine sahne ışığı gibi düşmüştü. Bu ışık bir kere düştükten

sonra gölgelere geri dönmek mümkün olamazdı. Artık bir ölü olmasına rağmen Leo, Celia'yla daha fazla boşa kürek çekmekten beni kurtarmıştı.

Biramı bitirdim, ikinci şişeyi açtım ve eşyalarımı toplamaya devam ettim. İçine notu koyduğum çorapları valizimin en dibine yerleştirdim. Ev sahibime bir mesaj bıraktım ve sonra da akademik dekanımız Mitchell Britton'u aradım.

"Günaydın, Mitchell," dedim. "Ben Garrett Reese. Sizi hafta sonu aradığım için özür dilerim. Acaba bugün bir saatte buluşmamız mümkün olabilir mi?" "Garrett, özür dilerim," dedi. "Torunumun vaftiz töreni için Philadelphia'dayım. Tören saat on birde olacak. Her şey yolunda mı?"

"Hayır, Mitch, yolunda değil," dedim. "Bunu telefonda anlatmayı hiç istemezdim. Özel hayatımda acil bir durum oluştu. Bir kaza oldu. Arkadaşım, en yakın arkadaşım Leo dün öldü. Karısı beni dün gece Portland'dan aradı. Hemen oraya uçuyorum."

"Aman Tanrım," dedi Mitch. "Garrett, çok üzgünüm. Elbette, gidebilirsin. Ben durumu idare ederim."

"Yalnız şu var, Mitch," dedim, "Orada bir süre kalmam gerekecek. Ne kadar kalırım bilemiyorum ama birkaç ay olabilir."

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu. Bekledim.

"Garrett, böyle bir şey ilk kez oluyor," dedi.

Herkes gibi ben de kadro alabilmek için bekliyordum. Yeni bir statüye, yeni bir *unvana* ulaşan ilk kişi olmak için hepimiz annelerinin memesini kapmaya çalışan köpek yav-

ruharı gibiydik. Onca yıl ince eleyip sık dokuduktan sonra, benim için en güvenli olduğuna karar verdiğim konum buydu...

“Biliyorum, Mitchell,” dedim. “Elbette ki, ilk kez oluyorur. Kimse böyle bir şeyi önceden planlayamaz.”

“Bunu söylediğim için beni bağışla,” dedi Mitchell, “ama bu bahsettiğin senin kendi ailen değil, öyle değil mi?”

Benim sessiz kalmam üzerine, aceleyle sessizliği doldurmak için, “Tekrar özür dilerim,” dedi, “ama yani senin karından, çocuklarından ya da annen ve babandan bahsetmiyoruz, doğru mu? Söylediğin kişiler senin ailen değil.”

“Ailem olsalardı, ancak o kadar olabilirlerdi,” dedim. “Mitchell, özür dilerim, ben seni senden öğüt almak için aramadım. Beni anlamamanı da anlayabiliyorum. Ben sadece özelimi ilgilendiren bu korkunç haberi ve bu durumla nasıl baş etmeye çalıştığımı bilmeni istemiştim.”

“Bunun intihardan farkı yok, Garrett,” dedi Mitchell.

“Pekâlâ, o işi istemiyorum,” dedim. “Onu istememek beni öldürmez.”

“Üzgünüm,” dedi. “Ben ne söylediğimi biliyorum. Döndüğünde, bulacağın bir işin olmayacak ve bana kalırsa başka bir yerde de olmayacak. Bizim tanıdığımız ve kendisinden birtakım beklentilerimiz olan kişiden çok farklı bir tablo çizmiş bulunmaktasın.”

Bu konuşma bir yere gitmiyordu. Bana söylediği şeylerin hepsini zaten biliyordum.

“Mitch,” dedim. “Benim sahip olduğum şeyleri almak isteyen sürüyle yetenekli kişi var etrafında. Benim tek bir ders

programım var ve sen de bunu dolduracak kaynaklara sahipsin. Bir e-posta göndererek tüm sorumluluğu üstlenirim. Bu son üç yıl boyunca yapmış olduğun her şey için bütün samimiyetimle teşekkür ederim. Sana gerçekten de müteşekkirim, ama şunu bil ki yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.”

Yumuşadı. “E-postanı bekliyorum,” dedi. “Yarın ofisime uğra, bir iki şeyi toparlamaya çalışayım ve Garrett, arkadaşın için çok üzgünüm. Farklı bir karar vermeni isterdim ama sana yine de iyi şanslar diliyorum.”

Hesaptan hesaba birkaç para havalesi yaptım, birkaç fatura ödedim, e-postalarımı yolladım. Sonra kampüse giderek eşyalarımı topladım. Bilgisayarımı temizledim ve ihtiyacım olan bilgileri bir flaş belleğe kaydettim. Leo’nun gönderdiği e-postalar için bir dosya açtım. Bazıları birkaç yıllıktı, ama tek bir tanesini bile silmeye elim varmadı. Öğrencilerimden biri bana, hiç bakmamama rağmen benimle birlikte ayakta kalmayı başaran bir yeşim otu bitkisi hediye etmişti. Eve dönünce, komşularımın kapısını çaldım. Rob ve Morgan bir önceki yaz, eğitim yılı başlamadan önce, tam karşımdaki daireye taşınmışlardı. İkisi de kolejde ama farklı bölümlerde hocalık yapıyorlardı. İkisi de hamileydi ve iki aya kadar doğum yapacaklardı. Onlara da Mitchell’a anlattığım kadar ayrıntı vererek bir süre için buradan gideceğimi söyledim ve bitkiyi onlara verdim. Teşekkür ettikten sonra da yardım tekliflerini başka bir şeye ihtiyacım olmadığını söyleyerek reddettim.

Kahve yaptıktan sonra, Mitchell’a ve durumu bilmesi gereken diğer bazı kişilere birer e-posta gönderdim. Önemi

hangi düzeyde olursa olsun, karşınızda tek bir seçenek olduğu vakit, tercih yapmanız son derece kolaydır ve en zorlanarak yaptığınız tercih, belki de en doğru olanıdır.

Sevgililer Günü olan salı sabahı için saat altı uçağında yer ayırttım ve Audrey'ye mesaj atarak bunu bildirdim.

Salı sabahı erkenden uçuyorum. Öğleden sonra görüşmek üzere.

Garrett

Uçakta hiç uyumadım, zaten asla uyuyamazdım. Uyku benim için öylesine özel ve savunmasız bir durumdu ki, yetişkin insanların bir uçakta yanlarında sürüyle yabancı olmasına rağmen ona teslim olmalarına hayret ederdim. *Onlarla birlikte uyuyorlardı.* O yüzden evlerine vardığımda kendimi son derece perişan ve işe yaramaz hissediyordum. Audrey verandada beni bekliyordu. Ayağa kalkıp durdu ve ben valizimi yere bırakınca bana yaslanıp ağlamaya başladı. Ben de ağladım. Söyleyebileceğimiz bir şey yoktu.

Oğlanlar da çok büyümüşlerdi. On beş yaşında olan Christopher Leo'nun bir kopyasıydı sanki. Aynı esmer tene ve yakışıklı yüze sahipti. Tanıştığımda babasının olduğu yaştan sadece bir yaş daha büyüktü. Brian ve Andrew da hoş çocuklardı, Audrey'nin gözlerini ve ağzını almışlardı. İkisi de ortaokula giden çocuklardan daha olgun görünüyorlardı. Hiç çekinmeden üçü de bana sarıldılar. Leo'nun iki tarafın da anne ve babalarını ziyaret etmek için doğuya getirmesinden sonraki altı yıl boyunca, Audrey'yi ve oğlanları hiç görmemiştim. Martha's Vineyard'da bir yer tutmuştum ve bir hafta boyunca birlikte vakit geçirmiştik.

Ev hatırladığımdan pek farklı değildi, ama oğlanlarla bir-

likte olgunlaşmış gibi durmuyordu. Önceleri misafir odası olan yer, şimdi Christopher'ın yatak odası olmuştu. Oyun odası da yeni misafir odası haline getirilmişti. Son gelişimde her bir odanın orasına burasına saçılmış olduğunu gördüğüm çocuk eşyaları ve bebek engelleme kapıları artık çoktan ortadan kaldırılmıştı. Evin büyüklüğü artık onlara yeterli gelmediği için Leo bir ek bölüm yapmaya başlamıştı. Şehrin kuzeydoğu bölümünde yer alan tek katlı evleri aslında dört yatak odalıydı ve dışarıdan görüldüğünden daha genişti, ama Leo bir keresinde bana gönderdiği bir e-postada, üç oğlanla fazla büyük ev diye bir kavram olamayacağını yazmıştı. Aşağıdaki odalar, muhtemelen benim daha önce gördüğümden farklı renklere boyanmıştı. Yemek odası kırmızı ve çok çarpıcıydı. Onun da öyle olduğunu hatırlamıyordum. *Audrey ve Leo orayı da boyamış olmalılar*, diye düşündüm ama bir şey sormadım. Belki de boya aynıydı ama ben değişmiştim. On iki yıl önce bu tür şeylere dikkat etmemiş olabilirdim. Şöminenin üzerindeki rafta fotoğraflar vardı. Oğlanların benim hiç görmediğim okul portreleriydi bunlar. Beşini bir arada gösteren birkaç fotoğraf daha vardı. Bir tanesinde Leo ve Audrey, bebek Christopher'la birlikte görünüyordu. Audrey ve Leo'nun düğün günü çekilmiş bir fotoğrafı ve ikisini kayak yapmaya gittikleri bir gün, kayak gözlüklerini kaşlarının üzerine çekmiş bir pozda gösteren bir fotoğraf da oradaydı. O fotoğrafta Leo kocaman eldiveniyle Audrey'nin omzundan tutuyordu. Audrey'nin o elin orada olduğunu bilmesi gerekiyormuş gibi... Eve gireli

daha beş dakika olmamıştı ama ben o fotoğrafı olduğu yerden indirip kaldırmak istiyordum. Kimsenin onu görmesine gerek yoktu. Evde, her bir odada birkaç tane olmak üzere, en azından sekiz tane çiçek aranjmanı vardı. Herhangi bir düzene bağlı kalarak yerleştirilmiş gibi değillerdi. Sanki çiçekler geldiğinde kapıyı açan kişi gözüne ilk kestirdiği yere onları bırakmış gibi duruyorlardı.

“Kahve yaptım,” dedi Audrey ve fincanımı doldurdu. “Yolculuk nasıldı?”

“İyiydi,” dedim. “En azından beni buraya kadar getirdi.”

“Uyudun mu?” diye sordu.

“Yok, uyuyamadım,” dedim.

“Biraz kestirmek ister misin?” dedi.

Kahvemden bir yudum aldım ve başımı iki yana salladım. “Uyursam gecem rezalet geçer, böyle iyiyim,” dedim,

“Pekâlâ,” dedi. Eve girdiğimiz andan itibaren sürekli hareket halindeydi.

“Dinle,” dedi. “Anneler ve Leo’nun annesiyle babası buradalar. Maureen ve erkek kardeşim de... hepsi aynı otelde kalıyor.”

Leo’nun ailesini kendi ailem kadar iyi tanıyordum. Babası Glenn ve annesi Libby’yi ve kız kardeşi Maureen’i... Audrey’nin ebeveynleri Marty ve Claudia Lanigan’ı ve erkek kardeşi Gabe’i ise düğünlerinde görmüştüm.

Ellerini tezgâhın üzerine koydu ve musluğun üzerindeki pencereden dışarı baktı. “Glenn bana sürekli olarak, ‘Neye ihtiyacın varsa Audrey, neye ihtiyacın varsa,’ deyip duruyor,

ama ihtiyacım olan şeyi bana veremez, kimse veremez. Onlar da oğullarını kaybettiler.”

“Biliyorum,” dedim. Annem öldüğünde ben de aynı şeyleri yaşamıştım, ama anneminki çok farklı bir ölümdü. “İnsanlar aslında böyle durumlarda ne yapacaklarını bilmediklerini sanıyorlar, ama aslında tahmin ettiklerinden de fazla şeyler yapabilirler. Eğer yapabilirsen, onları yönlendirmeye çalış. İstersen bu işi ben de yapabilirim. Benim babam da cuma günü burada olacak.”

Pencerenin yanından ayrılarak, bakışlarını bana çevirdi ve onaylar gibi başını salladı. “Çok nazik bir davranış.” Bir kâğıt mendil alarak yüzünü sildi. “Senin yardımına ihtiyacım olacak,” dedi. “Önce duş almak istersin belki ama senden takım elbise almak için bana yardımcı olmanı rica edeceğim. Leo için.”

“Tamam,” dedim ama ne demek istediğini pek anlamamıştım.

Tezgâhın üstünü silip bulaşık makinesini doldurdu. Yine hareket haline geçmişti, zihni karışık gibiydi ama kararlı görünüyordu. “Matt MaKay’e, yani cenaze levazımatçısına bir kıyafet götürmem gerekiyor. Birtakım elbiseye ihtiyacım olacak,” dedi. “Herkesin onu eskiden giymdiği bir kıyafetle defnetmemi beklediğinden eminim, ama öyle yapmayacağım. Elinin değdiği ya da giydiği hiçbir şeyin onunla birlikte toprak altına girmesine izin vermeyeceğim. Bu yüzden cenazede kullanacağı bir kıyafet almak istiyorum ona. Kapalı bir tabut içinde kıyafetlerini kim fark edecek ki? Bırakalım herkes tabutun içinde onun ne giydiğini bildiğini sansın.”

“Tamam,” dedim. Ne demek istediğini şimdi anlamıştım.

“Onu sen denemelisin,” dedi, “sana uyarsa ona da uya-
cağını biliyorum.” Kendimi hayatta olan birinin karısıyla,
kocasını sürpriz bir hediyeyle şaşırtmak isteyen bir kadınla,
bir numara çeviriyormuş gibi hissediyordum.

“Tamam,” dedim, arka arkaya üçüncü kez. Belki de bu-
rada bulunduğum süre boyunca yapacağım tek şey bu ola-
caktı. Yani, Audrey ne derse, onunla aynı görüşte olmak...

Arabayla Portland dışına çıktık ve devasa bir alışveriş
merkezine geldik. Jos. A. Bank’a girdiğimiz anda dört satıcı
adam ve bir de bir kadın üstümüze hücum ettiler. Audrey
doğrudan kadınla konuşmaya başladı.

“Biraz yardıma ihtiyacımız olacak,” dedi. “Aradığımız
şeyi bulmak için bize biraz zaman ayırabilir misiniz?”

“Elbette,” dedi kadın. “Benim adım Deidre. Lütfen bana
neye ihtiyacınız olduğunu söyler misiniz?”

“Teşekkür ederim,” dedi Audrey. “En iyi takım kıyafet-
lerinizi görmek istiyorduk. Koyu mavi renkte olanlardan.”
Elini omzuma koydu. “Beyefendi için.”

Deidre’nin peşine düştük. Aradan on beş dakika bile geç-
meden, takım elbise benim sırtıma geçmişti bile. Leo’nun
takım elbisesi yani. Platin imzalı, marka, yün, ince çizgili ve
koyu mavi. Fiyatı da 2200 dolardan sadece 5 dolar eksikti.

“Sakıncası yoksa,” dedi Deidre, “bir şey söyleyebilir mi-
yim? Bu sizin üzerinizde çok iyi durdu, bedeni de tam geldi,
ama şurayı biraz içeri alsak...” Ceketin arkasından biraz çeke-
rek Audrey’ye baktı. “Ne dersiniz, o zaman harika olmaz mı?”

“Teşekkür ederim,” dedi Audrey tekrar. “Aslında bu, kocam için sürpriz olacak ve bence tam da ona göre.” İçim rahatladı. Tuttuğum nefesimi bir anda bıraktım. “Eşim bunu bir giysin, eğer düzeltme gerekirse, o zaman yine geliriz.” Bir yere oturmam gerekiyordu. Üstümdeki o kıyafeti çıkarıp atmak istiyordum.

“Ay, özür dilerim,” dedi Deidre. “Birlikte olduğunuzu sanmıştım.”

Audrey gülümsedi. “Yardımanız için tekrar teşekkürler. İhtiyacımız olan şeyi aldık, ama başka bir şeye bakmak istersek size haber veririz.” Onun yapmaktaki ısrar ettiği bu alışverişi bir an önce bitirmek istediğini biliyordum, ama ben de bitmek üzereydim.

Neyse ki Deidre mesajı aldı ve bizi yalnız bıraktı.

“Teşekkür ederim, Garrett,” dedi Audrey. Gözleri dolmuştu. Kolunu benimkine geçirdi. Durup aynadaki aksimize baktık. “Tam istediğim gibi oldu. Üniformasına da çok benziyor. Mavi Leo’ya her zaman o kadar yakıştı ki...”

“İyi bir takım oldu,” dedim aynaya bakmaya devam ederek. “Güzel bir takım...” Lanet olası şeyi bir an önce üzerimden atmak için sabırsızlanıyordum.

Audrey yüzünü sildi. Aniden sanki dünyadaki en kırılgan yaratık, ama en emsalsiz gücü haline gelmişti. “Şimdi de bir gömlekle bir kravat alayım,” dedi. “Şunu yanımda götürüyüm.” Ceketini omuzlarımdan çekip aldı. Arkamı hafifçe okşadı, ceketini koluna astı ve yürümeye başladı.

Soyunma odasına girdim, yüzümü ellerimin arasına alıp

sıranın üzerine oturdum ve pantolonu teslim etmek için Audrey'yi tekrar görene kadar derin derin nefes alıp kendime gelmeye çalıştım. Uçak yolculuğunun verdiği yorgunluk ile Leo'ya bir takım elbise almanın ağırlığı birleşmişti ve giderek daha güçlü bir hale geliyordu. Aynaya bakamıyor ve yaşayan bir varlık olarak görüntümü kabul edemiyordum. O yüzden üstümü değiştirirken arkamı döndüm. Bu takımı kim bilir kaç kişi denemişti, ama Leo'nun onu sonsuzluğa götürmeden önce giyen sonuncu kişi ben olacaktım.

Audrey

Leo'nun takım elbisesini satın aldığım günün ertesinde, yalnız başıma Ann Taylor'a gittim. Erin benimle birlikte gelmeyi teklif etti. "Yardıma ihtiyacın var," dedi.

"Hayır, kendim halledebilirim," dedim. "Ama bir işin yoksa oğlanları alışverişe götürebilir misin? Daha sonra şehir merkezinde buluşuruz. İçlerinde bir tek Christopher'ın takım elbisesi var."

"Tamam," dedi.

Yalnız başıma alışveriş yapana kadar bunu düşünmemiştim. Garrett'ın o güzel takımı nasıl denediğini ve bize yardım eden o tatlı kadına nasıl yalan söylediğini... Garrett ödemi yapana kadar bir hastadan farksızdı. Acaba ondan çok fazla şey mi istemiştim, diye merak ettim. Birisi ölmüş bir kadının benden sonra ve son kez giyeceği bir kıyafeti üstüme geçirip ona modellik etmemi isteseydi, ben kendimi nasıl hissederdim? Garrett hiçbir şey dememişti, elbette ki dememişti, ertesi gün de artık bu konuyu tekrar gündeme getirmek için geç kalmıştım. Washington Meydanı'ndan dönerken, onu eve bırakmış ve satın aldığım takım elbiseyi, gömleği, kravatı, çorapları ve baksırı cenaze levazımatçısına götürdüm. *İşte, giyeceği şeyler bunlar*, dedim Matt MacKay'e.

Ann Taylor'da neler istediğimi biliyordum, dolayısıyla yardım taleplerini geri çevirdim. Siyah giymeyi reddettiğim için kolay bulunan türden gri, hatta koyu gri renkli bir pantolon takım aldım. Etek ya da elbise de giymek istemiyordum. On beş dakika içinde Pioneer Place'e girip çıkmıştım bile. Arabamı park etmesi bile daha uzun sürmüştü. Ben evden çıkarken Erin, Brian ve Andrew'u almıştı. Birkaç blok ötedeki Nordstrom'a doğru yürürken ona bir mesaj attım. O da bana, *Biz burada, oğlan çocuklar bölümündeyiz*, diye yanıt vermişti.

Ben onları bulana kadar Erin her bir oğlan için birer takım elbise ve gömlek almıştı bile; Brian'ınki koyu mavi, Andrew'unkiyse griydi. Onların kıyafetleri de siyah değildi. Gerçi ona bir şey söylemedim ama Erin'in bunları seçmiş olması içimi çok rahatlatmış ve şükran hisleriyle doldurmuştu. Aslında bir şeyler söylemeyi düşünmüş ama sonra unutmuşum. Oğlanların ikisi de sessiz ve metindi. Andrew, Brian'a göre biraz daha öfkeli gibiydi. Brian ise buradan pek ayrılmak istemiyormuş gibi duruyordu.

"Çok harika görünüyorlar," dedi Erin. "İkisi de..."

"Teşekkür ederim." Ona sarıldım ve yüzümü saçlarına gömüp fısıldadım. "Çok teşekkür ederim."

O da bana sıkıca sarıldı. "Tamam, tamam," dedi. "Şimdi gidip bir şeyler atıştıracamız. Bir şey istiyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Onların ikisine de birer kravat alacağım. Dışarıda buluşuruz."

Önümde bir müşteri olduğu için beklemem gerekti.

Müşterinin işi bitince, elimdeki her şeyi tezgâhın üzerine koydum. Kasiyer de bunları güzelce katladı ve alışveriş torbalarının içine koydu. Son derece nazikti, ama benim alışık olduğum Nordstrom çalışanlarına göre fazla mesafeli davranıyordu. Oranın personeli genellikle onlardan bekle-nildiği üzere çok girişken olurlar, *Gününüz nasıl geçiyor?* gibisinden bir şeyler söylerler ve siz onları ne kadar meşgul ederseniz edin sizinle profesyonel düzeyde ilgilenirlerdi. Kasiyer kadının nazik bir ses tonuyla, *Özel bir vesile mi var, efendim?* diye sormasını bekledim, ama o sadece oğlanla-rın bu kıyafetler içinde ne kadar yakışıklı göründüklerini ve çocuklarımla hoş olduklarını söylemekle yetindi. Onun bir miktar daha meraklı olmasına kendimi hazırlamıştım, ama sessiz durmasına da her nedense sevinmiştim.

“Yardımanız için teşekkür ederim,” dedim işimiz bitince.

Kasiyer tezgâhın arkasından çıkarak torbayı elime verdi. “Rica ederim,” dedi. “Lütfen kendinize iyi bakın.”

Erin ve oğlanlar köşede, dışarıdaki kafenin önünde bek-liyorlardı. Dördümüz birlikte arabalarımızı park ettiğimiz yöne doğru yürümeye başladık.

“O uzun boylu kadın size hiç doğru dürüst yardımcı oldu mu?” diye sordum. “Nordstrom’daki kadın. Yahut başka biri?”

“Çok yardım etti,” dedi Erin. “Muhteşemdi. O yüzden de sen oraya gelene kadar biz işimizi neredeyse bitirmiştik bile.”

“Oh, iyi o zaman,” dedim. “Sadece merak ettim. Oranın personelinin her zaman yaptığı gibi hiç gevezelik etmiyordu da... senin herhangi bir şekilde sıkıntı çekmeni istemediğim için sordum. Bana öyle yardımcı oldun ki...”

“Hayır, hayır,” diye başını salladı Erin. “Dur. Şunu ben alayım.” Nordstrom paketini elimden çekti ve boşta olan sağ elimi sol elinin içine aldı. “Tatlım, kadın çok harikaydı. Neden orada olduğumuzu ona söylemiş ve sana bir şey dememesini tembih etmiştim. Bana ne kadar üzgün olduğunu söyledi. Gazetede de görmüş zaten.”

Cenaze töreninden sonra, pantolon takımımı temizleyiciye gönderdim, sonra da onu Dress for Success’e bağışladım. Hayatını farklı bir yöne çevirmek isteyecek olan bir kadının günün birinde işine yarayacağını umuyordum. Bu kadının bekâr bir anne olacağını düşündüm. Belki de sadece 22 ya da 23 yaşındaydı. Belki okulunu ya da ona çok gurur veren yeni bir beceri kazandıran bir kursu yeni bitirmişti. Belki de ona çok heyecan veren bir iş görüşmesi teklifi almıştı ve o işe girebilmeyi umuyordu. Epey masraf yapmış olmama rağmen Leo gibi, ben de kıyafetimi tek bir gerekçeyle ilk ve son kez giymiştim. Onu dolaba asmak ve asla gelmeyecek olan daha mutlu bir günde giymeyi beklemek içimden gelmemişti. Onu satın alırken, bir daha giymeyeceğimi biliyordum ama bu takım, başka bir kadın için çok şey ifade edebilirdi. Onu bulunca öyle heyecanlanabilirdi ki, belki de hemen bir arkadaşımı arardı. Bu takım belki de onun dilediği işe girmesini sağlayan etkenlerden biri bile olabilirdi. Her halükârda, kime giderse gitsin, o kadının en azından kendisini şanslı hissetmesini ve onun eline geçmeden önce nasıl bir üzüntünün parçası olduğunu bilmemesini istiyordum.

Brian

Christopher ve Andrew'un ne düşündüğünü bilmiyorum, ama Garrett'in geldiğine çok sevinmiştim. Babaannemiz, dedemiz, Maureen Halamız ve Gabe Amcamız birkaç gün önceden gelmişlerdi. Herkes perişan durumdaydı, ama biz çocukları üzmemek için öyle değillermiş gibi görünmeye çalıştıkları belliydi. Kimse ondan öyle bir talepte bulunmasına rağmen, Garrett'in evimize geldiği andan itibaren herkesi çıldırmaktan ve raydan çıkmaktan koruma görevini üstlenmeye karar verdiğini görebiliyordum. O da perişandı. Babamın ailesini ezelden beri tanıyormuş gibiydi, o yüzden de onlarla nasıl baş edeceğini de herkesten iyi biliyordu. Yine de asla yapmak istemeyeceği bir şeyi yapmak zorunda kaldığını düşündüğünden emindim.

Hem annemin hem de babamın anne ve babaları her yıl yaptıkları gibi bu yıl da bizi Noel'den hemen sonra ziyarette gelmişlerdi. Yazın ve Noel'den hemen sonra gelirlerdi, o yüzden onları son gelişlerinden sonra iki ay bile geçmeden yeniden karşımızda bulmak biraz kafa karıştırıcıydı. Son geldiklerinde birbirimize hediyeler vermiştik. Dedemiz ve büyükbabamız başlarına Noel Baba şapkaları geçirmişlerdi. Şimdi ise bazen yetişkinlerle birlikte oturuyor ve onların

babamla ilgili olarak kâh ağlayarak, kâh ağlamamaya çalışarak söylediklerini dinliyor, anneannemin ve babaannemin birbirlerine sarılmalarını, babamdan bahsederken önce gülüp sonra ağlamalarını izliyordum. Sanki herkes, her an bir şeyler içiyordu. İçki içmek; duruma göre, onları zaman zaman sakinleştiriyor ya da daha fazla ağlamalarına neden oluyordu. Onun bunun getirdiği yemekleri yiyorduk. Yemekler çoğunlukla çok iyi oluyordu, ama her gece hiç tanımadığınız birilerinin bizim için hazırladığı şeyleri yemek, insana kendini tuhaf hissettiriyordu.

En iyi arkadaşım Michael, hemen hemen her gün anne-siyle birlikte geliyordu. Benim kadar kederli görünmesine ve Andrew'la birlikte televizyon izlemekten başka bir şey yapmamamıza rağmen onun gelmesi beni mutlu ediyordu. Joe Assante de birkaç kez gelmişti. O hafta içinde kimse evden dışarı çıkmamıştı sanırım ama o ve Chris zaman zaman evden çıkıyorlar, döndüklerinde de Chris bazen daha iyi, bazen de daha berbat görünüyordu. Aslında her zaman, günlerdir hiç uyumamış gibi yıkılmış bir hali vardı.

Michael ve Joe yüzünden, Andrew için üzülüyordum, çünkü onun hiçbir arkadaşı bizimkiler gibi gelip onu ziyaret etmemişti. Aslında, Andrew'un sevdiği tek değil pek çok süper arkadaşı vardı. O yüzden Michael ve ben televizyon seyrettiğimizde, Andrew'a dilediği kanalı seçmesini söylüyor ve onun seçtiği programı izliyorduk.

Garrett

Cenaze töreninden önceki gece, Matt MacKay Leo'nun tabutunu, onu son bir kez görecek olan kişiler için açtı: Audrey, oğlanlar, Leo'nun annesi, babası ve kız kardeşi, Audrey'nin annesi, babası ve erkek kardeşi, Kevin Gallagher, babam ve ben oradaydık.

O takım elbiseyi yeniden görünce, beklemediğim bir şok yaşadım ve soğukkanlılığımı korumak için kendimi zorladım. *Takım elbise üstüne tam olmuştu.* Onu satın alırken Audrey'ye yardımcı olmak unutamayacağım bir olaydı, ama o günden sonra o tür bir deneyim yaşayan tüm insanların yaptığı gibi o anıyı bir kenara atmaya çalışmışım. Tek düşündüğüm, Leo'nun o takım elbisenin hakkını benden çok daha iyi verdiğiydi. öyle ki bunun aynı takım olduğunu kendime hatırlatmak zorunda kalmışım. Takım gayet güzeldi, öyle de olmak zorundaydı. Leo'nun ise iyi görüldüğünü söyleyemezdim. Aslında onun çok daha kötü görüneceğini sanıyordum, ama cenaze levazımatçısının onu eskiden görüldüğü hale sokmak için çok çalıştığı hemen belli oluyordu. Yine de adamın tüm dikkatine ve makyaj ustalığına rağmen, Leo'nun son görünümü ancak bu kadar olabilmişti. Hiç kendisi gibi değildi; kısa bir süre bakabildiğim o şey onun bir yorumu olabilirdi ancak.

Annemin cenaze töreninde, yanımda duran Kate'le birlikte ona son kez bakarken, babam nikâh yüzüğünü çıkarmış ve annemin sol yüzük parmağına geçirivermişti. Annemin diğer yüzükleri miras olarak Kate'e kalmıştı. Bu hareketle artık onunla evli olmadığını kabul ediyor ve kırk bir yıldır taşımakta olduğu bir sembolü ölen sevgili karısına teslim ederek, onunla birlikte toprağa gömülmesine izin verdiğini gösteriyordu. Babamın bu hareketi bana da bir fikir vermişti. Ben de Leo'ya söz vererek imzaladığım o kâğıdı top haline getirdiğim çorapların içinden çıkarmış ve törene gelirken ceketimin iç cebine tıkmıştım. Bir fırsat bulduğumda o notu Leo'nun ceket cebine koyacak, onu iade edecek ve onunla birlikte gömülmesini sağlayarak, en azından onun fiziksel varlığından kendimi kurtaracaktım. Böylece onu unutmayı başaracaktım. Ne yazık ki bunu yapmaya fırsat bulamadım, çünkü ona son kez baktığımda diğerleriyle birlikteydim. Bu kaçamağı gerçekleştirebilme fırsatı elime geçmediği için tek yapabildiğim, orada olduğundan emin olmak için gece boyunca kâğıdı elimle yoklamak oldu. İstedigimi yapabilmek için Leo'yla fiziksel bir temas gerçekleştirebilmem gerekiyordu, ama bu fırsat elime geçmediği için Leo'ya veda ederken onun neresine ve nasıl dokunabileceğimi de bilemedim, o yüzden ona hiç dokunmadım, elimi onun eline süremedim bile. Bir şey yapabilme fırsatını elimden kaçırdıktan sonra da ailesinin ustalıklarla yaptığı bir şeyi beceremediğim için kendi kendimi azarladım. Oğlanlar babalarına son bir kez dokunmuşlardı. Audrey ise duyulmayan hıçkırımlarla sarsı-

lırken tabuta doğru eğilmiş ve yanağını Leo'nunkine bastır-
mıştı. Gecenin kalanında, bu özel yeteneksizliği mi paylaşı-
cak ve bunun üzerimde bıraktığı etkiyi hafifletecek kimsem
de olmadı.

Ön kapıdan başlayıp sokağın köşesine kadar sıra halinde
bekleyen ve sayıları giderek artan insanlar nedeniyle nor-
malde iki saat olması gereken ama dört saati de geçen ziya-
ret saatleri boyunca, ölünün başında bir görevli nöbet tuttu.
Gelen kişiler, üstü açık bir tabut yerine, Leo'nun çerçeve
içinde sergilenen üç fotoğrafıyla karşılaştılar. Bunlardan bir
tanesi 25 numaralı İtfaiye İstasyonu'nda çalışanların bir grup
fotoğrafıydı. Pek yeni olmayan ikinci fotoğraf onu Audrey
ve oğlanlarla birlikte gösteriyordu. Üçüncüsü ise Leo'nun
çalıştığı bölümde çekilmiş üniformalı bir fotoğraftı.

Ertesi sabah gün ağarırken gökyüzünde beliren bulutlar
saatler ilerlemesine rağmen lekeler halinde güneşin önünü
kesmeyi sürdürdüler. Hepimiz erkenden kalkmıştık ve saat
on birdeki ayine katılmak için ağır hareketlerle hazırlanıyor-
duk. Leo'yla Audrey'nin annesiyle babası, Maureen, Gabe
ve babam hazır vaziyette geldiler. Onlara verilen göreve
göre oturdular ya da ayakta durdular. Elleri bir talimat
listesi tutuşturunca Marty, Glenn ve babam arabayla simit
almak için New Seasons'a gittiler ve sürüyle yiyeceklerle geri
döndüler. Pastalar, kekler, tarçınlı çörekler ve kimsenin do-
kunmadığı simitler getirmişlerdi. Libby ve Claudia torun-
larının kravatlarını bağladı ve onları yanlarında oturttular.
Oğlanlar çok sakin ve birbirlerine karşı çok sabırlıydılar.

Babaannelerinin ve anneannelerinin onlarla ilgilenmesine izin veriyorlardı. Herkes elinden geldiğince diğerlerini oyalamaya çalışıyordu.

Geldiğimden beri tıraş olmamıştım ve o sabah ilk kez tıraş olurken ellerim titriyordu. *Bunu yapamam. Tıraş olmayacağım. Lanet olsun, tıraş olmam gerek.* Biraz ağırdan almayı ve acele etmemeyi denedim, buna rağmen yüzümü üç kez kesmeyi başardım.

Saat onda kiliseye gittik. Kevin ve Alyssa Gallagher'la üç kızları bizi orada karşıladı. Saat onu çeyrek geçeden itibaren, tabutu taşıyacak olan yedi tanesinin de aralarında bulunduğu itfaiyeciler gelmeye başladı. Saygılı ve sessiz bir yüreklilikle arka sıralara geçip öne davet edilmeyi beklediler. A sınıfından olanlar izinliydi, şapkalarını kucaklarında tutuyorlardı. Vardiyalı çalışanların her birinin yaka kartları vardı ve bir çağrı gelir diye hazır durumda bekliyorlardı. Leo'nun şefi Dave Bradley ve karısı Violet da erken gelmişler ve Audrey'yle konuştuktan sonra aynı saygıyı göstererek kendilerine bir iş verilmesini beklemişlerdi.

Ayinden önceki yarım saat, yağmur tehdidinde bulunan bulutlar, gün boyu güçlenmeyip tutarlı bir şekilde zayıf kalan güneşe boyun eğmişlerdi. Tören saat on birde başladığında, kilisede adım atacak yer kalmamıştı. İlk okumayı yapan Kevin'ın *Bilgelik Kitabı*'ndan okuduğu ilk sözcükler, *Erken ölse bile, erdemli insan dirliğe kavuşacaktır*'di. Bu sözcükler duygularımı kontrol etmek için gösterdiğim çabaları bir anda pusuya düşürdü. İkinci okuma parçası olan 23.

Mezmun'u okumak için ayağa kalktıgımda ağlamaya başlamıştım bile. Neyse ki, kederimin ve irade gücümün tüm süreç boyunca birbirini yenmek için verdiği mücadeleye rağmen parçayı sonuna kadar okumayı başardım.

Defin töreninden sonra Pittock Mansion'da verilen resepsiyonda hep Audrey'nin yanındaydım. Akşamın büyük bir bölümünde onunla birlikte oturdum ya da ayakta durdum. Ben olmadığım vakit annesi, babası, Leo'nun annesi ve babası ya da Kevin Gallagher onun yanında durdular. Erin ve ben oğlanların bir şeyler yemesini sağladık. İki saat sonra dönme vakti geldiğinde Erin oğlanların nerede olduğunu bilmediğini söyledi. Dışarı çıkıp baktığımda üçünü de doğruya ve şehrin üzerinden dağlara doğru bakan sıraların birinin üzerinde oturmuş halde buldum. Bugünle ilgili olarak iyi bir şey yoktu, ama oğlanlar orada otururlarken havanın kapalı olması nedeniyle babalarının öldüğü dağı görmedikleri için seviniyordum. Park yeri de tıka basa dolu olduğu için, geç gelen konuklar resepsiyon bittikten sonra arabalarına dönerken biraz yürümek zorunda kalmışlardı. Direksiyonun arkasındaki her kişi son derece nazik davranıyor, diğer sürücülere yer açıyor ve kimse evine ilk giden kişi olmak için diğerlerine zorbalık etmiyordu. Burnside'a gelmeden önce, Audrey limuzin sürücüsüne beklemesini söyledi. Böylece, 25 numaralı istasyona bağlı itfaiye erlerinin kamyonu ve onun arkasından da itfaiye arabası önümüze geçene ve tepeden aşağı inmeye başlayana kadar öylece bekledik.

Audrey

Ziyaret saatleri hiç bitmeyecek gibiydi. Bütün gece orada dikilip bekleyecekmişiz gibi görünüyordu, ama son yaşlı kişiler de onca saat sabırla bekledikten sonra, başsağlığı dileklerini nihayet bizimle paylaştılar ve biz de cenaze törenine ucu ucuna yetişebildik. O kadar çok insan gelmişti ki... Gördüğüm yüzlerce tanıdık yüzün dışında, bir o kadar da yabancı vardı. Polis memurları, ilk yardım görevlileri, itfaiyeciler ve aileleri, oğlanların okul arkadaşlarının aileleri, kilise mensupları, sokak ve çevre komşularımız, anaokulundan gelenler, spor takımları... Hepsi bizimle konuşmak için ne kadar uzun sürerse sürsün sıralarının gelmesini bekliyordlardı. Törenden önceki gece uyuyabileceğimi hiç sanmıyordum, ama bunu başarabildiğim birkaç saat beni yeterli ölçüde sakinleştirmişti. O yüzden kendimi idare edilemeyecek kadar hassas hissetmiyordum. Erin olmasaydı bu işin altından nasıl kalkardım bilemiyorum. Kalkamazdım. O sabah bana bir Xanax isteyip istemediğimi sormuştu; kendisi bunlardan bol miktarda alırdı. İstemediğimi söylemiştim. Sonra da banyoya gidip içtiğim viskiye rağmen, duşumu alırken, giyinirken ve saçımı kuruturken yalnız başıma ağlamıştım. Kederimi teskin edecek ya da kocamı gömmenin verdiği ısı-

tırabı dindirecek en küçük bir şey bile bulamıyordum. Erin o gün benim herhangi bir şey yapmama izin vermedi ve kendi evinde insanları ağırlayan ve konuklarının yardım teklifini reddeden bir ev sahibi gibi davrandı. Demlik demlik kahveler kaynarken çırpılmış yumurta pişirdi, boşalan fincanları yıkayıp yeniden doldurdu. Yemek yemek isteyen herkes için bir şeyler hazırladı ve onları besledi. Oğlu Michael, Brian'ın anaokulundan beri en iyi arkadaşıydı. Zaten biz de o vesileyle tanışmıştık ve Erin, sekiz yıllık bir dostluktan sonra, bu görevi benim yerime üstlenme ve beni gözetme hakkını çoktan kazanmıştı. Leo'nun ölümünden beri gün içinde en azından bir kez Michael'ı da yanında getirerek beni yoklamaya gelmiş ve eve yemek getiren insanların idaresini eline almıştı. Yemek kaplarının hepsini tarihler yazarak etiketlemiş ve en eski olanlar en üstte olmak üzere bodrum katındaki çekmeceli buzluğa yerleştirmişti. İdare edilemeyecek kadar çok çiçek gelmişti. Onlara baktıkça içim ürperiyordu. Oturma ve yemek odası tamamıyla çiçeklerin işgali altında kalınca, Erin son gelenlerin bir kısmını benim girmekten kaçındığım ek odaya götürdü.

Çiçek aranjmanlarını, odanın çıplak duvarlarının dibine, döşeme kirişlerinin üzerine konan tahtaların üzerine yerleştirmişti. Zamanları geçince de, yaprak dökmeye başladıkları anda, onları evden çıkarmış ve gübre bidonunun içine atmıştı.

Sabahı geçirip kiliseye gitme vakti gelince, herkes tek sıra halinde evden çıkmış, cenaze levazımatçısının cenaze

arabasıyla birlikte gönderdiği limuzinlere doluşmuştu, ama bu kişilerin arasında Andrew yoktu. Onu, ayağında ayakbaşıları da olmak üzere tamamıyla giyinmiş olarak yatağında bulduk. Yorganının altında kıvrılmış uyuyordu. Olabildiğince nazik bir şekilde onu yataktan çıkardım. “Biliyor musun, Andrew,” dedim, “seninle birlikte orada kıvrılıp uyuyabilmek için ben de neler vermezdim ki... ama bu işi sen olmadan başaramam. Lütfen tatlım, benimle gelmelisin.”

Kevin Gallagher cenaze töreniyle ilgili olarak yaptığımız planlarda bana ve Peder John’a beni çok duygulandıran bir nezaket ve incelikle yardımcı olmuş, itfaiye departmanının arzuları ve kendi adına verdiği birtakım kararları bizim onayımıza sunmuş ve bunların arasından en çok saygı ifade eden ve törensel olanları birlikte seçmemizi sağlamıştı. İtfaiyeciler istasyona bir de flama asmışlardı. Bu protokol kuralları bana Avrupalı kralların taç giyme törenlerinde gösterilen özeni hatırlatmıştı. Bu yaptıkları bana hiç tuhaf gelmemişti. Leo hayatı boyunca bunu hak etmişti. Ben de onu başka bir ülkede taç giyecek olan bir hükümdar gibi görüyordum. Kevin departmanın tercihlerini benimle paylaştığında, hepsine onay verdim ve bunu yaptıktan sonra da Kevin sanki ona bir iyilik yapmışım gibi bana teşekkür etti.

“Böylece, onun için yapmak istediğimiz her şeyi gerçekleştirebileceğiz,” dedi. “Biraz fazlaca gösterişli ve ihtişamlı olacağını biliyorum, ama onay verdiğin için sana da teşekkür ederiz. Ne yapsak azdır ve verebileceğimiz her şeye layık o...”

Ve dayanabileceğimden daha fazla vakit harcamadan,

Matt MacKay'in seçmeme yardımcı olmasıyla birlikte, mezarlıkta her ikimiz için de yer satın aldım. Ölümüne saatler mi, yoksa yıllar mı vardı, bunlardan hangisi daha iyiydi bilemiyordum, ama ben de vaktim geldiğinde kendi tabutumun içinde Leo'nun yanında yatıyor olacaktım.

Sonra, kaidesinin üst tarafında bir Kelt haçı olan siyah granitten bir mezar taşı ısmarladım. Tayın üzerinde Leo'nun adı, doğum ve ölüm tarihleri ve şu dört sözcük kazınarak yazılacaktı:

Eş

Baba

Dost

Kahraman

Cenaze kafilesi saat on birde geldiğinde, kilise Noel'de ve Paskalya'da olduğu kadar kalabalıktı. Balkon bölümü bile tıklım tıklım doluydu. Kevin, ilk okumayı *Bilgelik Kitabı*'ndan yaptı. *Erken ölse bile, erdemli insan dirliğe kavuşacaktır* sözcüklerini okurken kendi içime gömülerek hıçkırıklara boğuldum. Annem, babam ve oğlanlar hemen iki yanıma geldiler. Sonra Garrett 23. Mezmur'u okudu, ama ağzını açtığı anda sesi çatlamaya başladı. İtfaiye departmanının kamyonları kilisenin ve okulun otoparklarında yan yana kuyruklar oluşturmuştu. 25 numaralı istasyonun itfaiye arabası ve kamyonu diğerlerinin önüne park edilmişti. Ben kiliseden çıkarken, bir tek belirli bir sıra halinde dizil-

miş olan o durgun yüzlerin aslında birer maske olduğunu görüyordum. Bu maskelerin altında, aralarında olmayan ve kalpleri, kalbi bir daha hiç atmayacak olan arkadaşları için gönül birliği yapan ve aynı anda atmakta olan insanların olduğunu biliyordum.

Leo'nun ölümü beklenmedik bir haberdirdi. Dolayısıyla amiri olan Dave Bradley'nin mezarı başında bir konuşma yaptığı mezarlığa doğru ilerleyen cenaze alayı bütün trafiği aksatmıştı. Yine de, cenaze arabası, kamyonlar ve farları açık bir şekilde seyreden diğer arabalardan oluşan konvoy geçerken, yolları kesilen sürücüler de arabalarının dışına çıkarak selam verdiler ya da ellerini kalplerinin üzerine koyarak, konvoy geçene ve tekrar yollarına koyulabilecekleri ana kadar öylece durup beklediler. O günü düşündüğümde bir şeye karar vermekte zorlanıyordum. O saygılı yabacıları görmek mi daha yürek parçalayıcıydı, yoksa gaydalar çalarken içlerinde sadece Garrett'ın sivil olduğu, ama bu iş için seçilmiş o sekiz güçlü adamın Leo'nun tabutunu sanki içinde yeni doğmuş bir bebek varmış gib fakat bir dağı yıkabilecek kadar güçlü bir iradeyle taşımalarını izlemek mi?

Kendi çocukları olmayan Dave ve Violet Bradley, defin töreninden sonraki resepsiyonun Pittock Mansion'da olmasında ısrar etmişlerdi. Oranın üyeleri ve Pittock hamileri arasındaydılar. İtiraz kabul etmedikleri gibi, buraya yaptıkları büyük çapta bağışlar ve Violet'ın Pittock ailesinden gelen biri olması nedeniyle, Pittock Mansion Cemiyeti'ne ve Portland Parklar ve Bahçeler Müdürlüğü'ne yaptıkları başvuru

sayesinde daha önce hiç olmamasına rağmen, oranın o öğleden sonra halka kapatılmasını sağlamışlardı. Violet ikramın bütün sorumluluğunu üzerine almıştı. Pittock'ın oval şekilli salonunda da en az kilisedeki kadar kalabalık bir katılım olmuştu. Bana kalırsa o gün yangın yönetmeliği de açıkça ihlal edilmişti, ama bu ihlali yapanların Portland'ın en seçkin kişileri olması nedeniyle kimsenin bunu umursadığı yoktu.

Burnside'dan gelen ve Barnes üzerinden Pittock'a kadar uzanan kıvrımlı yol, yangın yoluna erişene kadar karşıdan gelen başka bir araba olmaması şartıyla, ancak bir kamyonun geçebileceği kadar genişti. O yüzden sadece itfaiye arabası ve 25 numaralı İstasyon'a ait olan kamyon yola çıktı, nöbette olan diğerleri istasyonlarına döndüler. Üst taraftaki park yeri dolunca, fazla arabalar aşağıdaki alanlara yönlendirildiler. Onlar da dolunca bazı yaşlı katılımcılar Burnside'dan itibaren boş bulabildikleri noktalara park edip neredeyse bütün yolu yürümek zorunda kaldılar. Bar da tıka basa doluydu, nöbetteki itfaiyeciler kıyafetlerini giymiş hazır durumda bekliyorlar, toniklerini ya da sodalarını yudumluyorlardı. İzinli olanlar ise giderek duygusallaşmalarına rağmen, metin görünmeye çalışıyorlardı.

Sosyal aktivitelerin gerçekleştiği salona inmeden önce, mermer merdivenin tepesindeyken Violet Bradley, Garrett, oğlanlar ve ben o muhteşem vitraylı pencerelerin önünde durduk. Violet doğuyu göstererek, "Hava açık olduğunda dağları olduğu gibi görebilirsiniz," dedi. Aslında sadece masum bir sohbet başlatmak istediğini ve dikkatsizliğinin ka-

sıtlı olmadığını biliyordum. “Pittocklar’ın şehirden de göz alabildiğine muhteşem bir manzaraları vardı.”

O gün hava güneşli olmasına rağmen, görüş alam Hood Dağı’nın zirvesini görebilecek kadar berrak değildi. *Bir insanın birinin öldüğü yeri her gün görmesi kaç kez mümkün olabilir?* Dağın orada olduğunu biliyordum, ama o gün görünmediğine memnundum.

“Ne mutlu Pittocklar’a,” dedim ve aşağıya inmeye başladık.

Ondan sonra bütün yaptığım birileriyle konuşmak, onlara sarılmak ve ağlamak ya da onların benim için ağlamalarına izin vermekten ibaret oldu. Bütün bu süre boyunca annem babam ya da Leo’nunkilerden biri yanımda durdu veya benimle birlikte oturdu. Daha sonra da Garrett, Kevin ya da Alyssa Gallagher yanımda oldular.

Bradley’ler ve törene gelen herkes inanılmaz şekilde cömert davranmıştı. Bu konuda elim mahkûm olduğu için bunları kabul etmek zorunda kalmıştım, yine de Pittock Mansion’dan bir an önce çıkıp eve gitmek ve alay eder gibi bana bakan o dağların görüntüsünden kurtulmak için sabırsızlanıyordum. Oradan ayrılma zamanı gelip de oğlanları etrafta göremeyince, Garrett’a onları aramasını söyledim. Oğlanları içeri getirdiğinde de hep birlikte eve gitmek üzere boş cenaze arabasına bindik.

Oradan ilk ayrılanlar biz olmamıza rağmen, yokuşun altına gelince Burnside’a dönmeden önce sürücüye biraz beklemesini söyledim. En son araba gittiğini görene kadar

beklemek istiyordum. 25 numaralı istasyonun kamyonu ve onun peşinden de itfaiye arabası yokuşu indiler. Sonra, saat üçe gelirken biz de araziden çıktık ve, *Bak, partine kaç kişi geldiğini gördün mü?* diye aklımdan geçirdim.

Erin eve benim önümden girdi ve herkesi kapıda bekledi. Gerçi artık biz bize kalmıştık ve sanki sabah olan biteni banda alıp yeniden başa sarmıştık. Sadece yemekler ve içkilerimiz farklıydı ama Erin yine kahve yapmış, şarap şişelerini açmış, yemek odasındaki köşe sehпасının üzerindeki alkollü içkilerin yanına karıştırıcılar koymuş ve buz kovanını da doldurmuştu. Ben içeri girer girmez bana iki bardak uzattı. Birinde kırmızı şarap vardı, diğeri de ağzına kadar viski doluydu. Şarabı aldım, o da beni yanağımdan öptü. Daha sonra da yemekleri ısıtmaya, etleri dilimlemeye ve kraker kutularını açmaya koyuldu.

Erin ve Garrett her şeyin icabına bakıyordu. Saat yediye gelirken herkes gitti. Neredeyse on iki saattir ayaktaydık. Evimde ve mutfağımda olan bitenle ilgili bir iz kalmadı. Annemle babam, Leo'nunkiler, Maureen, Gabe ve Garrett'in babası da otele gitti.

Garrett'in babası ertesi gün kendi evine gitti, benim ailem de bir sonraki gün... O zamana kadar kendimi koy vermemeyi başarmıştım.

Leo'nun annesi ve babasıyla uğraşırken, kendi kaybımı askıya almış gibiydim. Glenn'i ve Libby'yi seviyordum. Maureen'le de birbirimizden uzakta yaşamamıza ve farklı doğalara sahip olmamıza rağmen gelin-görümce değil, arka-

daş gibiydik. Onlar benimle birlikteyken, onların kederinin benimkini bastırıldığını hissediyordum. Glenn ve Libby en büyük evlatlarını ve tek oğullarını kaybetmişlerdi. Maureen ise gözünü açtığında Leo'yu görmüştü ve onsuz bir hayat düşünemezdi.

Benim annem, babam ve Gabe de son derece tutarlı davranmışlar ve kendilerini aşmışlardı. Yapılması ya da halledilmesi gereken ne varsa onu yapmışlar, oğlanlara bakmışlar ve ellerinden geldiğince McGeary'lerle ilgilenmişlerdi. Onlar da Leo'yu seviyorlardı, ama asıl kayba uğrayanlar McGeary'lere ve ben olduğum için bize saygı gösteriyorlardı. Babam durmadan markete gidip gelmişti, Gabe de gelen telefonlara yanıt vermişti. Annem bizi beslemiş ve konuşurken bile saçımı okşayarak, eliyle sırtımı sıvazlayarak ve kolumu sıkarak sevgisini belli etmiş, bana yakın durmuştu.

Garrett

Cenaze töreninin ertesi günü babamı arabayla havaalanına götürdüm. Arabayı park ettikten sonra gidebildiğim kadar yanında yürüdüm. Boston'ı ve işimi belirsiz bir süre için terk ettiğimi biliyordu. *Anlıyorum*, demişti sadece. *Eminim ne yaptığını biliyorsunuzdur*.

“Ne kadar kalmayı planlıyorsun?” diye sordu. Masrafsız bir hayat yaşadığımı ve param olduğunu biliyordu; para ondan geliyordu, daha doğrusu hem ondan hem de annemden. Annem öldükten sonra, babam benim büyüdüğüm evi satmış ve kendisi de küçük bir apartman dairesine geçmişti. O yıl daha sonra iyice düşünüp taşındıktan sonra da Surf City'deki evimizi elden çıkarmıştı. O da annem de paralarını her zaman çok iyi değerlendirirlerdi. Babam çiçeği burnunda bir dul olarak yaşamayı planladığı hayat için kısa ve uzun vadelerde ihtiyacı olan miktarı kendisine ayırmış, servetinin cömert bir bölümünü bana ve Kate'e vermişti. *Ben hayattayken bunu kullanmanı ve mutlu olmanı istiyorum*, demişti. *Keyfini çıkartman için benim ölümümü beklemene gerek yok*. Annemin ölümünden sonraki altı ay içinde de hem annemin hem de kendisinin önceden tanıdığı Judy adında dul bir kadınla bir arkadaşlık kurmuştu. Babamın bu kadınla daha önceden

ilişkisi olduğunu ve gereksiz ketumluğuna rağmen onunla çok mutlu olduğunu da biliyordum. Aynı evlerde yaşıyorlardı ama sık sık birlikte seyahat ediyorlardı. Babamın evinde ikisini birlikte gösteren pek çok çerçevelenmiş güzel fotoğraf vardı. Bunlar annemle babamın, Kate'in ailesinin ve benim fotoğraflarımın arasında dururdu. Ben de Judy'yle tanışmış ve Radnor'a geldiğimde ikisiyle birlikte pek çok kez yemek yemiştim. Babamın bu ilişki konusunda neden bu kadar utanışa geçtiğini anlayamıyordum; Kate de ben de birbirlerini buldukları için çok memnunduk.

Terminal salonunun güvenlik çizgisine yakın bir yerde duruyordum. Bu tür bir sohbet için tercih edeceğim bir yer değildi orası.

“Bilmiyorum, Baba,” dedim. “O kadar uzun vadeli düşünemiyorum. Sanırım en azından ek bölümün inşaatı bitene kadar. Ne zaman biterse yani.”

“Audrey'yi ne kadar sevdiğini biliyorum,” dedi. Önce ayakkabılarına, sonra da insanların oluşturduğu ve kendisinin de katılması gereken kuyruğa şöyle bir baktı. Fazla vakti yoktu. “İnsanların birbirine ihtiyacı var, bizler yalnız yaşamak için yaratılmamışız. Sen bunu nasıl becerdin, onu bilemiyorum.”

“Neyi, baba?” dedim. “Ben hiç yalnız yaşamadım ki.” Güldüm, ama kendi babama yalan söylemem mümkün değildi.

“Biliyorsun, Judy benim çok iyi bir arkadaşım,” dedi. Onu hep öyle tanımlıyordu. Kate ve ben de ona bu konuda müdahale etmiyorduk. “Birlikte geçirdiğimiz vakitler ve

aramızdaki dostluk, asla anneni rencide edecek türden değil.” Kız kardeşim ve ben onlara ‘J’ler adını takmıştık, babama bile öyle hitap ediyorduk. Onu aradığımda *J’ler neler yapıyor bakalım?* diye sorardım. O da sessizce kıkırdar ve ağzımdan fazlaca bir şey kaçırmadan, *Oh, gayet iyiyiz*, derdi. Judy’yle olan ilişkisini savunmaktan ya da öyle yapması gerektiğini düşünmekten hiç bıkmıyordu.

Kolumu onun omzuna koydum. “Bunu biliyorum, baba,” dedim. “Lütfen ona benden de selam söyle. Haydi, yakalaman gereken bir uçağın var. Buraya kadar gelmenin benim için ne ifade ettiğini anlatamam.”

O anda iki ayrı şey yapıyor gibiydik. Havaalanında karşılıklı durmuş birbirimize bakıyorduk, ama ben karşılıksız kalan bir topa plase yapıyordum, o da rüzgârın dağıttığı yaprakları bir araya getirmeye çalışıyordu sanki.

Kolum hâlâ onun omzunun üzerindeydi. Valizini bıraktı ve koluna asmış olduğu paltosunu alarak onun üzerine yerleştirdi. İki elini birden uzatıp çenemi tuttu ve yüzüme baktı. Yıllardır bu şekilde durup birbirimize bakmamıştık. “Garrett, biliyorum bu iş tamamıyla seni ilgilendirir, ama insanlar bazen kendilerini kaybolmuş gibi hissederek ve birbirlerine ihtiyaç duyarlar. Bu duyguyu görmezden gelmemek gerekir. Bu aslında Tanrı’nın bir lütfudur,” dedi ve bir kere daha, “Audrey’yi ne kadar sevdiğini biliyorum,” diye ekledi. “İleride bir gün, senin şu anda hatırına bile getirmediğin bir şekilde sana ihtiyacı olabilir.”

“Aman Tanrım, baba!” Kolumu omzundan çektim, ama

o ellerini benim yüzümü tuttuğu yerden ayırmadı. “Sen ve Judy için çok seviniyorum. Üç yıl geçmesine rağmen ilişkinizi onaylıyorum, ama sen ne demeye getiriyorsun? Leo’yu toprağa vereli ne kadar oldu ki?”

“Biliyorum, oğlum,” dedi, “öyle olduğunu biliyorum.”

Beni kendine doğru çekti, sıkı sıkı sarıldıktan sonra geriye doğru bir adım attı ve beni öptü. Sonra paltosunu aldı, onu tekrar koluna astı ve valizinin kolunu yakaladı. “Seni seviyorum, Garrett,” dedi. “Seni yakında ararım.” Sonra dimdik ve güçlü bir şekilde, uzun adımlar atarak ne hızlı ne de yavaş sayılabilecek bir şekilde kuyruğun sonuna doğru ilerledi. Kuyruktaki son kişinin arkasına geçti. Valizini tekrar yere koydu. Dönerek elini kaldırdı. Ben de ona el salladım.

Andrew

Annemin, annesi ya da babası ölmüş olan çocuklarla oturup konuşmamız için hepimizi alıp Dougy Center'a götürmesi aslında benim yüzümdendi. *Hiç olmazsa bir kere, lütfen, demişti, sizin iyi olduğunuzdan emin olmam gerek.* Bir kereliğine olsa da, Chris ve Brian'ın başıma ekşimelelerine ve bana *Gördün mü, bak senin yüzünden annemiz bize ne yaptırdı?* filan demelerine hazırdım ve mücadele etmeye, herkese Chris'in girdiği her odanın kapısını kilitleyen bir sürüngen haline geldiğini, bunu benden başka kimsenin fark etmemiş olmasına inanmadığımı ve Brian'ın da uykusunda balatayı sıyırdığını onlara hatırlatmak için fırsat kolluyordum, ama ağabeylerimin ikisi de ağızlarını açmadılar. İkisinin de kimseye iliştikleri, ya da saldırdıkları yoktu, yine de artık onlara tahammül edemiyordum.

Christopher'ın her sabah duş alırken, sanki bizim hiç ihtiyacımız yokmuş ve kendisi sonsuza dek suyun altında kalabilirmiş gibi sıcak suyun tamamını bitirmesine de illet oluyordum. Banyonun kapısını sürekli kapatmasına da gıcık kapıyordum. Annem ve babam bile banyo kapısını asla kapatmazlardı. Çişim gelince geliyordu işte... Kapının kapalı ya da açık olmasına bakmıyordu ki bu iş...

“Çişimi yapmam gerek!” dedim banyoya girince.

“Çık buradan Andrew!” diye bağırdı Christopher.

“Çabuk ol, o zaman!” dedim. “Başkaları da bekliyor!”

“Aşağıdakine git!” dedi Christopher.

“Nedenmiş o?”

Ama beni en çok gıcık eden şey, babam öldükten sonra Gannon Keegan’ın tam bir pislik haline gelmiş olmasıydı. Ayrıca onun yüzünden okulda da başım belaya girmeye başlamıştı. Basketbol sezonu şubatın birinci haftasında sona ermişti. Babam bizim koçumuzdu. Ben üçüncü sınıfta basketbol oynamaya başladığım zamandan beri bizi çalıştırıyordu. Gerçekten de çok iyi bir koçtu, oyuncularına doğru dürüst bir şey öğretmeyen diğer yetersiz koçlara hiç benzemiyordu. Takımımız o sayede sezonu galibiyet rekoru kırarak bitirmişti. Babamın kendisi de eskiden basketbol oynamış, o yüzden ne yapması gerektiğini bilirdi. Bizi öldürene kadar koşturur, o da bizimle beraber koşardı. Önce nefesimizi ayarlayabilmemiz için yavaştan başlatırdı ve giderek hızlandırırdı ama bu hiç kötü değildi, aramızda yere düşüp ölen hiç olmamıştı... Netin yanında sürüyle adam olsa bile, turnike atışı dener, pas verir, gard yapar ve bazen de gözlerimiz kapalı olarak serbest atışlar denerdik; böylece bir süre sonra iyice yırtıcı olmuştuk.

Gannon ve ben anaokulundan beri aynı okula gitmiştik ve üç yıldan beri de aynı takımda oynuyorduk. En iyi arkadaş filan değildik ve o iyi bir basketbol oyuncusuydu, ama takımdaki tek iyi oyuncu değildi; benden de iyi değildi fa-

kat Gannon her zaman bencil bir oyuncu olmuştı. Sanki topu sahanın bir ucuna götürerek sayı kaydedebilen ondan başka kimse olamazmış gibi davranıyordu. Topu eline geçirdiğinde, pas vermek yerine bunu yapmayı âdet haline getirmişti zaten. Takımda kimse bunu yapmıyordu. Babam onu hiçbir zaman oyundan atmamıştı ama takım oyunculuğuna ve sportmenliğe vurgu yaptığında, hitap ettiği kişinin sadece Gannon olduğunu bilirdim. Babama birkaç kez Gannon'ı çekiştirmiş ve sızlanmışım, ama babam hiç oltaya gelmezdi. Dediğim gibi, o çok iyi bir koçtu. Her zaman Gannon'ın sahadayken karşı takımla olduğu kadar kendi kendisiyle de yarıştığını söyler ve takım arkadaşlarımızın becerilerine güvenmenin hepimizin görevi olduğunu hatırlatırdı. Tek başımıza değil, hep birlikte başaracak ya da hep birlikte batacaktık.

Ama Gannon benim canımı *her zaman* biraz sıkıyordu. Babam ben ikinci sınıftayken ebeveynlerin meslekleri hakkında konuşma yaptığı hafta bizim sınıfa gelip itfaiye eri olmakla ilgili olarak konuştuğunda, Gannon da aklını itfaiyecilere takmıştı. O yıl, benim hiç istememe rağmen gitmek zorunda kaldığım doğum günü partisini Belmont Yangın İstasyonu'nda yapmıştı. Oranın sahibi olduğunu ya da orada yaşadığını sanırdınız. Çevre turu yaptıktan sonra çocukların tek istediği şey oyun oynamaktı, ama Gannon herkesi yenisinden müzeye sokmak için uğraşmış, onlara şunu veya bunu göstermek için ısrar etmişti. Ondandır da bana sürekli babamın itfaiye istasyonuna gidip gitmediğimi ve bir gün onu da götürüp götürmeyeceğimi sormaya başladı. Ona oraya hiç gitmediğimi, çünkü bunun yasak olduğunu söyledim.

Aslında bu yalandı çünkü onun oraya gitmeyi o kadar çok istemesi sinirimi bozmuştu. Benim yakın arkadaşım filan değildi ki... Onu asla götürmeyecektim oraya. Derdi neydi anlamıyordum. Kendi babası vardı, benimkine sulanması hiç hoşuma gitmiyordu.

Gannon her zaman benden daha yapılı olmuştu. Önceleri bu benim için fazla bir şey ifade etmiyordu, ama eşekleşmeye başlayınca, işler değişti. Tatile girdikten, sezon bittikten ve babam öldükten hemen sonra okulda basketbol oynadığımız vakit, aynı takımda oynasak bile kendi oyununu kurmak için topu benim elimden almak istiyor ve her zaman yaptığı gibi, sanki takımda ondan başka oyuncu yokmuş gibi davranıyordu. Buna izin vermediğim ve topa asıldığım vakitlerde, sanki onun canını yakmışım gibi yapıyor, iki büklüm oluyor, beni *kendi* takım arkadaşına faul yapmış durumuna düşürüyordu. Doğal olarak oyun sahasını kontrol eden hocalar gelip oyunu kesiyor ve beni de alıp müdürün odasına götürüyorlardı.

Gannon bunu her oyunda değil, belirli aralıklarla yapıyordu ama okula döndükten kısa bir süre sonra onun yüzünden ikinci kez oyundan atıldığımda, ona bu işe bir son vermesini söyledim.

“Sen neden bahsediyorsun?” dedi, hiçbir şey anlamamış gibi.

Öğle yemeklerinde aynı masada oturuyorduk. “Basketbol oynadığımızda benim yaptığımı söylediğin o ‘şeyden.’” Aslında “şeyden” değil, “zırvalıktan” demek istemiştım. “Top konusunda bu kadar açgözlü olma; eğer akıllıca davranır ve gereği gibi hareket edersen, ben sana zaten pas veririm. Se-

nin canını yaktığımı söylemen de boş laftan ibaret, bunu sadece aynı tarafta oynamamıza rağmen topu benden çalmak istediğin ve ben de buna izin vermediğim için söylüyorsun.”

“Sen, ben değilsin,” dedi Gannon. “Benim canımın yandığını sen mi bileceksin, yoksa ben mi? Eğer canımı yaktın diyorsam, canımı yakmışsındır.”

“Aman yahu!” dedim. “Her neyse. Ben senin canını yakmıyorum, Gannon. Bunu sen de biliyorsun. O yüzden, bundan vazgeçsen iyi olur.”

Gannon bunu üçüncü kez yaptı. Öğretmenler gelip oyunu kesince, bir kız gibi davrandı ve ona hiçbir şey yapmamama ve canı filan yanmamış olmasına rağmen ağlama numarasına yattı. Sahayı terk ederken onun yanından geçtiğimde, “Pislik! Sen bir pislüksin,” dedim.

Bunun üzerine öğretmenlere bağırmaya başladı. “Küfür etti! Andrew şimdi de bana küfür ediyor!”

Belki de Gannon benden bir tek babam yüzünden hoşlanmış ya da hoşlanıyor gibi yapmıştı. Babam öldüğüne göre, öyle görünmesi için de bir neden kalmamıştı. Beni sevmesine artık gerek yoktu. Bunu umursamıyordum ama eşek gibi davranmasına da gerek yoktu. Müdürün ofisinin önündeki sırada oturmaktan ve eve davranışım ile ilgili birtakım yorumlar götürmekten nefret ediyordum. Bu olay üçüncü kez tekrarlanınca, bana okuldan sonra alıkonma cezası verdiler. Üzülmemiştim. Bu cezanın hiç olmazsa, insanların benden biraz olsun korkmasını sağlayacağını umuyordum. Tehlikeli olabilirdim. Beni iten kakan kişiler, onlara ne yapacağımı görürlerdi.

Ama annem öfkeden çıldırdı.

“Andrew, daha önce okulda başın hiç derde girmemişti,” dedi. Üçüncü olaydan sonra mutfakta ayakta duruyorduk. Ona gelecek hafta için bir alıkonma cezası aldığımı söyledim. Bana yardımcı olacağını umduğu şeyleri söyleyeceğini biliyordum. “Biliyorum, hepimiz çok korkunç bir dönemden geçiyoruz. Ben de pek çok gün kendimi çok öfkeli hissediyorum ama böyle mücadele edemezsin. Bu mümkün değil. Ne okulda, ne tatilde, ne de herhangi başka bir yerde. Öfkelendiğin vakit, eve gelip bir yastığa yumruk atmaya deneyemez misin? Bu bir işe yarar mı?”

“Bir yastığa yumruk atmak mı? Anne, ciddi misin sen?” diye bağırdım. Sonra da ağlamaya başladım. “Benim yumruklamak istediğim kişi Gannon Keegan. Ondan nefret ediyorum. Onu öldürmek istiyorum. Ben bir şey yapmıyorum ona, ama o sürekli olarak benim başıma bir dert açıyor.”

Annem bana baktı. O da çok kederli görünüyordu. “Biliyorum,” dedi. “Duydum bunu. Yastık aptalcaydı. Belki bu öfkenden Dougy’de bahsetmek isteyebilirsin.” Bağdaş kurarak mutfağın tam ortasında oturdu. “Buraya gel,” dedi ama ben ayakta durmaya devam ettim. “Biliyorum, Andrew, sadece gel buraya.” Ona doğru ilerledim, Gannon kadar olmasa da epey uzun boylu olmama rağmen, beni kucağına aldı ve bütün gücüyle göğsüne bastırdı. “Oh, benim canım bebeğim,” dedi.

“Tatlı oğlum benim, bir dakika annenle birlikte otur. Ne yapmayı düşünüyorsun?” Ağlamam bittikten sonra bile, mutfağın orta yerinde bu şekilde epey bir oturduk ve o ayağa kalkana kadar ben de yerimden kalkmadım.

Christopher

Okula ancak cenaze töreninden sonra gidebilecektik. O yüzden o hafta Joe Assante bir mesaj göndererek gelip glemeyeceğini sordu. Geldiği vakit, anneme yürüyüşe çıkacağımızı söyledim. Ben ağlamaya başlayana kadar, bir süre hiç konuşmadan yürüdük. Joe hiçbir şey söylemeden elini omzuma koydu. Elinin ağırlığı yürümeme yardımcı oldu ve iki şeyi birlikte yapabildim. Yani hem yürüdüm hem de ağladım. Joe yine hiç sesini çıkarmadı. Bu şekilde ne kadar yürüdüğümüzü bilmiyorum, ama epey yürümüş olmalıyız. Sonra herkesin perişan bir halde olduğu evimize döndüm.

Joe evimize iki kere daha geldi ve bana ev ödevlerini getirdi. Okulda neler olup bittiğini öğrenmek isteyip istemediğimi sorunca, elbette dedim. Bunun üzerine bir kısmı belki de uydurma olan bir sürü komik şey anlattı. Uydurma olsalar da önemli değildi, onun benim aklımı birkaç dakika için bile olsa başka şeylere odaklamak istediğini anlayabiliyordum. Benim için önemli olan da buydu zaten.

Yine de babamın cenazesinin kalkacağı sabah, o haftanın diğer günlerinde olduğu gibi ağlayarak uyandım. Uyumadığım vakitler ağlamadan duramıyordum. Uyanık olduğumda, babamın ölmüş olduğu gerçeğini görmezden gelemiyordum.

Anneme ve kardeşlerime elimden geldiğince yardım etmem gerektiğini bilmeme rağmen, gözümü açtığım anda bu acı gerçek benim yeniden uykuya dönmek ve yıllarca hiç uyanmadan uyumak istememe neden oluyordu.

Şimdi de babam öldüğü için Dougy Centar'a gitmemiz gerekiyordu. Annemi kırmamak için tek bir kere gitmeye itirazım yoktu, ama annemin oraya tekrar tekrar benim ya da Brian'ın gideceği konusunda ümitlenmesini ya da öyle bir beklenti içine girmesini hiç istemiyordum. Derneklerle pek aram yoktu ve Brian da öyle içine kapanıktı ki, bu işten onun da pek hoşlanacağını sanmıyordum. Grupları yaşa göre ayırmışlardı. Brian ve ben aynı gruptaydık ama Andrew farklı bir gruptaydı. Odanın içinde bir tur attık, adımızı ve kimin nasıl öldüğünü söyledik. Bazı çocuklar oraya yıllardır gelmekteydiler. O kadar uzun bir sürenin nasıl bir fark yarattığını ya da bizi nasıl değiştireceğini merak ediyordum. Kendimizi daha mı iyi hissedecektik? Olayı kabullenecek miydik? Brian uykusunda bağırıp zıplamaktan vaz mı geçecekti?

Dougy Center'a gitmeden önce orası hakkında tek bildiğim ya da düşündüğüm şey, babamın üç yıl önceki Babalar Günü'nde orada çıkan korkunç yangını söndüren ekiple olduğuydu. Babamın bağlı olduğu 25 numaralı istasyon olay yerine ilk varanlardan biriydi, çünkü oraya sadece bir dakikalık mesafedeydiler. O gün çalışması gerektiği için, Babalar Günü'nü cumartesi günü kutlamış ve kahvaltısını

yatağına götürmüştük. Annem başımda zebellah gibi dururken, yumurtaları yağa kırıp karıştırmıştım. Yataktan çıkmasını engellemek için Andrew'u da babamın yanına, yatağa koymuştuk. Babam sürekli yataktan kalkmak ve ne yaptığımızı görmek için aşağıya gelmek istermiş gibi yapıyordu ve Andrew da sözüm ona onu engelliyordu. Babamın onunla oyun oynadığını anlamayan Andrew o yüzden yağa kırılıp karıştırılan yumurtanın başarısını hemen sahiplenmişti.

O yangından sonra orayı yeniden inşa etmek zorunda kalmışlardı. Yeni bina gerçekten de çok güzeldi ve anneleri ya da babaları ölen çocukların gidip kendilerini iyi hissetmeye çalışacakları bir yer gibi durmuyordu hiç. Daha çok, arkadaşlarınızdan birine ait olan güzel bir ev gibiydi, çünkü sizin evinizden daha büyük, daha gösterişliydi ve mutfağında da sizinkinde olmayan bir sürü âlet ve cihaz vardı. Babamın orayı görmüş olmasını isterdim doğrusu. O kadar güzel bir yerdi ki... Acaba görmüş müdür diye düşündüm ama görmüşse bile bir şey söylememiştii, zaten işiyle ilgili olarak pek konuşmazdı ki...

Oranın sevdiğim tarafı şuydu: Ebeveynlerini kaybetmiş olan çocuklardan hiçbiri bu konudan bahsederken okuldaki kişilerden bahsediyormuş havasına girmek gibi bir tuhafılık yapmıyordu. Kimse “öldü” sözcüğünü kullanmaktan korkmuyordu ve kimse de yüzüne yapmacık bir ifade vermiyor ya da sağ gösterip sol vurmuyordu. Kızlardan birinin annesi

süt almak için aceleyle markete giderken, bir araba kazasında ölmüştü. Acayip şekilde durgun olan ve kafasını toparlamaya çalışan bir oğlan da oldukça uzun bir süre kanserle savaşıp babasını kaybetmişti. Bir başka çocuk ise babası bir triatlonda boğulduğu için oradaydı. Başka bir yerde ve başka birileri olsaydık, bizi bir araya getiren bu ölümler insanları dehşete düşürür, afallatır, aptallaştırır ya da en azından ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilemez bir hale getirirdi ama burada, hepimiz birbirimizi dinliyor ve kılımızı bile kıpırdatmıyorduk. Ölen annelerimiz ya da babalarımız, hiçbirimizin gelmeyi seçmediği bir kulübe giriş bedelimizi oluşturmaktaydı.

Grupta dedikleri gibi, ben *gerçekten* de yastaydım. Aslında hepimiz öyleydik, bu bir sır değildi ama şimdi Garrett yanıımızdaydı ve annemin de kaygılanması için yeterli nedeni vardı. Brian gerçekten berbat durumdaydı, gecenin bir yarısında keçileri kaçırmış biri gibi bağırıp duruyordu. Annem her seferinde kalkıp ona bakıyordu. Andrew ise tam anlamıyla boktan bir prens haline gelmişti. Aslında, önceleri evin barış getireni, mutluluk dağıtanı ve herkese karşı nazik olanı her zaman o olurdu. Küçükken bir oyuncaktan bıktığı vakit, onu bir arkadaşına verir ya da annem birilerine bağışlasın diye bir torbaya koyardı. Kocaman yüreği olan bir çocuktuktu, ama şimdilerde öyle olduğunu söylemek çok güçtü. Okulda başı sürekli derde giriyordu. Bir keresinde ketçabı almak için yarıştığımızda ben kazandım diye beni ısırmıştı. Onu tokatlamak istedim ama bunu yapmadım. Yine de biri-

nin bunu yapması gerekir diye düşündüm. Dougy Center'a gitmenin, ben öyle hissetmekten vazgeçeceğim ana kadar duygularımda bir değişiklik yapacağını sanmıyordum. Babamı zaten yeterince düşünüyordum ve onun hakkında bir o kadar da konuşarak vakit harcamak istemiyordum.

Benim babam bir itfaiyeciydi, hem de iyi bir itfaiyeciydi. Onun öleceği, *gerçekten* de öleceği, bir an bile olsun aklıma gelmemişti ama tehlikeli bir iş olduğunu biliyordum. Öyle ki, bazen işe giderken bizi tekrar göremeyecekmiş gibi vedalaşırdı. Bu benim tüylerimi ürpertiyor ya da bana keder veriyor değildi ama beni duygulandırıyor. *Seni gerçekten seviyorum. Seninle gurur duyuyorum. Senin baban olduğum için kendimi şanslı hissediyorum. Annene iyi davran.* Bunları duymak çok hoştu. Her zaman söylemezdi ve babam işe giderken hiç endişelenmezdim.

Bunun nasıl olduğunu hâlâ anlayamıyordum. Başında kaskı vardı. Bize de her zaman onları giydirirdi zaten. Bir ağaca çarptı ve yine de öldü. İnsana, *Kaskı siktir et, bir yere çarparsam yine de ölürüm, tamam mı?* dedirten bir olaydı bu. Kask takmamızı şart koşmuştu bize. Bisikletimize, motosiklete ve hatta kaykaya binerken bile taktırırdı. Hepimize kayak yapmayı o öğretmişti. Hepimiz iyi kayakçılar olmuştuk, ama en iyimiz Brian'dı.

Andrew yürüyecek yaşa geldiğinde de hepimize yangın tatbikatı yaptırmaya başlamıştı. İkinci katın pencerelerinden sarkıtılmak üzere üç tane acil durum merdivenimiz vardı. Bunlardan biri ebeveyn odasında, biri de benimkindeydi.

Bir tane de Brian ve Andrew için vardı. *Yangın dedektörü ötmeye başlayınca ne yapacaksınız?* diye sorardı babam habire. *Yatak odanızın kapısını kapatacaksınız, dolaptan merdiveni çıkarıp pencereyi açacaksınız, daha sonra merdiveni pervazdaki çengele asacaksınız ve aşağı ineceksiniz. Brian, ilk olarak Andrew'un inmesine izin vermelisin.*

Babam bu yangın tatbikatlarını bir oyun gibi görmemizi değil, ciddiye almamızı isterdi. Yeni bir şey öğrenirken yaptığımız gibi, elimizden gelen çabayı göstermemizi beklerdi ama bu tatbikatlardan sadece dört tane yapabiliştik. İki tanesini sabah uyandıktan hemen sonra, iki tanesini de uykuya daldıktan yaklaşık bir saat sonra... Bunları birer yıl arayla yaptırmıştı babam ve her zaman hafta sonuna denk getirmişti. Hava hem aydınlıkken hem de karanlıkken merdivenlerden inmeyi öğrenmemizi istiyordu. İlk tatbikatı yaptığımızda ben altı yaşındaydım, Andrew ise iki... Andrew bütün tatbikat boyunca kıkır kıkır gülmüştü. Dünyanın en güzel oyununu oynadığını sanıyordu. Ona belki öyle gelmişti, ama dört yaşında olan Brian, babam aşağıda bizi beklediği halde her seferinde ağlardı. Daha hiç tatbikat filan yapmadan önce “yangın tatbikatı” sözcüklerinin bile Brian’ı rahatsız ettiğini biliyordum. Onu dehşete düşüren şey merdivenden inmek zorunda kalmak değil, bir yangının olabileceği fikriydi. Böyle bir şeyin olabileceği düşüncesini hiçbirimiz aklımıza bile getirmek istemiyorduk elbette, ama Brian bu konuda çok tedirgindi. Elinden başka türlü olmak gelmiyordu işte...

Dougy’ye bir kerelik ziyaretimizden ve okulda etrafım-

daki herkesin tuhaf davranışlarına son vermesinden sonra, arkadaşım Ben'in annesi Bayan Maguir, yani Colleen Maguire aklımdan çıkmaz olmuştu, ama kimseye bundan bahsedemezdim. Ben'le her zaman şöyle böyle arkadaş olmuştuk, ama onunla daha fazla takılmaya başlamamın nedeni kendisi değildi. Colleen anne olacak tipte bir kadın değildi, çok güzeldi ve müzik kliplerinde oralarını buralarını bir şeylere sürten salak şarkıcılardan bile daha seksiydi. Onun, birkaç kez öptüğüm ve benim iyi öpüştüğümü söyleyen Meredith Thompson'dan bile daha güzel olduğunu düşünüyordum. Meredith bana sürekli sınavlar ve öğretmenler hakkında ya da hafta sonunda arkadaşlarıyla ne yaptığını anlattığı mesajlar çekiyordu: *LOL, Theresa Jamba Juice içmek için deli oluyor, o yüzden alışveriş merkezindeyiz* gibi, ama ben bu işin bu kadar basit olmadığını biliyordum.

Alışveriş merkezinde takılmak istemiyordum. Oradan nefret ediyordum, ama aklımın kesmediği ve bilmek de istemediğim nedenlerden dolayı, kızların özellikle de kışın oraya gitmekten hoşlandığını biliyordum. Onun yerine bisikletimle Grant Park'a gidiyor ve kışın bile güzel havalarda oradaki erkeklerle takılıp top oynuyordum. Meredith'le iki kez oradaki açık tribünlerde öpüşmüştük. Oraya kadar bir yürüyüş yapmış ve hiçbir şey olmamış gibi diğerlerinin yanına gitmeden önce oturup bir süre öpüşmüştük. Bu öpüşme olayları ocak ayında, babamın vefatından önce, yağışsız geçen oldukça ılık bir haftada olmuştu ve bana muhteşem gelmişti. Meredith'in de harika olduğunu düşünüyordum. Ta ki benim canımı sıkmaya başlayana kadar...

Ben de zaman zaman ona mesaj atıyordum, ama onun bana attığı kadar değil. Onun erkek arkadaşı olabilirdim, ama onu o şekilde istemiyordum. Colleen’le aramda bir şey olacağı yoktu, ama günün birinde belki de olur diye düşünüyordum. Beklemeye değerci doğrusu.

Beşinci sınıftayken seks hakkında konuşulan bir dersi-miz olmuştu. İğrençti, daha da iğrenç olan ise o gece babama annemle o işi yapıp yapmadıklarını sorduğumda aldığı-m yanıt oldu.

“Yapıyoruz, Chris,” demişti. “Siz üçünüz o yüzden buradasınız, evlat. Üzgünüm, biliyorum, anneni ve babanı o şekilde düşünmek insana tuhaf geliyor. Ben de kendi annem ve babamı o şekilde düşünmekten hoşlanmıyorum.” Güldü. “Tuhaf filan değil,” dedim. “İğrenç bir şey. Benim asla yapmayacağım bir şey.”

“Şimdi öyle hissetmen çok doğal.” İç çekti. “Ama günün birinde fikrini değiştireceksin. Ve Chris, işte o zaman da ben kendimi tuhaf hissedeceğim.”

O anda, bir şey söylemem gerekiyormuş gibi geldi, ama ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Dinle,” dedi. “İstemiyorsan bu konuda daha fazla konuşmamıza gerek yok, ama öğrenmek ya da sormak istediğin bir şey olduğunda, ne zaman olursa olsun, bana geleceğine dair söz vermeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?”

Başımı salladım ve beni kucaklamasına izin verdim. Sonra da olabildiğince hızla odadan dışarı çıktım. Okuldaki seksle ilgili dersi ve babamla yaptığım o konuşmayı unutmak istiyordum.

Şimdi ise, babama verdiğim o söz çok işime yarardı. Artık seksin iğrenç bir şey olduğunu düşünmüyordum. Hele Colleen Maguire'ı düşünürken. Bu daha çok duşa girdiğimde oluyordu. Onu kendi bedenini yıkarken hayal ediyordum. Herkes duş alır. Ben de duşa girdiğimde dilediğim kadar vakit harcamak istiyordum, ama sessiz olmak ve başta Andrew olmak üzere birilerinin içeriye girmesini engellemem gerekiyordu. Andrew pat diye içeri girebilirdi, çünkü başkalarının ne yaptığı onun umurunda bile değildi. Bunu özellikle, birisi biraz özel bir alan istediği için kapıyı kapattığında yapıyordu. Ah, bu çocuk! Duşa hissettiklerim dar blucinlerinin paçalarını çizmelerinin içine sokarak pusetteki çocuklarını ittiren kadınları gördüğümüzde arkadaşlarımin birbirlerini ve beni dürttükleri vakit hissettiklerime benzemiyordu. Colleen'i düşündüğüm vakit kendimi çok farklı hissediyordum.

Şu sıralarda herhangi bir şey olamazdı, ama olması için de fazla bir zaman geçmesi gerekmiyordu. Belki üç yıl... O zamana kadar da biraz alıştırmaya yapardım. Meredith belki gelecek yıl benim kız arkadaşım olmayı hâlâ istiyor olabilmirdi. Buna izin verebilirdim. Hatta belki onunla seks bile yapardım. Ondan sonra da bir iki kız arkadaşım olurdu, böylece sekste ne yaptığımı bilecek kadar iyi bir deneyim kazanmış olurdum. Colleen de ne kadar deneyimli olduğumu görüp benden etkilenirdi ama o tabii ki öyle bir ilişkiye girecek türden bir kadın değildi, o yüzden de Bay Maguire'ı nereye koyacağımı bilemiyordum. Adı Paul'dü. Onu hiç tanıımıyordum, ama kilisede görmüştüm ve güzel bir aile

oluşturuyorlardı ama ölürse ne olurdu? Onun başına kötü bir şey gelsin istemiyordum. Gerçekten de... Ama benim babam öldüyse, herkes ölebilir diye düşünüyordum. Bay Maguire'ın bir hastalığa yakalanmasını ya da ıstırap içinde olmasını ve acı çekmesini istemiyordum, ama bir anevrizma geçiremez miydi yani ya da yalnız başına bir yolculuk yaptığında uçağı düşemez miydi? Bunları düşünmek içimi kötü yapıyordu ama Colleen'in, kocasını benimle aldatması fikrinin yaptığından daha fazla değil... Yahut da ben on sekiz yaşına gelmeden, boşanırlardı... Kim bilir, belki de Bay Maguire da karısını *aldatan türde* kocalardan biriydi? Gerçi Colleen'in başına böyle bir şeyin gelmesini istemiyor ve bir erkeğin onu aldatması bana imkânsız gibi geliyordu, ama ben yeterince büyüdüğümde, o da yeniden birileriyle çıkacak kadar toparlanmış olurdu. Belki de o zamana kadar Ben'le aramızdaki arkadaşlık da bitmiş olurdu. Birbirimize düşman filan olmazdık ama farklı yerlere olurduk ve böylece annesinin beni beğenmesi ona da çok tuhaf gelmezdi. O zamana kadar ikimiz de yetişkin birer erkek olurduk zaten; yani hemen hemen...

Koleje gitmeme de fazla kalmamıştı. Kampüs dışında bir daire tutardım. Colleen gelip hafta sonlarını benimle geçirirdi ve ben de tatillerde eve geldiğimde onun görürdüm. Herif tam bir köpek olduğunu kanıtlayana kadar Demi Moore ve Ashton Kutcher için bu formül gayet güzel işlemişti. Aralarındaki yaş farkı herkese baştan tuhaf geliyordu, ama hiç de önemli değildi bu fark. Demi'ye de, Ashton'a da vız geliyordu. Yaşıtım olan kızlardan hiç hoşlanmıyordum. Col-

leen'le birlikte olduğumda, onu asla daha genç biri için terk etmezdim. Ben öyle biri değilim.

Bütün bunları düşünmek beni çok etkiliyordu, ama bazı günler yine de bunları düşünmeden edemiyordum. Colleen'i duşta hayal ediyordum, Bay Maguire'ı fotoğraftan çıkarıyordum ve kendimi Ben'in annesinin erkek arkadaşı olarak görüyordum. Babam ölmemiş olsaydı da bütün bunların bir kısmını bile ona anlatabileceğimden emin değildim. Beşinci sınıftayken benden söz vermeme istediğinde, iddia ederim ki o da bu tür şeyleri düşünebileceğimi aklının ucundan bile geçirmiyordu.

Brian

Yine her sabahki şey olmuştu ve annem odama gelip ilk iş olarak üstüme doğru eğilmişti.

“Tatlım, nasılsın? Brian, iyi misin?”

Böyle zamanlarda çoğunlukla yataktan kalkmadan önce birkaç dakika yalnız kalmak isterdim. “İyiyim, Anne,” dedim. “Aman Tanrım, hâlâ uyanmış gibi değilim. Beni biraz yalnız bırakır mısın?”

“Elbette,” dedi. “Biliyorum. Sadece senin iyi olduğundan emin olmak istemiştım.”

Andrew, o küçük pislik, bana “haykıran mimi” adını takmıştı. Bunun için değil de, gecenin ortasında evdeki herkesi uyandırdığım için kendimi kötü hissediyordum.

Hep aynı rüyayı görüyordum. O kadar korkuyordum ki, ölmek istiyordum. Hepimiz evdeydik o rüyada. Benim doğum günündü. Pastamı ve hediyelerimi görüyordum. Herkes çok mutluydu, ama tek eksik babamdı. *Eksik* gibi de değil çünkü ölmüş filan değildi, sadece orada yoktu. Kimse de bunu umursuyor gibi durmuyordu. Annem ve erkek kardeşlerim bana şarkı söylüyorlardı. Herkes çok eğleniyordu, ama az sonra kötü bir şey olacaktı ve bunu bilen tek kişi bendim. Ve o kötü şey oldu, her şey bir anda değişti, evin

içinde tehlikeli bir şey serbestçe dolaşmaya başladı. Bizim canımızı yakmak istiyordu. Parti sona erdi. Annem ve erkek kardeşlerim de çok korkmuşlardı. Herkes masadan kalkıp saklanacak güvenli bir yer aramaya başladı ama rüyayı o kadar kötü yapan şey, ailemden hiç kimseyi ondan sonra bulamıyor olmamdı. Her yere bakıyordum; dolapların içine, yatakların altına... Kimseyi bulamayınca, birden o kötü şeyden onları kurtarması gereken kişinin kendim olduğunu fark ediyordum. Evin içinde özgürce dolaşan o şey, şimdi benim peşimdeydi, çünkü herkes bir yerlere saklanmıştı ve güvendedi. Ben ise saklanacak bir yer bulamıyordum, saklanacak iyi bir yer de aklıma gelmiyordu. Peşimden gelen o şey insana benzemiyordu, herhangi başka bir şeye de benzemiyordu. Onun tehlikeli ve korkunç bir şey olduğunu hissedebiliyordum. Onun önüne geçersen, belki de saklanacak bir yer bulabilir, ondan kurtulabilir ve aynı zamanda ailemi koruyabilirim diye düşünüyordum. O benim peşimde olduğuna göre, ben de saklanabilirsem içimizden kimseyi yakalayamayıp çekip gidecektir diye umuyordum ama o şey arkamdan ayrılmıyordu ve daha da yakınımı geliyordu. Ondan uzaklaşamıyordum. O yüzden avazım çıktığı kadar bağıyor ve nihayet uyanıyordum. Her uyandığımda annem yanımda oluyor, beni tutmaya ve yatıştırmaya çalışıyordu. Bu pek kolay bir iş değildi, çünkü onu ittiriyor ve kendi odamdan çıkmaya çalışıyordum. Bazen kendimi yere atıyor ve annem içeri girdiğinde yatağımdan uzaklaşmak için yerde sürünüyordum. Beni tutup bunun sadece bir rüya

olduğunu söylemesine öyle davranmaya devam ediyordum. Şimdi Garrett da bizimle birlikte olduğu için, çok kötü olup inanılmaz bir korkuyla annemin ellerinden kendimi kurtardığımda bir iki kere o da annemle birlikte odama gelmişti.

Chris gibi ben de anneme Dougy Center'a bir kez gideceğimi ve bu konuda fikrimi değiştirdiğim takdirde kendisine haber vereceğimi söylemiştim. Babamın alevlerle boğuştuğu binanın yerine dikilen bu binaya gitmek bana çok tuhaf geliyordu. Kimseye bir şey dememişim ama bana sanki babam oradaymış gibi geliyordu. Babamın görevini en iyi şekilde yerine getirmek istediği bir yerdeydik, yine de bütün o itfaiyeciler binayı kurtarmayı başaramamışlardı.

Görmeyi kesinlikle beklemediğim şeylerse duvar resimleriydi. Birinci kattaki, yuvarlak olan tüm odaların duvarları bunlarla kaplıydı. Öyle harika bir çalışmaydı ki, yapan sanatçının adını bilmediğime çok şaşırmış ve hatta bu işin onun mesleği olmadığını duyduğumda şok olmuştum. Oradaki insanlara sorduğumda, bana bu kadının bir emlakçı olduğunu ya da mali konulardan birinde çalıştığını söylemişlerdi. Ebeveynleri ölen bir sürü çocukla oturup konuşmak yerine, bu resimlere bakmak için gidiyor olsaydım, oraya her gün giderdim. Niyetim huysuzluk filan yapmak değildi, sadece vaktimi o şekilde harcamak istiyordum.

Oraya gittiğimde konuştuğumuz konulardan biri de ölümlü engellemek için bir şey yapıp yapamayacağımızdı. Bu, bütünüyle gerçekdışı bir şey olmasına rağmen, dilediğimiz her fikri ortaya dökmemizi istiyorlardı. Örneğin küçük bir

kız, bir daha asla evde sütün eksik olmamasını sağlayabileceğini söylemişti. Diğer bir çocuk ise ne yapabilirdim, diye sormuştu. Babamdan, onu tanıyan diğer kişilerin acayip heyecan duydukları o triatlon yarışlarına katılmamasını mı istemeliydim? O çocuğun kendisinin ileride asla bir triatlon katılmayacağından ya da bu iş için eğitim alan kişilere maratona katılmamalarını öğütleyeceğinden ve neden öyle yapmaları gerektiğini söyleyeceğinden emindim.

Bu benim için abartılacak bir şey değildi. Doğum günümde kayak yapmaya gidemeyeceğimizi ve annemin sürekli olarak *Siz oğlanlar bu şekilde yemeğe devam ederseniz, bu evde hiçbir yemeğin bozulma şansı olamaz*, demesine rağmen, yeni bir buzdolabına ihtiyacımız olduğunu biliyordum. Ama annem işlerin bir an önce halledilmesinden yanaydı ve buzdolabı da gerçekten dibe vurmuştu. Bozulduğu o sabah, içindeki bütün yiyecekler kokuşmuş ve mutfağı iğrenç bir kokuyla doldurmuştu. Bunun üzerine annem, babam aşağıya inip de bu işi ben hallederim diyene kadar onları gübre variliyle çöp tenekesinin arasında bölüştürmüştü bile. Grupta bize bu soruyu sordukları ana kadar aklıma hiç gelmemişti, ama soruyu duyduktan sonra da düşünmüş ve babamın ölümünü engellemek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığına kanaat getirmiştım. Olduğumdan çok farklı bir insan olsaydım, belki de doğum günümde kayak yapmaya gidemediğimiz için bir çılgılık koparır, onlara hayatımı mahvettiklerini filan söyledim, ama ailem fikrini değiştirir miydi, onu bilemiyordum. *Oh, Brian kriz geçiriyor. Buzdo-*

labını unutun, kayak yapmaya gitsek daha iyi olacak galiba. Ama işler öyle değildi, ailem öyle değildi bir kere. Birisi bir kriz geçiriyor ya da yola taş koyuyor diye fikirlerini değiştirmezdi bizim aile. Önemli olan, o anda buzdolabıydı. Bizim ona ihtiyacımız vardı, o yüzden de kayağa bir sonraki hafta gidecektik. Bütün olay bundan ibaretti.

Babam öldükten sonra bile düşündüğümde, o buzdolabı dramı bana çok komik geliyordu. Babamın, dolabın ömrünü biraz daha uzatmak için haftalarca saç kurutma makinesiyle buzluk kısmını eritmeye çalışmasına gülmekten ölmüştüm. O yüzden birkaç kez onu, bunu yaparken gösteren resimlerini çizmiştim. Bunu yapabilmem için bana bol bol fırsat yaratıyordu, ama ilk birkaç kez dolabın yanında yanlamasına yatarken ve annemin saç kurutma makinesini bir tabanca gibi tutup buzun erimesini beklerken benim onun başında dikilmeme sinir olmuş, ama sonra ne yaptığımı görmüş ve o da katıla katıla gülmeye başlamıştı. Bu olay daha sonra aramızda onu “Gücünü Saç Kurutma Makinesi’nden Alan Bir Süper Kahraman” olarak tanımladığımız büyük bir şaka haline gelmişti. O yüzden, benim çizdiğim resimleri gördükten sonra, buzlukla uğraştığı zamanlarda bilgiçlik taslayarak yaptığı işi abartmaya başlamıştı. Bunun nankör ve faydasız bir iş olduğunu biliyordu ama kendini öyle kötü hissediyordu ki, kafayı sıyırmamak için bu işle uğraşması gerektiğini biliyordum. Annem ise onun güneş gözlüklerini takıp bir kurumla buzdolabının etrafında dolanmasını ve başını kimseye sezdirmeden buzluğun içine sokmasını hiç

komik bulmuyordu. Başını iki yana sallıyor ve yüksek sesle ufluyordu. Bu işe öyle canı sıkılıyordu ki, ne olup bittiğini görmemek için hemen mutfaktan çıkıyordu. Babam da daha sonra işini bitirince, güneş gözlüklerini kaşlarının üzerine çekiyor ve annemin saç kurutma makinesinin ucunu kötü adamı öldürüp kasabayı kurtaran keskin nişancıların tabancalarının ucunu üflediği gibi üfleyerek kasıla kasıla yürümeye başlıyordu.

Her neyse, çizimim hiç de fena değildi ve onunla ilgili en sevdiğim şey, korkunç değil de can sıkıcı bir olayın, babamın oyun haline getirdiği bir olay haline gelmesi ve onu güldürmesiydi. Birbirimizi karşılıklı olarak tahrik ediyorduk. Annemin sinirleri gerilmişti, Chris ve Andrew'unsa kılları kıpırdamıyordu. Çizimi bitirdikten sonra, ona verdim, o da onu iş yerine götürdü. O zamandan sonra da çizimimi görmedim. Onu geri almak istiyordum ama anneme eski buzdolabıyla, babamın saçmalığıyla, doğum günümle ve babamın öldüğü günle ilgili herhangi bir şeyi hatırlatmadan. O resmi başka kimden isteyebileceğimi de bilemiyordum. Belki bu konuda Garrett'ın yardımını isteyebilirdim, ama babamın tüm eşyalarının yangın istasyonundan atılmış olmasından da korkuyordum. Resmin ne olduğunu anlamayan itfaiyecilerden biri onu almış, diğer eşyalarıyla birlikte annem vermek yerine bir yere atmış da olabilirdi.

Dougy'ye gittiğim ve grup halinde ölümü engellemek için neler yapabileceğinin konuşulduğu, ama ne benim ne de Chris'in tek bir kelime bile söylemediğimiz o tek günden

sonra aklıma bir şey takıldı. Eğer ben o resmi yapmamış olsaydım, babamı geçici bir süre için dahi olsa buzdolabı sorununa bir çözüm bulmak yerine boşa zaman harcamaya teşvik etmeseydim ve onu bu sorunla da her soruna çare bulabilen kişiliğiyle kendi yöntemleriyle baş etmesine izin verseydim, belki de çok daha önceleri yeni bir buzdolabı alabilir ya da buzluk kısmı ne yaptığını bilen birileri tarafından buzdolabı tamamen bozulmadan önce onarılabilir ve daha sonra olabilecek olayların da önüne geçilebilirdi. Resmi çizmemiş ve onu takip eden boşa kürek çekmelere meydan vermemiş olsaydım, belki de o buzdolabı sorunu bir çözüme kavuşturulur ve babam da şu anda yaşıyor olurdu.

Garrett

Hepsi öyle perişandı ki, Leo'nun başladığı işi bitirmenin ötesinde başka ne yapabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onlarla birlikte yaşamaya başladığımdan beri, hiçbirini sandığım kadar iyi tanımadığımı anlamaya başlamıştım. Audrey de buna dahildi ve ona karşı duyduğum yabancılık nedeniyle, onca zaman Leo'dan o kadar uzakta yaşadığım için büyük bir pişmanlık duyuyordum. O, ailesiyle benim aramda bir köprü görevi görüyordu ve o olmayınca kendimi başkalarının işine burnunu sokan biri gibi görüyordum. Sadece Audrey'nin ölmüş kocasına bir takım elbise almasına yardımcı olabilmıştım, bir de cenaze günü sağa sola koşturmuştum, o kadar. Audrey'nin ilk başta orada kalmamam için yaptığı ricayı reddettiğim için kendimi bir zorba gibi hissediyordum. Aslında, yapacağımı söylediğim şeyi yapmak için orada kalmakla tam anlamıyla bir fedakârlık yapıyor filan da değildim. Biraz da kendim için kalıyordum. Leo'yla birlikte bir kere daha bir saat ya da bir gün geçiremeyecek ve ailesiyle önceden daha samimi olmadığım vakitleri geri getiremeyecektim, ama belki yeni vakitler yaratabilirdim. Keşke bu kadar gecikmeseydim diye düşünüyordum ve elimden şartları değiştirmek gelseydi bunu seve seve yapardım diye aklımdan geçiriyordum.

Evin arka tarafında pencere delikleri açılmış, parlak ve tekdüze renkli yeni bir odun kulübesi vardı. Yerinden sökülmüş Tyvek'in uçları, bir hediye paketinin oradan buradan yırtılmış ambalajının köşeleri gibi rüzgârda kanat çırpıyordu. Bahçede ayrıca öbek öbek hırdavat artığı duruyordu: Hardiplank kaplama parçaları, rulo yapılmış Tyvek marka kumaşlar, iki inç kalınlığında tahtalar ve Leo'nun kazdığı ve yeniden doldurmaya vakit bulamadığı hendekten çıkan topraklar... Sipariş verdiği ve camları kir tabakasıyla kaplanmış pencereler, evin arka duvarının önüne istiflenmişti. Bunların üzerinde katranlı kâğıtlar duruyordu ve en üstlerine de plastik bir örtü serilmişti. İçeride de döşeme kirişlerinin üzerinde mukavva levhalar istiflenmiş halde duruyordu. İki bıçkı tezgâhının arasına yerleştirilen kalastan içlerinde faturalar, şablonlar ve Leo'nun elyazısıyla yazılmış notlar, kâğıtlar ve listeler, bir de dibinde biraz kurumuş kahve olan bir plastik bardak ve gelişigüzel yiyecek kırıntılarıyla kaplı bir tabak olan Home Depot ve Lowe's torbaları sarkıyordu.

Leo'nun dizliklerini kendi bacaklarıma uygun hale getirmek, alet kemerinin kayışlarını omuzlarıma geçirerek tokasını belimin üzerinde bağlamak bana çok büyük bir acı vermişti, ama hava izin verince, işe ilk olarak çatıdan giriştim ve Leo'nun önceden satın aldığı katranlı kâğıdı yavaş yavaş döşemeye başladım.

Çatıda çalışmanın benim için bir anlam oluşturmadığı diğer günlerdeyse, başka şeylerle meşgul oldum. Leo'nun planlarına ve ilerleme tablosuna sadık kalarak organize ol-

dum ve kendimi onlara göre yönlendirdim. Hendeği yenisinden toprakla doldurdum ama ondan önce, cenaze töreninden ve herkes evine gittikten sonra Audrey'den beni bir kiralık araba acentesine götürmesini rica ettim.

“Elbette,” dedi, “ama arabayı nerede kullanacaksın ki? Benimkini neden almıyorsun? Eğer bir araban olsun istiyorsan tamam, ama ne gerek var böyle bir şey yapmana? Çok pahalıya gelir sana.”

“Dağlara gitmek istiyorum,” dedim. “Orada olmak, orayı görmek istiyorum. Hood Dağı’na iyice bakmak istiyorum.”

Ama o kadar ısrar etti ki, sonunda onun arabasını almak zorunda kaldım. “Sen dönene kadar ona ihtiyacım olmayacak,” dedi. “Zincire ihtiyacın olursa, onları da veririm.”

Pek kısa bir yol değildi, ama insanlar her hafta sonu dağlara kayak yapmak için çıkabiliyorlardı. Bu bir rutin haline gelince de hiç şüphe yok ki yol da gözlerine daha kısa görünüyordu. Sadece Portland ile Hood Dağı’nın eteklerindeki Government Kampı arası oldukça uzun bir yoldu. 84 numaralı yoldan girip 26 numaralı yola çıkmanız ve önce Gresham’dan, sonra da “Hood Dağı’nın giriş kapısı” sayılan Sandy şehrinden ve diğer bazı mezralardan ve Welches, Zigzag, Rhododendron gibi yolun iki yanında uzanan ulusal ormana çeşni katan dağ köylerinden geçmeniz gerekiyordu. Ben de rakım arttıkça bağlantının zayıfladığı, nihayet duya-

maz olduğum NPR'ı* ve Oregon Resmi Yayıncılık Radyosu'nu, bazen de yerel müzik istasyonlarını dinleyerek yoluma devam ettim. Arabadaki CD çalarda plak da olmayınca sessiz bir yolculuk başladı ve tırmandığım her mil boyunca Leo'nun ailesiyle birlikte yaptığı son yolculukta neler olup bitmiş olabileceğini düşünmeye başladım.

Dağda birden fazla dinlenme yeri vardı. Government Kampı'nda bir kahve içtikten sonra, Meadows'a giden levhaları takip ettim ve kalabalık otoparkta bir yer bulmayı başardım. Konaklama yerinin çevresinde ve sürüyle kayakların, kayak sopalarının ve kar kaykaylarının göze çarptığı arazinin içinde dolandım. Yanından geçtiğim ve üstünde kar kıyafeti bile olmayan ve o günü orada geçirmek için gelmediği belli olan benim gibi bir adamı bile fark etmeyen insanları tek tek inceledim. Daha sonra bir içki alıp, konaklama tesisinin içinde oturdum ve onları kayarken seyrettim. Bunların arasında sakarlar ve cesurlar, yeni başlayanlar ve bu işte usta olanlarla, durmadan düşüp kalkan kayak okulundaki küçük çocuklar da vardı. Asansöre binmek isteyenler bir kuyruk yapmışlardı... Tüm bunları pencerenin yanındaki bir pencereden izleyebiliyordum.

Leo'nun kask takmasına rağmen nasıl öldüğünü anlayamıyordum. Dört yaşından beri kayak yapıyordu. Çocuklarına yangın tatbikatı yaptıran bir babaydı. O kadar insanın hayatını kurtaran Leo'nun kendisinin neden olduğu bir kazada hayatını kaybetmesi ne kadar büyük bir talihsizlikti. Dağda birlikte kayarken ne badireler atlatmıştık; buzlanmalar ya-

* National Public Radio. (ABD'nin bağımsız haber radyosu)

şamış, isabetsiz zıplamalar yapmış ve bizi sadece bir süre için durdurabilen ve beklememize neden olan beyaz körlükler yaşamıştık, ama bunların hiçbiri bizi yıldırma-mıştı. Bir keresinde yolu bulup konaklama tesisine döndüğümüzde, Leo'nun anne ve babasını kalp krizi geçirmek üzereyken bulmuştuk. Daha neler yaşamıştık birlikte: asitler, mantarlar ve içkiler; lise son sınıftayken biz ot sararken Leo, 7-11'e atıştırmaya gitmek için Donahue'nun mopetini (kasksız olarak) aşırı sürat yaparak kullanmıştı. Sen bütün o vahşi gençlik olaylarından sağ salim kurtul da, böyle bir kazada kendi sonunu getir... İşte, bunu anlamakta zorlanıyordum.

Buradaki dağlar, Leo'nun büyüdüğü ve birlikte kaydı-ğımız doğudaki dağlardan çok farklıydı: Biz Camelbak, Elk, Killington gibi dağlarda kaymıştık, ama Leo buraya da uyum sağlamış ve Audrey ve oğlanlarla birlikte kaydığı o yıllar boyunca bu dağı da kendi dağı olarak benimsemişti. Sonunda da onu alan o dağ olmuştu. Belki de bu işte usta olması sorunun bir parçasıydı. Asla gözükkara davranışlarda bulunmazdı; hiç-birimiz bulunmazdık. Annesi ya da Audrey buna itiraz edebilirdi, ama Leo sınırlarını bilen biriydi ve kar üzerindeki yeteneklerinden emindi. Onun farklı şartlar içindeyken bile kontrolünü kaybettiğine tanık olmamıştım. Aslında, belirli bir risk marjı olan tüm sporlardaki öldürücü kusur da buydu işte: ne yaptığınızı iyi bildiğinizi düşünmeye başladığınız anda, gözükkara olmasanız dahi kendinizi yenilmez hissetmeye yakın bir yerde bulurdunuz. İşte o zaman hapı yuttuğunuzun resmidir. Bir işte ustalaşmak demek, o işte hiç hata yapmamak

demek değildir. Sadece daha az hata yapacaksınız demektir. İşte, tek bir hata bile insanın ölmesi için yeterli olabiliyordu. Kız kardeşim ergenlik yaşlarının başlarında bir at sevdasına kapılmıştı. Annem bu işten fena halde rahatsız oluyordu. Yıllar sonra Christopher Reeves o trajik at kazasını geçirdiğinde, Kate çoktan atı tek başına sürecektir aşamaya gelmişti. Annemin bir telefon konuşmasında, “Tanrı’ya şükürler olsun ki bir yerini incitmedi. Bu olay onun aklını başına getirdiği için çok seviniyorum,” dediğini hatırlıyorum.

Biramı bitirdikten sonra kayak devriye ofisinin nerede olduğunu, görevli kadına “Hayır, hayır acil bir durum yok, sadece birine merhaba demek istiyorum” diyerek öğrendikten sonra, ofise gittim. Tom isimli bir adam orada beni bekliyordu. Leo’nun yakın bir arkadaşı olduğumu söyleyerek, kazanın olduğu gün görev yapan kişilerden bugün orada olan biri var mı diye sordum. Tom hemen başsağlığı dileklerini sunmaya girişti. Olayı elbette biliyordu ama o gün görevli olanlardan hiçbiri bugün ofiste değildi, yine de eğer istersem kimlerin dışarıda olduğunu benim için araştırabilirdi. Ona teşekkür ettim, zahmet etmemesini söyledim ve teşekkürlerimi onlarla da paylaşmasını rica ettim.

“Karısı bana herkesin ne kadar nazik davrandığını söyledi,” dedim. “Bunun onun ve benim için ne kadar büyük bir anlam taşıdığını sizlere söylemek istemiştin.”

“O gün elimizden geleni yaptık,” dedi Tom. “Bu, mesleğimizde asla yapmak istemeyeceğimiz bir şey olmasına rağmen...”

Orada iki saatten daha az kaldım. Daha uzun kalmama gerek yoktu. Ondan sonra yola çıkmam gerekiyordu. Arabamı sürerek, geldiğim yoldan döndüm ve Portland yolculuğumu tersine döndürmüş oldum. Audrey bana o gece konaklama tesisinden birinin onu ve oğlanları geri getirdiğini söylemişti. Ben de batıya doğru giderken, bu yolculuğun onu nasıl çıldırma eşiğine getirmiş olabileceğinden başka bir şey düşünemiyordum. Bu, o dördü için ıstırap verici bir yolculuk olmalıydı. Ailenin o sabah her zamanki gibi başlayan günü bir kâbusla sona ermişti.

Audrey

Yaz saati uygulamasından ve ilkbaharın ilk işaretlerinin belirmesinden önceki haftalar, sabahları o kadar erken saatlerde kalkmayı nasıl başardık, daha doğrusu başardım bilmiyordum. İnsanların hep söylediği gibi, lanet olası güneş her sabah doğuyordu. Hava, delibozuk kaprislerini yapmayı sürdürüyor, sinekkuşları yemlenme sırası onlara geldiğinde diğerlerini kovalıyorlardı. Sincaplar birbirleriyle atışıyor, toprağa gömdüklerini çıkarıyor, böylece tombul kalmayı başarıyorlar ve keyifli vakit geçiriyorlardı. Çamaşırlar bir kenarda birikiyor, posta geliyor, faturalar ödenmeyi bekliyor, yemekler pişiriliyor, bulaşıklar yıkanıyor, tekrar yıkanıyor ve tekrar kullanılıyordu. Oğlanlar ev ödevlerini yapıyor, aralarında atışmayı sürdürüyor ve Andrew ondan hiç beklenmeyecek bir öfkeyle için için kaynıyordu. Annesine, yani bana hâlâ ihtiyacı olan Brian kötü rüyalar görüp gecele-ri bağırdıyordu. Christopher ise eskiden yaptığı gibi arkadaşlarıyla takılmak yerine, okuldan çıkar çıkmaz eve geliyordu, ama bazı günler yanında Joe Assante de oluyordu. Başsağlığı mesajları hâlâ geliyor, telefon durmadan çalışıyor ve mesaj alma makinesi ve e-postanın gelen mektup kutusu sürekli doluyordu.

Çocuklar yeniden okula gitmeye başladıkları gün, Chris sabah erkenden evden çıktı. Ben de Brian ve Andrew'u okula bıraktıktan sonra, eve gelip kendimi yeniden yatağa attım.

Garrett'a biraz okuyacağımı söylemişim, ama öyle yapmak yerine yatağıma gömüldüm. Geceleri Brian için kalkmaktan ve uykusuzluktan bitap düşmüş bir şekilde, kederimi unutmak için saatlerce uyudum. Tek bir kitabı bile elime almadım. İtfaiye ofisi tüm kaynaklarını bizim için erişebilir kılmıştı, ama onları da geri çevirmiştim.

Sürekli Leo'nun ev telefonuna ve benim ceptelefonuma bıraktığı sesli mesajları dinliyordum. Bir tanesinde, *Yoldayım, bebeğim. Benim şu sızlayan gözlerime ilaç gibi geleceksin*, diyordu. Bir diğesinde de, *Bu gece keşke eve gelebilseydim sevgilim, ama ancak turumuz bittiği zaman seni göreceğim*, demişti. O zamanlar bu mesajları saklamak gereksiz gibi gelmişti, ama onları silmediğim için memnundum. Gerçi, beni tam olarak rahatlattıklarını da söyleyemezdim. Benimle konuşan ölü bir adamın sesini dinliyordum, ama onun konuştuğu kişi şu anki ben değildim; bu mesajları bıraktığı, onun hayatta olduğu günkü bendi. Bu sesli mesajlar artık bundan öte bir şey olmayacaklardı. Her gece, en kalın ve en sıcak tutan kıyafetlerimden birini giyerek yatağa giriyor, üstüme en son Leo'nun balıkçı kıyafetinin kazağını geçiriyordum.

Erin hep arıyor ya da mesaj bırakıyordu, ama benim ailem ve McGeary'ler gittikten sonra üç gün kadar beni kendi halime bırakmıştı. Telefonlarını hiç açmıyordum ama mesajlarına yanıt veriyordum. *Tşkklr, msjnı aldım, snra knuşu-*

ruz. Benim için kaygılanmasını istemiyordum, ama konuşmak da istemiyordum. Sahip olduğum tüm enerjiyi oğlanlar için kullanıyordum ve daha sonra hiç enerjim kalmıyordu. Dördüncü gün Erin, eli kolu marketten aldıklarıyla dolu olarak geldi, çamaşırları yıkadı ve kaldırdı. Eve gelince ve gitmeden hemen önce odama uğradı. Her seferinde de yanıma uzandı. İkinci kez, yataktan çıkmadan önce, “Üç gün sonra görüşürüz. Ancak o zaman tekrar geleceğim,” dedi.

Dediği gün, çocuklarını okula bıraktıktan sonra bana geldiğinde beni yine yataкта bulmayı beklediğini tahmin ediyordum. “Tatlım, bir duş almaya ne dersin?” dedi. “Yoksa sana küveti mi doldurayım?” Söyle hadi.”

“Duş,” dedim.

Beni banyoya götürdü ve yatalak bir hastaymışım gibi ayakta durmama yardım etti. Ben işimi bitirene kadar, çarşaf-ları değiştirmiş ve benim için temiz elbiseler hazırlamıştı bile.

“Şimdi gel de bir şeyler ye,” dedi. “Seni aşağıda bekliyorum.”

Garrett çalışmaya başlamıştı bile. Erin yumurta, tost ve kahve yapmış bekliyordu.

“Bütün bunları yiyemem,” dedim.

“Yiyebildiğin kadarını ye. Kendini görünmez yapamazsın. Senin ortadan kaybolmana izin vermeyeceğim,” dedi. “Ondan sonra seninle yürüyüş yapacağız, kısacık bir yürüyüş... Yağmur yağmıyor nasıl olsa. Sonra da eğer istersen yeniden yatabilirsin. Ben yarın yine gelirim. Çocukların yarın sabah dışıyile randevuları var, ama ondan hemen sonra gelebilirim.”

Tabağımdaki yumurtaların birazını yedim, birazını da çatalımla oraya burada ittim. Tostun ancak yarısını yemeği başardım ama kahve iyi geldi.

Erin bu halimi görünce ağlamaya başladı ve çatlak bir sesle, “Audrey, çok üzgünüm,” dedi. “Keşke yapabileceğim bir şey olsa...”

“Yapıyorsun zaten,” dedim.

Sonra, hiç konuşmadan bir süre yürüdük. Döndükten ve Erin de evine gittikten sonra, yeniden yatmadım, ama okul günü sona erene kadar bir battaniyenin altına büzüşerek divanın üzerine uzandım.

Ertesi sabah oğlanlar gittikten sonra gayret göstermeye çalıştım, gerçekten de bunu yaptım. Bir duş aldım ve üzerimde bornozumla şifoniyerimin aynasının önünde durdum. Sonra öyle dikilip durmaktan yorularak yere oturdum. Bir saat boyunca kısa kısa ama düzenli nefesler alarak çekmece-
lere baktım. Elimden sadece bunu yapmak geliyordu. Karar vermek bile zor geliyordu. Giyinmek için yapmam gereken bir sonraki, daha sonraki ve ondan sonraki şeyin ne olduğunu kestiremiyordum. Bunu başaramıyordum. Az sonra Erin gelecek ve beni yerde bulacaktı. Umurumda bile değildi. Sonra birden öfkelen dim, hem de çok... Dolapta gördüğüm ve elim e geçen ilk şeyi üzerime geçirdim, Paramparçaydım ama sonuçta yetişkin bir kadındım ve kendim giyinebilirdim.

Aşağıdaki giriş holünde, Chris’in kayak şapkalarından birini başıma geçirdim. Chris sadece Patagonia markalı olanlar-

dan giyerdi. Brian ona bu yüzden hep “markalı züppe” derdi, ama Chris bir tek bunların başını kaşındırmadığını söylerdi. Sonra, bir fincan kahveyle birlikte mutfak masasında oturdum. Tam o sırada Garrett ek odadan gelip kendi fincanını doldurdu.

“Günaydın,” dedim.

“Günaydın,” dedi. Meraklı gözlerle beni süzdü ve tam karşıma geçerek oturdu. “Uyudun mu?” diye sordu.

“Sanırım uyudum,” dedim. “Epeydir uyuyamıyorum, ama bu kez alarm zili çaldığında uyanık değildim. Sen nasılsın?”

“İyiyim,” dedi. “İnsanın odaklanacak bir şeyi olması iyi. Zaten muhteşem bir iş çıkarmış.”

Evet der gibi başımı salladım. “Gerçekten de öyle.”

Garrett ayağa kalktı. “Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım mı?” dedi. “Bir omlet ya da yağda karıştırılmış yumurta yapabilirim.”

Başımı iki yana salladım. “Şimdi istemem. Belki biraz sonra bir şeyler yerim.”

“Tamam,” dedi. “Biraz tost yapacağım. Bir tosta ne dersin?”

“Teşekkür ederim, istemem. Böyle iyiyim.”

O anda, ön kapı açıldı ve Erin, “Kimse var mı?” diye bağırdı.

“Mutfaktayız,” dedi Garrett.

Erin içeri girdiğinde, ben de kahve fincanımı doldurmak için ayağa kalktım. “Merhaba Garrett,” dedi. Garrett başıyla selam verdi ve kaşlarını kaldırdı. Sonra da ekmeğine tereyağı sürüp mutfaktan çıktı. Erin bana sarıldı ve bir iki adım geriye doğru gidip beni dikkatle süzdü.

“Bir fincan ister misin?” dedim.

“Ben alırım,” dedi. Sonra da, “Peki, neler oluyor burada, tatlım?” diye sordu. Bir elini kaldırıp önünde bir aşağı indirdi, bir yukarı çıkardı, sonra da her iki elini ikimizin arasındaki havaya masaj yapıyormuşçasına hareket ettirdi. Daha önce pek çok kez gördüğüm gülücüklerinden birini fırlattı. Çenem düşüp de komiklik yaptığımda, hep önce böyle gülümser, sonra da bir kahkaha atardı.

“Ne?” dedim. “Ne oldu ki?”

“Kalkmışsın.” Sonra yüzündeki gülücük yok oldu ve sesi yumuşadı. “Giyinmişsin de. Harika. Ben geliyorum diye telaş etmemişsindir umarım.”

“Hayır, telaş etmedim,” dedim. “Aslını soracak olursan, epey ağırdan aldım.” Bakışlarımı önüme indirip Erin’in gözlerini diktığı ve Garrett’in de az önce görmüş olduğu şeylere bakınca ağlamaya başladım. Bunlar, bir önceki yaz boyunca sürekli giydiğim karpuz kollu dantel bir bluzla, modası geçmiş yeşil bir keten etekti. Dolabı açtığımda ilk gördüğüm ve elime ilk geçen şeyler bunlardı. Ayaklarımda da en sevdiğim bantlı ayakkabıları vardı, bunların giyilme vaktinin gelmesi için daha aylar vardı...

“Oğlanları okula götürdüm, ondan sonra da giyindim.” Kahvemi alıp yeniden masaya oturdum. Gözyaşlarım görmemi engelliyordu. “Buna daha yeni başladım. Çok zor geldi bana, ama başaracağım.”

“Başaracağını biliyorum,” dedi Erin. Yanıma bir sandalye çekip oturdu. “Bunu biliyorum. Başaracağını görebiliyo-

rum ama dışarıda yağmur yağıyor, hava soğuk. Çıkıp biraz yürüyüş yapacak ve sandviçimizi sonra yiyeceksek, daha kalın bir şeyler giyersen üşümezsin diye düşünüyorum.” Bana sarılıp kendine doğru çekti. Chris’in şapkasını başımdan aldı, masanın üzerine koydu ve başını benimkine değdirecek kadar eğdi. Bu şekilde durarak bir şarkı mırıldanmaya başladı. Sesini duyduğum kadar, bedeninin titreşimlerini de hissedebiliyordum. Garrett de boş tabağıyla mutfığa geldi ve tabağı musluğun içine koydu. Tezgâha doğru eğilerek bize baktı. Biz de zaten ona bakıyorduk.

Erin şarkı mırıldanmayı bıraktı. Etrafa bakarak, “Bunu başatabiliriz,” dedi. “İyi olacağız.” Sonra, dudaklarını alnıma dayayarak yine mırıldanmaya başladı. İkimiz birlikte yerimizden hiç kıpırdanmadan sallanmaya başladık. Bir dakika sonra Garrett mutfaktan çıktı ve ek odaya doğru yürümeye başladı.

Audrey

Erin ertesi sabah daha erken bir saatte geldiği için beni bornozumun içinde yerde oturup şifoniyerime bakarken buldu. İlk yaptığı şey yanıma oturmak oldu. Ondan sonra şifoniyere ikimiz birden bakmaya başladık.

“Hep böyle kalabilseydik ne iyi olurdu,” dedi. “Bu şekilde uzunca bir süre oturabilirim”

“Biliyorum,” dedim. “O zaman oturalım.”

Hiçbir şey söylemeden öylece birlikte oturduk. Ne kadar oturduğumuzu bilmiyordum. Sonra Erin ayağa kalktı.

“Sana bir şey getirdim. Hemen geliyorum.”

Aşağı indi. Kısa bir süre sonra yine yukarı geldi.

“Yine seninle birlikte oturmak istiyorum, ama neden önce üstüne bir şeyler giymiyorsun?” Elinde yeşil renkli *post-it*’ler ve bir de kalem vardı. Bana doğru uzattığı elini tuttum. O da beni çekerek ayağa kaldırdı.

Birlikte elbiselerimi yeniden düzenledik. Benzer olanları yan yana koyduk, böylece elimi attığımda bir hata yapmam imkânsızlaşmıştı. *Post-it*’lerin üzerine birden altıya kadar rakamlar yazmıştı. Ben giyinirken, iç çamaşırlarımın olduğu çekmeceye (1) rakamlı olan *post-it*’i yapıştırdı. Sutyenlerimi (2) ve çoraplarımı da (3) numaralı çekmeceye koydu.

İki dolabımdan Leo ile paylaştığımızın üzerine dört rakamını yapıştırdı. Eteklerimi ve elbiselerimi astığım ve yazlık kıyafetlerimin ve ayakkabılarımın durduğu diğer dolaba da üzerinde *Bugün Değil* yazısının olduğu bir *post-it* koydu. Her açtığımda Leo'nun tarafında duran ona ait kıyafetleri gördüğüm dört numaralı dolabın iç kısmında benim katlanmış gömleklerimin ve süveterlerimin olduğu çekmecenin üzerine beş rakamını, bir başka çekmecenin üzerine de üzerinde altı rakamı olan son *post-it*'i yapıştırdı. Dilediğim vakit burada duran pantolonlardan istediğimi alabilecektim.

Bir sonraki haftadan itibaren, her cumartesi günü arabayla tek başıma mezarlığa gitmeye başladım. Her gittiğim gün, hava yağışlı oluyordu. Oğlanları bu iş için hazır olduğumda götürecektim oraya, ama o ilk ay, mezarının yanına oturup onunla konuştuktan sonra yüzüm gözüm şişti ve kendimi çok bitkin hissettim.

İyi misin? diye soruyordum ona. *İyi olduğunu bilmek istiyorum. Çok üzgünüm; oraya Brian'ın doğum gününde gitmeliydik. Çok özür dilerim, Leo. Orada yalnız olduğun için çok özür dilerim. Hava değiştiği için de çok üzgünüm. Ne yapmam gerektiğini bilemiyorum.*

Her seferinde aynı şeyleri söylüyordum, o yüzden oraya yalnız gitmem gerekiyordu.

İdare edilmesi gereken öyle çok şey olmuştu ki... Benim ailemin ve Leo'nun ailesinin evlerine dönmeleri zor gelmişti bana ama aynı zamanda rahatlamıştım. Cenazeden sonra arayan, bazılarını iyi bazılarını az tanıdığım, bazılarını ise

hiç tanımadığım itfaiyecilerin ve eşlerinin telefonlarını ve e-postalarını cevaplamak da kolay bir iş değildi. Bir de, insanların gönderdiği ve Violet'ın ayarladığı çiçekler, kartlar ve yiyecekler vardı. Her bir kartı ve notu birden fazla kere okuyor ve sonunda bunların bana geldiğini düşününce kafam karışıyordu.

Leo'nun kayaklarını bodruma koymuş, çizmelerini ve kayak kıyafetlerini kendi kutularının içine yerleştirmiştim. Onları başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Atamazdım ya... Ama ne satabilirdim ne de birlerine verebilirdim. Hem onlara yazık olurdu hem de verdiğim kişilere. Kocam onları giyerken, o kayakları kullanırken ölmüştü. Onları birilerine bedava da versem, onlara karşı haksızlık etmiş olurum. O yüzden onları her zaman koyduğumuz yerlerinde bıraktım ve bodruma indiğimde onlara bakmamaya çalıştım.

Leo'nun evdeki eşyalarının yerleriyle hiç oynamadım; dolaplar ve çekmeceler olduğu gibi kaldı. Şimdilik neden orada kalmasınlar diye düşünüyordum. Elbiseleri, ayakkabıları ve paltoları onları giymediği günlerdeki yerlerinde bekliyordardı, ama verandadaki çizmeleriyle ilgili bir şeyler yapmalıydım. Verandamız evimizin öteberi torbası görevini görüyordu. Basket topları, beyzbol sopaları ve eldivenleri, futbol ayakkabıları, kaykaylar ve oğlanların kaskları, çamurlu spor ayakkabıları, parmak arası plastik terlikler ve yağmur çizmeleri hep orada dururdu.

Leo'nun bahçede çalışırken giydiği ya da bir yere aceleyle gitmesi gerektiğinde fırlatıp attığı çizmeler, hiçbir zaman

başka bir yerde değil, orada olurdu. Bunların bir de kankası vardı: Leo'nun "sevgili şapkam" adını verdiği ve evlendiğimizde getirdiği siyahlı yeşilli örgü John Deede şapkası her daim ön kapının iç tarafında asılı dururdu. Onları diğer şeylerin yanında tutamazdım. Eve her girdiğimde ya da evden her çıktığımda gözüme çarpmalarını istemiyordum. Leo ölmeden önce, birisi bana onun çizmelerini ve o çirkin şapkasını görmenin günün birinde beni ne kadar rahatsız edeceğini söylemiş olsaydı, ona asla inanmazdım. O şapkayı takarken hep güler ve bana, *Şapkadan nefret et ama onu takan adamdan değil*, derdi. Nihayet kendime hâkim olamayıp, tabanlarında hâlâ çamurlar olan çizmeleri ve şapkayı bir market kesekâğdının içine koydum. Bunları bir kutuya yerleştirip içinde gelinliğimin olduğu *Bugün Değil* dolabıma koymadan önce, Leo'nun alyansını mücevher kutumun içinden alıp sağ çizmenin içine bıraktım ve öne doğru gitmesi için çizmeyi salladım. Bense nişan ve nikâh yüzüklerimi hâlâ takıyordum, ama Leo'nun nikâh yüzüğü görmeye ve yakınlarda bulundurmaya katlanamıyordum. Sabahları kahverni ya da akşamları bir kadeh şarabımı alıp verandada oturmaktan kaçınıyordum, ama en azından artık ön kapıdan girip çıkabiliyor ve verandadaki şeylerin arasından geçebiliyordum.

Biz hep iki arabalı bir aile olmuştuk, ama şimdi Leo'nun Land Cruiser'ını kullanmayı reddediyordum. Bu arabayı Garrett'ın da sürmesine izin vermiyordum, o yüzden sadece benimkini kullanıyorduk ama kamyonumuz her zaman orada, araba yolundaydı. Öyle ki Leo'nun satın aldığı son

beş CD de CD çalara yüklenmiş olarak duruyordu. Leo'nun arabasını kullanmıyordum ama her cumartesi mezarlığa gitmeden önce onu çalıştırıyor ve bataryayı şarj ediyordum. Bunu ilk yaptığımda, onun son kez dinlemiş olduğu müziği duymayı umuyordum, ama hoparlörlerden gelen ses NPR'a aitti. Kamyonun da motorunu arabanınki gibi çalıştırıyor ve onu da olduğu yerde bırakıyordum.

Garrett

Leo'nun Paskalya Perhizi'nin ilk hafta sonuna rastlayan defin töreninden sonraki cumartesi gününden başlayarak tam sekiz hafta boyunca bir koyun gibi Audrey'yi ve oğlanları takip ederek saat beş ayinine gittim. Çektiğimiz acılar, litürjik mevsimde çekilenlerle paralel bir seyir izliyordu. Kiliseye her girdiğimizde vaftiz kurnasının önünde haç çıkardıktan sonra Audrey, "Burası" diyene kadar sıraların arasında ilerliyor ve kilisenin orta yerinde onun gösterdiği sağ taraftaki uzun sıraya oturuyorduk. Bu sekiz ayinin üçü Leo için yapılmıştı. Kim talepte bulunmuştu? Bu ayinlerin neden ölmüş insanlar için yapıldığını da bilmiyordum. Hasta ya da ölmek üzere olan kişiler için yapılmasını anlayabiliyordum, ama bunların geride kalan ve yaşamaya ve ayakta kalmaya çalışanlar için yapılması daha doğru olmaz mıydı? O cumartesi öğleden sonraları, sükûnetlerini koruyabilen ve oldukları yerde kalabilen, pek az tanıdığım o dört insanı inceleyebiliyordum.

Audrey ve Leo'nun koyu Katolik olmadıklarını biliyordum, ama ikisi de kiliseyle ilgiliydiler ve Christopher'ın gittiği, Brian ve Andrew'un da gitmekte olduğu okul kilise okuluydu. Leo ayda bir kez orada ihtiyaç sahiplerine yiye-

cek servisi yapardı. Audrey dağıtılan bu yemekleri “ateşli babaların sıcak aşısı” olarak tanımlardı. Ben bunu umursamadığımı söylediğimde Leo, *Yok, gerçekten de eğlenceli bir şey. Bu arada oğullarımı da günlerini geçirdikleri yerde görebilme fırsatım oluyor. Diğer gelenlerin hepsi doğru düzgün insanlar*, demişti bana. Audrey de yılda bir kez yapılan okul açıkartırmasında çok başarılı bir şekilde başkanlık yapıyor ve şehirdeki evsiz barksız kişilerin sığındığı yerlerde yiyecek servisi yapmak için gönüllü oluyordu. O yüzden, hâlâ bir zırhla kaplanmış gibi dursa da onun yardım için müthiş bir şekilde çabalayan itfaiyecilerle ve onların karılarıyla birlikte olmaktansa, bu kilisede bulunmaktan daha çok hazzetmesine şaşırmıyordum.

Ayine her gidişimizde, Audrey kilisenin diğer ucundaki insanlara el sallıyor ya da karşımıza çıkan birilerine sarılıyor veya dışarı çıkarken mutlaka birileri önümüze çıkıyordu. Ama ayin başlar başlamaz, kimsenin ona ulaşamayacağı sakın bir köşeye çekiliyordu. Duruşu ve tüm bedeni *Beni rahatsız etmeyin* diye bağıırıyordu sanki. Aslında, o sırada hiçbir taciz türünü mazur görebilecek durumda değildi. Christopher da annesi gibi sessizdi. Çoğunlukla gözlerini kilisedeki bir yere dikiyordu. Onun nereye baktığını bir türlü kestiremiyordum. Genellikle hep aynı noktaya bakıyordu. Acaba birine mi bakıyor diye merak ediyordum. İnsanların kilisede hep aynı yerde oturma alışkanlıkları olurdu. Yoksa kiliseden çıkabileceği uygun bir zamanı kollamak için mi kilisedeki bir şeye bakıyordu?

Brian ve Andrew farklıydılar. Bir cumartesi günü, bacağıyla hafif hafif önümüzdeki sırayı tekmeleyen Andrew'u durduran Brian'dı. Elini Andrew'un bacağına koymuş ve tekmelemesini durdurmadığını görünce de eğilerek onun kulağına bir şeyler fısıldamıştı. Aslında Andrew bu şekilde davranmamayı bilmesi gerekecek kadar büyüktü. Bir sonraki hafta, yine aynı şeyi yapınca, bu kez Audrey elini Andrew'un bacağının üzerine koydu. Andrew da kalkıp kiliseden dışarı çıktı. On beş dakika sonra, Audrey de çıktı ve ayin bittikten sonra üçümüz onları arabada oturur halde bulduk.

Leo'nun cenaze töreninden sonra, kilisedeki süsler Pas-kalya matemi nedeniyle çıkarılmış ve haç da mor renkli bir örtüyle örtülmüştü. Mihrap derneğinin süsleri ortadan kaybolmuştu, sanki komite görevden ayrılmış ve giderken de tüm süslerini birlikte alıp götürmüştü.

İncil'i tüm hayatım boyunca dinlemiştim. İnançlı biri değildim, ama açık görüşlü olmaya çalışıyordum. O yüzden bütün o haftalar boyunca, ikna edilmeyi ve bir şekilde huzur bulmayı bekleyerek oturdum. *İnanmak için görmek gerekmez.* O huzurun ve o güvenin gerçekleşmediğini görmek beni şaşırtmamıştı. Kilise cemaatindeki pek çok kişinin içindeki o inanç bana gelmemişti. Annemin ve Kate'in, özellikle de annem öldükten sonra hissettiği o açıklanamaz duygudan sonra Kate'in içine yerleşen o inançtan bende eser yoktu.

Audrey'yi ya da oğlanları ayinlerde bulunmanın mı, yoksa kilisenin dinginliği içinde vakit geçirmenin mi daha çok rahatlattığını kestiremiyordum. Haftalar geçip de Kutsal

Hafta'ya ve Palmiye Pazarı'nda yaşanan o kan dondurucu olayların anıldığı güne eriştiğimizde, benim zihnim Yehuda'nın kallesliği ve Petrus'un inkârı ve ayak takımının kudurmuşçasına, *Onu çarmıha gerin!* diye bağırmasıyla meşguldü. Kilise cemaatinin Palmiye Pazarı'nda İncil'den bu bölüm okunurken bu sözcüklere şarkı söyler gibi eşlik etmesi bekleniyordu. Bunları Leo ve ben daha lisedeyken yüksek sesle okumayı reddetmiştim, çünkü o konulardaki anlayışım daha o zamanlar bile buna izin vermiyordu. Bu, uyduruk olmakla birlikte tarihe mal edilmiş bir okuma parçasıydı, ama bir insanı ölüme uğurlarken şarkı söylenir miydi? Bu olay bana dehşet veren "Piyango" adlı hikâyeyi hatırlatıyordu. Bana göre, İsa işlerin kötüye gittiği ama mucizevî bir şekilde düzeltildiği bu hikâyedeki karakterlerden sadece bir tanesiydi. Ben, iki bin yıl sonra bile bu hikâyenin suç ortaklarından biri olmak istemiyordum. Onun Tanrı olup olmaması önemli değildi, o her şeyden önce cinayete kurban giden bir insandı. Bu sözcükleri içimden okuyabiliyordum ama yüksek sesle söyleyemiyordum. Bunu yapmayı benden daha inançlı olanlara bırakıyordum. İsa'nın göğe yükselmesi için bunların olması gerektiğine inananlara... Yehuda'nın arkadaşına bir öpücük vererek veda etme tarzını kabul edenlere... Her şeyi harekete geçiren o işaret olmasaydı, Yeniden Dirilme vuku bulamazdı ve bizler de kurtuluşa eremezdik diye düşünenlere. Ben her zaman ilk olarak yeniden dirilen kişinin, bir günah keçisi olmasına rağmen Yehuda'nın kendisi olmasını istemişimdir. Ağacından indirilerek ebedi hayatın ona verilmesi bence

daha doğru olurdu... *Tanrı sevgi dolu ve merhametlidir.* Ne de olsa, onun yüklendiği görev hafife alınacak bir şey değildi, sonuçta yaptığı şey onun adını hain sözcüğüyle eşanlamlı bir hale getirecekti. Sadece ve sadece Tanrı'nın iradesini yerine getirdiği için sürgüne yollanmıştı o. Bu, bir arkadaştan istenmeyecek kadar fazla bir şeydi, ama yapılması gerekiyordu.

Kısacası, Paskalya eğlenceli ama uyduruk bir kutlamaydı. Tıpkı İsa'nın Tutkusu'nun olduğu gibi... Kalabalık sıralarda aileleriyle birlikte efendice oturmak için kiliseye akın akın gelen zombiler yoktu ortada. Leo'nun, annemin ya da sevdiklerini bu dünyada bırakmış olan her kim varsa, onların aniden yaşarken oldukları gibi kusursuz bir görünümle ve vals yapar gibi buraya gelmeleri ve onlara yer tuttuğumuz için bize teşekkür etmeleri, inançlı kişileri ne kadar doğrulayan, ne kadar dehşet verici ama mucizevi bir şey olurdu...

Audrey rolünü abartarak oynuyordu, ama oğlanlar bu iş için fazla büyük olmalarına rağmen, şekerle dolu sepetlerini ve plastik ot tutamları arasındaki özel şeyi bulmak zorundaydılar. Bense eve döndükten sonra günün geri kalanında çalıştım ve yemeğe oturmadan önce çıkıp biraz yürüyerek çevreyi inceledim. Hava, bulutların gelmesiyle birlikte bozulmuştu. Bu günün diğerlerinden farklı olduğunu bana kanıtlayacak bir şeyler aradı gözlerim. Mevsimin ilk çiçekleri geçici kokularını çevredekilerle paylaşıyorlardı, kirazların ve kıvılcıkların tomurcukları gerçekten de inanılmazdı ama bütün bunların Paskalya'yla bir ilişkisi yoktu ve hepsi de tamamıyla baharın gelişiyi bağlantılıydı.

Audrey

Haftalarca başkalarının getirdiği yiyecekleri yedikten sonra ailem için yemek yapma vakti gelmişti. İçimiz dışımız lazanya olmuştu. Giyinmeyi başardım; *post-it*'ler hâlâ yerlerinde duruyordu. Bir liste yapıp evden çıktım. Tam markete varmıştım ki, okul sekreteri Mary telefonla aradı ve okula gelip Andrew'u almamı söyledi. Andrew'un bir kavgaya karıştığını söyledi ama telefonda bana fazla bir ayrıntı vermedi. Yarı yarıya doldurduğum market arabasını oraya bıraktım.

Okula vardığımda Andrew sırtında çantası, ofisin önündeki sırada oturuyordu.

"Ne oldu, Andrew?" dedim. "Neler oluyor?"

Yüzüme bile bakmadı. "Bayan Donnelly seninle konuşmak istiyor."

Ofise girdim.

"Merhaba, Audrey," dedi Mary. Başını arkasındaki kapıya doğru eğdi. "Seni bekliyor."

Müdüre Bayan Donnelly sırasında oturuyordu. Ben içeri girince ayağa kalktı.

"Selam," dedi. "Gelin, oturun." Kapıyı kapattı.

Ellerimi kucağımda kavuşturup beklemeye koyuldum. Okul muhteşem bir buket ve kart yollamıştı. Barbara özel

olarak çiçek göndermişti. Aynı kiliseye gidiyorduk ve oğlanlar da anaokulundan beri kilise okuluna gidiyorlardı. Beni tanıyor ve nasıl bir acı yaşadığımızı biliyordu.

“Çok özür dilerim,” dedi. “Andrew’un zor bir dönemden geçtiğini biliyorum, ama bugün teneffüste Gannon Keegan’ın yüzüne yumruk atmış. O yüzden onu bugün okuldan almanızı istiyorum. Haftaya da bir okuldan uzaklaştırma cezası olacak. Bana neler olup bittiğini anlatır mısınız, Audrey? Nasıl yardımcı olabileceğimi bilmiyorum.”

Şu Gannon Keegan’dan bıkmış usanmıştım. Evet, Andrew hatalıydı ama Leo öldüğünden beri o çocuk Andrew’u kolay bir hedef olarak seçmişti ve başarılı olduğu için de sürekli onun damarına basıyordu. Bunu neden yaptığını anlayamıyordum.

“Barbara, çok kötü bir süreçten geçiyoruz. Elimizden geleni yapıyoruz ama oğlanların bu durumla baş etme yöntemleri farklı,” dedim. “Andrew çok öfkeli, ama bu onun doğal hali değil. Onu benimle konuşmaya zorluyorum. Sınıftaki herkes onunla iyi arkadaş ve bu çocuk dışında herkes ona karşı son derece iyi; onu kendi haline bırakıyor. Onunla mümkün olduğunca konuşmaya çalışıyorum, bunun da ona faydası oluyor ama Gannon çok kışkırtıcı bir çocuk ve Andrew’un da bir kırılma noktası var. Herkesin vardır zaten. Bunu bir mazeret olarak söylemiyorum, ama onu bu kırılma noktasına kadar getiren Gannon’ın kendisi.”

“Ama kimsenin Gannon’la bir alıp veremediği yok,” dedi Barbara. “Bugünkü olayda Andrew’un yaptığı şeyden dolayı Gannon’ı suçlayamam.”

“Andrew diğer çocuklara hiç vurmuyor,” dedim. “Benim üç oğlum var, Barbara, onların içini dışını bilirim. Andrew’a neden öyle yaptığığın hiç sordunuz mu?”

Barbara ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. “Sordum ama bir şey anlatmadı. Sadece annesini istediğini söyledi.”

Onun önünde ağlamak istemiyordum. “Pekâlâ, bunu ben öğrenirim. Benimle konuşacaktır. Sonra size dönerim.”

Ofisten çıktım ve koridorda bekleyen Andrew’un yanına gittim.

“Haydi gel,” dedim, bir kolumla onu sararak. “İyi misin?”

Evet der gibi başını salladı, hâlâ yere bakıyordu.

“Eve giderken Starbucks’ta duralım ve bir şeyler alalım,” dedim.

Yine tamam der gibi başını salladı.

Kafeye girince Andrew boş bir masaya oturdu, ben de siparişi vermeye gittim. Atıştırmalıkları getirip onun tam karşısına oturdum.

“Andrew, ne oldu?” dedim. “Gannon’ın sana sorun yarattığını biliyorum, ama bunun neden olduğunu anlamamız gerek. Bu bir yerde sona ermeli.”

“Özür dilerim, anne,” dedi, ama ne içeceğine dokundu ne de yemeğine. Benim yüzüme de hiç bakmıyordu. “Okulda başım büyük dertte ve o yüzden özür dilerim.”

“Biliyorum,” dedim. “Bana sadece ne olduğunu anlat.”

“Öğle tatilinde basketbol oynuyorduk,” dedi. “Gannon her zaman yaptığı şeyi yine yaptı. Faul yapmadığım halde yaptığımı söyledi. Öğretmen daha yanımıza gelip oyunu

durdurmadan önce de bana kötü bir söz söyledi ve benim ağlamamı beklediğini ekledi.”

“Başka çocuklarla birlikte mi oynuyordunuz?” diye sordum. “Onlar ne yaptı peki?”

“Evet, üçe karşı üç oynuyorduk, her zamanki gibi,” dedi Andrew. “Ama sanırım onlar bu işe karışmak istemediler. Zaten hep öyle yapıyorlar. Gannon’ı kendi üstlerine sıçratmak istemiyorlar.

Ne iyi arkadaşlarmış bunlar, diye düşündüm, az önce Barbara’ya ne demeye onların harika olduklarını söyledim ki...

“Sana ne söyledi?” dedim.

Andrew başını iki yana salladı. “Söyleyemem,” dedi. Ama sonra, ‘K-u-k-u’ dedi. Bana öyle söyledi ve sonra da, ‘Ağlama, k-u-k-u. Bu kadar insanın önünde ağlamayacaksın herhalde, değil mi?’ dedi.”

“Andrew, bunu neden Bayan Donnelly’ye söylemedin? Gannon tam anlamıyla rayından çıkmış. Ona vuramazsın, bu doğru değil ama buna çanak tutan o ve bu yaptığı da son derece uygunsuz bir şey.”

“Anne,” dedi. “*Bunu* ona söyleyemezdim, çünkü Gannon nasıl olsa yalan söyleyip, inkâr edecekti. Zaten okulda yeterince başım dertte... Bayan Donnelly kime inanırdı sanıyorsun?” Bakışlarını yine yere çevirdi. En küçük oğlumun kendisini bu kadar ezik ve baskı altında hissetmesine bir son vermeliydim.

“Şimdi bir şeyler ye, tamam mı?” dedim. “Onun anne ve babasıyla konuşacağım, ama senin yardımına ihtiyacım

var. Seni her kışkırtmaya çalıştığında ona vuramazsın. Özür dilerim, ama bunu şimdiden aklına koysan iyi olur, Andrew. Özür dilerim ama onun gibi pisliklerle her zaman karşılaşacaksın. Onlarla baş etmenin yolu bu değil. Onu aranızda almadan oynamanız mümkün değil mi?”

“Anne lütfen onun ailesiyle konuşma,” diye yalvardı Andrew. “Her şey daha da kötü olur. Hıncını benden çıkarır.”

“Görürüz bakalım,” dedim. “Şimdi bir şeyler ye. Her şey yoluna girecek. Bana güvenmelisin.”

Tamam der gibi başını salladı. Hiç dokunmadığı içeceği ni ve yemeğini alıp eve götürdük.

Saat dört olduğunda herkes eve gelmiş ve farklı odalarda başları önlerinde ev ödevlerini yapmaya koyulmuşlardı. Kapı zili çaldığında Garrett da çalışıyordu.

Verandamda, ofisinden evime kadar yarış yaparcasına koşmuş gibi duran Frank Keegan duruyordu.

Ben kapıyı açınca, “Oğlunun Gannon’a yaptığı saldırı hakkında seninle konuşmak istiyordum,” dedi. “Bu iş hiç hoşuma gitmedi.”

Oğlanların üçü de etrafımı sarmışlardı.

Frank parmağını Andrew’a doğrultarak, “Zor durumdasın, ahabap,” dedi.

“Onunla konuşma, Frank.” dedim. “Ben buradayım. Çocuklar, hepiniz yukarı çıkın. Ev ödevlerinizi bitirin.” Oğlanlar gönülsüzce yanımdan ayrıldılar. Onlar gözden kaybolana kadar bekledim.

“İstersen oturabilirsin,” dedim.

“Ayakta duracağım,” dedi.

“Pekâlâ, ama ben oturacağım,” dedim ve oturdum. “Ben de seni bu gece arayacaktım. Andrew’la bugün olanlar hakkında konuştum. Yaptığı şey doğru değil, ama Gannon onu sürekli taciz ediyor. Bu bir süredir devam etmekte, Frank. Bunun şu veya bu şekilde sona ermesi gerek.”

“Audrey senin çocuğun benimkine vurmuş, öteki türlü değil... okuldan uzaklaştırılan Gannon değil.”

“Gannon, Andrew’a ‘ödlek’ demiş ve sonra da ağlamasını söyleyerek kışkırtmış. Bunları sana anlattı mı acaba?” dedim. “Andrew’un yerinde olsaydım, sanırım ben de ona bir yumruk atardım, ama ona öyle tepki göstermesinin doğru olmadığını söyledim, o da bunun farkında zaten. Fakat bu işin bu şekilde devam etmesine izin veremem. Öğlunla baş edemiyorsan, müdürle, rahiple ve gereken başka kim varsa onlarla buluşup bu işi sona erdirelim. Andrew’un zaten yeterince sıkıntısı var. Ailemdaki herkesin de...”

“Gannon o tür sözcükleri ağzına bile almaz,” dedi Frank.

“Ama bugün almış,” dedim. “Her şeyin bir ilki vardır.”

Tam o sırada Garrett odaya girdi. Alet kemeri hâlâ üzerindeydi, koruyucu gözlüklerini kaşlarının üzerine çekmişti. Bizi duymuş muydu, yoksa olan bitenden oğlanlar mı ona haber vermişti, bilemiyordum.

Frank’e doğru ilerleyerek elini uzattı. “Benim adım Garrett,” dedi. “Neler oluyor burada?”

Frank, Garrett’m elini tutarak sıktı ve gözlerini kısarak ona baktı.

“Andrew, Frank’in oğlunu yumrukladığı için bugün okuldan uzaklaştırılma cezası aldı,” dedim. “Andrew başının dertte olduğunu biliyor, ama onu kışkırtan da Gannon. Üstelik bu yeni bir olay değil.”

“Oğlunuz neden öyle yapıyor? Üstelik Andrew’un babası henüz yeni ölmüşken?” diye sordu Garrett.

Frank kollarını kavuşturarak dişlerini sıktı ve Garrett’i görmezden gelerek bana baktı. “Beni yanlış anlamamı istemem Audrey,” dedi. “Senin kaybın nedeniyle çok ama çok kaygılıyım. Daha doğrusu, ailenin kaybı nedeniyle... tüm ailem de benim gibi düşünüyor ama eğer Andrew haylazlık edip kederinin acısını diğer çocuklardan fiziksel olarak çıkarmak istiyorsa, o zaman onun yardıma ihtiyacı var demektir.”

“Bunu söylemeye nasıl cüret edebiliyorsun?” dedim. “Eğer üzgünsen, belki de *sen* o küçük ve sapkın dallama oğluna sahip çıkar ve Andrew’u rahat bırakmasını sağlarsın. Gannon kendisi için kolay bir hedef oluşturduğu için, kederli bir çocuğu istismar ediyor.”

Odanın karşı tarafına geçerek durdu ve bana bakmaya devam etti. “Oğlum hakkında böyle konuşamazsın.”

Bir kahkaha patlattım. “Konuştum bile Frank,” dedim.

Garrett iki adımda onun yanına gitti. “Hey Frank,” dedi, “haydi gidelim adamım.” Elini Frank’in omzuna koydu ve kapıya doğru iteledi. Frank omzunu Garrett’in elinden kurtardı. “Dışarı gel,” dedi. İkisi birlikte evden çıktılar.

Garrett

O adi herifi evin dışına çıkardım ve verandadan geçirip kaldırımın üzerine getirdim. “Sen kendini ne sanıyorsun?” dedim. “Evine gelip onunla o şekilde konuşmakla ne halt ettiğini sanıyorsun?”

“Benimle böyle konuşamazsın,” dedi. “Bu seni ilgilendiren bir konu değil.”

“Bal gibi de beni *ilgilendiren* bir konu,” dedim. “Bu aile beni ilgilendiriyor, tamam mı? Ve sen bir beyefendi gibi davranmadığın sürece, seninle de canımın istediği gibi konuşurum. Sen kendi çocuğunla ilgilen, Audrey de kendi çocuğuyla ilgilenir. Biraz empati kursan iyi olur. Katoliklerin son günlerde ağızlarına sakız ettiği şey bu değil mi?”

Dönüp baktığımda, Audrey’nin pencerenin önüne gelip bizi izlediğini gördüm. Kapıyı açtı ve ben de içeri girdim.

“Onunla baş edebilirim,” dedi. “Kontrolümü kaybettiğim için özür dilerim. O söylediklerimin hiçbirini söylememem gerekirdi. Aptalca bir şey yaptım. Benim söylediklerim de kışkırtıcıydı...”

“Hayır,” dedim. “Birinin gelip senin evinde seninle o şekilde konuşmasına izin veremem.”

Tam o sırada oğlanlar oturma odasına geldiler. “Gitti mi?” diye sordu Andrew.

“Evet,” dedi Audrey. “Haydi beyler, ev ödevlerinize, lütfen...”

Hepsi birden homurdanarak yanımızdan ayrıldılar. “Ödevleriniz bitince hepinizle konuşacağım!” diye seslendi arkalarından. “Bir içki içmeye ihtiyacım var.”

Birlikte mutfağa gittik. Audrey bir şişe şarap açtı. “Yine de teşekkür ederim,” dedi.

“Ben de içki için teşekkür ederim. Bardak istiyor musun?”

“Elbette,” dedim. “Adam hıyarın teki. Buraya gelmekle eline ne geçti ki?”

İç çekti. “Biliyorum, Tanrım. Hiçbirimizin eline bir şey geçmedi aslında. Müdireyle yeniden konuşacağım ve ona neler olup bittiğini anlatacağım. Bakalım belki bundan sonra o da daha dikkatli olur. Rahiple de konuşabilirim. Andrew’a da Gannon’dan uzak durmasını ve onunla kavgaya girişmesini söyleyeceğim. Bu, bir süre basketbol oynamayacağı anlamına gelse de...”

“Oğlanların nasıl olduğunu bilirim,” dedim. “Andrew’la konuşmamı ister misin? Okuldaki durumla ilgili olarak bir şey yapabilir miyim?”

“Gönüllü mü olmak istiyorsun? Bir arka plan yoklaması yapman ve pedofililerle ilgili bir de ders alman gerek. Beni başlatma.”

“Olabilir,” dedim. “Sicilim gayet temiz.”

“İstersen Andrew’la konuş tabii. Sen konuşursan farklı bir tepki alabiliriz.” Başını ellerinin arasına aldı. “Bilmiyorum. Onun iyi olmasını istiyorum sadece. Bu konuyla neden onun da uğraşması gerekiyor ki?”

Kollarımla onu sardım. “Çünkü insanlar en olmayacak zamanlarda pislik olabiliyorlar da ondan. Şu anda ne yapman gerekiyor?”

“Akşama ne yemek yapacağıma karar vermem. Ailemi beslemem ama yemek yapmak istemiyorum,” dedi. “Adım atacak halim yok.”

“Dışarıdan bir şey alabilirim.”

“Ben de gidebilirim,” dedi. “Bir pizza alıp gelirim.”

“Nasıl istersen. Gitmek istediğinden eminsen eğer...” dedim. “Bakayım, Andrew benimle bir iki basket atmak ister mi, bir sorayım.”

Bana sarıldı. “Eminim bundan çok hoşlanır.”

Merdivenlere giderek seslendi. “Çocuklar, pizza almaya gidiyorum. Her zamankilerden mi olsun?” Hepsi birden sevinçe bağrıştılar ve müthiş bir gürültüyle aşağı indiler.

“Birazdan gelirim,” dedi. “Bir kez daha teşekkürler.”

Sürgün cezaları sona eren oğlanların üçü de oradaydı.

“Ev ödevlerinizi yaptınız mı?” dedim.

Hepsi birden “Hemen hemen,” dedi.

“Siz ikiniz ödevlerinizi bitirin,” dedim Christopher’la Brian’a. “Hey Andrew, sen biraz ara ver de seninle bir iki basket atalım.”

Yola gelmiş gibi duruyordu. “Haydi gel,” dedim, “seninle biraz stres atalım.”

Sokağa çıktık, topu bana fırlattı. “Gannon’ın babası bana çık kızdı,” dedi.

Topu ona attım. “İlk önce sen at,” dedim. “Gannon’ın babasını aklına takma. Onun derdi seninle değil.”

Topu potaya fırlattı, ama ıskaladı. “Hey, gel şurada oturalım.” Sokağın karşı tarafına geçerek kaldırım taşının üzerine oturdum. Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış küçük bir köpek gibi peşimden geldi.

“Dinle,” dedim. “Gannon gibileri zaman zaman ortaya çıkar ve hayatını ya da hayatının bir bölümünü sana zehir ederler. Böyle bir çocukla şu sıralar baş etmek zorunda kalman gerçekten de lanet olası bir zamanlama... Küfrettiğimi sakın annene söyleme! Daha da beteri, adamın çocuğuna at gözlüğüyle bakıyor olması... buna engel olamıyor sanırım.”

Andrew omuzlarını silkti.

“Andrew, bu çocukla yollarını ayıracaksın. Kolay olmayacak belki ama onun tuzaklarına düşmemen gerek,” dedim. “Onun yemini yutmaktan vazgeçersen, o da taciz edecek başka birini bulur ya da seni rahatsız etmeye devam ederse de başını belaya sokar.”

“Biliyorum,” dedi. “Ama bunu yapamam. Bunun onun yanına bırakamam.”

“Onunla yollarını ayırırken ben de bunu demek istiyorum zaten,” dedim. “Seni bir bok çukuruna düşürecek olan bu kararı vermeden önce çok iyi düşünmeli ve onun yanından uzaklaşmalısın. Şimdi eve gel ama önce içinde ne varsa, buraya, dışarıya boşalt.”

Suratını astı. “Annem de böyle bir şey söyledi. Bir yastığı yumrukla, dedi. Ama bu aynı şey değil.”

“Hayır, değil,” dedim. “Yeterli olmadığını biliyorum. Peki ya arkadaşların? İyi arkadaşların var, öyle değil mi? Gannon’la vakit geçireceğine, onlarla daha çok birlikte ol.”

“Var sanırım,” dedi. “Daha doğrusu, vardı ama onlar da hâlâ tuhaf davranmayı sürdürüyorlar. Patlayacakmışım gibi çekiniyorlar benden. O kadar iyi davranıyorlar ki bana, bu normal bir iyi davranma gibi değil... fazla iyi...”

“Bununla baş etmekte zorlanıyorsun, doğru mu?” dedim. “Seninle birlikte olmaktan mı kaçınıyorlar? Eve davet edip birlikte takılabileceğin bir arkadaşın yok mu? Eskiden olduğu gibi? Her şey normalmiş gibi davran. Her şey uzunca bir süre normale dönmeyecek olsa dahi...”

“Bilmiyorum,” dedi. “Her şey normalmiş gibi davranmasam belki de daha iyi olur. Benim babam gitti. Normalmişim gibi davranmak için belki de henüz çok erken. Bunları bana söylemeni annem mi istedi senden?”

“Hayır,” dedim, “o söylemedi, ama seninle konuşmak istediğimi ona söylemiştim. Aslında, ben de nasıl normal davranacağımı bilemiyorum. Babanın evini tamamlamak için çalışıyorum, bu da normal değil. Eminim o da, çekmiş olduğun acıdan fazlasını çekmeni istemezdi. O gitti artık ve bu acı veren bir şey, ama Gannon’ın ya da başka birinin sana daha çok acı çektirmesine izin verme. Baban sanırım daha az acı çekmek için elinden geleni yapmanı beklerdi senden.”

“Evet,” dedi. “Sanırım.”

“Bir şey daha var,” dedim, “eğer şu Gannon konusuyla ilgili olarak bir yardımım olabilirse, bana ne yapmam gerektiğini söyler misin?”

Küçük omuzlarını indirdi ve yüzünü ellerinin arasına aldı. “Arada bir gelip beni okuldan alabilirsin belki. Ondan sonra da bir iki basket atardık. Çok harika olurdu.”

Ona sarıldım. *Böyle bir şeyin üstüme kalacağını doğrusu hiç düşünmüyordum.*

“Haklısın,” dedim. “Çok harika olurdu. Yarın senin için uygun mu?”

Başını evet der gibi hızlı hızlı salladı.

“Tamam, o zaman, yarın,” dedim. “Belki bir iki arkadaşını da alırsız aramıza, eğer istersen.”

“Gannon değil ama,” diye mırıldandı.

“Hayır, Gannon değil,” dedim. “Onun hiç şansı yok.”

Audrey

Pizza siparişimi karıştırdıkları için orada beklemek zorunda kaldım. Frank ve Gannon'la ilgili ne yapacağımı bilemiyordum. Leo olsaydı ne yapardı acaba diye de merak ediyordum. Andrew'un ve benim bunu bilmemize imkân yoktu, ama belki de Gannon'ın davranışları Leo'nun ölümüyle ilgiliydi. Bundan emindim. Eğer Leo hâlâ hayatta olsaydı, oğlumuzun böyle bir zorbalıkla karşı karşıya kalmış olması durumunda ne yapardı? Hiçbir anne ya da babaya pabuç bırakmazdı. Bunu biliyordum, ama bir kadın olduğum için benim tepkim işe yaramıyordu. O yüzden de ümitsizliğe kapılmıştım.

Siparişimi yeniden işleme soktular ve hazır olunca pakte fazla birkaç galeta attılar. Eve normalden yarım saat daha geç varabilecektim. Eve yaklaşık bir blok kala, uzakta Garrett ve oğlanların ikişer kişilik takımlar halinde basketbol oynadıklarını gördüm. Garrett ve Andrew, iki büyük oğlana karşı oynuyorlardı. Christopher ve Brian'ın birlikte ya da Andrew'la son kez oynadıklarından beri çok zaman geçmişti, ama dördünün oluşturduğu manzaraya bakılacak olursa sanki her gün birlikte oynuyor gibiydiler. Andrew gayet yırtıcı bir şekilde Christopher'ı savunuyordu. Bu çok komikti, çünkü Chris ondan bir hayli uzundu. Artık benden

bile uzundu. Andrew canını dişine takmış bir şekilde topu Chris'ten alıyor ve Garrett'a geçiriyor, Garrett da topu potanın içine sokarak Andrew'a beş çıkıyordu. Andrew o gün okulda sıranın üstünde oturan çocuktan o kadar farklıydı ki...

Chris ve Brian, beni mutlu etmek için bir kereye mahsus olmak üzere şikâyet etmeden Dougy Center'a gitmişti, ama Andrew oraya üçüncü kez gidiyordu. O da beni mutlu etmek için gidiyor gibiydi, o yüzden ona hiç ilişmiyordum. Tekrar gitmek isteyip istemediğini sorduğumda bana, "Evet, istiyorum. Orada olduğum vakit, diğer zamanlarda ve yerlerde olduğu gibi herhangi bir şey için hazır olmam gerekmiyormuş gibi geliyor bana," demişti. Ondan sonra, yolda hiç yorum yapmadan arabayla onu her götürdüğümde, acaba bu defa son kez mi gidiyor, diye merak ediyordum. Ben de gidiyor ve yas tutan eşlerin arasına katılıyordum. Bunların çoğu kadın dullardı. Bazılarının dört ya da beş çocuğu vardı, bazılarının kocası hayat sigortası bile bırakmamıştı ve onların çektikleri zorluklar benimkileri katlıyordu. O yüzden de zaman zaman orada bulunmaya hakkım yokmuş gibi hissediyordum ama orası şifa verici ve dingin bir yerdi, herkes yumuşak ve şefkatliydi. Oradan Andrew ile birlikte çıktığımız zamanlarda oraya gittiğim için mutlu hissediyordum. O büyük yangında Leo'nun orada çalıştığını hatırlıyordum. Andrew eve geldiğinde öyle bitkin oluyordu ki, ağabeyleri gazeteleri sallayarak onu karşılıyor, sorular soruyorlardı. Bütün yumuşak başlılığına ve sabrına rağmen, Andrew ne gazetelere bakıyor ne de haberleri takip ediyordu. Böyle bir şeye hiç ihtiyaç duymuyordu.

Pizza soğuyordu, ama ben öylece durup onları seyrettim. Brian'ı ve Chris'i paslaşırken, Garrett ve Andrew'u da saldırgan bir savunma içinde onları engellemeye çalışırken izledim. Sonunda Brian topu potaya sokmayı başardı ve Chris'le birlikte saçma bir zafer dansı yaptılar. Belki de bana hiç ihtiyaçları yoktu, belki de tek ihtiyaçları olan şey yasları hafifleyene kadar Garrett'la basketbol oynamaktı. O zamana kadar ben de ne yapacağımı bilir bir hale gelirdim, çünkü her gün sabah gözlerimi açar açmaz bunu bildiğimi düşünmekle birlikte, kendimden hâlâ emin değildim.

Garrett

Ertesi gün öğleden sonra, paydos olmadan önce okula gittim ve zil çalmadan önce birkaç basket attım. Sonra topu aldım ve ön kapının orada beklemeye koyuldum. İlk olarak sekizinci sınıf öğrencileri çıktı. Bunların arasında bir grup oğlanla birlikte olan Brian'ı da gördüm. Başını kaldırıp bana bakınca, ona elimle basket sahasını gösterdim. O da tamam der gibi başını salladı. O sırada altıncı sınıflar akın akın gelmeye başladılar. Gözlerimle Andrew'u aradım. Çocukların arasından sıyrılıp hemen benim yanıma geldi.

"Hey Garrett," dedi. Çok mutlu gibi durmuyordu ama mutsuz da değildi.

"Oynamak için bir iki arkadaşını getirecek misin?" dedim.

Etrafa bakındı. "Yok," dedi. "Biz oynamaya başlayalım, bakalım kim gelecek?"

Pusetleri ittiren ya da çocuklarının elinden tutan ve onlara Cheerios veren annelerin, ceptelefonlarıyla konuşan ya da mesaj çeken babaların, birbirleriyle konuşan velilerin arasından geçtik. Bu görüntüler bana Boston'u hatırlattı. Buraya geldiğimden beri ilk kez çimenlerin üzerine yayılarak ders çalışan ya da sınıflarına girip çıkan öğrencileri, el ele dolaşan çiftleri, ofislerine, toplantılara ya da sınıflarına giden diğer profesörleri hatırladığımda içim burkuldu.

“Günün nasıl geçti?” dedim.

“İyi,” diyerek omuzlarını silkti. “Senininki?”

“Aynı,” dedim. “Bu iş için biraz enerji biriktirmem gerekti. Yaşlıyım.”

Basket sahasına varınca, topu kendi aramızda atıp tutmaya ve basket atmaya başladık. Birkaç dakika sonra Brian da Michael’la birlikte gelerek bize katıldı. Altıncı sınıftan Bobby ve Marcus isimli iki çocuk bize katılana kadar ikiye karşı iki kişilik takımlarla oynadık. Marcus’un babası Luke da oradaydı ve düzgün bir adama benziyordu. Daha sonra Brian’ın arkadaşlarından biri olan Kyle da gelerek oyuna katılıp katılamayacağını sordu. Böylece takımlar yine eşit sayıya ulaşmış oldu. Bir ara top elimizden kaçınca Brian onu almaya gittiğinde, Andrew yanıma geldi.

“Garrett,” diye fısıldadı. “Gannon orada, sakın bakma. Çöp bidonunun orada dikilip duruyor.”

Brian topu sahanın içine attı ve oyuna yeniden başladık. O sırada Gannon’a bir bakış atma fırsatım oldu. Saçları yakasının altına kadar inen, iriyarı bir çocuktü. Orada tek başına duruyor ve grubumuza bakıyordu. On dakika sonra tekrar baktığımda, orada değildi.

Hemen hemen saat dörde, etrafta kimsecikler kalmayana kadar oynadık. Oğlanlar kıpkırmızı olmuş ve terlemişlerdi.

Luke yanıma gelip elimi sıktı. “Seninle tanıştığım için mutlu oldum, Garrett,” dedi. “Belki yine buralarda görüşürüz.”

“Evet, belki,” dedim. “Ben buralarda olacağım. Ben de tanıştığımıza memnun oldum.”

Brian ve Andrew'la birlikte eve gittik ama yemekten önce sokakta da bir iki basket attık. Chris dışarı çıkarak bize katıldı. Audrey bizi çağırdığında hepimiz masaya öyle bir hızla oturduk ki, gören de bizim bir haftadır ağızımıza bir lokma yemek koymadığımızı sanırdı.

Brian

Annemle Garrett'ın Gannon'ın babasıyla aralarında geçenleri Chris de, Andrew da, ben de duymuştuk. Bu olay benim canımı çok sıkmişti.

Andrew ve ben öğle yemeğini aynı saatte yiyor ve aynı saatte okuldan çıkıyorduk, ama genellikle her ikimiz de kendi arkadaşlarımızla takıldığımız için ben Gannon'ın Andrew'u taciz ettiğini fark etmemiştim. Eğer fark etmiş olsaydım, durum bu aşamaya gelmeden önce bir şeyler yapardım. İyi bir dövüşçü sayılmazdım, ama kardeşlerim ve annem söz konusu olduğunda benimle dalga geçemezsiniz. Bunu yaptığınızda kıcınıza tekme yi yerdiniz.

O gece, Gannon'ın babası gittikten sonra anneme bu işi okulda halledeceğimi söyledim. Andrew'un endişelenmesine gerek yoktu, Gannon'ı yaptıklarına pişman edecektim.

“Brian,” dedi annem, “halledebileceğini biliyorum, ama lütfen bir şey yapma. Gannon gibi bir çocuk yüzünden ikinizin birden başının belaya girmesini istemiyorum. Bu tür şeyleri aşmamız gerek, bu çocuk için değmez.”

Güldüm. “Anne, başımı belaya sokacak değilim. Onu dokunmayacağım bile, buna gerek kalmayacak.”

“Hayır, Brian, lütfen. Yapma,” dedi. Bakışında, bir şey yaptığım takdirde aramızın bozulacağını gösteren bir ifade vardı.

Okulda olan bitenlerden haberim olmadığı için rahatsız olmuştum. Andrew da bana bir şey anlatmamıştı. Anlatmış olsaydı, ona yardım edeceğimi bilirdi. İçimizde gerçekten de her zaman en nazik olanımız oydu. Chris de ben de öyle olduğunu kabul ediyorduk, ama kazadan sonra öyle huysuz olmuştu ki, her an her şeye öfkelenmek için bir bahane buluyordu. Gannon ya da başka biri onu babamız ölmeden önce taciz ediyor olsaydı bunu bana mutlaka söylerdi. Gerçi o zaman bu konuyu halletmesi gereken kişi ben olmazdım ya... Eskiden neler olup bittiğini bana hep anlatırdı. Bazen onu dinliyormuş gibi yapardım, çünkü makineye takmış gibi hiç durmadan anlatırdı da anlatırdı. Bana ayrıca, ne olduklarını anlamasa dahi, yaptığım çizimlerin çok güzel olduğunu söylerdi hep.

Bense çizimlerimi nadiren beğeniyordum çünkü hiçbir zaman tam istediğim gibi olmuyorlardı ama pek çok kişi bana *Ben asla böyle çizemem, ne kadar yeteneklisin* gibi şeyler söylüyordu. Onlara teşekkür etmeyi ihmal etmemeye çalışıyordum, ama yaptığım çizimlerden umduğum kadar iyi olmayınca, onlara teşekkür etmek de bana yapmacık bir davranışta bulunuyormuşum gibi geliyordu. O yüzden de her zaman teşekkür etmiyor, omuzlarımı silkerek *O kadar da iyi değil*, ya da, *Daha iyi olabilirdi*, demekle yetiniyordum. Ama geçen ilkbahar okuldaki bir dizi sanat gösterisine babamla birlikte gittiğimde, önemli bir konuşma gerçekleşmişti.

Okuldaki bu gösteri hem sanat öğretmenimiz Bayan Butler hem de tüm ebeveynler için yılın en önemli olayıydı. Parish

Salonu, özellikle anaokulundaki çocuklarının sanat eserlerini görmek isteyen anne ve babalarla doluydu. Benim annem ve babam da bunlara dahildi. Beşinci sınıfların mozaik otoportrelerini görünce herkes çıldırdı. Kabul etmeliydim ki, Andrew'un ki de çok güzeldi. Kendisinin de eserinden memnun olduğunu görebilirdiniz. İçimden, aferin ona, demiştim.

Bayan Butler yedinci sınıflara "Portland: Bir Yer ya da Bir Şey" temasını vermişti. Bazı çocuklar köprüleri, kamu binalarını ya da heykelleri seçmişlerdi. Bazıları ise kendi evlerini çizmişlerdi.

Ben de üç resim yapmıştım, ama Portland'ın şu anda müze olan yangın istasyonlarından üçünün ikişer çizimini yaptığım için altı çizim sayılırdı. Her bir takım resmin ilkinde, istasyonun eski zamandaki görünümünü, ikincisinde ise bugünkü gösterişli görünümünü çizmiştim. İkinci çizimlerde şu anda restore edilmiş ve süslenmiş olan yangın istasyonlarının eski sağlam görüntülerinden eser kalmadığını vurgulamak istemiştim. Şimdi bu binalar insanların tur atıp dolaştıkları ya da parti vermek için kiraladıkları cicili bicili binalardan başka bir şey değillerdi.

Annem ve babam onları görünce öyle bir afalladı ki, sürekli bir şeyler söylemeye başladılar. Bu şaşkınlıklarını durdurmak istiyordum. Sanki benim çizimlerimi daha önce hiç görmemişlerdi. Ben sessiz durup, suratımı asınca, sonunda annem o gereksiz tantanaya nihayet bir son verdi ve sırtımı sıvazladı. Ama babam bütün sanat gösterisi boyunca yanımda durmaya ve omzumu sıkmaya devam etti.

“Aman Tanrım, Brian,” dedi, “ne diyeceğimi bilemiyorum. Bunlar gerçekten de inanılmaz. Umarım kendinle gurur duyuyorsundur. Çok emek verdiğin belli oluyor. Eminim ki Bayan Butler da çok etkilenmiştir bunlardan.”

Ayakkabılarıma baktım. “Evet,” dedim. “Zevkten dört köşe oldu. Bana öyle söyledi.” Aslında bunu bana söylediği vakit içimden *Haydi be, sanki kullanacak başka bir sözcük bulamazmışsın gibi*, diye düşünmüştüm. “Daha çok vaktim olsaydı, sanırım daha da iyi olabilirdi,” dedim.

Babam başını sallayıp, “Daha da iyi mi?” dedi. Çizimlerime biraz daha baktı. “Bunları eve getireceksin, değil mi?” dedi.

“Evet,” dedim. “Sergi sona erince.”

“Onları çerçevelemek istiyorum. Ne dersin?” dedi babam. “Onları asabileceğimiz güzel bir yer var, düşün bakalım. Gitmeye hazır mısın? Haydi, buradan çıkalım.”

Eve vardığımızda, oturma odasına geçti ve bana da oturmamı söyledi. Çıldırıldığını düşünüyordum.

“Senin yaptığın her şeyi çok beğendiğimi biliyorsun,” dedi. Sonra gülümsedi. “İnsanın canı sıkıldığında durumu dengelemek için başvuracağı güzel bir uğraşı bu...”

“Biliyorum,” dedim.

“Ama dinle beni. Sana bir şey söylemem gerek,” dedi. “Yaptıkların birer sanat şaheseri olmasa da insanların gelip senin eserlerinden etkilendiklerini söylemelerine alışmalısın. Anladığım kadarıyla, *sen* de çizdiklerinin birer sanat şaheseri olmadığını düşünüyorsun, öyle değil mi?”

Evet der gibi başımı salladım. Hepimiz terbiyeli çocuklardık, küçük birer çocukken bile annemiz ve babamız bize

öyle olmayı öğretmişti, ama insanlar aşırı iltifatlarda bulunduklarında, neden olduğunu bilmemekle birlikte terbiyeli davranmakta biraz zorlanıyordum.

“Öyle düşünmen çok normal, ama o da zamanla değişebilir,” dedi babam. “Bu senin kibirli bir ahmak filan olduğunu göstermez, ama belki biraz fazlaca gururlu ve özgüvenli olmandan kaynaklanıyordur. Özgüvenli olman da ayrıca senin daha iyi işler yapmanı, bir sonraki eserinin daha iyi olmasını sağlayabilir.”

Başımı yine salladım. Bütün bu konuşmanın nereye gittiğini anlamaya çalışıyor ve babamın konuşmasını bitirmesini istiyordum.

“Ama eğer insanlara eserlerini göstereceksen,” dedi, “onların sana yaptıkları iltifatları nazik bir şekilde kabul etmeyi de öğrenmelisin. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Omuzlarımı silktim. “Bilmiyorum,” dedim.

“O zaman şöyle düşün,” dedi, “farz et ki, birisi senin hiç hoşlanmadığın bir kitabı ya da filmi beğenmiş. Bu konuda bir tartışma yapabilirsiniz, ama o kişiye beğendiği şeyin beğenilecek bir şey olmadığını asla söyleyemezsin, öyle değil mi? Çünkü böyle bir şey onun fikirlerine hakaret etmek gibi olur. Herkesin dilediği gibi düşünmeye hakkı vardır. Onlarla aynı fikirde olmasak dahi...”

Durdu ve bana bakarak bekledi.

“O yüzden de çalışmaların hakkında kendin ne düşünürsen düşün, bunların süprüntü olduğunu ima ederek başkalarının fikirlerine hakaret edemezsin,” dedi. “Çok geçmeden, sen ve kardeşlerin yıkıcı olmaktan hoşlanan, insanlara öyle

veya böyle oldukları için saldıran, onların yarattıklarına ya da neler düşündüklerine takan sürüyle insan olduğunu göreceksiniz. O yüzden de biri sana teşekkür ettiği vakit, bunu sevecenlikle kabul etmeyi öğren ve her zamanki nezaketini koru. Bu seni rahatsız etse de...”

“Öyle davranmak bana çok tuhaf geliyor. Yani, ‘teşekkür etmek’ her şeymiş gibi... evet, ben çok güzel resim yapıyorum, filan demek.”

Babam elini dizime koyup hafifçe bastırdı.

“Ama bunları onlar duyamayacaklar ki,” dedi. “Biri sana teşekkür ettiğinde sen böyle şeyler duyuyor musun? Annen koşturup durduğunda biz ona teşekkür ettiğimizde ve onunla gurur duyduğumuzu söylediğimizde, onun “Bütün bunlar benim, öyle mi?” dediğini duyuyor musun?”

Başımı iki yana salladım.

“Evet,” dedi. “Ne kadar çok çalıştığının ve neler başardığının farkında olduğumuz için mutlu. Bak sana söylüyorum: Fırsatın varken, o iltifatları kabul et.”

Konuşma istediğimden daha uzun sürdü, ama sorun değildi. Ondan sonra, ne zaman ona bir resim göstersem, tamamına bayılmasa bile, *bir şeyini* hep sevdi. Bazen de tamamına bayıldı. Ben ona teşekkür ederdim, o da bana, “Rica ederim, Brian,” derdi. Başkalarına teşekkür etme konusunda da daha iyi olmaya çalıştım ama yine de mükemmel olmayan ve belki hiçbir zaman olmayacak kısımlara dönüp bunları değiştirebildiğime ve er ya da geç daha iyi hale getirebilecek olmamdan memnumdum.

Audrey

Mart ayının başlarında, Kevin Gallagher bana bir e-posta yolladı. Bunu benden başka beş bin kişiye daha göndermişti. Mektupta 25 numaralı yangın istasyonu çalışanlarının Kells'in sahiplerini her yıl düzenlenen üç günlük Aziz Patrick İrlanda Festivali'nin son gecesi olan Aziz Patrick gecesinde Leo için bir bağış toplama kampanyasına ev sahipliği yapmaya ikna ettiği yazılıydı. Oğlanların bebekliklerinden itibaren her yıl ayda en az bir kere branç için Kells'e gitmiştik ve Leo da oradaki barın düzenli müşterilerinden biriydi. Aslında hem Leo hem de Kevin oraya giderlerdi. Tıpkı Pittock gibi, Kells de bize çok cömert davranıp bir ayrıcalık tanıyordu ve Kevin da bu e-postayı gönderdiği kişilerden mektubunu bu etkinliğe katılmayı arzu eden herkese yollamalarını yazmıştı.

"Aman Tanrım," dedim. İtfaiye departmanı camiası yıllar boyunca Leo'yu paylaşmak zorunda kaldığım ikinci bir eş gibi olmuştu benim için. Kamp yaptığımız, dışarıda içki içtiğimiz hafta sonları ve maraton halinde devam eden golf günlerini takvimde işaretlerken bile Leo'nun ailesiyle birlikte vakit geçirip geçiremeyeceğini onlara sormak zorunda kalıyordum. Bu camia Leo'yla birlikte ölmemişti. Onun öteki dul eşi gibiydi ve taleplerde bulunmaya devam ediyordu.

“Garrett, şuna bir bakar mısın?” dedim. “Buna inanamıyorum.”

“Nedir?” dedi.

“Şu e-posta... gelip kendi gözlerinle görmene gerek.”

Omzumun üzerinden eğilerek Kevin’ın e-postasına baktı.

“Vay be,” dedi. “Amma şey!”

“Biliyorum,” dedim. “Bunlar iyice raydan çıktılar. Kimse bana bir şey sordu mu bu konuda? Onlardan sadaka isteyen mi oldu?”

“Ne? Hayır, Audrey, dinle.” Ellerini omuzlarıma koydu. “Dön bu tarafa. Bir dakika bana bakar mısın?”

Bilgisayarı kapattım. “Ne?” dedim. “Bunun çok uygun-suz bir şey olduğunu düşünmüyor musun? Ben böyle bir şeyi istemiyorum. Benim ne düşündüğüm kimsenin umurunda değil mi?”

Önümde bağdaş kurup oturdu. “Bunu kendileri için yapıyorlar, ellerinden geleni yaptıklarını göstermek için,” dedi. “Hepsi bu. Başka ne yapabilirler ki? Bir miktar para toplayıp bunu sana verirlerse, o zaman ne yapacağını düşünürsün. Bu yaptıklarının arkasında iyi niyetten başka bir şey yok. Senin istediğin şey bu olmayabilir, tabii.”

Ağlamaya başladım. “Ben istediğimi elde edemem artık. Ben onu istiyorum. Ben onu geri getirecek kadar bağış toplamayı başaracak bir etkinlik istiyorum.”

“Biliyorum,” dedi. “Benim de kaç kez içimden Tanrı’yı satın almak mümkün olsun diye geçirdiğimi bir bilsen.”

“Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

“Kevin’a bir yanıt ver,” dedi. “Ona teşekkür et ve o güzel üslubunla bu davranışından dolayı şükranlarını bildir, ne kadar memnun olduğunu söyle. Bugün yapman gereken budur. Aziz Patrick gecesiyle o gece geldiğinde baş edersin. Tamam mı?”

“Pekâlâ,” dedim. “Sanırım haklısın.”

“Tamam o zaman,” dedi. “Şimdi Lowe’s’a gitmem gerek. Yoksa beklememi mi istersin? Sen gitmek istersen ben bekleyebilirim.”

Lowe’s’a gitmek istemiyordum, ama evde yalnız kalmayı da canım istemiyordu. “Elbette,” dedim. “Ben de gelirim, ama önce şunu bir göndereyim. “Acele etme,” dedi Garrett. “Aceleyle gerek yok. Ne zaman istersen o zaman gideriz.”

“Onu çok özlüyorum,” dedim.

“Ben de,” dedi Garrett.

Garrett

Katranlı kâğıdı döşedikten sonra, Leo'nun üç oluklu tah-ta kiremitlerden satın aldığını görünce şaşırdım, ama hiçbir yerde saç örtü ve dam çivisi bulamadım. Aslında o aşamaya gelene kadar bunu önceden kontrol etmiş olmam gerekirdi, ama dünyanın sonu da değildi açıkçası. Leo tek başına çalıştığı için, hesap verme durumunda olduğu kimse yoktu, vakti ve programı elverdiğinde yeniden mağazaya gitmeyi ve gereken şeyleri ihtiyaç duyduğunda satın almayı planlamıştı büyük olasılıkla. Bunun düşününce içim fena oldu, bunu yapmayı o planlamıştı ama alışverişi giden kişi ben olmuştum.

Audrey'nin benimle birlikte gelmeye karar vermesi beni şaşırtmıştı ama buna memnun da olmuştum. Bunu kendisini zorlayarak ve isteksizce yaptığını biliyordum, ama gelmeye karar vermesinin bir önemi vardı. Ben arabayı sürerken o da radyoyla oynamayı sürdürdü. Sevdiği türden bir müziğe rastlayınca o istasyonda duruyor, beğenmediği müziklere rastladığında da radyoyu NPR'ye çeviriyordu. Yol boyunca en çok dinlediğimiz de o radyo olmuştu. Lowe's'a gelince, o bahçe merkezi bölümüne geçti, ben de ihtiyacım olan şeyleri almak için mağazanın diğer ucuna doğru yöneldim. Sonra da sivri kenarları iki yandan fırlamış saç örtüyü taşıdığım

iki tekerlekli yük taşıyıcımı beceriksiz bir şekilde sürerek mağazanın içinde ilerledim. Audrey’yi bir ortanca saksısını kucaklamış halde tohum paketlerine bakarken buldum.

“Bir şeyler dikmek için uygun zaman mı?” diye sordum ve saksıyı yük taşıyıcının içine yerleştirdim. “Hava hâlâ soğuk değil mi? Bilmiyorum, mayısa kadar filan beklemen gerekmez mi?”

“Bir şey dikmek için erken, ona daha birkaç hafta var,” dedi, ama dikkatini bana vermiş değildi. Tohum paketlerini tarıyor ve karar vermek için tek tek eline alıp arkalarını okuyordu. “Ama evin içinde kendi tohumlarımı büyütebilirim.”

Bir paket seçip yerine bıraktığında ve sonra bir başka paket aldığı anda yanında durdum. “Bu iyi,” dedi. Elinde bir de tohum büyütme kiti ve tohum zarfları vardı. “Hazır mısınız?” dedi.

Kasalara doğru yürüdük. Kasadaki genç saç örtüyü ve çivileri yazar kasaya işlerken, ben de ortanca saksısını taşıma bandının üzerine koydum ve cüzdanımı çıkardım. Kartımı okunması için uzatırken Audrey elini benim elimin ve kartın üzerine koyup beni durdurdu.

“Hayır, Garrett,” dedi. “Bunları sen ödeyecek değilsin.”

“Tabii ki ben ödeyeceğim,” dedim. “Neden ödemeyecekmişim?”

“Çünkü orası benim evim,” dedi. “Ben ödeyeceğim.”

Kasadaki genç aldıklarımızı yazar kasadan geçirmeyi birtirmişti. Tutarı bize söyledi ve beklemeye başladı.

“Hayır, ben ödeyeceğim,” dedim. “Bunlara benim ihtiyacım var, o yüzden de ben alacağım.”

Elimi bıraktı ama bu sefer de kartı kullanmamı engellemek için kart geçirme makinesinin üzerine koydu. Arkamızda bir müşteri kuyruğu oluşmaya başlamıştı. Audrey ise orada dikilmiş, bir eli makinenin üzerinde bana bakıp duruyordu. Tek açık olan kasa bizimkiydi.

Kasiyer, “Ödemeyi bölüşmek ister miydiniz?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Audrey.

“Dinle,” dedim. “Şöyle yapsak nasıl olur? Ben benim aldıklarımın, sen de kendi aldıklarının parasını öde.” Kasiyere döndüm. “Önce şunları geçirir misiniz? Ondan sonra o da kendininkileri öder.” Aldıklarımı gösterdim ve ortancayı, tohumları ve tohum büyütme kitini yeniden kasiyer onları taramadan önce oldukları yere, taşıma bandının üzerine koydum. Kasiyer telefonu alıp bir kod söyledi. Bu kod mağazadaki anons siteminde duyuldu. Anlaşılan onu yardım istemeye mecbur kılmıştık.

“Özür dilerim,” dedi Audrey kasiyere. “Sorun yaratmak istemezdik ama aramızda bir anlaşmazlık oldu. Gerçekten çok özür dilerim.” Elini hâlâ kart çekme makinesinin üzerinde tutuyordu. Elimini onun elinin üzerine koydum ve nazikçe makinenin üzerinden çekip elimi içinde tuttum.

“Seninle bir anlaşma yapalım,” dedim. “Bunları kim satın alıyorsa, kullanan da o olsun. Eğer saç örtüyü sen satın alacaksan, çatıya onu koyan da sen olursun. Aksi takdirde, bu hikâyenin sonu olur. Sen şu bitki zamazingolarını satın al, benim onlarla bir işim olmasın. Onları sulamam bile...”

Elini elimden çekti. Başını iki yana salladı. “Bu adil değil. Gülünç oluyorsun,” dedi. Sonra da, “Pekâlâ,” diye ekledi.

“Bütün makbuzlar bende kalsın. Bana daha sonra ödersin.”

Bu arada yeni bir kasa açıldı ve arkamızdaki insanlar oraya hücum ettiler.

“Her şey yoluna girdi mi artık?” diye sordu kasiyer. Yeni toplama bakıp kartımı makineden geçirdim. Kasiyer daha sonra Audrey’nin payına düşeni hesapladı, o da kendi kartını geçirdi. Makbuzlarımızı aldık.

“Ay, Tanrı aşkına,” diye bağırdı tam arkamızda duran ve kendisinden sonrakiler diğer kasaya geçmiş olan adam. İki tekerlekli yük taşıyıcısında keresteler, kangal kangal kab-lolar ve ne olduğunu anlamadığım sürüyle malzeme vardı. Profesyonel görünümlü bir müteahhit gibi duruyordu. Biz orada sorunumuzu çözmek isterken kim bilir ne kadar zaman kuyrukta beklemişti...

Audrey dönüp ona baktı. “Eğer bugün sizin başınıza gelen en kötü şey bu kuyrukta beklemek olduysa, kendinizi piyangoda kazanmış sayın. Kutluyorum sizi.” Sonra benim etrafımdan dolandı, taşıyıcıyı kapıya doğru itti. Ben de onun peşinden gittim.

Ona yetişip taşıyıcıyı elinden aldım ve park yerindeki arabaya doğru birlikte yürüdük.

“Özür dilerim,” dedim. “Sanırım bunu evden çıkmadan önce aramızda halletmeliydik. Neyse, bu konuyu artık eve gidince konuşuruz. Büyük bir sorun değil ve acelemiz de yok. Sadece ihtiyacım olan şeyleri onlara ihtiyacım olduğu vakit alabilmeliyim, ayrıntılar sonra da halledilebilir.”

Her şeyi arabaya yükledik, saç örtü arabayı boydan boya

ikiye ayırmış gibiydi. Bir ucu arabanın ön panosuna kadar uzanıyor, neredeyse siper camına kadar geliyordu. İçeri girip arabayı çalıştırdım. O da taşıyıcıyı yerine bıraktıktan sonra gelip arabaya bindi. O metal şey az önceki münakaşamıza benzer bir şekilde bir çit gibi aramıza girmişti.

“Hayır, özür dilerim.” İç çekti. “Daha önceden konuşmalydık.”

Saç örtünün altından elimi geçirip koluna dokundum. “Tamam,” dedim. “Yine de bunu yapabiliriz. Yapacağız da...” Arabayı vitese takıp geri geri gittim.

“Lowe’s ve Home Depot beni hep böyle çıldırtır,” dedi. “Neden bilmiyorum. Her zaman bir tür drama başlatırlar oralarda.”

“Drama mı?” dedim. “Neden bahsediyorsun? Bunlar birer mağaza sadece.”

“Biliyor musun, oralara bazen Leo’yla da giderdim. Tek bir şeye bakacağım diye girerdi ve onu bir türlü dışarıya çıkartamazdım,” dedi. “Önceleri pek umursamıyordum. Etrafta dolanıyor, bahçe bölümüne gidiyor ya da başka yerlerde takılıyordum. Kırk beş dakika filan sonra onu aramaya başlıyordum, mesajlar çekiyordum ve onu aklımızdan bile geçirmediğimiz, herhangi bir şey almayı düşünmediğimiz, örneğin veranda mobilyası bölümünde buluyordum. Bilmiyorum, sanırım erkekler bir şeyi tamamıyla kadınlardan farklı bir şekilde yapıyorlar: Bilirsin, *alışverişi* yani.”

“Ama çok eğlenceli,” dedim. “Ben bu mağazalarda dolaşmayı çok eğlenceli buluyorum. O yüzden de Leo’yu suç-

layamıyorum. Eğer yalnız başıma olsaydım bugün ben de aynı şeyi yapardım.”

“O da ayrı bir konu,” dedi. “Beni delirtme nedenlerinden biri de buydu zaten. Ben onunla birlikte gitmediğim vakit, ki çoğu zaman gitmezdim, Leo bana, ‘İhtiyacım olan bir matkap ucu var, onu almaya gidiyorum, bendeki doğru büyüklükte değil,’ derdi. Çok basit değil mi?” Bana baktı.

Omuzlarımı silktim.

“Sonra da eve üç çuval dolusu bir şeylerle gelirdi. ‘Kaç tane matkap ucuna ihtiyacın vardı?’ diye sorardım ona. O da bana, mağazada daha sonra ihtiyacı olabilecek şeyleri görünce, bir kere daha oraya gitmemek için onları da aldığını söylerdi. Sonra da, ‘Ama eğer ihtiyacım olmadığını anlarsam, onları geri veririm, hiç merak etme,’ derdi. Başını iki yana sallayıp, camdan dışarı baktı. Sanki konuştuğu kişi ben değildim. O yüzden hiç sesimi çıkarmadım. ‘Tabii ki, aldıklarını asla geri götürmezdi, aldığı hiçbir şeyi geri götürmezdi. Ona daha sonra onları geri götürüp götürmeyeceğimi sorduğumda da, bana değişik bir hikâye anlatır, aldıklarını başka bir projede kullanabileceği için geri vermese daha iyi olacağını söylerdi. Elinden gelse, ileride kullanırım deyip o mağazalarda olan her şeyden birer tane satın alırdı.”

Eve neredeyse gelmiştik.

“Sanırım bu yaşadıklarımız günümüzü biraz eğlenceli hale getirdi,” dedi. “Onun daha önceden satın almadığı bir şeye ihtiyacının olmasına inanamıyorum.”

Garrett

Kells'teki bağış toplama etkinliği, cumartesiye rastlayan Aziz Patrick gecesi yapılacaktı. O akşam Audrey konserve sığır eti ve lahana yemeği yapmıştı. Ben de yemekten sonra birkaç saat çalıştım. E-posta geldiğinden beri o etkinlik hakkında hiç konuşmamıştık. Audrey, Kevin Gallagher'a bir yanıt yazmıştı ama ne yazdığını söylememişti. Gallagher'ın ona yanıt verip vermediğini de bilmiyordum.

Christopher bir arkadaşındaydı. Audrey iki oğlanla birlikte televizyon seyrediyordu.

“Merhaba.” Divana, onun yanına oturdum.

“Merhaba,” dedi.

“Sanırım oraya bir gideceğim,” dedim. “Hani şu Kelss’teki etkinliğe. Kapıdan bir bakayım. Gidersem senin için bir mahsuru olur mu?”

“Hayır, yok,” dedi. “Git ve bana da haber getir. Git. Herkese teşekkür ederim dediğimi de söyle.”

MapQuest’e bakarak gideceğim yeri saptadım ve Burnside Köprüsü’nden geçerek şehir merkezine indim. Yarım blok öteden, Kells’ten kaldırımlara ve yağmurlu geceye akan müzik ve insan sesini duyabiliyordum. Bulabildiğim en yakın park yeri oradan beş blok ötedeydi. Burası benim

gözümde canlandırdığım gibi tek göz odalık bir yer değildi. Ön kapının hemen yanına konmuş olan şövalenin üzerinde bu geceden toplanan paranın yarısının Leo McGeary'nin Anısını Yaşatma Fonu'na aktarılacağını yazılı olduğu bir afiş vardı. *Lanet olsun! Yarısının!* Kapıda giriş ücretini toplayan iriyarı bir adam vardı.

“On dolar,” dedi. Ona yirmi dolar uzattım.

“Bozuğum yok,” dedim.

İçerisi tıklım tıklım olduğu için önce fark edememiştim, ama orası mağara gibi bir yerd. Barın arkasındaki pırlı pırlı parlayan içki şişeleri tavana kadar yükseliyordu. Oradaki kalabalığın arasına karışarak barmenin gelmesini bekledim.

“Ne istiyorsunuz?” diye bağırdı barmen.

“Glenlivet!” diye bağırdım ben de. “En eskisi olsun!”

İçkiyle geri geldi. “Kırk beş!”

Ona iki yirmilik, bir de onluk verdim. “Bozuğum yok!”

Orada durup içkimi yudumlamaya başladım ve hepsi bana yabancı olan insanlara ve onların tikiş tikiş oturdukları masaların oluşturduğu labirente bir göz attım. Daha sonra puro içme odasına indim ve onları orada buldum. Bazılarını tanıdığım itfaiyeciler küçük masaları, duvarlardaki girintili bölmeleri ve etrafında deri sandalyeler olan ortadaki uzun masayı da doldurmuşlardı. Kevin'ı en son Leo'nun cenaze töreninde görmüştüm. Beni görünce, ortadaki büyük masadan kalkıp yanıma geldi.

“Hey, profesör,” dedi ağzından purosunu çıkarmadan.

“Bu gece gelebildiğine sevindim.”

“Bu başardığın şey, az buz bir şey değil,” dedim.

Omuzlarını silktili. “Ben sadece onlardan istedim. İşi asıl başaran Kells. Sahipleri Leo’yu tanırdı. Bütün aileyi tanırdı. Bunu herkes için yapmazlardı elbette.”

Yanımızdan bir garson geçti. Kevin onu durdurdu. “Bir içki içer misin?”

“Elbette,” dedim. “Sen ne içiyorsan.”

“Oturalım.” Duvara dayalı bir dört kişilik masaya oturduk. Purosunu gösterdi. “İster misin?”

“Neden olmasın?” dedim. Tekrar büyük masaya gitti. Elinde bir tane puroyla döndü ve benim için yaktı. “Audrey bir kere daha teşekkür ettiğini söylememi istedi.”

“Nasıl o?”

“Günübirlik yaşıyor sanırım,” dedim

“Peki, sen?” dedi.

“Ben iyiyim,” dedim. “Her gün çok çalışıyorum. Yapa-
cak bir şeylerin olması iyi.”

“Oh, iyi, iyi, bunu duyduğuma sevindim,” dedi. “Birlikte yaşamak nasıl oluyor? İşler iyi gidiyor mu?” Elini kullanmadan purosundan bir nefes verdi, ellerini göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Ne aslan kesilmeye niyetim vardı, ne de kavga etmeye. En azından bu gece...

Daha iki nefes bile çekmemişken, uzun puroyu kültablasına bastırarak söndürdüm. “Şaka mı yapıyorsun?” dedim. “*Stand-up* komedyeni filan mı oldun?” Sandalyemi geriye çektim. “Eşleşmeye niyetlisin, hem de bugün, öyle mi? Portland’ın en güzide kişilerinden biri olarak... çok yığıtmişsin.”

“Hadi, ahbap,” dedi Gallagher. “Otur yerine. Ben sadece milletin yaptığı dedikoduları söylüyorum sana.”

“*Dedikoduları*, ha?” Sandalyeyi yerine ittirdim. “Sen beni tanımıyorsun, ben dedikoduları filan önemsemem, Kevin. Ben onu ve ailesini seviyordum. Onu çocukluğumdan beri tanıyordum. İstedığınız kadar dedikodu yapabilirsiniz.”

“Yerine oturur musun? Haydi. Biz de onun ailesiyiz,” dedi. “Hepsi bu. Gevşe biraz. Herkesin kendine göre bir fikri var. Sokakta yürürken bile bazı fikirler geliştiririz. Bu konuda yapabileceğin bir şey yoktur. Ama burada şimdi olduğu gibi kalmaya niyetin varsa diye, sana bir şey söylemek istedim. Kendimi senin yerine koyduğum için yaptım bunu. Otur şimdi.” Boş olan sandalyemin üzerine birkaç kez vurdu.

Sandalyeyi çekip yeniden oturdum. Bacaklarımı da öne doğru uzattım. “Sen bir kamyon mu kullanıyorsun. Kevin?” dedim. “Gerçekten de kocaman bir kamyon?”

Güldü. “Yok, minivan kullanıyorum. Benim seçimim değil. Bir karım ve üç tanede de kızım var.”

Zoraki bir şekilde gülümseyerek başımı iki yana salladım. “Anlıyorum.”

Tekrar güldü. “Ya sen, Garrett?” dedi. “Senin kocaman kamyonunu kampüste herkes bilir mi?”

“Prius.”

“Prius,” diye tekrarladı homurdanarak.

Hiç ses etmedim.

“Tek başına mı yapıyorsun?” Purosundan bir nefes verdi. “Yani işi? İstersen ben de gelebilirim. Leo’ya da epey yardım etmiştim.”

“Gerekirse haber veririm,” dedim. “Yalnız başıma da gayet iyi çalışıyorum.”

“Telefon numaran ne?” Telefonunu çıkardı ve ben söylerken numaramı kaydetti. Sonra da tuşa bastı. Ceptelefonunun ışığı yandı. “Bu da benim numaram,” dedi. “İstediğin zaman beni arayabilirsin. Bir elin nesi var, iki elin sesi var misali işini hafifletebilirim. Sana kalmış tabii.”

“Teklifin için sağ ol,” dedim.

“Ne demek.”

Külünü silkti. “Yangın istasyonunu terk etmeyen tek şey nedir, biliyor musun, Garrett?” dedi.

“Bu da mı bir şaka?” dedim.

“Hayır,” dedi. “Bu bir soru. Yanıtını biliyor musun?”

“Ne dediğin hakkında en ufak bir fikrim bile yok,” dedim.

“Kamyonlar ve eşler,” dedi Kevin.

Önce ne demek istediğini anlamadım. Bana bakıp bekledi.

“Ah, tamam,” dedim. “Yani çete işi mi demek istiyorsun? Çok rahatlatıcı doğrusu, yani kamyonlar ve eşler için.”

“Yüce İsa, hemen nem kapma,” dedi Kevin. “Bu bir deyim. Benim söylemek istediğim şu: Audrey ve oğlanlarla ilgilenilecek. Biz onları gözeteceğiz. Yapacağımız şey bu. Burada sonsuza dek kalamazsın, öyle değil mi? Okuluna dönmen gerekmiyor mu?”

Gece yarısından sonra eve döndüğümde Audrey hâlâ yatmamıştı ve bir battaniyeye sarınmış televizyon izliyordu. “Vay be,” diyerek saatine baktı. “Seni zorla mı orada tuttular?”

Yanına oturdum. Üstüme sinen puro kokusunu eliyle savar gibi yaptı.

“Hayır,” dedim. “Orada muhteşem bir gece yaşandı. Biraz Kevin’la konuştum. Senin adına teşekkür ettim. Önden serse-
rilik etti biraz, ama sonra yaptığım işe yardım etmeyi teklif etti.
Bilmiyorum, onu çağırabilirim ama çağırmayabilirim de...”

“Yok, o iyi bir adam,” dedi Audrey.

“İyi ve az biraz maço,” dedim.

“Katatonik bir duruş sergiliyor. Ellerinden başka türlü-
sel gelmiyor. Onların saçmalıklarına kulak asayım deme.”

“Hani şu, ‘bir eşler ve bir de kamyonlar yangın istasyo-
nunu terk edemezler,’ hikâyesi gibi mi?”

Başını iyi yana sallayıp gözlerini kapadı.

“Bu gecenin hasılatının yüzde ellisini bağış olarak vere-
ceklerini biliyorsundur,” dedim.

Audrey battaniyeyi çenesine kadar çekti. “Lanet olsun,”
dedi. “Lanet olsun, lanet olsun.”

“Sadece biraz bekle,” dedim. “Sana bir şey teklif etmele-
rine kadar bekle. Onları biraz muallakta bırakabilir ve haber
vereceğini de söyleyebilirsin. Bu gece bir şey yapmana ge-
rek yok. Hatta yarın bile.”

Tamam der gibi başını salladı.

“Güzel bir geceydi,” dedim. “Başka birisi için olsaydı,
Leo da orada olurdu. Güzel bir parti oldu. Leo’yla birliktey-
ken bütün partiler güzeldi, bu gece de bir istisna oluşturm-
yordu.”

“Buna sevindim,” dedi Audrey. “Ben yatmaya gidiyo-
rum.” Ayağa kalktı ve biraz abartılı bir şekilde nefesini tuttuk-
tan sonra bana sarıldı. “Tanrım, leş gibi kokuyorsun,” dedi.

Garrett

Ertesi hafta, Audrey yemek hazırlarken ben de oturma odasında oturmuş bir şeyler okuyor ve bir bira içiyordum. Günün son ışıkları da saatlerdir gökyüzünde dolaşmakta olan bulutları bölüp pencerelerden içeri akın ederek şöminenin üzerinde karar kılmıştı. Daha iyi görmek için ayağa kalktım. Portland'ın tuhaf havasına ve onun öngörülemeyen, beklenmeyen dönüşümlerine alışmaya çalışıyordum. Christopher ceptelefonundan bir mesaj çekiyor ve Brian da bir şeyler karalıyordu. Tam anlamıyla evcimen bir mutluluk tablosu oluşturunuyorduk. Hiçbirimiz konuşmuyorduk ama birbirimizden uzakta oturuyor da değildik. Andrew haricinde... O dışarıda, evin önünde idi, tek başına basket atıyordu. Bir süre onu izledim. Arka arkaya basket atmasına rağmen mutsuz görünüyordu. Evin içinde bir tek mutfaktan gelen tıkırtılar ve önce ara ara, sonra daha sık olmak üzere Christopher'ın ceptelefonuna gelen mesajların sesi duyuluyordu.

“Şu sesi durdurabilir misin?” diye sordu Brian.

“Başka bir yere git,” dedi Christopher.

“Sen git başka bir yere,” dedi Brian, “ya da o şeyi kapat. Benim dikkatimi dağıtıyor.”

“Sana kim böyle durmadan mesaj çekiyor ki?” dedim.

“Bahse girerim ki *Meredith*’dir,” dedi Brian. “Kız arkadaşı.”

“Hayır, ayrıca o benim kız arkadaşım filan değil, pislik herif,” diye tısladı Christopher.

“Kullandığın dile dikkat et!” dedi Audrey mutfaktan. Nasıl duymuştu bilmiyorum.

“Ama öyle olmayı istiyor, değil mi?” dedi Brian ve Christopher ona ortaparmağını gösterdi.

“Çocuklar,” dedi Audrey. Saniyede odaya gelmiş ve oğullarının arasına girmişti. “İyi geçinmezseniz, bu size çok pahalıya mal olabilir. Bu bir kere daha tekrarlırsa, sorun yaratan kişiden beş dolar alacağım.”

“Özür dilerim, anne,” dedi Christopher.

“Şu şeyi durdurmasını söyleyecek misin ona, lütfen?” dedi Brian.

Audrey bana bakıp gözlerini devirdi. “Chris, lütfen sessize alabilir misin telefonunu ya da başka bir yere götürebilir misin? Birkaç dakika önce burası o kadar sakindi ki, kendimi başka birinin evinde sanmıştım,” dedi ve sonra yeniden mutfağa gitti.

“Pekâlâ, Chris,” dedim. “*Meredith*’le ilgili sorun nedir? Yani, ille de bir kız arkadaşın olsun filan demiyorum da... Brian, az sonra da senin aşk hayatına gelecek sıra.”

“Pöf!” dedi Brian.

“Sen bir kere ağzını kapalı tut, Brian,” dedi Christopher. Omuzlarını silkti. “Havalı bir kız aslında. Sadece fazla üstüme geliyor. Bu tür bir drama yaşamak istemiyorum. Kız arkadaş sahibi olmak için önümde bol bol vaktim var. Bu fikir bana şimdilik çok sakat geliyor.”

“Evet,” dedim. “Anlıyorum.” Ne kadar iyi anladığımı asla bilemezdi.

“Sonra, bir de Bayan Maguire var,” dedi Brian dişlerinin arasından.

“Sana az önce ne dedim, ezik?” dedi Christopher, dişlerini gıcırdatarak.

“O da kim?” dedim.

Brian sandalyesinde öne eğildi. “Chris arkadaşının annesinin seksi olduğunu düşünüyor.”

Christopher hiçbir şey söylemedi. Orada oturup, öfkeden köpürmesine rağmen Brian’a ters ters bakmakla yetindi.

Chris için üzül müştüm; Brian tam bir pislik gibi davranıyordu. “Peki, ya sen bu konuyu nasıl bu kadar iyi biliyorsun, Bay FBI?” dedim.

Brian omuzlarını silkti ve bakışlarını eskiz defterine çevirdi. “Onun Facebook sayfasına bakarken yakaladım onu.”

“Senin yapacak daha iyi bir şeyin yok mu?” diyerek güldüm. “Onun birini gizlice izlediğini söylüyorsun ama bu arada sen kendin de casusluk yapıyorsun, öyle değil mi? Buradaki ironiyi görebiliyor musun? Oltanın ucunda sen de varsın, ahbap.”

Brian biraz geriler gibi oldu. “Benim tek istediğim bilgisayar biraz kullanabilmek ama sürekli onun işgali altında olduğu için bu imkânsız.”

“Çıplak kadın resimlerine bakabilmek için, değil mi?” dedi Christopher.

“Onlara *nü* deniyor,” dedi Brian. “Onlar resim. Sanat eserleri. Tanrım!”

“Efendiler, bu çok eğlenceli bir görüşme oldu, gerçekten de öyle,” dedim, “ama ben buna rağmen çıkıp biraz Andrew’la basket atacağım.”

“Nasıl istersen,” dedi ikisi birden. İkisini bir çıkmazda ve birbirine bakışırken bıraktım. Kendimi ikisini de dolduruşa getirmiş gibi hissediyordum, o yüzden rahatsızdım. *Onlar her zaman böyle miydiler?* Bunu Leo’ya sormak istiyordum. Audrey’ye de sorabilirdim tabii, ama oğlanların genellikle annelerinin yanında farklı davranacaklarını biliyordum. Daha iyi değil, sadece daha farklı...

“On dakika sonra yemek!” dedi Audrey, bir bira almak için onun yanından geçerken. “Orada neler oldu az önce?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Ama sanırım tam ortasına rastladım ve her şeyi daha da berbat ettim.”

Başını iki yana salladı. “Artık benimle birlikte oturmuyorlar bile. İyice zorlamazsam da bana hiçbir şey anlatmıyorlar.”

“Gidip Andrew’u getireyim.”

Dışarı çıktım ve biramı verandada bıraktım. “At topu bu-
raya,” diye bağırdım.

Andrew kaşlarını çatı.

“Hadi, hızlı bir *Horse* oyununa ne dersin?” dedim. “Yemek neredeyse hazır.”

“*Horse* geri zekâlı bir oyun,” dedi Andrew.

“Yüce İsa, *gerçekten mi*, Andrew? Eğer yerli yerince kullanmayacaksan, ‘geri zekâlı’ sözcüğünü ağzına almasan daha iyi olur,” dedim. “Aksi takdirde bu hiç hoş olmaz ve senin her zaman kötü bir dil kullandığın izlenimini yaratır. O da sana

hiç yakışmaz. Ve ayrıca annene söylersem, seni mutlaka cezalandırır. Haydi, oynayalım da seni ele vermeyeyim.”

Andrew gözlerini devirdi. “Özür dilerim,” diye mırıldandı ve topu bana fırlattı.

Sokağın ortasından koşturup topu potaya soktum.

“Harika,” diye bağırdı. “Daha yakından başlayamaz mıydın?”

“Neden ki?” dedim. “Ben de senin kadar iyiyim bu işte.”

O da atışını benim yaptığım noktadan yaptı. Şimdi biraz daha az mutsuz duruyordu.

Bir süre yaptığımız basketlerde başa baş gittik, ama Audrey ön kapıyı açıp da bizi içeriye çağırduğında ben ‘Re’ye gelmişim, o hâlâ ‘H’deydi. Yine de çok iyi oynuyordu ve onun kazanmasına izin veremezdim.

“Dur, anne! Bir dakika bekle!” diye bağırdı Andrew.

“Hemen geliyoruz,” dedim ben de. İkimiz de ter içinde kalmıştık ve çok da hırslıydık.

Audrey verandada durmuş bizi izliyor ve bekliyordu.

Andrew her iki taraftan da basket atabiliyordu, ben ise sol taraftan kesinlikle topu sokamıyordum. Andrew son iki atışta, benim işimi bitirmişti.

“Lanet olsun!” dedim. Onun yaptığı atışları yapamıyordum, daha doğrusu atmak istediğim gibi atamıyordum.

“Kullandığın dile dikkat et!” diye bağırdı Andrew içeri girerken. Audrey elini kaldırdı ve Andrew annesine “bir beşlik” çaktı. Ben de onun peşinden içeri girdikten sonra Audrey kapıyı kapattı.

Brian ve Christopher masaya oturmuşlardı bile. “*Horse* oyununda Garrett’ı yendim!” diye bağırdı Andrew, *oh olsun* der gibi.

“Git ellerini yıka,” dedi Audrey.

“Hani *Horse* oyunundan nefret ediyordun?” dedi Brian.

Chris güldü.

“Artık etmiyorum!” diye seslendi Andrew banyodan.

“Garrett de çok iyi, ama ben ondan daha iyiyim.”

Banyodan çıkıp masaya oturdu. “İyi iş çıkardın, ama kazandığın zaman boktan bir herif olmasan iyi olur,” dedim.

“Hiç yakışmıyor.”

“Kullandığın dile dikkat et,” dedi Audrey. “*Garrett*. Yüce İsa!”

Oğlanlar hep birlikte ulur gibi bağırmaya başladılar.

“Özür dilerim,” dedim.

“Özür dilerim,” dedi Andrew. “İyi oyundu.”

“Ya, evet, iyi oyundu.” Ona göz kırptım, yemeklerimizi yerken hepimiz mutluyduk ve birbirimizle dosttuk.

Garrett

Christopher’la Brian arasında geçen tartışmadan sonra Facebook’tan Colleen Maguire’ı araştırdım. Ergen yaşlardaki kızları ve bana göre seksi olmayan bazı kadınları ele-dikten sonra, onun kim olduğunu buldum. Evet, gerçekten de dönüp bakılacak türden bir kadındı. Doğrusu Chris haklıydı. Zavallı oğlan. Brian’ın dediklerinin doğru olduğu ne malumdu? O öğleden sonra Chris, Brian’a ve bana karşı kendi evinde öyle savunmasızdı ki, bu hiç adil değildi.

Audrey ve Andrew Dougy Center’a gittikleri bir gece, Chris, Brian ve ben evde yalnızdık. Brian oturma odasında televizyon seyrediyordu. Chris de mutfakta bilgisayar başındaydı. Ben içeri girince, bilgisayarın kapağını hemen indirdi.

“Merhaba,” dedim.

“Merhaba, Garrett, ne var ne yok?”

“Geçen gece için senden özür dilemek istiyorum,” dedim. Şaşırımış gibiydi. “Ne demek istiyorsun?”

“Sen, Brian ve ben o gece birlikte otururken o, Meredith ve arkadaşımın annesiyle ilgili o boktan durumu ortaya dökerken,” dedim, “ortada beni ilgilendiren bir durum olmasına rağmen, sizin işinize burnumu soktum. Eğer durumun daha da kötüleşmesine neden olduysam, özür dilerim.”

“Gerek yok,” dedi. “Sağ ol.”

“Şey, peki, teşekkürler. Ama düşündüm de...” dedim, “belki biliyordur, benim hiç uzun süreli kız arkadaşım olmadı, şimdi de yok. O yüzden senin de bir kız arkadaşının olmamasını *ben* destekliyorum ama baban beni o konudaki yanlışlarımdan dolayı çok eleştirmiştir.”

“Bundan böyle evleneceğini düşünüyor musun?” dedi.

“Bilmiyorum,” dedim. “Muhtemelen hayır. Şimdiye kadar evlenmediğime göre, bundan sonra olacağını hayal etmek bile güç geliyor. Ya kendim için uygun olan biri karşıma çıkmadı ya da ben evlenecek tipte bir erkek değilim.”

“Ha!” Christopher ellerini kavuşturup ayaklarına baktı. “Ya doğru insanı bulduysan, ama onunla evlenmen mümkün değilse? Ya da şimdilik mümkün değilse? Bazı koşullardan dolayı?”

O anda Colleen Maguire’dan mı, yoksa başkasından mı bahsettiğini anlamamıştım, ama yüreğim onun için paramparça oldu. Onun nasıl hissettiğini biliyordum. Her dönem, *Seni bir elime geçirsem*, diye düşündüğüm bir ya da iki öğrencim olurdu. Örneğin, birinci sınıftaki çekingen kitap kurdu kızdan, güzellik kraliçesine dönüşen son sınıf öğrencim gibi... Onu birkaç kez şehirdeki barlardan birinde görmüş ve onu da bana bakarken yakalamıştım. Her zaman elimi sallayarak onu selamlar, gerginliği dağıtmak ve belirsizliği gidermek için dostane bir davranış sergilerdim. O da elini sallayarak karşılık verirdi, ona bir kere daha hiç bakmazdım. Ama bir gece, parmaklarını davet eder gibi oynatarak bana

yanıt verince, hemen hesabımı ödemiş ve evimin yolunu tutmuştum. Dönüşü mümkün olmayacak kadar yükümlülük altına girmemek için elimden geleni yapmışım. Sonra, üç yıl önce de o siyah saçlı, mavi gözlü üçüncü sınıf öğrencisi vardı. Burnunda parlak bir hızması olan bu kız çok iyi bir yazardı. O da benimle birlikte olmuştu.

“Ben bir uzman değilim,” dedim Christopher’a. “Bunu baştan söyleyeyim. Ama bildiğim iki şey var: Bir şey şimdi imkânsızsa ama gelecekte *mümkün* olabilecek gibiyse, beklemeye sinavı senin bu işi ne kadar istediğini ortaya çıkaracaktır.”

Bakışlarını ayaklarından kaldırıp bana baktı ve onaylar gibi başını salladı. Ümitli gibi duruyordu.

“Ya da, şimdi imkânsızsa ve gelecekte de asla mümkün olamayacak gibiyse, ama o insanı bulmuş ve onunla karşılaşmış olmak bile seni farklı bir insan haline getirmişse, o zaman ne aradığını da anlamak mümkün olur. En azından bu yaşadığın şey sana belirli kıstaslar verir. Bunun aşağısındaki bir şeye razı olmamayı öğretir sana.”

Başını evet der gibi salladı, ama bu kez daha yavaş bir şekilde yaptı bunu. Bu sefer daha umutsuz gibi görünüyordu.

“İstersen bana açılabilirsin,” dedim. “Senin baban değilim ve baba olma konusunda hiçbir şey bilmem. Annene sor istersen.”

Güldü.

“Ciddi söylüyorum,” dedim. “Öyleyim. Sana bütün söyleyeceğim şu: Meredith’le oyun oynama. Ondan ‘o türlü’ hoşlanmasan bile ona karşı nazik ol. Gerçi, ben de her zaman bu dediğim gibi davranmış değilim ya...”

Omuzlarını silkti. “Çok canımı sıkıyor. Bütün kızlar öyle. Ona azıcık iyi davransam, olayı hemen saptıracaktır, bundan eminim. Onu tanı mıyorsun.”

“Bunu söylemenin bir faydası var mı, bilmiyorum ama,” dedim, “aslında biz de onlar için öyleyiz.”

“Evet,” diyerek güldü. “Muhtemelen.”

Sonra bilgisayarına gitti. Ben de divana, Brian’ın yanına oturdum. Brian “PBS”i izliyordu.

“Merhaba,” dedi.

“Ne izliyorsun?” dedim.

“Sistin Şapeli ve Mikelanj hakkında bir şey,” dedi.

Birlikte birkaç dakika seyrettik.

“Hey, Brian,” dedim. “Önceki gece için özür dilerim. Chris’le aranızdaki duruma burnumu sokmamalıydım. Buna hiç ihtiyacınız yoktu. Kendimi tutamadım sanırım.”

Güldü. “Bunun için mi endişelenmişim? Hiç gerek yoktu, Garrett.”

“Tamam, aranızda girmemem gerektiğini bilmeni istedim sadece,” dedim. “Siz kendi aranızda her sorunu daha iyi halledersiniz.”

“Evet,” dedi, “ama yine de sağ ol.”

Ayağa kalktım.

“Burada durup, bunu seyredebilirsin eğer istersen,” dedi. “Çok harika bir program.”

“Evet, neden olmasın,” dedim ve yeniden oturdum.

“Programı kaydediyorum,” dedi Brian. “O yüzden fikrini değiştirirsen daha sonradan da izleyebilirsin.”

Onlarla konuştuktan sonra kendimi tam bir ahmak gibi hissetmiştim. Christopher ve Brian, ben bu eve gelmeden çok önce bile aralarındaki sorunları gayet güzel halledebiliyorlardı. Ama ben de kendimi şöyle savunabilirdim: Leo ve Audrey bir yerlere geziye çıkmış ve oğlanlara benim bakmamı istemiş olsalardı, yapmam gereken şey bu olurdu. Evet, burada geçiciydim ama elimden geleni yapacaktım. Audrey'nin bana her türlü senaryoda bilmem ve hazırlıklı olmam gerekenleri anlattığını hayal ettim. O söyleyeceklerini tamamladıktan sonra da Leo'nun, *Başka bir şey olursa da, artık kendin çaresine bakarsın*, dediğini duyar gibi oldum.

Christopher

Şükran Günü'nden sonra bütün arkadaşlarım okul bitince, birimizden birinin evinde birlikte takılmaya başlamıştık. Zaman zaman bir alıştırma ya da bir oyun nedeniyle katılamayanlar oluyordu, ama grup hep aynı kişilerden oluşuyordu. Ben, en iyi arkadaşım Joe Assante, Mike Doyle ve Ben Maguire. Kızlar da Meredith McCann, Rose Ferguson, Theresa Murphy ve M.H. Chandler'di. Grup öylesine aniden oluşmuştu: Joe ve ben zaten arkadaştık, ama ben Ben'in gruba girmesi için bastırmıştım, o da Mike'ı yanında getirmişti. Kızlar zaten dörtlü bir grup halinde gelmişlerdi. Rose, Ben'le aynı sokakta oturduğu için, yıllardır aynı semtte birlikte takılıyorlardı ve o da kendi grubunu getirmişti. Aslında, bu çok kolay olmuştu çünkü hepimizin evi okula yürüyüş mesafesindeydi ama babam öldüğünden beri, ben onlardan biraz uzak durmuştum. Kazadan sonra, Joe bazen okul çıkışında benimle birlikte eve kadar geliyordu. Birlikte ev ödevimizi yapıyorduk, sonra da o kendi evine gidiyordu.

Çevremdeki insanlar nihayet bana karşı tuhaf davranmaktan vazgeçince, yeniden onlarla takılabileceğimi düşünmeye başlamıştım. Böylece bir gün okulda çıktığımızda bu konuyu güvenilebileceğimi bildiğim Meredith'e açtım.

“Merhaba,” dedim. “Bugün öğleden sonra ne yapıyorsun?”

“Sana da merhaba,” diyerek gülümsedi. “Bugün eve gitmiyor musun?”

“Yok, biraz dışarıda takılayım dedim.”

“Maguire’lardayız bugün,” dedi.

“Joe’ya söylerim,” dedim. “Orada görüşürüz.”

Maguire’ların bodrum katında cips ve salsa yedik, gazlı içeceklerden içtik ve verandada iPodlarımızla oyunlar oynadık. Kızlar kendi aralarında kümelandiler ve birilerine mesajlar çektiler. Ben gitar çaldı. Joe ve Mike, Rose Mike’a meydan okuyana ve onun kışına bir tekme attığını herkes görene kadar Wii üzerinden tenis oynadılar. Mesaj çeken Meredith’in bir ara bana baktığını gördüm, ama bakışlarımız karşılaşınca hemen başka bir yere baktım. Ben’in annesi evde değildi, oysa onu orada göreceğimi umuyordum. Orada olmamın tek nedeni oydu. Bugün başka birinin evinde toplansaydık, bu toplantıya gelmeye hiç niyetim yoktu.

Banyonun nerede olduğunu biliyordum, yine de bodrum katında her yanı kontrol ederek bir süre dolandım. Herkes kendi havasında, ellerindeki işlerle uğraşıyordu, ama birisi ne yaptığımı soracak olursa annemin bizim bodrum katını da yenilemek istediğini, o yüzden orayı incelediğimi söyleyecektim.

Parti odasından çıkıp köşeyi dönünce karşıma çıkan kapıyı açtım. İçeride kalorifer ocağı ve bazı makineler vardı. O kapıyı kapattıktan sonra gidip koridorun sonundaki kapıyı açtım. Orada da aletler ve mağaza öteberileri vardı. O kapı-

yı da kapattım. Üçüncü kapı çamaşırhaneye açılıyordu. Çamaşır makinesinin ve kurutucunun önünde iki tane çamaşır kurutma askısı vardı. Bir tanesine blucinler, haki renkli pantolonlar ve süslü püslü bir bluz asılıydı. Diğerinin üzerinde de siyah bir külot ve pembe bir sutyen tünemiş gibi duruyordu. Kapıyı arkamdan kapattım. Külotu yakaladığım gibi ön cebime tıktım ve dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. Diğerlerinin yanına gittiğimde, hepsi de onları bıraktığım zamanki işleriyle meşgullerdi.

“Hey, Ben,” dedim. “Benim gitmem gerek. Annemden bir mesaj geldi, eve gidip kardeşlerime göz kulak olmalıyım.”

“Tamam, Chris, sonra görüşürüz,” dedi Ben. Başını kaldırdı ama parmakları gitarının tellerine yapışmış gibiydi.

“Teşekkürler,” dedim. “Hepinizi yarın görürüm.”

Meredith oturduğu divandan inerek yanıma geldi. “Gidiyor musun?” dedi. “Daha yeni gelmiştin.”

“Biliyorum,” dedim. “Özür dilerim, anneme yardım etmem gerek. Bana ihtiyacı varmış.”

“Öyle mi? Hay aksi.” Koluma dokundu. “Bugün geldiğine sevindim, seni yeniden görmek çok güzel. Daha sonra görüşürüz.”

“Evet,” dedim. “Daha sonra görüşürüz.”

Ben’in evinden fırlayıp kendi evime geldim. Hayatımda hiçbir şey çalmamıştım, ama şu anda Colleen Maguire’ın iç çamaşırını almış bulunmaktaydım.

Garrett

Brian ve Andrew’la bir sonraki buluşmamız için okula biraz erken gittim. Bunu planlayarak yapmamıştım, ama kimsenin beklemediğini görüp de saatimi kontrol edince, paydos vaktine daha on beş dakika olduğunu fark etmiştim. Topu alıp sahalara gittim ve kendi kendime ısınma hareketleri yapmaya başladım. Oğlanları arabalar gelmeye ve ebeveynler etrafta dikilmeye başladığında bulurum diye düşünüyordum ki, oraya vardıktan birkaç dakika sonra birinin merhaba diye bağırdığını duydum.

Top geriye doğru sekince, onu yakaladım ve arkama döndüm. Frank Keegan sahanın yanındaki kaldırımın üzerinde durmuş bana bakıyordu. Takım elbise giymişti ve kollarını düğmeleri ilikli olan ceketinin önünde kavuşturmuştu.

“Bana mı dedin?” diye sordum.

Yanıma doğru geldi. “Evet,” dedi. “Gary’ydi, değil mi?”

“Hayır,” dedim. “Adım Garrett. Bir şey mi vardı, Frank?”

“Garrett, özür dilerim. “Bir şey söylemek istiyordum.”

“Dinliyorum,” dedim.

“Ne yaptığını bildiğini sanmıyorum,” dedi.

“Birkaç basket atıyorum,” dedim. “Arkadaşlarımdan gelmesini bekliyorum.”

“Gannon bu yıl takımının en iyi oyuncularından biriydi,” dedi Frank. “Basketbol için yaşıyor o.”

“Pekâlâ,” dedim. “Ama sezon bitti.”

“Sen buraya gelip okuldan sonra onun takım arkadaşlarının bazılarıyla oynuyorsun ve onu oynasın diye çağırılmıyorsun,” dedi Frank. “Gannon dışlandığını düşünüyor ve bu da senin yüzünden. Bu okulda senin çocuğun bile yok.”

Tanıştığın onca insandan, bulunduğum onca yerden ve yaptığım onca şeyden sonra hiçbir şeyin beni bu kadar şaşırtacağını hayal edemezdim, ama Frank bunu başarmıştı. *Böyle bir şey miydi? Bir ebeveyn olmak? Çocuk sahibi olmak? Yetişkinlerle baş etmek?*

Topu biraz sürdürdüm ve en yakındaki potanın içine attım. Yere çarpınca yakalayıp ayaklarımın arasına aldım ve Frank’in önünde durdum. Ellerimi cebime soktum. Park yerine arabalar gelmeye ve ebeveynler de grup halinde toplanmaya başlamışlardı.

“Haydi, Frank. Ben buraya Andrew ve Brian’la buluşmaya geldim,” dedim. “Eğer oyuna çağırdıkları arkadaşlarının arasında Gannon yoksa, onun buna şaşırmaması gerek. Sen de neden şu takım elbiseyi çıkarmıyor ve biraz vakit ayırıp Gannon’la oynamıyorsun?” Saatime baktım. “Oğlanlar kendi aralarında sorunlarını halletmiş gibi görünüyorlar. Eğer senin bunda bir payın varsa, çok teşekkürler. Saat de üç olmuş,” dedim. “Söyleyeceğin başka bir şey var mıydı?” Frank orada dikilmeye devam etti, ben de birkaç vuruş daha yaptıktan sonra, onun yanından geçerek okula doğru yürümeye başladım.”

“Gannon’ın annesinin ne sorunu var?” diye sordum Audrey’ye o gece.

“Margot mu?” dedi. “‘Sorun’ derken, ne demek istedin?”

“Yani, hiç okula gelir mi?” dedim. “Frank hep orada da... o kadın hayatta mı, Tanrı aşkına?”

“Sanırım, iş icabı çok dolaşıyormuş,” dedi Audrey. “Bulunması gerektiği vakit buralarda oluyordur, diye düşünüyorum. Sen onu görsen bile tanımadığın için o olduğunu bile bilemezsin.”

“Okulda hep Frank’i görüyorum da,” dedim. “O yüzden merak ettim.”

“Bir sorun mu vardı?” dedi. “Her şey yolunda mı?”

“Evet, evet,” dedim. “Ona benimle birlikte bir kitap grubu başlatır mı diye sormayı düşünüyorum.”

Güldü. “Şaka yapmayı bırak!”

“Demek, annesi sürekli seyahat yapıyor?” dedim. “Bu, çok şeyi açıklıyor. O çocuğu hiç gördün mü? Saçını en son ne zaman kestirmişti diye merak ediyorum.”

Tekrar güldü. “Dikkat et, Garrett,” dedi. “Sen de bir ebeveyn gibi konuşmaya başladın.”

Haklıydı, ama bu umurumda bile değildi.

Garrett

1 Nisan'da, Gallagher ve ben işlerimizi bitirdikten sonra bir içki içmeye çıktık. Aziz Patrick Günü'nden sonraki hafta bana geldiğinde, benim Audrey'nin evine geleli beş hafta olmuştu. Onu arayan ben değildim. Öylesine, aniden minivanına atlayıp gelmişti. Üzerinde iş kıyafeti vardı ve kendi aletlerini de getirmişti. Ek bölümü evin içiyle birleştiren bir basamak gibi duran çatıyı birlikte bitirmiştik. Radyodaki sporla ilgili konuşmaları ve ikimizin birlikte ya da tek başımıza farkında bile olmadan eşlik ettiğimiz şarkıları dinlemiştik. Birlikteydik, ama tek başımıza da olsaydık daha farklı olmazdı sanki. Birlikte çalışması kolay biriydi ve yaptığı işte de çok iyiydi. Onun bu özelliklerini seviyordum ve Audrey'yle aramdaki denge bozulduktan sadece üç gün sonra ilk geldiğinde de, her gün olmasa bile evde bir başka kişinin varlığını mutlulukla kabul etmiştim.

O gün de her zamanki günler gibi başlamıştı. Audrey oğlanları okula götürmüştü ve kendisine ayıracak birkaç saati vardı. Ben de yarım cezve kadar ikinci bir kahve yapmış ve mutfaka gidip bir fincan doldurmak üzereyken Audrey bor-nozuyla içeri girdi ve bir fincan kendisine doldurdu.

“Bunu yaptığın için teşekkürler,” dedi.

“Ne demek,” dedim. “Gün boyunca yakıt almamız gerek.”

Sonra bir önceki gün bıraktığım yerden işe başlamak için yeniden ek bölüme geçtim. Saç çatı örtüsünü kesmek için kullandığım makası çalıştığım yerde bırakmış olduğumdan emindim ama onu orada bulamayınca bir gece önce bodrum katında bırakmış olabileceğimi düşündüm ve hiç düşünmeden merdivenlerden koşturarak indim.

Burası, çamaşır makinesiyle kurutucunun yanında duran Audrey’yi iç çamaşırlarıyla görmeyi düşündüğüm en son yerdi. Blucin pantolonunu üzerine çekiyordu ve üst kısmında da sadece sutyeni vardı.

“Aman Tanrım, özür dilerim,” dedim. Dönüp tekrar, hem de geldiğimden daha da hızlı bir şekilde, merdivenleri çıktım ve yeniden ek bölüme geçtim. Audrey’yi soyunuk hiç hayal etmemiştim ve onu o şekilde göreceğimi de hiç aklımdan geçirmemişim, ama bu manzara unutabileceğim türden bir şey değildi.

Audrey daha sonra tamamıyla giyinik bir şekilde ve borozu kolundan sarkar bir durumda ek bölüme geldi. Biraz sersemlemiş, ama aynı zamanda yıkılmış gibi duruyordu.

“Tanrım, Garrett, çok özür dilerim,” dedi. “Benim neyim var anlamıyorum. Evde ne yaptığımı bilmeden, sanki benden başka biri yokmuşçasına serseri gibi dolaşıyorum. Aşağıda üstümü değiştirmek daha kolay gibi gelmişti bana. Aklıma bile gelmedi...”

“Hayır, hayır, sorun değil,” dedim. İçimizde daha fazla rahatsız olmuş gibi görünen kişi bendim. “Burası senin evin,

ben buradayım diye her zamankinden farklı davranman gerekmez. Ben bir fincan kahve içmiş ve havamı bulmuştum, senin de yukarı çıktığını sanmıştım. Oraya inmeme gerekirse, bir dahaki sefer daha dikkatli olurum. İnerken seslenirim.”

“Bir dahaki sefer, aşağı inmen gerektiğinde benim orada giyinmediğimden emin olmak için dikkat mi edeceksin?” dedi. “Doğru, çünkü bu son derece normal.”

“Şey, normal ya da değil, öyle yapacağım,” dedim. “Çok özür dilerim.”

“Garrett, sorun değil,” dedi. “Biz yetişkin iki insanız, bu önemli bir şey değil. Bu durumun biraz da komik olduğunu düşünmüyor musun?”

“Hayır, gerçekten de düşünmüyorum, ama sen öyle düşünüyorsan da sorun yok.”

“Ben komik olduğunu düşünüyorum,” dedi. “Neden bilmiyorum, ama belki de, son günlerde eğlenceli hiçbir şey olmadığındandır. O yüzden de önüme düştüğünde, onu kapıverdim.”

“Pekâlâ,” dedim. “Şimdi bodruma iniyorum.”

“Pekâlâ,” dedi Audrey de. “Orası şimdi müsait. Haydi git.”

O yüzden, Kevin’ın etrafta oluşundan, onun bildiği nedenlerden çok daha fazlası yüzünden memnundum. O 1 Nisan günü öğleden sonrasında barda oturduk ve bira ısmarladık. “Sana bir şey söylemek istiyorum,” dedi. “Birbirimizi iyi tanımıyoruz, ama senden hoşlanıyorum. Yaptığın işe de hayranlık duyuyorum. Sana söylemek istediğim bir şey var ve bu şeyi ikimizden başka bir tek kişi biliyor. O da zaten ülkenin diğer ucunda.”

“Benim yüzümden daha sonra pişman olacağın bir şeyi sakın söyleme,” dedim.

“Öyle bir şey değil,” dedi. “Bunu gözlemlerime dayanarak söylüyorum, ki senin burada bulunman birinin doğru yoldan sapmasına neden olabilir. Yaptığın şeyi yaptığın sürece yani...” Barmene doğru elini uzattı. “İki tane Jameson alabilir miyiz, her birimize ayrı ayrı lütfen. Bir süre buradayız.”

“Doğru yoldan sapmak,” dedim. “Gerçekten mi?”

“Kes sesini,” dedi, “sadece dinle.”

İçkiler geldi. Ben benimkilerden birini bir dikişte bitirdim.

O ise, birbiri ardı sıra ikisini de içti, sonra birasına hiç dokunmadı.

“Evde oldukça samimi bir hava var sanırım,” dedi. “Yargılıyor filan değilim.”

“Samimi mi? Yine mi o saçmalık?” dedim. “O konuyu aştığımızı sanıyordum. Bak, senin bir hobi edinmen gerek. Eline bir kitap al. Git, bir film izle.” Böyle dedikten sonra ikinci içkimi de bir dikişte bitirdim.

“Hani dinleyecektin, unuttun mu?” dedi. “Şimdi çeneni kapat.”

Susup susmayacağımı bekler gibi bana baktı. Ben de ona baktım ve sesimi kestim.

“11 Eylül günü,” dedi, “ben New York’taki bölümde çalışıyordum. O gün pek çok arkadaşımı kaybettim. Yani senin şu anda olduğun yerdeydim. En iyi arkadaşımı da o gün kaybetmiştim. Jimmy Sullivan’ı.”

“Aman Tanrım, Kevin,” dedim. “Özür dilerim. Bilmi-

yordum. Çok üzgünüm, ahbap.” Ona daha iyi bir şeyler söyleyebilmeyi istiyordum ama aklıma bir şey gelmiyordu.

Tamam der gibi başını salladı, sonra da bara doğru bakıp konuşmaya devam etti.

“Jimmy arkasında bir eş ve iki oğlan bıraktı,” dedi. “Ben yardım etmek için giriştim. Çok yardıma ihtiyaçları vardı. Sully ve ben evlilik törenlerimizde birbirimizin sağdıcı olmuştuk, biliyor musun? Elbette, elimden geleni yapmalıydım. O yüzden işler bir süre sonra onun karısını, ki o da benim arkadaşım, benim karımın bilmediği ve asla bilmececeği bir şekilde teselli etmeye kadar vardı.”

Sesimi çıkarmadım.

“Her neyse,” dedi Gallagher. “Jimmy’nin karısı Brenda’nın Alyssa’yla bir alıp veremediği yoktu. Sana delilik gibi gelecek, ama ben de kendimi karımı aldatmış gibi hissetmiyordum. Brenda daha sonra evlendi ve gayet mutlu. Ben sadece orada Audrey ile birlikte olmanın seni nasıl etkilediğini merak ediyorum. Beni bu yüzden suçlayamazsın. Ben evli olmasaydım, şu anda benim durumum da farklı olurdu.”

O, bu itirafları yaparken öylece yan yana oturduk. Barın arkasındaki aynaya bir göz attığımda, orada kendi aksimin bana baktığını ve Kevin’in da başını eğmiş, dirseklerini havanın üzerine koymuş bir şekilde durduğunu gördüm. Boş içki kadehlerinden birini elinde evirip çeviriyordu.

“İyi bir adamdı o,” dedi Kevin.

“Evet, öyleydi,” dedim. Ona şunları söylemek istiyordum: *Ve bu arada bana onunla evleneceğime dair bir kâğıt*

imzalattı. Ya şu andaki düşüncelerim uygunsuzsa ve ben ona abayı yakıyorsam? Onların hepsine iyice bağlanmak üzereysem? Kimseye soramayacağım bu sorular beni didiklerken, böyle bir durumda onun ne yapacağını tahmin edebiliyordum. Yapmıştı bile. Onun için değerli olan her şeyi tehlikeye atarak, ölen arkadaşının karısına göz kulak olmuştu.

Christopher

Dolabımda babamın onarmak için fırsat bulamadığı gevşek bir tahta vardı. Annemin bile bundan haberi olduğunu sanmıyorum. Orası benim zulam gibiydi. Colleen Maguire'ın külodunu aldıktan sonra, onu da tahtanın altında sakladığım şeylerin arasına koymuştum. Onun evimde, odamda ve dolabımın içinde olduğunu bilmek başımı döndürüyor ve beni serseme çeviriyordu. Odada yalnız kalır kalmaz onu çekip alıyor ve kendi başıma kalmak istiyordum.

Okuldayken, aklıma geldiğindeyse biri onu bulabilir diye panikliyordum. Annemin orayı burayı karıştırmak gibi bir huyu yoktu. Zaten o gevşek tahtadan haberi olsaydı, mutlaka babamın onu onarmasını sağlardı. Öyle bir kadındı o... Ayrıca, külodu bir top haline getirmiş, onu en dip köşeye sokuşturmuş ve diğer şeyleri de onun üstüne yığmıştım.

Meredith bana bir taziye kartı göndermişti: onu da bu tahtanın altına koymuştum.

Çok sevgili Christopher, senin için ben de acı çekiyor ve sana dualarımı gönderiyorum. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, ben hep buradayım. Çok sevgiler, Meredith.

Kartı ilk aldığım günlerde, Colleen'in küloduna baktığım sıklıkla olmasa bile çıkarıp ona bakıyordum. Meredith'in güzel bir elyazısı vardı ve ondan önce hiçbir kız bana *çok sevgiler* diye yazmamıştı. Kart, tahmin edilebileceği üzere, normal bir mektup gibi değildi, ama *çok sevgiler* sözcükleri ilk bakışta göze çarpıyordu.

Zulamda, içlerinde *Bravo Sana* yazılı olan iki şişe kapağım vardı. Bunlar, geçen yaz Joe ile birlikte onun ebeveynlerinin buzdolabından birkaç bira çalıp içtikten sonra basket oynamaya gittiğimiz geceden kalmaydı. Burada ayrıca bir paket prezervatif vardı. İçinde sadece üç tane olan ve benim hiç açmadığım küçük bir kutuydu bu. Bunu almam için Noel tatili sırasında Joe bana hodri meydan demişti, ben de almıştım çünkü biri bana meydan okuduğunda dayanamama gibi bir huyum var. Hatta mağazada o tür şeylerin olduğu bölümünde bir süre durmuş, alışveriş yapmış, bütün kutuların üzerini okumuş ve farklı markaların özelliklerine göz gezdirmiştim. Ama kutuyu satın aldıktan sonra Joe'ya bu işin kolay olmadığını söylemiş, *Neden sen de bir kutu almadın?* diyerek üstüne gitmiştim, ama o yine de almamıştı. Her neyse, ben de bu konuda eşeklik etmemeye ve ona *Bu iş içki ya da ot almaya benzemiyor*, gibisinden bir şeyler söyleyerek bir pislik yapmamaya karar verdim, ama sonuçta bu onun fikriydi.

Babamın her zaman taktığı, öldüğü gün üzerinde olan Aziz Christopher madalyonu da oradaydı. Kazadan sonra annem onu babamın beni bebekken kucağında tutarken gösteren ve hep cüzdanında taşıdığı bir fotoğrafla birlikte

bana vermişti. *Bunların sende olmasını istiyorum Chris.* O sıralarda annem de biraz diler gibiydi, aslında hepimiz biraz öyleydik. O madalyonu takacak değildim. *Onun işine çok yaradı sanki,* diye düşünüyordum, ama bunu tabii ki anneme söyleyemezdim. Bu fotoğraf ve madalyon diğer eşyalar gibi gizli değildi, sadece onları kaybetmek istemediğim için oraya koşmuştum. Herkesin bazı özel şeylerini koyabileceği ve sadece kendisinin bildiği bir yeri olmalı diye düşünüyordum.

Akıl etmediğim bir şey varsa, o da Colleen'in iç çamaşırını yıkamaktı. Onu birkaç kez oradan aldıktan sonra, buna ihtiyacı olduğunu fark etmiştim. O yüzden anneme bundan böyle çamaşırlarımı kendim yıkamak istediğimi söyledim.

“Ne?” diye bağırdı. Bir şok geçirdiği açıkça görülüyordu. Bir bilseydi... “Çamaşırlarınızı katlayıp kaldırmanız için bile defalarca söylemem gerekiyor,” dedi.

“Biliyorum,” dedim, “zaten o yüzden yardım etmek istiyorum ya. Sana bir faydası olur mu bunun?”

“Makineyi nasıl kullanacağını biliyorsun, değil mi?” dedi. “Soğukta ve normal programda yıka.”

“Tamamdır, anne. Teşekkürler,” dedim.

“Hayır, ben sana teşekkür ederim, tatlım,” dedi. “Tanrım, sen gerçekten de büyüyorsun. Gel buraya.” Beni kendine doğru çekti. Ben de buna izin verdim. Babamın beni kucağına aldığı anda çekilen o fotoğraftan sonra epey yol kat etmiştik.

“Seni seviyorum, anne,” dedim.

“Ben de seni, Christopher,” dedi. “Hem de dünyadaki her şeyden çok.”

Audrey

Leo'nun ölümünün üzerinden üç ay bile geçmemişti ve bu olay nisan ayında ilk defa benim yüzümden oldu. Bir de oğlanlarla çok iyi anlaşılan ve Kevin'in ona yardım etmesine izin vererek itfaiye bölümünün işe el koymasına ve beni cömertlikleriyle ezip geçmesine izin vermeyen Garrett yüzünden... En azından kendime öyle olduğunu söylüyordum. Evi satın aldığımızda ve ben Brian'a hamile olduğumda yatak odamızın rengi sarıydı ve ben bu renkten nefret ediyordum, her zaman da nefret etmişimdir. Korkunç bir renk olduğundan değil, ama asla özellikle seçeceğim bir renk değildi sarı... Bana hep aydınlık ve neşeli olmayan, tam tersine sert ve alaycı bir renk gibi gelirdi. İşi Garrett'la birlikte kolayca yapıyorduk. O, boyayı sulandırıyor, ben de ruloyla sürüyordum. Bir ara Miller Boya'ya gitmiş ve numuneleri iyice incelemiştim. Huzurlu ve derinliği olan bir renk olduğu için maviyi tercih etmiştim. Bu benim favori rengimdi. En çok beğendiğim tonu bulmak için epey çaba göstermiştim. Sonunda da bulmuştum, çünkü gördüğüm bir boya yüzüme atılan bir tokat ya da Leo'nun şakalarından biri gibi beni etkilemişti. Adı "C'est la Vie"ydi. Küllü bir çivit mavisiydi. O renkte bir elbiseyi bile giymeyi rahatlıkla isteyebilirdim.

* (Fr.) "Olur böyle şeyler."

O gün öğleden sonra eşyaları topladım, duvar kenarında ne varsa odanın ortasına çektim. Leo, Brian'ın okulda çizdiği itfaiye serisini bizim odamıza asmıştı. *Böylece gözümüzü açar açmaz ilk göreceğimiz şeyler bunlar olsun.* Bunları da diğer resimlerle birlikte duvardan alırken, Leo'nun çengel takmak için matkap kullandığı gün aklıma geldi. Oda­nın zeminini çarşaf­larla örttüm, duvarları trisodyum fosfatla sil­dim ve o gece oğlanların ev ödevleri bitip yemek ve bulaşık faslı da tamamlandıktan sonra Garrett ve ben boya işine giriş­tik. Oğlanlar gelip bizi izlemeye koyuldular. Christopher ru­loyla boya sürmek istedi. Ben de ona izin verdim. Daha sonra da Brian ve Andrew aynı şeyi yaptılar.

“Süpür­gelikleri boyamak ister misin?” diye sordu Garrett Christopher’a.

“Elbette,” dedi, “biraz zor bir işmiş gibi duruyor.”

“Hayır, sadece biraz alışmak gerek.”

Garrett Chris için de bir fırça getirdi ve ikisi birden yana süpür­geliklerin yanına çöktüler. Brian ve Andrew az sonra sıkılıp odalarına gittiler. Yirmi dakika sonra, Christopher da yoruldu.

“Teşekkürler, Garrett,” dedi. “Sandığım kadar zor değilmiş.”

“Tabii ki değil,” dedi Garrett. “Sen doğuştan yeteneklisin.”

“İyi geceler,” dedi Chris.

Garrett ona el salladı. Ben de sarılıp onu öptüm.

“İyi geceler, anne,” dedi ve yanımızdan ayrıldı.

Garrett’a, “Bir şey içmek ister misin?” diye sordum. “Bir kadeh şarap içeceğim.”

“Şarap iyi fikir,” dedi yattığı yerden. Zeminin üzerinde ve süpürgeliğin yanında, bir dirseğinin üzerine abanmış, yan tarafına doğru yatıyordu.

İki bardak ve bir şişeyle birlikte geri geldim ve iPod’umu yuvasına yerleştirdim. Hiç sesimizi çıkarmadan boyamaya devam ettik. Odada sadece müzik sesi vardı. Birinci bardaktan sonra ikinciye de doldurdum ve yere Garrett’ın yanına oturdum. O zamana kadar o da odanın diğer tarafına geçmişti.

“Sence karamsar mı?” diye sordum. “Bu renk, yani?”

“Hayır,” dedi Garrett, “büyüleyici bir renk. Bir şeyler çağırıyor.”

“Ne gibi?” dedim. “Bir boya nasıl bir şeyler çağırır?”

“Özel bir şey anlamında söylemedim,” dedi Garrett. “İnsanı düşündürüyor.”

“Sanırım, öyle,” dedim. “İsmi ne, biliyor musun?”

“Neyin ismi ne?” dedi.

“Boyanın,” dedim, “boyanın ismi.”

“Neymiş?” dedi.

“C’est la Vie.”

“Amma da komik,” dedi. “Bu boyayı o yüzden mi seçtin?”

“Hayır, ismine rağmen onu seçtim. En çok beğendiğim oydu. Boya isimleri hep öyle berbat olur. Bu isimleri sence kim veriyordur ki zaten? Bu işi yapana kadar gözlerini kırpmadan bir masa başında oturan bir grup yönetici mi?”

“Belki de,” dedi.

Ruloyu yeniden boyaya batırdım ve boyamaya devam ettik. Bir ara oğlanları kontrol etmek ve ikinci bir şişe ge-

tirmek için gittim. Birinci kat boya bittiğinde gece yarısı olmuş ve ikinci şişe de bitmişti.

“Ben gidip şunları temizleyeyim,” dedi Garrett. Tepsiyi, fırçaları, boya rulosunu, yerde ne varsa hepsini kaldırdı. “Güzel duruyor gerçekten de. Bu, korkunç bir ismi olan güzel bir boya...”

“Yardım edeyim,” dedim. “Bir şeyleri dökebilirsin.”

“Hayır, dökmem,” dedi, “ama istiyorsan et.”

Sarhoş değildik, ama ayık da değildik. Ben verdikçe, Garrett de bodrum katındaki evyede her şeyi bir güzel yıkadı. Kendimi bir şeyler başarmış olmanın verdiği tatminle, hem gevşemiş hem de yorgun hissediyordum. Üzerimde, artık alıştığım türden, kederin verdiği bir ağırlık yoktu.

“Yarın bitiririz, değil mi?” dedi Garrett. Kurusun diye her şeyi yere yaymıştı.

“Evet, yarın,” dedim. Bana sarıldı. Buraya geldiğinden beri bana sarılmasından farklı bir sarılma değildi, ama ben bunun sürmesini istiyordum. Geri çekilince, ona baktıktan sonra gözlerimi kapattım ve onu dudaklarından öptüm.

Bedeninin donduğunu ve kasıldığını hissedebiliyordum, ama hareket etmedi ve onu yerine mıhlayan kollarımın belinde kalmasına izin verdi. Sanırım, ilk başta kendisini köşeye kısılmış gibi hissetmişti, ama sonra bir iki saniye kadar o da beni öptü ve daha sonra da duruma hâkim olmak istemiş gibi geri çekildi.

“Tanrım, Audrey,” dedi. “Özür dilerim.”

“Hayır, ben özür dilerim.”

“Geç oldu,” dedi.

“Biliyorum. Özür dilerim,” dedim bir kere daha. “Boya faslı çok eğlenceliydi. Biraz eğlenmek bana iyi geldi.”

“Evet,” dedi. “Biliyorum. İyiydi. Haydi, ben gidiyorum. Yarın görüşürüz. İyi geceler.”

Odamdan aşağıdaki banyoda musluğun aktığını duyabiliyordum.

Özür dilerim, Leo. Gıcırdayan yerlerin etrafından dola-
narak ve parmak uçlarıma basarak basamakları indim. Mi-
safır odası karanlıktı, kapı da aralıktı. İçeri bir göz atınca,
Garrett’in arkası bana dönük olarak yanlamasına yattığını
gördüm. Koridorda elbiselerimi çıkardım, onları elimde tu-
tarak içeri girdim ve kapıyı kapattım. Garrett yattığı yerden
bana doğru döndü. Yatağa girdim.

Sokak lambalarından makaralı gölgeliklerin iki yanından
ince dilimler halinde giren ışığın dışında, odada bir tek ku-
maştaki bir delikten sızan ışık vardı. Andrew yeni yürümeye
başladığında burada ataşla bir delik açmış, zamanla bu delik
on sent büyüklüğüne ulaşmıştı.

Garrett yüzüme dokundu. “Audrey,” dedi.

“Garrett,” dedim. “Lütfen.” Örtünün altından kalçalarına
uzandım ve pijamasını aşağı çektim. Onu öptüm. Bana kar-
şılık verince, diğer kolumu altından geçirdim ve onu üzeri-
me doğru çektim.

Audrey

Tanrım, ben ne yaptım? Ertesi sabah uyandığımda gözlerimi, düzeltmesi mümkün olmayan bir iş yapmanın verdiği o korkunç duyguyla yeni boyanın ilk katında gezdirdim. Bunu geri almam imkânsız.

Garrett'ı gördüğümde ne diyeceğimi ya da nasıl davranacağımı bilemiyordum. Kendimi, Leo'ya o güne kadar asla yapmadığım ve aklıma getirmediğim bir şekilde, üstelik ilişkimin bozulmasını ya da kaybetmeyi hiç istemediğim, en olmayacak kişiyle ihanet etmiş gibi hissediyordum.

Garrett'ı hiç o şekilde düşünmemiştim. Benim için yakışıklı ve çekici bir erkek kardeş, ya da özel hayatındaki mas-karalıklarını sizinle paylaştığında başınızı iki yana sallayıp Tanrı'ya şükrettiğiniz yakışıklı ve çekici bir iş arkadaşı gibiydi. Uzun süreli ilişkiler konusunda kadınlarla pek arası yoktu, ama kısa süreli ilişkilerde bulunduğu kadınlar bunu bilmezlerdi ve ona bağlananlar ilişki sona erdiğinde en iyi ihtimalle hayal kırıklığına uğrarlar, en kötü ihtimalle de çok üzülmüşlerdi. Bir önceki geceki boya işi çetrefilli olmayan küçük ve önemsiz bir olaydı ve üretimsel, olumlu ve *normal* bir şey olarak başlamıştı ama suçu her zaman atabileceğiniz şarap ve dostluğumuzun sağlamlığı bir araya gelince, benim yasaklarımda bir gevşeme olmuştu.

Ama bu iş sadece seksle ilgili değildi. Aylar boyu çektiğim ıstırap ve verdiğim mücadele artık günlerimin bir parçası haline gelmişti ve bedenimin sahibi olduğumu bana hatırlatacak ve hâlâ bir zamanlar olduğumu düşündüğüm kişi olduğumu bana hissettirecek bir şey yaşamak istiyordum.

O sabah müthiş bir pişmanlık duygusuyla doluydum ve aşağı inmeden önce bir iki kez deneme yapmam gerekti. Bir gece önce olan biten her şeyi hatırlıyordum, ama hatırlamaysaydım belki de daha iyi olurdu. Leo'yla on dokuz yıl evli kalmıştım ve yirmi yıldan fazla bir süreden beri birlikteydik. Diğer pazarlık yapamayacağımız şeylerin yanı sıra, bunu kimyalarımızın yatakta da uyuşmasına borçluyduk. Garrett yirmi yıl sadece kocamla yattıktan sonra yattığım ilk erkekti, ama bana sanki ilk kez birlikte olmuşuz gibi gelmiyordu. Kendimle mücadele ederek ağırdan almamın nedeni sadece çekinmem ya da utanmam değildi. Garrett bana sevildiğimi hissettirmiş ve beni müthiş bir şaşkınlığa uğratmıştı.

Garrett

Her şey olup bittikten sonra, Audrey bana arkasını döndü, yatağın uyuduğu tarafına oturdu ve ağladı. Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum. Banyoya gittim, ben de orada ağladım. Yatak odasına geri geldiğimde Audrey gitmişti. Yatağa girdim ve yastığa başını koyduğu, içeri göçmüş yerdeki kokuyu kokladım, ama birkaç saat boyunca uyku tutmadı. Orada yatıp uykumun gelmesini bekledim ve o süre boyunca, o anda en çok birlikte olmak istediğim kişiden ne kadar uzakta olduğumu düşündüm.

Ertesi sabah erkenden kalktım. Audrey aşağı geldiğinde gazete okuyordum. Bugün yeni dış kapıyı bitirecek ve dış kaplama işine başlayacaktım.

“Merhaba,” dedi. “Kahve yaptığın için teşekkürler.”

“Merhaba, bir şey değil,” dedim. “Herkes uyanmadan işlere başlamak istemedim.” Birbirimize ne söyleyeceğimiz ya da ona ne söylemem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Daha önce bir kadınla kendimi bu derece beceriksiz hissettiğim hiç olmamıştı.

“Garrett,” dedi. Onun bir şey söylemesini istemiyordum, birbirimize bir şey söylemesek olmaz mıydı? Hiçbir şey olmamış gibi davranamaz mıydık?

“Audrey, bir şey söylemen gerekmiyor,” dedim. “Belki de benim bir şey söylemem gerekir, ama ben de ne diyeceğimi bilmiyorum. Özür dilerim.”

Başını iki yana salladı. “Özür dileyecek bir şey yok ortada,” dedi. “Asıl benim sana bir özür borcum var. Raydan çıktım ve şimdi çok utanıyorum. Kontrolden çıkmış, resmen bir girdaba kapılmış gibiydim. O anda karşıma çıkan sen oldun.” Ağlamaya başladı. “Bunu mahvetmek, herhangi bir şeyi berbat etmek istemiyorum. Burada olduğun için sana minnettarım ve senin dostluğuna büyük değer veriyorum. Tanrım, sanki on dokuz yaşındaymışım gibi konuşuyorum.”

Onu rahatlatacak, akıllıca bir şeyler söylemek istiyordum ama içinde bulunduğumuz durumda rahatlatıcı ne söyleyebilirdim ki? *Altı saat önce en iyi arkadaşımın karısıyla yat-tım ve bundan çok hoşlandım.*

“Elinden geleni yaptığını düşünüyorum,” dedim. “Sana hepimiz burada keşfedilmemiş sularda kürek çekiyoruz ve akla gelmeyen bazı şeylerin olması da o yüzden çok muhtemel.” Fincanımı doldurmak için ayağa kalktım ve onun önünde durdum. Ona dokunmak istedim ama bu o anda yapmam gereken en son şey gibi duruyordu. “Kendini suçlamaktan vazgeç. Ben seni durdurabilirdim. Bunu yapabiliirdim ama yapmadım. Bu konuda hemfikiriz, Audrey, öyle değil mi?”

Başını kaldırıp bana baktı ve yüzünü sildi. “Oğlanlar kalktı mı, bir bakayım,” dedi. “Sen de istersen git ve işine başla.”

Buraya kadarı iyi geçti, diye düşündüm. Sanırım çok daha kötü olabilirdi. O anda ilişki kurmuş olduğum tüm kadınların az da olsa mahvına neden olduğumu hissettim. Audrey'nin bunlardan biri olmaması için her şeyimi feda edebilirdim. O anda, Leo'nun benden ne istediğini bilseydi durum farklı olur muydu, diye düşünmekten kendimi alamadım.

Christopher

Nisan ayında Ben on altı yaşına girdi ve sürücü ehliyetini aldı. Doğum günü için annesinden, yani Colleen'den hepimizi şehir merkezine arabayla götürmek ve sinemaya gitmek için izin istemiş, annesi de olur demişti. O gece hepimiz Ben'in evinde buluştuk. Benim de ehliyetim vardı, ama araba kullanma konusunda pek pratik yapmamıştım.

Sekizimiz de hediyelerimiz ve bir kısmı açıldığı vakit şarkı söyleyen kartlarımızla birlikte oradaydık. Oturma odasında Ben'in gelmesini ve dışarı çıkmadan önce hepsini tek tek açmasını bekliyorduk. Kartları açtığında olacakları düşünerek kafayı yemek üzereydik. Colleen şömine rafının üzerindeki mumları yaktı ve divana, Bay Maguire'ın yanına oturdu. Ben hediyelerini açarken gülümseyerek birbirlerine bakıyorlar ve hediye ne olduğunu gördüğümüz anda yaptığımız tezahüratla birlikte daha da çok gülümsüyor ve gülüyorlardı. Tam anlamıyla "bebeğimiz on altı yaşında oldu, büyüdü, buna inanabiliyor musunuz?" havasındaydılar. Annemin yüzünde de benzer bir ifade gördüğümü hatırlıyordum.

Maguire'ların ikisine de bakamıyordum. M.H. ile Meredith'in arasında duruyordum. Orada durmuş, olan biteni seyrederken Meredith'in bana yaklaştığını sezer gibi oldum. Ondaki uzaklaşmam mümkün değildi, çünkü M.H. diğer ya-

nımda duruyordu. Biraz kıpırdanacak olsaydım, Meredith'in bana yaptığı'nın aynısını ona yapmış olurdum ve bu da iyi bir şey olmazdı. O yüzden de orada öylece durdum. İki kızın arasında sıkışmış gibi hissediyordum. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Colleen, Bay Maguire ve Meredith'in bulunduğu odadan tabanları yağlayarak tüymek istiyordum.

"Bayan Maguire," dedim. "Bir bardak su alabilir miyim?" "Elbette, Chris," dedi. "Git kendin al. Hey, millet, bir şey isterseniz buyurun alın, lütfen. Ben, sinemaya gitmek istiyorsanız birazdan çıkmanız gerek."

"Biliyorum, anne," dedi Ben. "Sadece iki tane kaldı." Çok eğleniyordu. İyi bir çocuktu, gerçekten de öyleydi ama oturma odasında kendimize şöyle bir bakıp da onu gruba benim soktuğumu ve bunu da onun değil, Colleen'in yüzü suyu hürmetine yaptığımı düşününce kendimi bok gibi hissettim.

Köşedeki mutfaka gitmek için yemek odasını boydan boya geçmek gerekiyordu. Meredith'in beni kendisiyle M.H. arasında sıkıştırma duygusundan kurtulmak hoşuma gitmişti. Meredith'in arkamdan gelmesini yarı bekliyor gibiydim, mutfaktan yemek odasını göremediğim için arkamdan o ya da başka biri geliyor mu diye kulak kabarttım, ama bir şey duymadım. Maguire'ların buzdolaplarının kapısında su ve buz veren o makinelerden vardı. Musluğun yanındaki bulaşık damlalığından bir bardak alıp doldurdum. Bir an önce oradan çıkıp sinemaya gitmek ve böylece Meredith'in o kadar yakınımda durmasından ve Colleen'le ya da Bay Maguire'a bakmama eziyetinden kurtulmak istiyordum, ama benim elimde olan bir şey yoktu. O yüzden mutfakta oyalanmaya çalıştım.

Herkes gibi Maguireların da buzdolaplarının kapısına sü-
rüyle magnet yapıştırılmıştı. Orada Ben'i okuldayken, küçük
kardeşi Will'le ve plajda köpekleriyle birlikte gösteren birkaç
fotoğraf, bir de tüm aileyi gösteren bir fotoğraf vardı. Ayrıca,
birkaç *post-it* listesi ve gazetelerden kesilmiş bir iki karika-
tür göze çarpıyordu. Bunların arasında çok küçük olduğu için
Colleen'i, yanında bir arkadaşı ya da belki de kız kardeşi olan
tanımadığım bir kadınla gösteren fotoğrafı güçlükle seçebil-
dim. Fotoğrafın, içine güçlükle girdiğiniz ve asla iyi bir fotoğ-
raf elde edemediğiniz o perdeli kulübelere birinde çekildi-
ği belli oluyordu, ama bu fotoğrafta Colleen gerçekten de iyi
çıkmişti. Birisinin annesi ya da karısı gibi değil, küçük bir kız
gibi duruyordu. O fotoğrafı istiyordum. İlk bardak suyu bitir-
dikten sonra, bardağı yeniden doldurdum ve etrafa yeniden
kulak kabarttım. Oturma odasındaki hava değişiyor gibiydi.
Ben son hediye de açmış olmalıydı.

Colleen'in ve diğer kadının fotoğrafını magnetin altın-
dan çekip aldım ve cebime tıktırdım. Bardağımı da üçüncü
kez doldurup buzdolabına ve az önce fotoğrafın olduğu ama
şimdi boş olan yere bakmayı sürdürdüm.

O anda Meredith mutfaka girdi. "Gitmek üzereyiz," dedi.
"Çok güzel bir gün olacak! Haydi!"

"Evet," dedim. "Harika."

Hepimiz kapının önüne yığıldık. Colleen ve Bay Magui-
re da oradaydı. Giriş holleri pek küçük değildi ama yine de
on kişi olduğumuz için birbirimize gereğinden yakın duru-
yorduk ve tam anlamıyla balık istifi gibiydik.

"Ben," dedi Colleen. "Bir şey istersen bizi ara ya da me-

saj çek, olur mu? Hepinize iyi eğlenceler. Dikkatli olun, tamam mı?”

Colleen’i aramak ya da ona mesaj çekmek isteyen asıl bendim. Fotoğraf cebime soktuğum elimdeydi. Avucum terlemeye başlamıştı bile.

“Biliyorum, anne,” dedi Ben. “Şimdi gidebilir miyiz?”

“Evet, evet, gidin,” dedi Colleen. Ben’i boynundan yakalayıp saçlarından öptü. “Haydi, git ve eğlen. Sakın unutma...”

“Biliyorum, anne,” dedi Ben. “Arayacağım ya da mesaj çekeceğim, dikkatli olacağım. Haydi millet, gidelim.”

Sekizimiz birden evden çıktık ve Colleen’in minivanına oturduk. Ben grubun ortalarında olduğum için Ben’in arkasındaki koltuğa geçtim. Meredith, Rose ve M.H. üçüncü sırada oturuyorlardı. Theresa, “Öne ben oturacağım!” dedi. O yüzden Joe ve Mike benim yanıma geçtiler. Ben araba yolunda geri geri giderken, Theresa ve Mike pencere camlarını indirdiler. Hepimiz kapı aralığından bize el sallayan Colleen’le Bay Maguire’a el sallayarak karşılık verdik.

“Haydi, partiyi başlatalım,” dedi Ben.

Theresa radyoyu açtı ve iPhone’unu yuvasına yerleştirdi. “Ne dinlemek istiyoruz?” diye arabanın ortasına doğru bağırdı. Aynı anda herkes bir öneride bulunmaya başladı.

Küçük bir çocuk gibi arkada oturmaktansa, önde oturmayı tercih ederdim. O yüzden eve dönerken hemen sürücünün yanındaki ön koltuğa geçtim. Çok güzel vakit geçirmiştik, ama bütün gece Colleen’in fotoğrafının cebimden düşmesi için dua etmiştim.

Garrett

Eski günlere d nemездik, bu imkânsızdı ama ben yine de bunu yapabilir miyim diye denedim. *Başarana kadar başaracakmış gibi dene*, derler ya. Ertesi gün boyanın ikinci katını kendim hazırladım ve o da daha sonra kendi başına boyadı; böylece yatak odasının işi bitmiş oldu. Daha sonraki gün ve haftalarda, her zamankinden daha tutarlı bir çalışma içine girdim, Gallagher'ın her yardım teklifini kabul ettim ve Audrey'ye de yirmi yıldır nasıl davrandıysam, aynı şekilde davranmaya çalıştım. Yemekleri onlarla birlikte yemeye devam edip sonra hemen çalışmaya koyuluyordum. Audrey de son derece dikkatli ve ihtiyatlıydı. Birlikte yemek yerken, sanki gün boyu ne s yleyeceğinin ve nasıl s yleyeceğinin pratiğini yapmış gibiydi. Bana hâlâ bir bardak bira ya da şarap isteyip istemediğimi soruyordu, ama içkilerimizi içerken eskiden olduğu gibi rahat bir şekilde konuşamıyorduk. Daha  ok Gallagher'la çıkıp bir içki içiyordum, bazen bir başka itfaiyeci daha bize katılıyordu. Aralarında bekâr olanların, uygun bir süre sonra Audrey'ye kur yapmak gibi bir düşünceleri olup olmadığını merak ediyordum. Bir ara Kevin'a neler olup bittiğini anlatmayı düşündüm. Leo'nun tuhaf ricasını ve onun da benimle paylaştıklarından cesaret

bularak Audrey'yle aramda geçenleri... Ama bunu ne için yapacaktım ki? Onun onayını almak için mi? Bana ne tavsiye edeceğini öğrenmek için mi? Portland'da yaşıyor bile değildim. Yetişkin bir erkektim ve Audrey'yi, Kevin'ı tanıdığımdan daha iyi tanıyordum. Onun ne diyeceğini merak ediyordum, ama ona yine de hiçbir şey sormadım. Doğruyu söylemek gerekirse, onun söyleyeceklerinden korkuyordum. Önerebileceği ihtimallerin hiçbirini duymak istediğimden emin değildim.

Birbirimizle bir hafta kadar bu tür bir dümen tuttuktan sonra, Audrey'ye gönüllü işler yapabilmek için okulda bir sınıf almak istediğimi söyledim ve bunun için ne yapmam gerektiğini sordum.

“Göz Kulak Olma Dersi mi?” diye sordu. “Garrett, bunu yapmana gerek yok.”

“Ama istiyorum,” dedim. “Örneğin Andrew'un ya da Brian'ın bir okul gezisine filan katılması gerektiğinde, eğer isterlerse ben de onlarla gidebilirim. İsterlerse iyi olur ve ben de bunu yapmak istiyorum.”

Audrey gözlerini devirdi. “Çok komik. Böyle bir şeye ihtiyaç duyulması beni öyle kızdırıyor ki...”

“Olabilir,” dedim, “ama yapmam gereken şey buysa, onu yapmam gerekir.”

Ertesi hafta bir başka kilisede bir ders açılması programlanmıştı, ben de bu derse yazıldım ve Audrey'nin ne demek istediğini o zaman anladım. Rahiplerin dünyanın her yerinde ağza bile alınmayacak kadar kötü işler yapmalarından son-

ra bu çocukların korunması için iyi bir emniyet tedbiriydi, ama insan kendini hem hakarete maruz kalmış hem de bu işi yapmaya yetkiliymiş gibi hissediyordu. Tanrı biliyordu ki, ben kendim çocuklara olan davranışlarımdan kimsenin kuşku duymasını istemezdim, çünkü ben de bir eğitimciydim, ama başkalarında bu konuda bir eğilim ya da bir belirti olup olmadığını saptamakla görevli olmak da hoşuma gidiyordu. Orada geçirdiğim vaktin değeceğine inanıyordum.

Eve döndüğümde, Audrey ön bahçede çalışıyordu.

“Hayatta kalmayı başarmışsın,” dedi. “Çok korkunç, değil mi?”

“Evet,” dedim. “İnsanın başlarda tüyleri ürperiyor. Şimdi ise herkese birer avcı hayvanmış gibi bakıyorum.

Güldü. İlk kez kendimizi az da olsa eskiden olduğumuz gibi hissetmeye başlamıştık.

“Hey, haydi yemek yemeğe gidelim, ister misin? Mississippi kıyısındaki yemek sepeti denen lokantalar var, oraya gidelim. Hava içeride geçirilmeyecek kadar güzel bugün,” dedi. “Hava bozmadan mümkün olduğunca bunun keyfini çıkaralım. Döndüğümüzde biraz daha çalışırım evde.”

“Tabii,” dedim. “Tamam.” Oraya gittik. Ne de olsa bir şeyler yememiz gerekiyordu.

Audrey

Yemeğe çıkalım derken kafama dank etmemiști, ama Mississippi kıyısındaki yemek sepetlerine vardığımızda sanki randevuya çıkmış gibi bir hava olmuştu. Avlu yemeğe gelen çiftlerle, arkadaşlarla ve gruplarla doluydu. Aralarından geçerken kadınların ona nasıl baktıklarını görünce, sahiplenici bir ruh hali içine girdim. *O benimle birlikte.* Ama bu son derece saçma ve mantıksızdı. Boş bir masaya doğru ilerlerken eliyle sırtıma dokundu.

“Burası nasıl, iyi mi?” dedi.

“Evet,” dedim.

Oturduk. “Buranın nesi iyi?” diye sordu Garrett.

“Ben Meksika yemeği yiyeceğim,” dedim. “Ama sen ne istersen onu ye. Bütün yemekler iyidir burada.”

“Yok, Meksika yemeği benim için de iyi,” dedi. “Haydi, sipariş verelim. Yemeği ben ısmarlıyorum.”

“Garrett, kendi yemeğimi ısmarlayabilirim,” dedim.

“Sus, zaten açlıktan ölüyorum.” Güldü. “Haydi, benden kira parası bile almıyorsun.”

Portland’da, dışarı çıktığınızda asıl sorun bir tanıdığınızla değil, kaç tanıdığınızla karşılaşacağınızdır. Siparişimizi verirken, Chris’in sınıf arkadaşı Meredith McCann’in, an-

nesi Julie'yle birlikte avlunun karşı tarafındaki bir masada oturduğunu gördüm. Onların ikisini, çocuklar liseye başlamadan önce, her zaman görürdüm. Son kez de cenaze töreninde görmüştüm.

Yemeklerimizi alarak yerlerimize oturduk. "Dışarıda olmak güzel," dedim. Leo öldüğünden beri ilk kez dışarıda yemek yiyordum. Onunla birlikte pek çok kez bu yemek sepetlerinden yemek alıp yemiştik.

"Evet," dedi Garrett. "Kötü hava beni de etkilemeye başlamıştı. İlkbaharın bu kadar güzel olacağını hiç tahmin edemezdim. Tanrım, ne kadar güzel..."

"Evet, böyle güzel olur işte," dedi, "gerçekten de bunu hiç tahmin edemezsin ama muhtemelen yarın yine yağmur yağacaktır. Yine de insan alışıyor." Randevulaşmış gibiydik, ama aslında değildik. Havadan sudan konuşuyorduk ve Garrett da kiradan filan bahsederek şaka yapıyordu. Bu son derece klişeydi ama yine de bir başlangıçtı.

Yemeklerimizi yerken bir süre sessiz kaldık. Nahoş bir sessizlik değildi, ama ben yine de bundan hoşlanmadım. Fakat o noktada, ikimizin de ne hava ne de başka bir şey hakkında birbirimize söyleyebileceğimiz ve gevezeliğimizi sürdürebileceğimiz fazlaca bir malzememiz vardı. Ayrıca önümüzde yememiz gereken yemeklerimiz vardı.

"Tabii, sen o konuyu iyi bilirsin," dedi Garrett. "Aman Tanrım, bu yemek gerçekten de iyi!" Ağzını silip sıranın üzerinde yanlamasına oturdu. "İşine karışmak istemem ama hiç oraya gitmeyi düşündün mü? Yani itfaiye istasyonuna

bir ziyaret yapmayı? Gallagher'dan duyduğum kadarıyla oradaki herkes senin nasıl olduğunu merak ediyormuş. Belki oğlanlara birlikte gidip onlara bir merhaba dersin. Seni görmek onlar için çok şey ifade eder.”

“Bilmiyorum,” dedi. “Belki. Bunu düşünürüm.”

Artık bir randevuya çıkmışsınız gibi gelmiyordu bana. San-ki o anda Ann Taylor'dan aldığımız o takım elbiseyi giymiş ve Pittock Mansion'da taziye-leri kabul ediyormuş gibiydim.

“Sadece seni sorduklarını bilmeni istemiştim,” dedi. “Başka bir seçeneğim yok. Eğer yanlış bir şey söylediysem, özür dilerim. Senin bilmeni istemişlerdi. Eğer istersen, uygun gördüğün bir vakit gidersin. Ne yaptığını bilen bir kadınsın, Audrey.” Özür diler gibiydi. Benimse ne yaptığımı dair en küçük bir fikrim bile yoktu. Güneşin altında öylece oturup Garrett'ı seyrederken, bir insanın eşi öldükten sonra, sanki romantik bir ilişki sona ermiş gibi, dibe vurduktan sonra yeniden bir sıçrayış yapması mümkün müdür, diye düşünüyordum. Bu fikir bana o kadar ters geliyordu ki, düşündüğüm için bile utanıyordum, ama Garrett'la yaptığım tam da bu değil miydi? Bir yerlere gidip asla hiç tanımadığım biriyle bunu yapmazdım, ama onunla yaşadığım şey için kendim fırsat yaratmıştım ve bu fırsattan da faydalanmıştım. Üstelik amacımın ne olduğunu bilmeden... Kalbi kırılan bir insanın bir sıçrayış yaptığında ne gibi bir amacı olabilirdi? Sadece zamanın merhem olabileceği bir kaybın yarattığı boşluğu geçici olarak doldurmak ve onunla baş etmeyi ertelemek mi? Ama bu akıllıca bir seçim olmazdı, çün-

kü duygusal açıdan kendi kendinizi tedavi etmek uğruna, bu boşluğu hiç olmayacak, ama o anda erişebilir olan biriyle de doldurabilirdiniz. Bu sıçramayı yapan herkes bunun böyle olduğunu bilirdi ama Garrett’la durum farklıydı, çünkü onunla bir geçmişimiz vardı, birbirimizi tanıyorduk, ikimiz de aynı adamı seviyorduk ve ben ona güveniyordum. O bir mendil gibi kullanıldıktan sonra atılabilecek biri değildi. O zaman bütün bunlar ne anlama geliyordu?

Aydınlıkta, dışarıda, kalabalık içinde, ona olan bitenle ilgili bir şeyler söylemek istiyordum. Belirli bir niteliği olmayan, insanların hassas bir konuyla baş etmek için dinginlik ve güç arayışı içinde olduklarında gittikleri halka açık bir yerde aramızda oluşan ve kendi elimle başlattığım bu pis durumu düzeltmek istiyordum. Ama ne diyeceğimi bilemiyordum, sadece bunların dile getirilmesini istiyordum.

“Merhaba, Audrey,” dedi Julie. Ayağa kalktım. O da bana sarıldı.

“Selam, Bayan McGeary,” dedi Meredith.

“Selam, Meredith. Bu, Garrett,” dedim ikisine birden, “bilmiyorum, tanışıyor musunuz?”

Garrett ayağa kalktı. Julie ve Meredith onun elini sıktılar. “Sizi cenaze töreninden hatırlıyorum,” dedi Julie. “Tekrar görüştüğümüze memnun oldum.”

Garrett ve ben tekrar yerlerimize oturduk.

“Biz de çıkıyorduk. Dışçıye gidiyoruz,” dedi Julie. “Sadece bir merhaba demek istemiştım. Son zamanlarda seni çok düşünüyorum.”

“Teşekkürler, Julie,” dedim. “İkinizi de gördüğüme sevindim.”

“Kendine iyi bak,” dedi Julie. Meredith giderken el salladı ve ben de onlar gelmeden önceki düşüncelerime geri döndüm, ama Garrett’a ne söylemem gerektiği de dahil olmak üzere hiçbir şey az öncekinden daha açık veya net değildi.

Audrey

İtfaiye istasyonuna gitmek için hazır değildim. Bu benim için büyük bir adım olurdu. Orası Leo için ikinci bir ev gibiydi ve kendi evimde onsuz olmak bana yeterince keder veriyordu zaten. Gerçi, belki de Leo benim oraya gitmemi *isterdi*. Bu düşünce beni çıldırtıyordu, ama yine de aklıma takılıyordu; onun kontrolüm dışında, adeta kendine özgü bir hayatı vardı. İlkbaharda yeni sebzeler dikerken bile, bunlar da Leo'nun *istediği* türden mi? diye düşünmekten kendimi alamamıştım. Andrew'un müdürüyle konuşurken de, Leo'nun *istediği* gibi miydin? diye düşünmüştüm. Yatak odasının boyasını değiştirirken de... Ama Garrett'la aramızla geçenlerden sonra artık bunu aklıma getirmemeye çalışıyordum. Bazı günler, bu sorunun zihnimde oluşturduğu döngüye hâkim olamıyor ve sonunda Leo'nun ne isteyebileceğine dair tek bir yanıt bulabiliyordum. *Garrett'la yatmanı istemezdim ve ölmüş olmayı da istemezdim. Bu ikisinin bu sırayla olmasını da...*

İtfaiyecilerin eşlerinde de bir huzur bulamıyordum. 25 ve Multnomah County gibi bazıları eyaletin başka köşelerinden kalkıp gelmişlerdi. E-posta kutum, *ben de buradayım, ben de buradayım* türünden mesajlarla doluydu, ama tek bi-

rinin bile benim için yapabileceği bir şey yoktu. Hoş, ben de kendimi çok ağırdan satıyordum ya...

Üniversite birinci sınıftayken, mutluluğumun tamamını bir kız kardeşlik birliğine katılmaya odaklamıştım ve bu isteğim de gerçekleşmemişti. O dönemde istediğim tek şey buydu. Toy kaprislerim, politik çıkarlardan habersiz oluşum ve yanlış bir adamla yaşadığım bir gecelik macera bu birliğe açılan kapıya benim için kilit vurmuştu. Bana çok acı veren bu deneyimle baş etmeyi ve ondan bir şey öğrenmeyi de başarmıştım: o kadınlar ve o adam, karakterimi tanımlayıcı olmayan tek bir olgu dışında beni hiç tanımamışlardı, ama benim büyük tablo içinde önemsiz olan o yanlış kararım buna neden olmuştu. Bu yüzden, o günden sonra kadınların kolektif zihniyetinden en iyimser görüşle kuşku duymuş ve en kötü görüşle de onu suçlamıştım. Bunun bir sonucu olarak da, itfaiyeci eşlerinin kültürel kardeşlik grubuna üye olmayı da asla benimsememişim.

Aslında hepimiz *aynı* gemideydik; kocalarımızın vardiya saatleri uzadığında günler boyunca bekâr anneler olmak zorundaydık. Bazı haftalar hepimizi çıldırtacak kadar kötü geçiyordu ama eşler olarak bir araya geldiğimizde şikâyetler ve dertlenmeler artık eğlence haline geliyordu, öyle ki Leo öldükten sonra onların her birine, *lanet olası nefesini şimdiden tüketme. Kocan ölene kadar bekle, o zaman gerçekten şikâyet edeceğin bir şey olur*, demek istiyordum. Grup kimseye ayrıcalık tanımıyordu; falanca elbiseyi giydi ya da içkiyi fazla kaçırıp yanlış kocayla flört etti veya kocasını

Tanrı'nın ve herkesin önünde aşağıladığı diye birilerine düşman kesilmek grup içinde nadir rastlanan olaylar değildi.

Aslında onlara karşı daha yumuşak olmalıydım. Diğer it-faiyecilerin pek çoğunun karılarına Leo'nun bana ihtiyacım olduğunda gösterdiği, evin kontrolünü ona bırakarak, deniz kenarında tek başıma iki gün geçirmek ya da San Francisco'daki Charlotte'a tek başıma bir haftalık bir ziyarette bulunmak gibi bir esnekliği sergilemediğimi biliyordum. Yine de, evdeki gerilim arttığında diğer eşlerle paylaşmak yerine, öfkemi Leo'dan çıkarıyordum. Leo'nun işi ve işinin gerektirdiği yaşam tarzı yüzünden sabrımın tükendiği ve kavga ettiğimiz zamanlar olmuştu, ama kadınlar bazen gerçekten de korkunç olabiliyorlardı. Bunu çok önceleri öğrenmiştim. Onların bana acımalarını ya da bana ister zoraki, isterse de candan olsun herhangi bir şey vermelerini istemiyordum. Onların dedikodularına malzeme olmak da istemiyordum. En fazla, gönderdikleri yemekleri kabul edebilirdim. İçlerinde en çok Allysa Gallagher'la yakındım, ama Leo öldüğü zaman, aramızda ortak olan ne varsa, o da silinmişti. O hâlâ bir itfaiyeci eşiydi, bense bir itfaiyecinin duluydum ve bu yeni şartlar altında onunla arkadaşlığımı devam ettirebileceğimi sanmıyordum. Daha sonra fikrimi değiştirecek olursam, beni nasıl olsa yeniden kabul eder diye düşünüyordum.

O yüzden istasyonu ziyaret etmek ya da eşlerle bir bağ kurmak yerine kabuklarımı kırabilmek ve zihnimi dağıtabilmek için *ancak* gücümün yettiği kadar minik adımlar atmaya karar vermiştim. Aradıklarında anne ve babamla konuşuyor-

dum. Garrett de aradığında kendi babasıyla konuşuyordu. Garrett'a kimlerle konuştuğumu anlatıyordum. Annemin bana yeniden gelmek istediğini söylediğini ve benim ona isterse gelebileceğini ama kendimizi idare edebildiğimizi söyleyince ağladığını da anlatmıştım. Babamın ve Glenn'in, Garrett'ın ek inşaat işini ne zaman bitireceğini merak ettiğinden ve benim de onlara bilmediğimi söylediğimden bahsetmiştim. Garrett bana babasının ona da aynı soruyu sordüğünü ve kendisinin Julian'a aynı yanıtı verdiğini söylemişti. Ona Boston'u, son kız arkadaşı Celia'yı ve insanları nasıl bu kadar kolaylıkla terk edebildiğini de sormuştum.

Celia'nın ismini duyunca, eliyle boşver anlamında bir işaret yaptı. "Kendimi kurtardığım diğer bir zaman kaybıydı o. Kötü bir insan değildi ama çok yapmacık biriydi ve ben de yapmacık kişilere katlanamıyorum." Bütün söylediği buydu. İşini bırakmasıyla ilgili olarak da şöyle demişti: "Audrey, ne yapacaklardı ki? Benim kolaylıkla bir yere kök salabildiğimi biliyorsun."

"Yabani bir ot gibi, öyle değil mi?" dedim. Garrett güldü.

"Tam üstüne bastın."

Birini konuşmaya davet etmek için, kendiniz hakkında konuşmak yerine ona sorular sorun. Ben de öyle yaptım. Düşüncelerimi ve zamanımı başka birine vermek gibi küçük çapta bir amaca odaklandım. Yaptığım hatayı, Garrett'la olan ilişkimdeki eski rolümü yeniden üstlenerek telafi etmeye çalıştım ve ona her şey çok normalmişçesine bu şekilde ulaşmaya gayret ettim. Ona ek inşaatla ilgili sürüyle soru

sordum, daha sonra neler yapacağını, hangi konularda benim karar vermem gerektiğini öğrenmek istedim. Garrett yaptığı işe damgasını vurmuş, Kevin'm ve o çatıyı bitirdikten sonra Leo'nun başlayıp bitiremediği işlere geçmişti. Burayı yayılarak içinde yaşayabileceğimiz bir ev gibi görmeye başlamıştım. Garrett'la yattığım için, Erin'in birlikte koşma çağrısını reddetmiştim, o da ısrar etmemişti. Sırlarımızı birbirimizle paylaşıyorduk ve zaman içinde birbirimiz hakkında başkalarının bilmediği ayrıntılı bilgilere sahip olmuştuk. Ama o da Garrett'la olan durumu bilmiyordu. Benim kötü bir yalancı olduğumu biliyordu ve ben de onun bunu bildiğini biliyordum. Onunla birlikte yeniden koşmaya karar verdiğim vakit, bu konudan bahsedip bahsetmeyeceğimizi kestiremiyordum. Onun için benim dışarı çıkmam ve koşmaya karar vermem bile yeterliydi. O yüzden minik bir adım atmaya ve ona bir mesaj çekmeye karar verdim. Ertesi gün geldi ve içeri girdi.

“Merhaba,” dedi, “hazır mısın?” Bana, benimle gurur duyuyormuş gibi bakıyordu.

“Evet,” dedim. “Sadece ayakkabılarımı giyeceğim. Git, inşaatın nasıl ilerlediğini gözünle gör.”

Ayakkabılarımı giyip ek inşaatı gittim.

“Selam Garrett,” dedi Erin. “Vay canına. Çok güzel görünüyor.”

“Merhaba,” dedi Garrett. “Teşekkürler. Bir şeyler oluyor işte.”

“Birazdan dönerim,” dedim.

Elini salladı.

Evden çıkıp her zamanki yollarımızdan birinde koşmaya başladık.

Üç blok koşmuştuk ki Erin, “Neden hâlâ bekâr? Ek bölüm harika olmuş. Ben *de* öyle bir yer istiyorum,” dedi.

Köpeğini dolaştıran komşum yanımdan geçti. Elimi kaldırıp ona selam verdi. Ne kolay işlerle uğraşıyordu... Onu kıskanıyordum.

“Onunla yattım,” dedim. Ben koşmaktan vazgeçince, Erin de durdu.

“Ne?” dedi.

“Onunla yattım,” dedim. “Garret’la yattım.”

“Ne?” dedi. “Ne zaman?”

“Birkaç hafta önce,” dedim. “Çok korkunçtu.”

“Aman Tanrım,” dedi. “Biraz oturmak ister misin?”

“Biraz yürüyebilir miyiz?” dedim.

“Tamam,” dedi. “Tanrım, korkunç muydu?”

“Hayır, korkunç değildi.” Hem gülüyor hem ağlıyordum. “Korkunç bir şey yaptım. Ben yaptım. Bunu ben başlattım.”

“Öyle mi?” dedi. “Ne oldu?”

Yüzümü avuçlarımın içine gömdüm.

“Tanrım,” dedim. “Boya yapıyorduk, benim yatak odamı yeniden boyuyorduk. Benim yatak odamı. Hepimiz birlikte, oğlanlar da... sonra oğlanlar yattılar, biz de şarap içiyorduk. İşimiz bitince ben onu öptüm. Çok uygunsuz bir durumdu. O da buz kesilmişti. O da ben de uyumaya gittik. Sonra ben gidip onun yatağına girdim.”

“Öyle mi?” dedi Erin bir kere daha.

“Bir şey söylemeyecek misin?” dedim.

“Ne söylememi istiyorsun?” dedi. “Bana bir dakika izin verir misin? Bana bunları daha yeni anlattın.”

“Erin, bana bir arkadaşın söylemesi gereken şeyi söyle. Düşünecek ne var?” dedim. “Yaptığım bu işin korkunç olduğunu, benim deli olduğumu ve böyle bir şey yaptığıma inanmadığını filan söyle.”

“Ah, tatlım.” Başını yere eğdi ve gözlerini yukarı kaldırarak bana baktı. “Ben öyle düşünmüyorum ki...”

“Kendimi onu aldatmış gibi hissediyorum,” dedim. “Kocasını ölür ölmez kim böyle bir şey yapar ki?”

“Onu aldatmadın, Audrey,” dedi. “Öyle hissedebilirsin, ama sen Leo’yu aldatmış değilsin.”

“Peki, şimdi ne yapmam gerek?” dedim.

“Bilmiyorum,” dedi. “Sonra ne oldu? Bu konuda hiç konuştunuz mu? Nasıl bir konuşma oldu?” “Ertesi sabah ne yapacağımızı bilemedik,” dedim. “Sonra ikimiz de sanki hiçbir şey olmamış gibi davrandık ve eskisi gibi devam ettik. Şey, yani tam da öyle olmadı tabii. İkimizin de ne kadar büyük bir çaba içinde olduğumuz belli oluyordu. Eskisi gibi olmak çok kolay değildi.”

“Eh, tabii,” dedi Erin. “Öyle olması çok normal.”

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedim bir kez daha. “Eskisi gibi olmayı gerçekten de istiyor musun? Yoksa aklında başka bir şey mi var?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Korkunç *değildi*. Zaten o yüzden kendimi korkunç hissediyorum ya... bana kızdın mı?”

“Audrey, tabii ki hayır,” dedi. “Böyle konuşmaktan vazgeç. Bunun benimle bir ilgisi yok. Hem neden kızayım ki?”

“Çünkü salak bir arkadaşın olsun istemezsin,” dedim sesimi yükselterek. “Sen benim ne zaman salaklaştığımı bana söylemek için burada değil misin?”

Güldü, ama bu eğlenceli bir gülüş değildi. “Aslında benimle burada bu konuşmayı yapman bile gerekmiyordu. Bu tamamıyla seni ilgilendiren bir durum.”

Benimle aynı görüşte olmadığı için, Erin’le münakaşa noktasına geleceğimi hiç düşünmemiştim. Üzerimdeki yükü ona boşaltmam, pek adilce bir durum değildi. Aslında itiraf ta bulunduktan sonra, onun beni hemen azarlamasını ve arkasından da yine hemen affetmesini ve bu işin böylece sona ermesini beklemiştim.

“Birbirimizi çok uzun zamandan beri tanıyoruz, Audrey. Seni herhangi bir konu nedeniyle azarlamam gerektiğini düşünseydim, bunun için beni yönlendirmeni beklemezdim,” dedi. “Bu işi abartmadığım için özür dilerim. Senin bir salak olduğunu kabul etmediğim için de...”

“Leo öleli daha üç ay bile olmadı.”

“Biliyorum,” dedi Erin. “Sana doğru şeyleri söylemediğim için de üzgünüm. Aslına bakarsan, doğru şeyin ne olduğunu da biliyor değilim. Yani bu, gerçekleştiğinde nasıl davranılacağını önceden pratik yaparak öğrenebileceğin bir şey değil. Benim bu noktada yapacağım en son şey, seni yargılamak. Hatalı bir iş yaptığını düşündüğümde seni her zaman uyaracağım, ama bu sefer öyle yapamıyorum. Bunu

ancak kendin yapabilirsin. Yaptığın şeyin bir hata olduğunu düşünüyorsan, o zaman bundan sonra ne yapacağını ya da yapman gerektiğini de bilirsin. Garrett’la daha önceden olduğunuz noktaya dönmeye çalış. Hatalı olmadığını düşünüyorsan, bu konu senden başka kimseyi ilgilendirmez.”

“Yeniden koşalım,” dedim. Bu konuda daha fazla konuşamayacaktım.

Blokları birer birer geride bırakırken, kendimi hâlâ Leo’yu Garrett’la aldatmış gibi hissediyordum. Gerçi Garrett’la yatmış olmak kederimi ne azaltmış ne de dizginleyebilmişti, ama yataktayken geçici de olsa durdurmuştu sanki.

Koşu yolumuzun yarısına gelip geri dönmüştük. *Şu anda, bana kendimi kocamın en yakınında hissettirebilecek tek kişi Garrett,* diye düşünüyordum.

Onların nerede olduğunu biliyordum. Eve gelir gelmez paketleyip kaldırdığım ve bir türlü atamadığım kutuyu buldum. Dokuz yıldan beri kullanmadığım bebek izleme monitörünün altlığını ve alıcısını kutudan çıkardım. Her ikisine de yeni piller koyup cihazı denedim. İkisi de çalışıyordu. Altlığı üst kata, duvardaki nişin içindeki raflarda dizili olan kitapların arkasına koydum. Alıcıyı da, ihtiyacım olduğunda elimin altında olsun diye kilerdeki yiyecek kutularının arkasına yerleştirdim.

Garrett

Mayıs ayının ikinci haftası, Kevin ve ben ek odanın elektrik bağlantılarını yaptık. Teftiş için ertesi sabah geleceklerdi.

O gece, oğlanlar yattıktan sonra, Audrey bir şişe şarap açtı ve iki bardağı doldurdu.

“Gel gidip bir bakalım ve orada oturalım,” dedi.

Dışarı çıkıp arka bahçeye geldik. Ben verandadaki sandalyelerden birine doğru ilerledim.

“Hayır,” dedi. “Burada oturalım.” Haftalardır bakımıyla meşgul olduğu tohum büyütme kutusunun kenarına oturdu ve yanındaki tahtaya hafifçe vurarak oraya oturmamı istedi.

Oraya oturup şaraptan bir yudum aldım.

“Harika, Garrett,” dedi. “Gerçekten de çok güzel. Umarım sen de öyle düşünüyorsundur.”

“Güzel ilerliyor,” dedim. “Teşekkürler.” “Hayır, ben sana teşekkür ederim,” dedi.

Yaptığım işe, şimdi yaptığımız gibi, oturup uzaktan bir bakış atmaya daha önce vaktim olmamıştı. Kevin ve ben birlikte çalışırken ya da ben tek başıma çalışırken, her zaman bir işi bitirip hiç beklemeden yeni bir işe girişiyorduk. O yüzden işin nasıl görüldüğünü inceleyecek vaktimiz olmamıştı. Audrey’yle yan yana oturup işin nasıl ilerlediğini

izlemek benim için de yeni bir şeydi. İşi her gün parça parça yaptığım için, ne aşamaya geldiğimi bile fark edememiştim.

“Ne demek, bir şey değil,” dedim.

Karanlıkta oturmuş şaraplarımızı yudumluyorduk ve onun bana baktığını hissediyordum.

Başımı çevirip ona baktım, sonra yine bakışlarımı çevirdim. “Ne?” dedim.

“Özür dilerim,” dedi. “Sana bir şey söylemek istiyorum ve bunu söyleyebilmek için de cesaretimi toplamam gerek.”

Öylece oturup ne söyleyeceğini duymak için bekledim. Ne diyeceği hakkında bir fikrim yoktu, ama konunun ne olacağını tahmin edebiliyordum.

“Aramızda geçenlerden dolayı,” dedi, “üzgün değilim. Bunu yaşadığımız için üzölmüyorum. Bir hata yaptığımı düşünmüyorum.”

İşte, içini boşaltmıştı. Kendisini ortaya atmıştı ve şimdi bekliyordu. *Söyle ona, ona şimdi söyle. Verdiğin sözö anlat, o kâğıttan, anlaşımadan, o şeyden, Leo'nun dediklerinden bahset. Söyle ona.*

Derin bir nefes aldı. “Çizgiyi aştıysam özür dilerim. Aklim başımda değil gibi görünüyorsam da özür dilerim. Birbirimizi çok uzun zamandan beri tanıyoruz, Garrett.” Durdu. “Bu tekrar olursa da üzölmeyeceğim.”

Hiç akli başında değilmış gibi durmuyordu.

Söyle ona.

“Ben de,” dedim. “Ben de üzgün değilim ve bilesin diye söylüyorum, tekrar olursa ben de üzölmem.”

İşte bu kadardı. Bir şey ortaya dökülmüştü ama başka bir şey dökülmemişti.

Bacaklarımın arasında duruyordu. Beni öptü. İlk öpüşmemizden sonra, bunun tekrarlanmasını ummuş ve hatta tekrarlamazsa diye de korkmuştum, ama işte yeniden olmuştu.

Oğlanlar uyuyorlardı. Misafir odasına geçmeden önce, Audrey kilere geçti. Oradan bir bebek izleme monitörü aldı ve odaya girerken onu da yanında getirdi.

Brian

Annem mutlu gibiydi, ben de o yüzden seviniyordum. Yani çok mutlu gibi, normal şekilde mutlu gibi değil de, önceden olduğuna biraz daha yakın bir şekilde mutlu gibiydi. Her gün bahçede çalışıyordu ve yemek masasının üzerinde her zaman çiçekler oluyordu. Okula geldiği günler, diğer anne ve babalarla konuşuyordu. Onlarla konuşurken isterik kahkahalar atıyor ya da ona benzer tuhafıklar yapıyor filan değildi, ama daha önceki haftalarda olduğu gibi, bizim okuldan çıkışımızı arabanın içinde oturarak beklemiyordu en azından. Diğer anne ve babalarla takılmadığı zamanlarda, ben de Andrew'la takılamıyordum. Tabii, Garrett'm okula gelip bizimle basket oynadığı zamanlar dışında... Artık onun yeniden mutlu olmayı düşünmesi gerektiğine inanıyordum. Babamın ölmediğini filan düşünmesini elbette ki istemiyordum, ama onun ölümünden sonra yemekten hemen sonra uyumaya gitmesinin ne gibi bir yararı olabilirdi ki? O kadar tehlikeli bir mesleği varken ve annem öylesine metin bir kadinken, babamın kayak yaparken ölmesi ne tuhaftı... Mesleğini yaparken ölebilecek olan biriyle evlenmişti annem. Gerçi bu iş bir madencinin ya da bir bomba imha ekibinde görevli birininki kadar tehlikeli değildi, ama babam da öyle bütün gün masa başında oturan biri değildi ki.

Çizimlerimi yaparken artık kendimi daha rahat hissediyordum. Kevin Gallagher, babamın başladığı inşaat işini bitirmesi için Garrett’a yardım ediyordu. Sanırım iyi bir iş de çıkarıyorlardı. Babam işi bitirememişti ve biz de öyle evin arka tarafında yarım kalmış bir odada yaşayamazdık. Sadece bittiği vakit, tam babamın istediği gibi olacağını umuyordum, ama bunun da bir önemi yoktu. Nasıl olsa aniden ortaya çıkıp başka insanların onun yarım bıraktığı işi kendisi gittikten sonra istediği gibi bitirip bitirmediğini kontrol edip, şikâyetle bulunacak değildi. Zaten öyle bir insan da değildi babam. Başkalarını hiç eleştirmezdi ama kendi işini kendi bildiği şekilde yapmak isterdi.

Kevin her zaman yakınlarımızda olduğuna göre, ona sorabilirdim. Çizimim gittiyse gitmişti, ama en azından bunu bilirdim. Bir gün okuldan sonra, annem mağazaya gitmeden önce beni ve Andrew’u eve bırakmıştı. Kevin mutfakta Garrett’la oturuyordu. Ben de onlarla birlikte masaya oturdum. Ocakta kahve pişiyordu. Andrew bir kâse kahvaltılık gevrek aldı.

“Okul nasıldı?” dedi Garrett.

“Her zamanki gibi,” dedim.

“Annen nerede?” diye sordu.

“Akşam yemeği için alışverişe çıktı,” dedim.

Andrew kahvaltılık gevreğini yemeye koyuldu. Mutfakta sadece onun çiğnerken çıkardığı ses duyuluyordu. Şu anda çizimim hakkında bir şey söylemek istemiyordum.

“Siz oğlanlar bize bugün öğleden sonra yardım etmek istiyor musunuz?” dedi Kevin.

“Evet,” dedi Andrew, ağzı doluyken. “Yapabilir miyiz?” Ben de, “Belki,” dedim.

“Garrett’ın pili tükenmek üzere,” diyerek güldü Kevin. “Dinlenmeye ihtiyacı var. Eğer isterseniz bütün ağır işleri birlikte yaparız.”

O anda fikrimi yeniden değiştirdim.

“Hey, Kevin, sana ne zamandan beri sormak istediğim bir şey vardı,” dedim.

“Hadi be!” diyerek gülümsedi. Benim soracağımdan farklı bir şey sormamı beklermiş gibi rahattı.

“Şey, epeydir aradığım bir şey var,” dedim. “Onu bulmam için bana yardım eder misin acaba diye düşünüyordum. Sana belki aptalca gelecek ama...” Masanın altından başparmağımdaki şeytantırnağını çekiştirdim. Garrett kahve koymak için masadan kalktı. Kevin da dirsekleri masanın üzerinde öne doğru eğilerek bana baktı. Ciddi ve yardım etmek ister gibi bir havası vardı.

“Bulmak için yardım istediğin bir şey olduğuna göre, aptalca bir şey olmadığından eminim,” dedi.

“Olabilir.” Şeytantırnağını daha da çekiştirdim. “Birkaç ay önce babamın bir resmini çizmiştim ya? Yani, epey oldu, şubatta filan. Neyse, ben onu babama vermiştim ve annem de onun eşyalarını toplarlarken, hani şu istasyonda, onu bulamamış. O yüzden ona ne olduğunu bilmiyorum. Atılmış olmasından korkuyorum.”

Garrett kahvelerle birlikte geri geldi. Yemeğini bitiren Andrew, kâsesini evyenin içine bıraktı ve tekrar yerine oturdu.

“Evet,” dedi Andrew. Çok yüksek sesle konuşuyordu. “O resmi Brian için bulabilir misiniz? Gerçekten de çok güzel bir resimdi. Babam onu görünce deli olmuştu. Belki de o kadar güzel olduğu için başka biri almıştır onu.”

Andrew’un susmasını istiyordum, o yüzden dik dik suratına baktım.

Kevin arkasına yaslandı ve kollarını önünde kavuşturdu. Başındaki beyzbol şapkasını geriye itti. “Elbette,” dedi. Sonra da sustu. “Oraya mı gitmek istiyorsun? Hemen şimdi arabayla istasyona gitmeye ne dersin?” Ayağa kalktı, Garrett’in sırtını hafifçe sıvazladı, şapkasının siperliğini yeniden geriye itti ve pantolonunun kemerini yukarı çekti. Üstüne başına başka bir şey yapacak mı diye bekledim. O anda gömleğinin kollarını sıvayıp, “Profesörün el işlerinden biraz uzaklaşması gerek,” dedi.

“Evet,” dedi Garrett ve güldü. “Bakıyorum da, bir an önce tekrar işbaşı yapmak için acele ediyorsun.”

Kevin, Garrett’a bakarak çocuğunun susmasını isteyen bir ebeveyn gibi, başını iki yana ağır ağır salladı. Garrett gülmekten vazgeçti.

Anneme bir not bırakarak dördümüz birden Kevin’in kamyonuna girdik. Gazlı mangalın örtüldüğü, basketbol potasının soğuk ve yalnız görüldüğü aralık ayından ve Noel öncesinden beri oraya gitmemiştik. Küçükken, henüz okula gitmezken, babamı istasyonda sürekli ziyaret ederdik. Annem odasına koysun diye babama hep bir vazo dolusu çiçek götürür ve her seferinde de aynı şeyi söylerdi. *Sana biraz*

bahçe getirdim. Çiçekler öldükten sonra babam vazoyu bazen eve geri getirir bazen de getirmezdi. Masasının üzerinde dört beş tane boş vazo biriktiği de olurdu. Her seferinde bunları alıp eve getirmek anneme düşerdi.

“Odanın yapımında hâlâ yardımcı olmak istiyorum,” dedi Andrew. “Tamam, değil mi?” dedi.

“Bir kere söz verdim,” dedi Kevin. “Yarın iyi mi?”

Andrew

“Babanın da bir flaması var.” Kevin kamyon ve itfaiye arabalarının park edilmiş alana girince parmağıyla yukarıyı işaret etti.

İstasyonda, emekli atletlerin formalarındaki rakamların yerel stadyumlarda asılı olması gibi, üstlerinde emekli itfaiye erlerinin soyadlarının yazılı olduğu flamalar asılıydı. Burada da üzerinde McGeary yazılı olan bir tane vardı.

Çalışan adamların hepsi kıta halinde bize yaklaşıp elimizi sıktılar.

“Oğlanlar ziyaret için geldiler,” dedi Kevin. “Epeydir gelmemişlerdi.” Sonra bize bakıp, “Mutfğa geçelim,” dedi.

Mutfğı ilk gördüğümde çok şaşırmıştım. Burası, herhangi bir kişinin anneannesinin yaşadığı herhangi bir apartman da-iresinde olabilecek bir mutfak kadar sade görünömlüydü, sadece çok daha büyüktü. Çok geniş bir alanın yarısını kaplıyordu, diğer yarısı ise içinde uzanma koltukları ve büyük ekran televizyonu olan bir oturma odası gibiydi. Her iki mekânın da belirgin bir özelliğı yoktu. Her tarafta, yazları da dahil olmak üzere, her zaman soğuk görünen beyaz duvarlar vardı. Çocukken itfaiyecilerle ve onların çalıştığı yerlerle ilgili olarak gördüğüm resimlere hiç benzemiyorlardı. Kevin bize New

York'taki itfaiye istasyonlarının farklı olduğunu söylemişti. Bunlar tarihi binalardaydı ve itfaiye erleri 25'deki gibi herkesin diğer iki vardiyada çalışan iki itfaiyeciyile paylaştığı ve ayrı kapısı olan odalarda değil, kışladakiler gibi tek bir yerde toplanan yataklarda yatıyorlardı.

Neden mutfaka gittiğimiz hakkında en küçük bir fikrim bile yoktu. Brian ve Andrew'un da benim gibi hissettiğini düşünüyordum, ama Kevin aklında bir şey varmış gibi davranıldığı için hiçbir şey söylemeden onun peşinden gittik. Bu iki mekânda da bizden başka kimse yoktu. Günün oralarda takılmayı ya da yemek pişirmeyi gerektiren bir saati değildi zaten. Kevin ilerledi ve iki alanı birbirinden ayıran uzun mutfak tezgâhlarından birinin önünde durdu. Yeniden şapkasını düzeltti. Döndü ve kollarını önünde kavuşturmadan ve önüne bakmadan önce duvarı gösterip, "Kimse onu atmadı, Brian," dedi.

Resim mutfakla oturma odası arasındaki duvarda asılıydı. Brian'ın çizimi, kocaman, yeşil bir çerçevenin içindeydi. Babamın resmi, saç kurutma makinesi ve eski buzdolabımız...

Resmin etrafında üzerinde sürüyle yazının olduğu beyaz bir paspartu vardı. Garrett ve Brian'dan uzaklaşıp, yazıları okumak için ona doğru ilerledim. *Seni seviyorum, Leo. Seni seviyorum, kardeşim. En üst katta görüşmek üzere. Her zaman yaptığın gibi bizi koru, aslanım.*

Kimseden ses çıkmıyordu. Nihayet Brian da yazılara daha iyi göz atmak için benim yanıma geldi. Bütün bedeni

titriyordu. Hiç ses çıkarmamasına rağmen ağladığını biliyordum. Vurarak ya da bir yumruk atarak beni kenara çekeceğinden korkmuştum, yine de ona yaklaştım ve kolumu onun omzuna attım. O da buna izin verdi.

Kevin tezgâhın yanından uzaklaşıp arkamıza geldi. “Brian,” dedi. “Bunu sana geri vermeliydik. Vermediğimiz için özür dilerim. Bu size ait bir şey değildi. Onu arayıp sıkıntı çektiğin için de üzgünüm. Bu benim kabahatim.” Sesi çatlak çıkıyordu. “Ama babanın öyle güzel bir resmi ki... onun burada, bizim yanımızda olmasını istedik, böylece onu her gün görebilecektik ama sanırım buna hakkımız yoktu.”

Bütün bedeni hâlâ zangır zangır titremesine rağmen, Brian başını sallamayı başardı.

Kevin etrafımızdan dolandı ve çerçevesi resmi duvardan aldı. “Bugün bunu eye götür. O senin. Onun yeri burası değil.”

“Sizde kalsın.” Brian bu sözleri güçlkle söyledikten sonra kolumun altından sıyrıldı ve kendini Kevin’in kollarına atıp hıçkırıklara boğuldu.

Garrett

Kevin ve ben günü izolasyon işiyle perişan olarak geçirdikten sonra Kells'e gittik. Kevin her zamanki taburesine oturdu, ben de Leo'nunkine değil, onun diğer yanındakine oturdum.

İki bira içtikten sonra ona söyledim. Söylemek zorundaydım.

"Audrey'yle aramızda bir şeyler oluyor," dedim. "Bir süre önce konuştuğumuz türden. Bir şeyler başladı ve devam ediyor."

"Bunu tahmin ediyordum," dedi. Hiç şaşırmamıştı. Beni yargılaması için bekledim, ama öyle bir şey yapmadı. Bana baktı. "Sen etmiyor muydun?"

"Hayır," dedim. "Etmiyordum, ama şimdi düşününce olmaması imkânsızmış gibi geliyor."

"Ne yaptığını bilen iki yetişkinsiniz," dedi. "Bu kimseyi ilgilendirmez. Oğlanlar biliyor mu?"

"Sanmıyorum," dedim.

"Bilselerdi anlardın zaten," dedi.

Bardağımdaki son yudumu da içtim ve barmene işaret ettim. Kendimi anlatmak zorunda hissediyordum.

"Bir şey daha var," dedim. "Hiç kimsenin bilmediği bir şey."

“Başka bir şey mi?” dedi. “Ne yaptın, yoksa evlenme mi teklif ettin?”

“Kes sesini,” dedim. “Dinle.”

Arkasına yaslandı ve teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı.

“Uzun zaman önce, Y2K milenyum hatası gecesi, bir ziyaret için buraya gelmişim,” dedim. “Leo ve ben sarhoş olduk ve bana öldüğü takdirde Audrey’yle evlenmemi istediğini söyledi. Aptalca bir şeydi. Yazdığı bir yazıyı bana imzalattı. Şaka gibi bir şeydi. Lanet olası o kâğıt hâlâ bende duruyor.”

“Vay canına, amma da iş,” dedi Kevin.

“Evet, ama bu iş bir şaka olmaktan çıkmış durumda,” dedim. “Onun ölmemesi gerekirdi.”

Orada öylece oturup biralarımızı yudumlamayı sürdürdük.

“Yani, sana bir tür izin kâğıdı verdiğini söyleyebilirsin,” dedi. “Yani sana yeşil ışık yakmış.”

Omuzlarımı silktilim.

“Audrey’nin o kâğıttan haberi var mı?” diye sordu Kevin. “İçinde bulunduğunuz bu durumun o yüzden olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

Tekrar omuzlarımı silktilim. “Bilmiyorum. Sanmıyorum. Eğer bilseydi, bir şekilde belli ederdi. Şimdi öğrenirse de bence epey bozulur.”

“Evet,” dedi. “Seni anlıyorum. Hiç şüphe yok buna.”

Sessizce durduk.

“Mutlu musun?” dedi.

“Sanırım,” dedim. “Bu şartlar altında ne kadar olabilirsem o kadar...”

“O mutlu mu?” dedi.

“Onu da bilmiyorum,” dedim. “Bazen daha mutlu gibi oluyor. Bazen de daha az mutsuz gibi...”

“Bence mutlu olmaya bak,” dedi. “Hayat çok kısa. Kimse olması gerektiği vakit yeterince mutlu olmuyor. Bir süre sonra yine mutsuz olursun.”

“Haklısın,” dedim.

“Şey, bana açılman benim için çok değerli,” diyerek güldü. “Sanırım, giderek daha yakın dostlar oluyoruz.” Beni güya rahatlatmak için omzumu tutup iyice sıktı. “Ama üzerindeki yükü tam anlamıyla boşaltabildiğini sanmıyorum, dostum,” dedi.

Haklıydı.

“Endişelenme, sana verilen kartları iyi değerlendir. Bir beyefendi gibi davranacaksın, öyle değil mi?”

“Buralarda kimseyle düşüp kalkamazsın,” dedi. “Audrey öyle eğlence olsun diye birlikte olabileceğin biri değil. Biliyorsun, bunu sana söylememe bile gerek yok.”

“Haklısın, hiç yok,” dedim, biraz da rahatsız olarak. “Bu bir eğlence değil, en azından benim için.”

“İyi, iyi. Özür dilerim. Sadece hatırlatmak istedim,” dedi. “Sen doğru düzgün bir adamsın.” Elini çekmeden önce, omzumu bir kere daha sıktı. “Ama Tanrım, şu Leo da en azından yakışıklı birini seçseydi daha iyi olmaz mıydı?”

Audrey

Bazı günler diğerlerinden daha iyi geçiyor, ama Garrett'la yatmak huzurla birlikte aynı ölçüde suçluluk duygusu getiriyordu. Bu, sarhoş birinin içkiye devam ederken dans etmesi gibi bir şeydi... Bir yıl okul mezatında, Brian'ın arkadaşlarından birinin annesiyle konuşuyordum. Kadını iyi tanı mıyordum ama yeterince tanıyordum. Onun içkici biri olup olmadığını bilmiyordum, ama o gece diğer pek çok kişi gibi, o da kesinlikle sarhoşt u. İçkinin ve para harcama nın verdiği gevşemeyle, "İçki içmek bana kendimi güvende hissettiriyor," demişti. "Tabii, yarın büyük ölçüde *güvensiz* hissedeceğim, ama en azından şimdilik her şey iyi. Şerefe."

Utancımı hafifleten tek şey, yaşadığımız şeye neyin neden olduğunu biliyor olmamdı. Bir yılanın kendi kuyruğunu yutması gibi sonsuza dek süren bir döngüydü bu. Leo'nun ölümünü bir odaya kapatmış ve Garrett'la yaptığım şeyi yapmak için o odanın kapısını da çekmiş gibi hissediyordum. Ama oda benim içeriye girmem için her zaman orada duruyordu. Girdiğim vakit onu çok özlediğimi anlıyor, yaptığım şeyden ıstırap duyuyor ve düşünüyordum: Acaba geride kalanlar sevdiklerinin hangi tür ölümünün ıstırabından daha kolaylıkla kurtulabilirlerdi? Leo gibi hâlâ çok güzel ve

güçlü olan birinin bir an hayattayken, bir sonraki an insanı şok eden bir şekilde, yapayalnız ve yanında veda edebileceği tek bir kişi bile yokken ölüp gitmesi mi geride kalanlar için daha iyiydi? Yoksa bazı insanların başına geldiği gibi, ağır ağır yok olmaları, etraflarında toplanarak kaçınılmaz sonun gelmesini bekleyen, bunun olmasını istemeseler de olması için dua eden ve veda sözleri kalmayana kadar onlara veda eden sevenlerini de perişan ederek uzun süren bir ölümle ölmeleri mi?

Peki ya yıllarca süren bir hastalığa karşı direnmeyi sürdüren bir kişi örneğinde olduğu gibi, trajik bir şekilde sürüncemede kalan ölümlerde, o kişiyle evli olan eşin, sevdiği insanın hayat ile ölüm arasındaki arafında kendisi de mualakta kalınca başka biriyle çelişkili bir ilişkiye girmesi ve kimsenin onları suçlu görmemesine ne demeli? Elbette ki, bir şeyler yapmış olmak için onları da suçlayanlar çıkacaktır, ama bu suçlama onların bu ilişkisine değil, hayatlarına devam etme konusunda gösterdikleri isteksizliğe ve kaçınılmaz sonu görmelerine rağmen ümitlerini yitirmemekte direnmelerine karşı olacaktır.

Erin'e bundan bahsetmemiştim. Ona bugüne kadar hiç yalan söylememiştim, o yüzden bu, zorlu bir işti. İşi biraz kolaylaştırmak için, onunla sohbete girişmem ve dolayısıyla da yalan söylememi gerektirebilecek vesileleri mümkün olduğunca azaltıyor ya da onlardan uzak duruyordum. Ona dizimi burktuğumu ve iyileşene kadar koşmak yerine yoga yapmayı tercih ettiğimi söylemiştim. Yoga yaparken sohbet

edemiyorduk ve oraya birlikte arabayla gitmediğimiz için de onunla daha önce değil, ancak stüdyoda karşılaşıyordum. Desten sonra da, onu genellikle eve davet ediyordum. Garrett oradayken onunla ilgili konuşmamız da mümkün değildi ama fırsat bulunca bana bir bakış atıyor ve iki arada bir derede, “İyi misin? Her şey yolunda mı?” diye soruyordu. Ben de onun gözlerinin içine bakıyor ve bakışlarımı hiç ayırmadan, “İyiyim, her şey yolunda,” diyordum. Bu sözcüklerin bir zamanlar ne kadar gerçek olduğunu düşünüyor ve elimden geldiğince ikna edici olmaya çalışıyordum. Onun yüzündeki rahatlama ifadesini görünce ve tatmin olmuş gibi, “Tamam o zaman,” dediğini duyunca, bunda başarılı olduğumu anlıyordum. Su katılmamış bir ikiyüzlülük yaptığımı farkındaydım. Bir yandan da Erin yalan söylememe izin veriyor olabilir diye düşünüyordum. Beni ona söylediklerimin ötesinde birtakım şeyler anlatmam için zorlamasını bekliyordum, ama Erin asla öyle bir şey yapmadı.

Ve bazı geceler diğerlerinden daha iyiydi. Kötü olan geceler benim gördüğüm rüyalar yüzünden kötüydü. Rüyalarımda sürekli tekrarlanan ve iç karartıcı anıların etkisinin kaybolup onunla tekrar birlikte olabilecek bir duruma gelene kadar beni Garrett’tan uzakta tutan iki hikâye vardı.

Rüyalardan birinde, Leo ve ben yataktaydık, sevişiyorduk. Onun dudaklarını dudaklarımın, bedeninin ağırlığını da bacaklarımın arasında hissediyordum. O sırada, pek çok farklı şekillerde Garrett görünüyordu. Kapı aralığından geçiyor, köşedeki koltukta oturuyor ve en kötüsü de yatakta,

yanımızda yatıyordu. Bizim ne yaptığımızı gördükten sonra da odadan çıkıp gidiyordu. Onun yüzüne anlık bir bakış atıyor, orada bir duygu belirtisi görmeyi umuyor, ama bunu göremiyordum. Rüyamdaki Garrett'ın yüzünde sadece boş masa olmadığını öğrendiği için ilk tercihi olan restoranı terk ederek başka bir restorana giden bir kişinin teslimiyeti ve kabullenmesi vardı.

Diğer rüyada ise, Leo'yla evliydim ama Garrett'la birlikteydim. Masumane bir birliktelikti bu, cinsellik içermiyordu, ama ben cinsellik içermesi için planlar yapıyordum. İkimiz de önünde sonunda bunun olacağını biliyorduk. Bu rüyada Leo hayattaydı ve onunla evli olmamıza rağmen, ben onu aldatmak, ama sadece Garrett'la aldatmak için kendime izin vermiştim. Rüyamda kendimi böyle savunuyordum, ama bu konuyu Leo'yla aramızda hiç konuşmamıştık. Garrett'la yatmak için kendime izin vermişti fakat bu izni o, Garrett olduğu için vermiştim...

Hâlâ rahim içi spiralimi kullanıyordum. Garrett bu konuyu gündeme getirince, o konuda tedbirli olduğumu söyledim ve ona kendisiyle ilgili bir sorun olup olmadığını sordum. O da bana, *Tanrım, hayır*, diye yanıt verdi. Bu konuyla ilgili olarak Leo'ya çok tartışmıştık ve komikti belki ama Leo vasesektomi yaptırmaya yanaşmıyordu. Ona göre bu işlem, bir boğanın ya da bir aygırın bir tarafının *kesilmesinden* farklı değildi. Leo çok da mükemmel değildi yani.

Böylece, Erin'e yalan söylememe ve tuhaf rüyalar görüp onların etkisi altında kalmama rağmen Peder John'dan bir

randevu aldım. Leo'nun cenaze töreninde ayini o yönetmişti ve daha sonra haftalar boyu beni arayıp hatrımı sormuştu. Önce günah çıkarmaya gitmeyi düşünmüştüm, ama o kişinin ben olduğumu nasıl olsa anlayacaktı. Bu önemli değildi, ama günah çıkarıp affedilmeyi istememe rağmen, aynı günahı tekrar tekrar işlediğim için oraya her hafta gitmem gerekse bile onunla günah çıkarmaktan daha farklı bir şekilde sohbet etmek istiyordum. Peder John benim için bir yabancı gibi değildi ve nedense onunla konuşmak en iyi arkadaşım ile konuşmaktan daha kolay geliyordu bana. Böyle bir sohbet için biraz mesafeli olduğum biri olması kötü olmazdı. Bir sabah oğlanları okula bıraktıktan sonra ofisinde buluştuk.

"Beni aradığına memnun oldum," dedi. "İyi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim, peder, gerçekten de öyle," dedim. "Yani, iyi *görünüyorum*."

Peder John gülümsedi. "Senin içinde bulunduğun durumun düzelmesi vakit alır," dedi. "Hiçbir zaman tam olarak geçip gitmez, ama sonsuza dek o durumda kalmazsın."

Başımı evet der gibi salladım.

"Önce, dua edelim," dedi. Haç çıkardık ve Hail Mary duasını okuduk. Peder John daha sonra Leo için dua etti. Ne bu buluşmanın ne de günah çıkarmanın, umduğum huzuru bana vermeyeceğini o anda ama çok geç anlamıştım.

"Gözüm Brian ve Andrew'un üzerinde," dedi. "Christopher nasıl?"

"Hepsiyle gurur duyuyorum," dedim. "Heyheyli zamanları da oluyor tabii, ama ellerinden geleni yaptıklarını düşünüyorum."

Başını salladı. “Ya sen? İyi görünüyorsun ama öyle değilsin, öyle mi? İyi olman için bir neden yok, ama sen de elinden geldiğince hayatına devam etmeye çalışıyorsun. Bunu mümkün kılan da Tanrı’ya güven duyman. Bu, zaman içinde daha da kolay olacak senin için.”

“Öyle yapmaya çalışıyorum,” dedim ve gerçekten de yapmaya çalışıyordum, ama Peder John bana baş edebileceğimden fazla dini bilgi vermeden önce duruma müdahale etmeliydim.

“Peder, günah çıkarmaya gelmeyi de düşündüm,” dedim. “Sizinle konuşmak istememin nedeni, hiç aklıma gelmeyen bir şeyle ilgili. Sizin de böyle bir şeyi beklediğinizi hiç sanmam.”

Peder John, büyürken tanıdığım tüm rahiplerden daha iyi olmanın yanı sıra, zeki bir adamdı. Ordu papazı olarak görev yapmıştı ve hizmet verdiği süre boyunca dünyada görmediği yer kalmamıştı. İlerici bir kilise örneği sunmak istiyordu. Onun ayinlerine aynı cinsiyetten en az beş çiftin geldiğini görüyordum. Hasbelkader rahip olmuş bu akıllı ve dünyevi adamla konuşmak istiyordum; görevi Tanrı’nın kelamını yaymak olan bir adamla değil...

“Sana yardım etmek için buradayım,” dedi. “Günah çıkarmak istiyor musun? Burada da yapabiliriz bunu.”

“Hayır,” dedim, “istemiyorum. Sadece konuşabileceğimizi umuyorum. Bir sorunum var, bana suçluluk duygusu veren bir sorun bu.”

“Senin seçimin, Audrey,” dedi. “Neler oluyor?”

“Leo’yla benim iyi bir arkadaşımız var, adı Garrett,” dedim. “Garrett, Leo’nun çok eski bir arkadaşı. Şubattan beri bizim

evde kalıyor ve bize çok yardımları oluyor. Belki onu cenaze töreninden hatırlarsınız. Leo'nun başlattığı ek inşaatı bitiriyor ve oğlanlarla da çok iyi iletişim içinde. O gerçekten de iyi bir dost. Ben de onu uzun yıllardan beri tanıyorum ama son zamanlarda ilişkimiz yeni bir şekil aldı, daha içli dışlı olduk ve ben bu konuda kendimi kötü hissediyorum. Kilisenin böyle durumlarda nasıl bir tutum aldığını biliyorum ve böyle bir ihlalde bulunduğum için üzülüyorum ama daha çok Leo için üzülüyorum.”

Bir vaaz dinlemek istemiyordum, ama bir vaaz verilecekse de kendim kaşınmıştım. Hiç şüphe yok ki Peder şöyle başlayacaktı vaazına: *İçli dışlı oldunuz, evli değilsiniz, bu konuda konuşmamız gerek.* Ama benim bildiğim, ne on emirde ne de İncil’de benim bu özel durumuma hitap edecek bir söylem vardı.

“Suçluluk duygusu o kadar faydasız bir duygu ki,” dedi Peder John. “Günah çıkarırken bana hangi konuda suçluluk duygusu içinde olduğunu söylemiş olsaydın, ben de seni affederdim ama bu senin için bir fark yaratır mıydı?”

“Hayır, yaratacağını sanmıyorum,” dedim.

“Ben sana neyin doğru neyin yanlış olduğunu ya da neyi yapıp yapamayacağını söylemek için burada değilim,” dedi. “Bana kalırsa, suçluluk duygusu sadece ve sadece gerçekten pişman olduğumuz bir şeyi yeniden yapmamak için gösterdiğimiz çabalara yardım ettiği zaman bir işe yarar.”

“Çelişki de burada işte,” dedim. “Garrett’la olan ilişkim bana iyi bir ilişki gibi geliyor, sadece çok erken olduğunu

düşünüyorum. Ayrıca dostluğumuzun bu yöne sapması asla beklediğim bir şey değildi. Suçluluk duyuyorum, ama yine de bu ilişkiyi devam ettiriyorum.”

“Bu suçluluk duygusunun tam nedenini tanımlaman gerekseydi, bunu nasıl yapardın?” dedi.

“Leo’ya ihanet ettiğim için, derdim,” dedim. “Leo’ya ihanet ediyormuş gibi hissetmemem mümkün mü?”

“Leo ve sen, ikinizden biri öldüğü takdirde, asla başka birisini sevmeyeceğinize ya da başka biriyle evlenmeyeceğinize dair birbirinize söz vermiş miydiniz?” dedi Peder John.

“Hayır, vermemiştik,” dedim. “Ama böyle bir konu asla gündeme gelmemişti.”

“Bu Garrett’la olan şey, Leo’nun ölümünden önce hiç olmuş muydu?”

“Hayır, tabii ki hayır, hayır,” dedim. “Garrett evli değil. Hiç evlenmemiş.”

“O zaman durum zaten çok farklı olurdu,” dedi.

“Ama yine de çok erken oldu,” dedim tekrar. “Garrett onun en iyi arkadaşıydı. Bu konuyu Leo’yla konuşabilmeyi isterdim, bu da ayrı bir ironi elbette. Aslında bunu yapıyorum. Dua ediyor ve ondan af diliyorum.”

“Çok erken. Çok geç. Hepimiz her zaman böyle hissedimiz zaten. İtiraf ettiğimizden de fazla hem de,” dedi Peder John. “Biliyor musun, bizler Tanrı’nın program saatlerine uymak zorundayız; o bizimkine değil. Başımıza gelen bir şey, her ne kadar oluş şekli ya da zamanlaması bize idealmiş gibi görünmese de, belki de dualarımıza bir yanıttır.”

“Anlıyorum,” dedim. “Biliyorum ama bunu bilmek zihnimdeki karışıklığı azaltmıyor.”

“Garrett’la olan ilişkin sana hayatını en özgün şekilde yaşamayı sağlıyor mu?”

Buna nasıl yanıt vereceğimi bilemedim; bu ilişkiyi oğlanlardan ve Erin’den saklamıştım, bu da özgün bir şey değildi. “Peder, Leo öldüğünden beri bana hiçbir şey özgünmüş gibi gelmiyor,” dedim. “Özgün diye tanımayabileceğim bir şey kalmadı artık.” Peder John’un sorduğu soru ise duraklamama neden oldu. Peki, Garrett en özgün hayatını yaşıyor muydu?

“Garrett’la olan bu ilişkin sana kendini mutlu, kutsal ve sağlıklı hissettiriyor mu?” dedi. “Elimde bir liste yok, ama bunlar, üzerinde düşünmen gereken birkaç şey. Bunlar kriter bile değil, kendi kendini incelemen için atabileceğin adımlar sadece. Suçluluk duymaktan çok daha iyi sonuç getiren adımlardır üstelik.”

Garrett’ın bana hissettirdiği son şey kutsallıktı, ama bunu Leo da yapmamıştı. Ayrıca, kendimi hiç *kutsal* hissettiğimi de hatırlamıyordum. Oğlanlar doğduğunda, o üç vesileyle kendimi kutsallığa yakın bir yerde hisseder gibi olmuştum, ama bu benim dışımda varlığını sürdüren bir olguydu.

“Buna yanıt vermek çok güç, Peder, özür dilerim. Kendimi ağırdan satmak istemiyorum,” dedim, “fakat sanırım yanımda Garrett olduğunda, olmadığı zamanlara göre mutlu ve sağlıklı kavramlarına daha yakın olduğumu hissediyorum, ama bu duygular bile hâlâ bana çok uzak geliyor.”

Peder John doğru yanıtları nihayet vermeğe başladığını

söylemek ister gibi başını salladı. “Sevgi, Tanrı’nın bir lüt-fudur,” dedi. “Senin şu anda hissettiğin sevgi, Leo’yla bir-likte geçirdiğin sevgi dolu yılları silip götürmüyor. Tanrı’nın bizden tek istediği birbirimize karşı iyi olmamız ve birbiri-mizi sevmemiz.”

Sevgi. Sevgiyle ilgili olarak tek bir sözcük bile etmemiş-tim. Tabii ki Garrett’ı seviyordum, ama sevgi vardı, *sevgi* vardı. “Audrey, bana soracak olursan, senin Leo’ya ihanet ettiğini düşünmüyorum ve onun hatırasına ihanet ettiğine de inanmıyorum,” dedi Peder John. “Ama benim ya da başka-larının ne düşündüğü ve söylediği önemli değil. Tanrı bizi ne yaparsak yapalım bağışlar, ama bizim kendimizi bağışla-mamız daha zordur.”

Başımı salladım.

“Bilmem biliyor musun, Halil Cibran’ın çok popüler ol-duğunu sandığım bir deyişi var,” dedi. “*Peygamber*’den. Onu hiç duydun mu? Sevincin ve kederin birbirinden ayrıl-maz olduğuna dair...”

“Biliyorum, evet,” dedim. “Gerçekten de çok güzel.”

“Evet, öyle,” dedi. Ayağa kalktı, çalışma masasına doğru yürüdü ve duvardan bir çerçeve indirdi. “Ama söylemin ta-mamı çok daha güzel.” Şiirin muhafaza edildiği çerçeveyi bana uzattı.

Ondan sonra bir kadın şöyle dedi: “Bize Sevinç’ten ve Keder’den bahset.” O da şöyle yanıt verdi: Sizin sevinciniz örtüsünü atmış olan kederinizdir. İçinden kahkahalarınızın

yükseldiği kaynaktan çoğu kez gözyaşlarınız da fışkırır. Başka türlü nasıl olabilir ki? Kederiniz varlığınızın derinliklerine kadar işledikçe içiniz daha fazla sevinçle dolar. Şarabınızı doldurduğunuz kâse, çömlekçinin fırınında yanan kâsenin ta kendisi değil mi? Ruhunuzu teskin eden ud, bıçakla yontulan bir ağacın tahtasından yapılmış değil mi? Sevinçli olduğunuz zaman kalbinizin derinliğine bir bakın, size sevinç veren şeyin, keder veren şey olduğunu görürsünüz. Kederli olduğunuz zaman da yine kalbinizin derinliğine bakın, aslında sizi sevince boğan şey yüzünden gözyaşı döktüğünüzü anlarsınız. Bazılarınız “Sevinç, kederden daha büyüktür,” bazılarınız da, “Hayır, keder sevinçten büyüktür,” der. Ben de size derim ki, bunları birbirinden ayırmak mümkün değildir. Onlar birlikte gelirler ve sofranıza oturduğunuzda, yanı başınızda onlardan sadece biri varsa, bilin ki diğeri de yatağınızda uyulamaktadır. Aslında siz kederinizle sevinciniz arasında terazinin iki kefesi gibi asılı durmaktasınız. Sadece kefeleriniz boş olduğu zaman durağan ve dengede kalırsınız. Hazinedar altınlarını ve gümüşlerini tartmak için sizi eline aldığı anda, sevinciniz de kederiniz de ne yükselmeli ne de alçalmalı.

Masanın üzerinde duran kâğıt mendillere uzandım. “Ben bu şiirin tamamını önceden görmemiştim,” dedim. “Haklısınız. Çok daha güzelmış.”

“Garrett ve sen birbirinizi ne zamandan beri tanıyorsunuz?” dedi.

“Leo ve ben evlendiğimizden beri, yani yirmi yıldan fazla,” dedim. “Leo ve ben birlikte olduğumuz için birbirimizle tanışmıştık.”

“Leo’dan başkasıyla evli olabileceğini hiç hayal etmiş miydin?” dedi Peder.

“Hayır, tabii ki hayır, hiç kimseyle,” dedim.

“Leo’yla evlenmemiş olsaydın, Garrett’ı da tanımayacaktın, öyle değil mi?” dedi Peder John.

“Hayır, sanırım tanımayacaktım,” dedim.

Peder John oturup bekledi. Belki de içimde bir yön değişikliği olana kadar ikimiz de orada oturmalıydık.

“Hepsi bu değil,” dedim. “Oğlanları da aldatıyormuşum gibi geliyor bana ama onlar beni anlayamazlar.”

“Bence, konu ebeveynlerle çocuklar olunca, aldatmakla mahremiyet arasında bir fark var,” dedi Peder John. “Oğlanlara karşı dürüst olma konusu senin net bir şekilde düşünmen gereken bir şey, ama sen ve Garrett ne yaptığını bilen yetişkinlersiniz. Yine de şunu aklından çıkarma, eğer oğlanlar durumu öğrenirlerse onlara ne söyleyeceksin?”

“Bunu gerçekten bilemiyorum,” dedim. “Hiçbir fikrim yok.”

“Bugün bilmen gerekmez,” dedi. “Ama bu da düşünmen gereken bir konu.”

“Evet,” dedim. “Tabii ki öyle.”

“Lütfen, Audrey. Bu bir süre sende kalsın.” Hâlâ elimde tuttuğum çerçeveyi gösterdi. “Ben de ihtiyacım olduğunda, onu nerede bulacağımı bilirim. Sen de şunu bil ki, istediğin zaman gelip benimle konuşabilirsin.”

Çerçeveyi kucağıma koydum ve ben oradan ayrılmadan önce “Babamız” ilahisini birlikte okuduk. Arabama binince, otoparkta bir süre bekleyip şiiri kaç kere okuduğumu karıştıran kadar tekrar tekrar okudum. Eve vardıktan sonra, onu dolabıma Leo’nun çizmelerinin yanına koydum. Peder gibi ben de onu nerede bulacağımı bilecektim.

Brian

Okuldan eve geldiğimde, Garrett ve Kevin yeri döşüyor-
du. Mutfağın kapısında asılı olan plastik perdeyi aralayıp bir
göz gezdirirken, Kevin beni görüp ayağa kalktı.

“Merhaba Brian,” dedi, “sana bir şey getirdim. Arabada
duruyor. Şimdi alır gelirim.”

Döndüğünde, benim yaptığım çerçeve içindeki babamın
resmini uzattı. Üzerinde sürüyle imzanın olduğu paspartu
yoktu sadece.

“Bir kopyasını yaptırıp onu astık bizim oraya,” dedi. “O
da bunun kadar güzel duruyor. Seninkini sana geri vermek
istedik. Oraya yapışık değil, o yüzden istersen oradan da çı-
karabilirsin.”

“Teşekkürler,” dedim. Nedenini bilmiyordum, ama res-
me ne olduğunu öğrendikten ve onu istasyonda bırakmaya
karar verdikten sonra bile kendimi üzgün hissetmeye devam
ettim. Gerçekten de üzüliyordum. Aslında o sadece bir re-
simdi. Bir resmin sizi böylesine kederlendireceğini kimse
düşünemezdi. Özellikle de bu, çizimini sizin kendinizin
yaptığı bir resimse...

“Gelebildiğin zaman istasyonu yine ziyaret et,” dedi Kevin.
“İki resim arasındaki farkı göremeyeceğine bahse girerim. Ona

sahip olduğumuz için çok seviniyorum. Aslında ilk baştan yapmamız gereken şey buydu. O sıralarda aklımız pek başımızda değildi sanırım.”

“Elbette, tamam, teşekkürler,” dedim.

Çerçeveyi odama götürdüm ve resmi içinden çıkardım. Onu rulo haline getirip etrafına gevşek bir lastik geçirdim ve dolabımın en yüksek rafının üzerine koydum. Onunla daha sonra ilgilenecektim. Şimdi en azından hem onun nerede olduğunu biliyordum hem de ona yeniden sahip olmuştum. Koşmaya çıkmak için kıyafetimi değiştirdim.

Bu, annemin fikriydi. Korkunç rüyalarım bir süredir, en azından bir aydan beri eskisi kadar korkunç değildi. Annem basketbol oynamanın ve belki de koşmanın bana iyi geleceğini söylemişti, o yüzden onunla birlikte koşmaya başlamıştım. Bu, benim için pek zor değildi. Annem benim istediğimden de yavaş koşuyordu. Ona göre, yavaş koşarsam aslında nefesim kesilmeden daha uzun mesafe koşabilirdim. O yüzden ben de onun gibi yavaş koşuyordum. Birlikte saatte üç mil gibi bir hızla koşuyorduk. Bazen ben kendi başıma ve daha hızlı koşuyordum, ama annem haklıydı. Yavaş koştuğum zamanki kadar uzaklara kolayca gidemiyordum. Gidebildiğim zaman da, bu beni mutlu etmiyordu. Yere yıkılacakmış ve kaldırımın üzerinde ölüp kalacakmışım gibi hissediyordum. Annem her zaman haklı olamazdı ki, sadece çoğu zaman haklı olabiliyordu!

Başını odanın içine doğru uzatarak seslendi. “Gitmeye hazır mısın?”

“Evet,” dedim.

“Okuldan çok yorgun gelmedin mi?” dedi.

“Hayır,” dedim. “İyiyim. Hemen şimdi iniyorum. Bugün postada bir şey var mı?”

“Hayır, bugün yok,” dedi. “Ben de her gün bakıyorum.”

Posta kutusunu her gün kontrol ediyordum. Küçük bir çocukken birkaç ders aldığım Portland Northwest Sanat Koleji’ndeki Üniversite öncesi yaz programlarına yazılmış-tım ve liseye bile bir sonraki yıl başlayacak olmama rağmen yine de bu derslere kabul edilebileceğimi umuyordum. Orada kendi okulumda öğrenebileceğimden fazlasını öğrenebileceğimi umuyordum.

Annem verandada ısınma hareketleri yapıyordu. Ben koşmadan önce hiç bu tür hareketler yapmıyordum, ama annem koşudan sonra bana zorla yaptırıyordu. “Bugün dört yapmaya ne dersin?” dedi. “Benim yanımda yerlerde sürünmek zorunda kalsan bile?”

“Tamam,” dedim. “Dört benim için sorun değil.”

Garrett

Audrey'yle yatmaya başlayalı neredeyse bir ay olmuştu. Yani, *birlikte* yatmaya başlayalı neredeyse bir ay olmuştu. Oğlanlar bilmiyordu, bundan emindim. Her seferinde sanki ilk kez yatıyormuşuz gibiydik. Kendimize hâkim olmak için hâlâ vakit varmış gibi temkinli başlıyorduk, ama dönüşü olmayan bir noktaya geliyorduk ve ne o ne de ben durmak istemiyorduk. Üç olağanüstü gece, sabahın dört buçuğunda cep telefonumun alarm zili çalana kadar onun yanında yatmış, etraftan ses gelmediğinden emin olduktan sonra sessizce yeniden yattığım ama uyuyamadığım misafir odasına geçmiştim. O da bir gecesini benimle birlikte misafir yatak odasında geçirmişti.

Bazen uykusunda sayıklıyor, saçma sapan bir şeyler söylüyordu, ama bir gece söyledikleri çok açık ve netti. *Özür dilerim, sana özür dilerim dedim*. Saat sabahın ikisiydi, ama yataktan kalkıp aşağı indim, telefonumu kapattım ve uyudum. Brian'ın çığlık atarak uyandığı ve Audrey'nin de koşarak onun yanına gittiği geceler de, saat kaç olursa olsun Brian'la baş etmek için ihtiyacı olduğu takdirde Audrey'ye yardım ettikten sonra, aşağı inip gecenin geri kalan kısmını orada geçiriyordum.

Sevişmemiz her seferinde farklı oluyordu, ama ben elimde olmadan hep aynı şekilde başlıyordum. İlk iş olarak onu öpüyordum. Ağzını öptükten ve parmağımı dudaklarının üzerinde gezdirdikten sonra sıra köprücük kemiğine geliyordu. Bu sözcük, klaviküla demekten daha çok hoşuma gidiyordu. Bedeninde en sevdiğim yerlerden biriydi burası. Onunla yatmamızdan önce bile, fırsat bulduğum anda, boynunu es geçerek ve aval aval bakmamaya gayret ederek onun köprücük kemiğine bakardım. Acaba dünyadaki kaç erkek bu güzelliği fark etmiş ve elinden geldiğince uzun uzun onu seyretmiştir diye de merak ederdim. Merak ettiğim bir başka şey de, buranın Leo'nun da karısının bedeninde en sevdiği yerlerden biri olup olmadığıydı.

Gizli kapaklı bir iş yapıyorduk, yasak ilişkiye girmiş iki kişi gibiydik ve bu gizlilik bize ivme veriyordu. Etrafımızda onca insan varken evcilik oynar gibiydik. Hayatın bizden beklediği görevi yan yana yerine getiren iş arkadaşları, ya da oda arkadaşları gibiydik. Oğlanlar okuldayken, vaktimizin çoğunu dışarıda değil yatakta geçiriyorduk. Ben daha sonra biraz kestiriyordum, o da benim arkamda kıvrılıp yatıyordu. Sonra duşumuzu alıyor ve tekrar yatağa giriyorduk. Seks bizim için içki içmek ya da ot çekmek gibi, baş etmeye çalıştığımız kederden ve yön kaybından bizi kurtaran ve suni bir huzur veren bir şeydi. Ama yalnızken çaldığımız bu şey üzerime harika bir şekilde yapışmıştı sanki ve benim daha iyi, daha dikkatli ve daha adanmış bir şekilde çalışmamı sağlıyordu.

Yataktayken ya da değilken, dışarıda veya evde yemek yerken, birlikte çalışırken elime geçen tüm fırsatlara rağmen, hepsini tek tek elimin tersiyle itmiştim. Leo'nun bana söz verdiği şeyi ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Benim zihnimi okuyabilseydi, bunu anlayabilirdi. Gerçeği her gün görebilir, bunun diğer tüm düşüncelerimin önüne geçtiğini fark edebilirdi. Bu, şüursuzca verilen bir karar değildi, o nedenle kendimi haklı görüyordum. Aradan çok vakit geçmiş, aramızda pek çok şey olmuş ve bu konuyu paylaşmak için çok geç kalmıştım. *Ha, sırası gelmişken söyleyeyim.* Zamanı geçmiş ve gerekliliği bitmiş bir özür gibiydi bu. Pişman olduğumu söylemek faydadan çok zarar getirebilirdi. Audrey'nin benimle böyle bir ilişkiye nasıl girdiğini de bilemiyordum, ama bunu ya kendi isteğiyle ya da muhtemelen Leo ondan bunu yapmasını istediği için sürdürüyordu. Her halükârda, şu olan bitenler, Leo'nun benden istediği şeyin hassas bir giriş müziği gibiydi ve bu konuda ne kadar az konuşursak o kadar iyi olur diye düşünüyordum. Audrey ve ben bu yaptığımız şey konusunda hiç konuşmuyorduk. Başladığımız bu şeye hiçbir yorum yapmadan, sessiz bir şekilde devam etmeye karar vermiş gibiydik. Bu iş derinleştikçe, ben de dilimi tutma konusunda daha kararlı oluyordum.

Yalnız başıma çalıştığım bir gün, Audrey odaya geldi ve hiçbir şey söylemeden önümde durup parmaklarını ensemde gezdirdi. Daha sonra da ek inşaatın duvarlarından birine doğru geri geri giderek beni kendine doğru çekti. Eteğini yukarı kaldırdım, külodunu aşağı indirdim ve belimden aşağı giydiğim her şeyi yere fırlattım.

Bedenlerimiz aylar önce orada olmayan duvarın sertliği karşısında ezilirken, “Bu bir sorumluluk meselesi,” diye kulağına fısıldadım. “Bu duvarların ne kadar baskıya dayana-cağını görmem gerek.”

Tam orta yerde o da, “Daha fazlasına dayanabilirler,” diye fısıldadı. Doğruydu bu; nitekim o gün o duvarlar çok daha fazlasına dayandılar.

Bir keresinde de, bir öğleden sonra Audrey banyo musluğunun önündeyken, arkasından yaklaşmış ve poposuna minik bir şaplak atmıştım. Sonra da yazlık elbisesini yukarı kaldırıp kalçasının yuvarlak kısmını avuçlamış ve daha sonra elimi kemerinin içine sokarak çıplak tenine dokunmuşum. Ensesini öperken, o da elleriyle beni bulmuş ve başından sonuna kadar bu durumda kalmıştık. O, musluğun önünde, pencereden dışarıya bakıyordu, benim yüzüm de onun saçlarının arasında gömülü duruyordu. İşimiz bitene kadar hiç kıpırdanmamıştı. Sonra da ağızlarımız kuruyana kadar öpüşmüş ve işimize dönmüştük. Oğlanlar bir saat sonra okuldan gelmişlerdi.

Başka şeyler de olmuştu. Bir sabah Lowe’s’tan eve gelmiş ve ön kapıyı arkamdan kapatmıştım ki, ondan bir mesaj geldi. *Yukarıdayım.*

Basamakları ikiyeşer ikiyeşer çıkmıştım. Audrey sırtüstü yataktaki yatıyordu. İç çamaşırları dışında, tamamıyla giyinikti. Eteğini yukarı sıyırmış ve kalçalarının üzerinde buruşturmuştu. Audrey ve onun etekleri...

“Nerede kaldın?” dedi. Yüzünde haylaz bir ifade vardı. “Başladım ama senin bitirmeni bekliyorum.”

Bu daveti ancak bir aptal reddedebilirdi.

Her zaman böyle olmuyordu elbette. Bazen oğlanlar okuldayken mutfakta, oturma odasında ya da yeni odada benim dinlediğim bir müziğe uyarak dans ediyorduk. Son derece masumaneydi bu danslar. Nedense dans bizim için seksteki bir ön sevişme gibi değildi, ama yine de oğlanların karşısında asla dans etmedik. Ona sıkıca sarılırdım ve dans ederken tıpkı çocuklar gibi hareketler yapardık. Bazen mutlu olurdu ve bana küçük bir kız gibi bakarak gülümserdi, ama bazen de başını omzuma dayardı. Dansımız bittiğinde, gömlek ceplerinin olduğu yerde her zaman ıslak bir yer olurdu. Sonra bana hiç bakmadan sessizce çıkıp giderdi. Ben de işime döner ve parmaklarımı kuruyana kadar omzumdaki ıslaklığın üzerinde gezdirirdim.

Onunla randevuya çıkmıyorduk; en azından geceleri çıkmıyorduk ama dışarıda pek çok kez güzel öğle yemekleri yedik. O yemekler sırasında birbirimize hiç dokunmuyorduk, ama Audrey iki kadeh pino gri içerdi ve ben de bir iki bardak bira alırdım. O öğleden sonraları, kimyası ve gerili miyle, bize randevulaşmışız gibi hissettirir ve evden çıkmadan önce yaptığımız şeyi tekrar yapmak için eve dönerdik. Bu öğle yemeklerinde zaman zaman, ilk kez böyle bir yemeğe çıktığımızda Christopher'ın bir sınıf arkadaşıyla annesiyle karşılaştığımız gibi, tanıdığımız ya da Audrey'nin tanıdığı kişilere rastlıyorduk. O zaman, şimdi bulunduğumuz durumdan çok farklı bir durumdu, ama ikimiz de dışarıda olduğumuz vakit nahoş bir olaya neden olmamaya gayret

ediyorduk, çünkü aramızda hiç kimsenin kafa yormasını ya da bir yorumda bulunmasını gerektirecek ve sorgulanacak bir şey yoktu.

Oğlanlar Anneler Günü için kendi kartlarını hazırlamışlardı, ama bir gün öncesinden onları fidanlığa götürmemi istediler. Komşulardan biri de oğlanların hediyesini kendi bahçesinde sakladı.

“Ona bir okalıptüs ağacı aldık,” dedi Andrew. “Onların kokusundan hoşlanıyor ve yapraklarını da seviyor.”

Audrey’ye ben de bir kutlama kartı hazırlamış ve içine, *Tanıdığım en iyi annesin*, yazarak karta bir tek imzamı atmıştım. Onu anne yapan adamın yokluğunda onu kutlamak tuhaf geliyordu.

Ertesi sabah komşuya gidip saksıyı aldım ve arka bahçeye getirdim. Oğlanlar Audrey’nin kendi bandanalarından biriyle gözlerini bağladılar. Bu konuya hiç karışmadım.

“Haydi, anne,” dedi Andrew ve onun bir kolunu tuttu. Brian da diğer kolunu tutunca, Audrey ellerini uzatarak onların ellerini tutmaya çalıştı. Chris ellerini annesinin omuzlarına koymuştu. Hepsi birden dikkatle annelerini basamaklardan indirdiler, ek odadan geçirip dışarı çıkardılar. Ben de dikkatle bu üç oğul ve anneyi izliyordum.

Oğlanlar annelerini küçük ağacın önüne getirdiler. Audrey bu arada kıkırdayıp duruyordu.

“Ellerini uzat,” dedi Andrew.

Audrey hiçbir şey göremediği için havayı elleriyle yokladı.

“Hayır, burada,” dedi Andrew. Annesine eliyle bir yaprağı bulması için yardım etti.

“Ov onu,” dedi Brian. Audrey yaprağı sağ işaretparmağıyla başparmağının arasına alıp ovaladı.

“Şimdi de kokla!” diye tezahürat yaptı Andrew.

Audrey parmağını burnuna götürüp içine bir nefes çekti. Sonra bandanasını geriye itti ve gözlerini kırpıştırarak ağaca baktı.

“Ah, çocuklar,” dedi. “O kadar güzel ki, teşekkür ederim.” Birkaç yaprağı avucuyla okşadı. “Bu mükemmel,” dedi. “Nasıl bildiniz?”

“Bildik işte,” dedi Andrew vakur bir büyükelçi edasıyla.

Audrey önce Andrew’u, sonra da Brian ve Chris’i kucakladı. Benim de koluma hafifçe vurdu ve okşadı.

“Çok teşekkürler,” dedi, “hepinize. Teşekkür ederim Garrett.”

Kendimizle öyle gurur duyuyorduk ki...

“Onu nereye koyalım?” dedi.

Hepsi birden koro halinde önerilerini söylemeye başladılar.

Babalar Günü’nde de, hep beraber fidanlığa gittik ve Leo için fidanlar aldık. Beşimiz birden mezarın yanında, Audrey’nin bize gösterdiği yerlerde toprağı kazıdık ve açtığımız deliklere cezayirmenekşeleri ve gelincikler diktik. Kendi okalıptüs ağacından beş dal kesip mezar taşının dibine koydu. Biz de, onun talimatlarını sessizce yerine getirdik. Güneşli bir gün olduğu için az sonra mezarlığa başka ziyaretçi-

ler akın akın gelmeye ve çıkmaya başladı. Ben, bana düşen yerleri kazıp bitkilerimi diktim ve arada da, bizimle aynı gemide olan, bizim gibi yitirdikleri sevdiklerini ziyarete gelen kişileri seyrettim. Audrey boş plastik saksıları ve bahçe gereçlerini toparlarken, oğlanlar da yeni bitkileri son bir kez kontrol edip onları getirdiğimiz galonluk şişelerdeki suyla suladılar. Ben de elimi uzatıp Leo'nun adının altında yazılı dört sözcüğü okşadım. Sonra evdeki yazıcıdan aldığım bir kâğıdı, ilk olarak taşın üzerindeki üçüncü sözcük olan *Arka-*
daş sözcüğünün üzerine koyarak, üstüne odada Leo'nun bıraktığı şeyler arasında bulduğum şişman bir kalemi sürttüm. Granit taşın üzerindeki kabartma harflerin arasındaki boşlukların üzerine bastırarak üç sözcüğün de kâğıdın üzerine geçmesini sağladım. Daha sonra kâğıdı katlayıp cüzdanımın içine koydum. Bunu yaparken herhangi bir şekilde gizlemek gibi bir kaygım yoktu, ama kimseye bir şey söylemedim. Kimse de bana bir şey sormadı. Oradan ayrılırken hiçbirimiz mutlu değildik fakat hepimiz basit ama iyi bir şey yapmış olmanın verdiği tatmin duygusunu yaşıyorduk.

Christopher'a araba kullanmasını öğretmiş ve henüz ehliyetimi almamışken Leo'yla birlikte bir yaz günü, öğleden sonra annemin arabasını alıp gezintiye çıktığımızı anlatmıştım. O gün babam isteydi ve annemin de teyzemle birlikte anneanneme gitmesi gerekiyordu. Leo ve ben Radnor'daki anacaddelerden birinde giderken aniden, karşı yönden gelen teyzemin arabasında annemle teyzemi gördüm. Aynı anda onlar da Leo'yla beni gördüler." İkimiz birden kıkırdamaya

başladık. Ona, “Sen sen ol sakın böyle boktan bir hırsızlık yapayım deme,” dedim. “Annene sormadan onun arabasını asla alma. Bunun cezasını çok uzun bir süre ödedim.” Yollarda epey bir pratik yaptıktan sonra, Christopher sürücü sınavını geçti ve ehliyetini aldı. Doğrusu, büyük bir gündü.

İşte böylece, onlarla daha fazla kaynaşıyordum. İlkbaharın ılıkılığı yerini yazın sıcağına bırakırken, ben de acı tatlı bir şekilde işi bitirme aşamasına yaklaşmışım. Orada geçirdiğim onca zamanın sonunda, ek odanın sahibi sanki benmişim gibi düşünmeye başlamışım.

Audrey

Leo, daha Portland'da gelmeden önce bile itfaiye akademisine başvurmaya karar vermişti. O gün yaptığımız konuşmayı çok iyi hatırlıyordum. Bir sabah yatağımızda yatıyorduk. Saçlarımı parmağına dolamıştı. Kalkıp kahve yapmak istiyordum ama bana, *bekle*, demişti. *Ne yapmak istediğimi sana anlatmak istiyorum ve sen bunu yapmamı istemiyorsan, bunu bana söylemenin tam zamanı. Benden bir şey saklama Audrey. İstemezsen toparlanıp buradan gitmeye kararlıyım. Buradaki itfaiye departmanına başvuracağım ve hemen olmasa da fazla geçmeden burası senin olduğu kadar benim de evim olacak.*

Bir yıl kadar önce tarih bölümünden diplomasını almıştı. *Bu diplomayla ne halt edeceğim?* demişti. *Tarihçi mi olacağım? Evet, doğru ya, o işten çok para kazanıldığını duymuştum.*

Umurumda bile değildi. Onun ne iş yapacağına aklımı hiç takmıyordum. Benim için önemli olan, batıya, bana, benim için, bizim için geliyor olmasıydı. Böylece, başvurusunu yaptı, bir spor salonuna yazıldı. Epey para biriktirmişti ama akademiden haber gelene kadar da çalışmak istiyordu. Elbette, çünkü yapısında vardı bu. Bir şeyler yapmadan duramazdı. Ben işe gidip her ay maaş alırken, oturup eli kolu

bağlı bir şekilde beklemenin ona göre olmadığını doğrudan söylemişti bana. Spor salonunda tanıştığı Alan ya da Adam adlı, belki de hiç bu adla alakası olmayan biri ona korumacı arayan ve iyi de para veren bir kulüp olduğundan bahsetmişti. Leo, Powell üzerindeki Doc's Bar & Grill'de bir iş bulduğunu, işe girdikten sonra söylemişti bana. Haftanın sadece üç günü, çok geç saatlere kadar çalışacaktı, ama eline iyi para geçecekti, üstelik de yanında okumak için kitap bile götürebilecekti.

"Nasıl bir yer orası?" diye sormuştum ona.

Hiç tereddüt etmeden, "Dansçılar var," demişti. "Orası bir striptiz kulübü."

Yüzüne öylece bakakalmıştım. Nasıl bir işte çalışacağı işte şimdi umurumdaydı. Onun tutkuları ve benim onunla ve bizimle ilgili olan beklentilerimin içinde böyle bir şey yoktu.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Hayır," demiştim ona. Geçmişte striptiz kulüplerine gidip gitmemesi beni ilgilendirmiyordu ama şimdi hem Leo'yu hem de onun bu striptiz kulübünü önemsiyordum.

"Tanrım, Audrey," demişti. "Dışarıdayım ben. Kapıda duruyorum."

"Yani hiçbir şey görmeyecek misin?" demiştim.

"Sen ciddi misin? Bu bir iş... ben orada vakit geçirmiyorum. Yapacak bir şey aradığım için oradayım."

Bu, acı acı münakaşa ettiğimiz ilk konuydu. Yeni filizlenmeye başlayan ilişkimizde erkenden oluşan ilk çekişme noktamızdı. Yerini değiştirir değiştirmez oluştuğu için de, ikimizin dokunulmaz ve hiçbir şeyden etkilenmez bir çift

oluşturduğumuz konusunda içimde bazı şüpheler uyanmıştı. Birlikte olduğumuz zamanlar, gerçekliğimizin bir kısmını bu konu oluşturunuyordu. Leo bu işi işsizlik sorununa bir çözüm olarak görüyordu. Nihayet, aynı tartışmanın pek çok farklı versiyonundan sonra, ben de gözümü karartmaya karar vermiştim. Sonuçta, endişelenmemi gerektiren bir şey yoktu. Eve vardiyası bittikten yarım saat sonra geliyor ve bir barın kapısında nöbet tutmuş yorgun bir adamdan farklı görünmüyor, kokmuyor ve davranmıyordu. Arabayla daha erken gelmek mümkün değildi.

Orada sadece altı hafta kadar çalışmıştı ki, akademiye kabul edildiği haberi geldi. Doc's'la olan bağlantısı kesildi. Oradan ayrılması, üniversiteye gitmek için yaz aylarında dondurma satan bir kişinin işinden ayrılması kadar sıradan oldu. Geleceğe odaklanmıştı ve ben onun için yeniden deli olmaya başlamıştım. Başka birinin beni onun kadar mutlu edebileceğini hayal bile edemiyordum. Sadece minik ve incir çekirdeğini doldurmayan bir fırtına yaşamıştık.

Bir haziran günü, erken saatte posta kutumuza gelen bir mektubu gördüğümde, onun gerçek mektup görünümüne verilmiş ve gerçek bir kişi tarafından gönderilmiş bir reklam ya da talep mektubu olduğunu sandım. Zarfın üzerinde tanımadığım bir elyazısı ve dönüş adresi olarak da Beaverton'da bir yerin adresi vardı. Aklıma başka bir şey gelmemişti ama mektubu açınca bu mektubun benim düşündüğüm gibi istenmeyen postallardan olmadığını gördüm; elyazısı gerçektir. İmzayı görmek için mektubun sonuna baktım. *Saygılarımla, Wade Reynolds*, yazıyordu. Mektubu okuyunca, Leo'nun

Doc's'da çalışırken sadece kapıda nöbet tutmadığı kafama dank etti. Mektupta şunlar yazıyordu:

Sevgili Bayan McGeary,

Leo'nun ölüm haberini şubat ayında gazetede okudum, size hemen o an yazmak ve bir kart yollamak istedim, ama bunu yapamadım. O yüzden şimdi ne kadar üzgün olduğumu anlatamam ama eminim ki, sizin de o sıralarda yetirince sorunuz vardı ve daha önce de hiç karşılaşmamış olduğumuz için yazmaktan çekinmiştim. Olup biteni öğrenince ne kadar üzüldüğümü anlatamam. Oğlum Matthew da yıkıldı ve ikimiz birlikte cenaze törenine geldik.

Artık geçmişte kaldı, ama yıllar önce Leo Doc's'da çalışırken, ben de orada barmenlik yapıyordum. Sizinle tanıştıktan sonra Portland'a geldiğini ve itfaiye departmanına katılmak için beklediğini biliyordum. Ben de o sıralarda oğlu Matthew'u büyütmeğe çalışan bekâr bir babaydım ve bu konuda epey zor günler geçiriyordum. Oğlumun okuldaki durumu kötüydü. Kısacası, bundan Leo'ya bahsettiğimde Matt'e hocalık yapmayı önerdi ve sizin de hatırlayabileceğiniz gibi altı ay boyunca ona ders verdi. Ben de ona müteşekkirdim.

Kendi işime bakıp sessiz kalmayı düşünmüştüm ama haberi aldıktan sonra Matthew bütün bu zamandan sonra kocanızın ona ta o zaman telefon numarasını verdiğini ve kendisi Doc's'tan ayrılrsa ve kendi eğitimiyle uğraşıyor olsa dahi, okulda kalacağına dair söz aldığını ve raydan çıktığını düşündüğü anda gelip onu bulmasını ya da telefon etmesini söylediğini bana anlattı. O yüzden, oğlumun kocanızın sa-

yesinde iyi bir yere gelmiş olduğunu ve onunla gurur duyduğumu size bildirmek istedim. Matt bir iki hafta içinde Oregon Devlet Üniversitesi'nden mezun olacak. Bu arada Barış Gücü'ne de bir başvuruda bulunmuş durumda ve oradan gelecek olan haberi beklemekte.

Taziye dileklerimi daha önce göndermemiş olduğum için özür dilerim, ama Leo'nun Matthew'a yaptıkları için ne kadar müteşekkir olduğumu ve her ikinize birden teşekkür edemediğim için şükranlarımı hiç olmazsa size sunmak istediğimi söylemek istiyorum. Umarım, siz ve ailenizdeki herkes olabildiğince iyisinizdir. Bir kez daha, samimi taziyelerimi önceden bildirmediğim için ne kadar üzgün olduğumu ifade etmek istiyorum.

*Saygılarımla,
Wade Reynolds*

Mektubu ikinci kez okudum. *Bu bir şaka mı? Gerçekten mi?* diye düşündüm. *Eh, hayat hâlâ sürprizlerle dolu, öyle değil mi?* Leo'nun bu çocuğa ders verdiğini bana neden söylemediğini anlayamıyordum. Bu gizli tutulacak bir şey değildi ki? Belki de Wade Reynolds'la olan dostluğu onun Doc's'taki vaktinin tamamını *her zaman* dışarıda geçirdiğini açığa çıkarır diye düşünmüştü... O konuyu o kadar büyüttüm ki. Çok gençtik ve ilişkimiz de yeni başlamıştı. Ülkenin bir yanından kalkmış buralara gelmişti. Eğer Matt ve Leo daha sonraları, Doc's'tan yıllar sonra, itfaiye departmanına girdikten sonra bile iletişim halinde kalmışlarsa, Leo bunu bana neden söylememişti? Bunu benimle

neden *paylaşmamıştı*? Bunu benimle paylaşmamıştı. Paylaşmamıştı. Leo bu çocuktan çok şey beklemiş ve onu bezdirmiş olabilir miydi? Ama başka birinin çocuğunu böyle bir yük altına sokmaya hiç hakkı yoktu. Gerçi sonuçta işler iyi gitmişti ve Matt'in kendi babası da mutlu olmuştu ama ya Matt bundan daha azıyla yetinmek istiyor ve daha azıyla mutlu olabileceğini düşünüyorduydu? Belki de bir meslek okuluna gidip mezun olduktan sonra bir işe girmek istiyordu... Aklında bu tür planlarla Leo'ya gittiyse, Leo ona ne söylemiş olabilirdi? Matt belki de mütevazı, ama aynı derecede değerli başka hedeflere yönelmek istiyordu ve Leo'nun beklentileri nedeniyle onları gerçekleştirmek yerine üniversiteden mezun oluyordu... Bütün bunları bilmem mümkün değildi ve o yüzden çıldırıyordum. Sanki yeni bir derde ihtiyacım varmış gibi...

Leo insanlardan her zaman çok şey isterdi. Şimdi bu konuda daha farklı bir düşünceye sahiptim. Aileye yangın tatbikatı yaptırmaya başladığında Andrew sadece iki yaşındaydı; o zaman bu bana da mantıklı gibi gelmişti, ama şimdi düşünüyordum da, böyle bir şeyi bir bebekten istemek ne kadar doğrudu? Daha dokuz yaşındayken, benim evde olmadığım bir gece, akşam yemeği alışverişi için markete gitmiş ve Christopher'a kardeşlerini idare etme görevini vermişti. Bu, o yaştaki bir çocuktan beklenilmemesi gereken bir şey değil miydi? Oğlanlara erken yaşlarda ve iyi bir şekilde kayak yapmasını, bisiklete binmesini ve kaykay kaymasını da öğretmişti. Ben o zamanlar bunun, çocukların güvenliğiyle ilgili olduğunu düşünmüştüm, ama belki de bu, başarılı ol-

makla ilgili bir durumdu. Üç kez yarım maraton koştuğunda ve dördüncüye hazırlandığımda Leo bana, “Yarımları çok iyi yapıyorsun, artık bütününü denesen nasıl olur?” demişti. Ben de gülüp, “Tamamını koşmak *istemiyorum*, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsan, sen koş,” demiştim. Üstelik bu konuyu o gün ilk kez gündeme getirmiş de değildi.

Evli olduğumuz onca yıldan sonra, gitmiş olmasına rağmen hâlâ Leo’nun nasıl biri olduğunu çözmeye çalışıyordum. Yaşıyor olsaydı, acaba o kadar yıl birlikte yaşadığım adamla ilgili olarak her gün yeni şeyler öğrenir miydim, diye düşünüyordum. Doksanlı yaşlara kadar yaşamış olsaydık, Matt Reynolds’a nasıl yardım ettiğini bana *hiç* anlatır mıydı acaba? Leo ölmemiş olsaydı, Wade aynı teşekkür mektubunu yazar mıydı? Yazmış olsaydı ve ben de onu okuduktan sonra bu konuda onunla yüzleşseydim, Leo ne derdi? Ceptelefonları yokken, Matt aradığında telefonu ben açsaydım? Nasıl olmuş da ben açmamıştım? Leo, başkalarının da kendi yüksek standartlarına uymasını bekleyen bir insandı, onlardan daha fazlasını beklemezdi, ama ya Leo için fazla yüksek olmayan bir standart başkaları için çok yüksekse? Eleştirel değildi ama ısrar etmekten hoşlanırdı, hatta zaman zaman bir insanın isteyebileceğinden de fazla ısrarcı olabiliyordu. Oğlanlar ve ben kim bilir onu kaç kez hayal kırıklığına uğratmış ve bundan haberimiz bile olmamıştı? Bir dahaki sefere daha başarılı oluruz diye, daha uygun olabilecek bir zamanı mı beklemişti?

Garrett

Önceki ay bir gün oğlanlar okuldayken ve evde yalnız olacağımızı öngörerek, çarşafı buruşuk bir vaziyette bırakmış, yastıkları da ihtiyacımız olmadığı ve işimizi zorlaştırdığı için yerlere fırlatmıştık. Yatak odasının penceresi açık olduğu ve perdeleri çekerken sokağın karşı tarafındaki komşularımızın bahçelerinde çalıştığını gördüğüm için Audrey'nin ağzını elimle hafifçe kapatmıştım. Duş aldıktan ve onun saçlarını yıkadıktan sonra, o da beni tıraş etmişti. Bir kadının böyle bir şey yapmasına ilk kez izin veriyordum. İkimiz de gevşemeye ve kendimizi sıkıkmamaya çalışıyorduk. O gün, ek oda bittikten sonra da Portland'da kalmayı düşündüğümü ona söylemeyi planlıyordum.

Öğle yemeği için Northwest 23 üzerindeki The Ram's Head adlı restorana gittik, hava çok güzel olduğu için dışarıdaki masalardan birine geçtik, ama burası çok sakın ve münzevi bir yer değildi. Oldukça dar bir kaldırımın üzerindeydik. Hafta arası olmasına rağmen, pek çok kişi gelip geçiyor ve yaya trafiği nedeniyle masamızdan her an bir şeyler düşecekmiş gibi oluyordu. Yanımızdan geçen herkesin sandalye çekip yanımıza oturacağı gibi bir hisse kapılıyordum. Vınlayarak geçen kaykaycıların ve bisikletlilerin ise aslında oradan hiç geçmemeleri gerekirdi.

İçim huzursuzdu, bunu kabul ediyordum ama sinirlerim asıl ona söylemek istediğim şey yüzünden çok gergindi. İçkilerimizi ısmarladık ve kendimizi boş bir verandada oturuyormuş gibi hissetmeye zorladık. Güneşli bir gündü, orada oturmuş güneş gözlüklerimizle içkilerimizi içiyorduk. Bir balayı havasında olduğumuzu söyleyemem, ama gözlerimin önüne egzotik bir yerde iyi planlanmış bir balayı geçiren bir çift geliyordu. Yani başka insanların balayılarından bir sahne...

Bu arada aramızda şöyle bir konuşma geçti:

Ben: "Sana düşündüğüm bir şeyi söylemek istiyorum."

Audrey: "Wade Reynolds adında birini tanıyor musun?"

Şarabından bir yudum aldı, hemen arkasından bir yudum daha...

"Wade Reynolds mu?" dedim. Zihnimdaki ilmeklerden oluşan listelere şöyle bir gözden geçirdim. *Portland, komşu, öğrenci, meslektaş, kolej, lise, çocukluk*. Listeler boştu. Bu adı daha önce duysam hatırlardım. "Hayır," dedim. "Hiç duymadım. Kimmiş o?"

"Dün postadan bir mektup çıktı," dedi Audrey. "Kevin vardı evde ve siz ikiniz çalışıyordunuz. Çok tuhaf bir şey bu. Mektup, Leo buraya ilk geldiğinde onunla birlikte Doc's denilen bir yerde çalışmış, hatırladın mı o yeri, bir striptiz kulübüydü, hatırladın mı? Sana oradan hiç bahsetmiş miydi?"

Hatırlıyordum. Leo'nun bana bu konuda onunla nasıl tartıştığını ve ilişkisini berbat etmemek için neredeyse başladık-tan hemen sonra bile işten çıkmayı düşündüğünü anlattığını da hatırlıyordum. Onunla bu kadar süre birlikte olmuşken böyle bir konu nedeniyle bozuşmak istemiyordu ama aldığı

para iyiydi ve ayrıca bir kapatma gibi evde oturmak istemiyordu. *Gerekirse kahve servisi bile yapabilirim*, diyordu, ama o dönemde bulabildiği tek iş buydu. Neyse ki, orada bir ay kadar çalışmış ve daha sonra akademiye devam etmeye başlamıştı.

“Evet, hatırlıyorum,” dedim. “Ama belli belirsiz... Orada uzun süre çalışmamıştı, öyle değil mi?”

“Doc’s’la ilgili olarak sana bir şeyler anlatmış mıydı?” dedi. “Wade ya da orada çalışan başka biriyle ilgili bir şey?”

Gözlüklerimi alnımın üzerine kaldırdım ve biramdan kocaman bir yudum aldım. “Hayır,” dedim. “Sanmıyorum. Sadece bu konunun ikinizin arasında sorun yarattığından bahsetmişti. Bu onu rahatsız ediyordu ve endişelendiriyordu.” Gözlüklerimi çıkararak masanın üzerine koydum ve arkama doğru yaslandım. “O kadar. Tanrım, bu çok önce olan bir şey...” Ne söylediğimi ve nasıl söylediğimi duyuyordum ve bu da bana hem bir pişmanlık duygusu hem de bir keyif veriyordu.

Benim sağımda, Audrey’nin de solunda bebek pusetlerini ittiren iki kadın vardı. Zıt yönlerle doğru ilerliyorlardı. Önümüzden geçerken birbirleriyle çarpıştılar. Gülümseyerek ve *ikimiz de aynı gemideyiz* der gibi anlayışlı bir tavırla birbirinden özür diledikten sonra, kimin önden geçeceği konusunda uzlaşıp, yollarına devam ettiler. Daha sonra dönüp birbirlerine el salladılar. *Yola devam!*

Audrey iki kadın arasındaki iletişimi sessizce izlemiş ve gözden kaybolduktan sonra da omzumun üzerinden onların arkasından bakmayı sürdürmüştü. Yahut bana öyle gelmişti. Güneş arkamdan geliyordu ve Audrey de güneş gözlüklerini

hâlâ takıyordu. Bekledim. Biramı bitirdim. Garsonun neredede olduğunu görmeye çalıştım. Giderek daha da huzursuz oluyordum. Neden içeride oturmamıştık ki sanki? Belki de içkilerimizi bitirdikten sonra yemek filan yemeyip buradan çıkıp gitmeliydik.

Kendimi huysuz ve kötücül hissediyordum. İsteddiği yapılmayan asabi bir çocuk gibiydim. Taşmak üzereydim. Benim gönlümden geçen yemek bu değildi. Orada oturup beni rahatsız eden tüm duygulara hâkim olmaya çalıştım. İçin için kaynıyordum. Güneş gözlüklerimi yeniden taktım.

“Peki, Audrey...” dedim. “Mektup. Sonra ne oldu?”

“Ah, özür dilerim.” Daha iki saat önce altımda tir tir titriyor, topuklarını sırtıma batırıyordu, ama şimdi sanki sadece bu masada onun karşısında oturuyor olmama değil, konuşmama da hayret etmiş gibi, bakışlarını baktığı yerden çekip bana çevirmişti.

Gözlüklerini çıkardı, masanın üzerine koydu ve saçlarını yüzünden geriye itti. “Çok tuhaf bir mektuptu. Bu adam, yani Wade... Aslında çok da güzel bir mektuptu. Ben onu hiç tanımıyorum, ama bana Leo’nun ölümünden ne kadar üzüntü duyduğunu yazmış ve teşekkür etmiş. Bir zamanlar Leo onun oğlu Matthew’ya hocalık etmiş. Matt’in okulda sorunları varmış ve Leo oldukça uzun bir süre bu çocukla iletişimde kalmış, yoldan çıkmamasını sağlamış, yani okulda kalmaya teşvik etmiş ve bir sıkıntısı olduğu vakit kendisiyle iletişime geçmesini söylemiş ona.”

Biraz daha anlatır diye bekledim. Audrey şarap kadehine baktı, kaşlarını çatarak parmağını kadehin sapında gezdirdi.

“Pekâlâ,” dedim, sinirlenmiş ve sıkılmışım. Wade Reynolds umrumda bile değildi. “Bunun neden tuhaf olduğunu hiç anlayamadım. Sana pek çok kişi yazdı, öyle değil mi? Ama sanırım bu adamın sana şimdi yazması beceriksizce bir davranış. Saklandığı yerden çıkıp onca zaman sonra yazması, biraz da rahatsız edici...”

O zaman bana baktı. Yüzünde o güne kadar görmediğim bir ifade vardı, ama ben bu ifadenin ne olduğunu biliyordum. Onu pek çok başka kadının da yüzünde görmüştüm.

“Garrett, beni dinliyor musun?” dedi. Konuşurken sesi giderek yükseleceğine hafifledi, hızlanacağına yavaşladı. “Özür dilerim ama söylediğim hiçbir şeye ilgi duymuyorsun. Bana *şimdi* yazdı, çünkü çocuğu kolejden bu ay mezun oluyor. Yani çocuk bunu başarmış. Leo ondan bunu istediği için başarmış. Wade Reynolds da *bana* teşekkür etmek istemiş. Leo’ya teşekkür edemeyeceğine göre... ona nasıl etsin ki? Yani oğlu ezik bir öğrenci olmak yerine Leo’nun sözünü dinleyip okulunu bitirdiği için bana teşekkür etmek istemiş. Oğlan babasının kâbusu gibiymiş. Sanırım ya sürekli hapse girip çıkıyo, ya sokaklarda yaşıyor, ya uyuşturucu satıyor, ya da ne bileyim belki de lanet olası bir benzin istasyonunda çalışıyordu, bilemiyorum. Mektup *tedirgin edici* değil. Tuhaf olan şey şu ki, ben bu olan bitenle ilgili hiçbir şey duymamıştım. Leo bana bu konuda hiçbir şey söylememiştir. Bunu yeni öğreniyorum. İşte beni rahatsız eden şey bu. Bakalım önümüzdeki hafta postadan ne çıkacak? Hakkında benim hiçbir şey bilmediğim diğer gizli ailesinin bir fotoğrafı mı? Eşlerin başına bu tür şeyler geldiğini hep duyarız, öyle

değil mi? Kocaları öldükten sonra hani? Zavallı eşlerin hiç haberi olmadığı şeyler...” Nihayet susup nefesini dışarı verdi. “Bunları sana anlatabileceğimi sanmıştım,” dedi. Elini masanın üzerinden önce bana, sonra kendisine, en sonra da yine bana doğru havada salladı. “Yanılmışım.” Bakışlarını kucağına indirdi. “Kimseye güvenmeyeceksin.”

Lanet olsun! *Kendine bir bak, olmayacak insanlara gizli- den gizliye sözler verip duruyorsun.* Onca zamandan beri boğuştuğun o fikri yeniden enine boyuna tarttım ve olasılıkları değerlendirdim: *Şimdi mi? Hayır, dur. Evet mi? Hayır.* Ona asla söyleyemeyeceğimi biliyordum. Çok geç kalmıştım ama Audrey’nin şu anda söylediği şey aslında gerçeğin altını çiziyordu. Gerçi bir karşılaştırma yaptığımızda, Leo’nun benden yapmamı istediği şeyi ona söyleyebilseydim, onun kendini Wade ve Matt Reynolds hakkında daha rahat hissetmesini sağlayabilirdi. Bundan emindim. Anlatabilseydim, onlarla ilgili her şeyi unutturabilirdim ona. Bunu ona söyleyemediğim gibi, işleri berbat etmeye de devam ediyordum.

Audrey’nin yüzündeki ifade tanıdıktı, onu öfkeliendirdiğim ve dışladığım tüm kadınların yüzünde görmüştüm, ama hiçbirinin o anki görüntüsü Audrey’ninki kadar beni korkutmamıştı. Benim sebep olduğum, önceleri ufak tefek tatsızlıklar halinde başlayan ama sonra onarılması imkânsız sorunlar haline gelen sıkıntıları giderme konusunda adanmışlığım ya da hevesim hiç olmamıştı. Hepsinin yüzündeki bu ifade ilk olarak refleks halinde belirir ve giderek daha sık görünerek sonunda yüzlerinin değişmez bir demirbaşı haline gelirdi. O zaman da zaten ilişkimizin sonuna gelmiş olurduk

ve benim de o tarifi imkânsız hayal kırıklığı ve kuşkuyla karışık tiksinti ifadesini yok etmek için herhangi bir girişimim ya da isteğim olmazdı. Onların hiçbirisiyle bunu yaşamamıştım, ama Audrey'nin söylediği şeyden sonra içimden keşke onlara karşı daha candan davransaydım ve bunu yapabilmek için biraz daha gayret etseydim diye geçirdim. Bu iş etiğini en çok uygulamam gerektiği o anda, kendimi olsa olsa çalıntı bir arabayı kullanmaya zorlanan ve en kritik anda, imdat, hangi pedal? diye bağırان dokuz yaşındaki bir çocuk kadar becerikli hissediyordum.

Kaldırım yeterince geniş değildi ama lanet olsun, lanet kaldırım, diyerek ayağa kalktım, sandalyemi kaldırdım ve masanın diğer tarafına, Audrey'ninkinin yanına koydum. İnsanlar ne yaparlarsa yapsınlar etrafımızdan dolaşsınlar, tek sıra halinde yürüsünler, diye düşünüyordum. Ne gerekiyorsa onu yapsınlar. Puset iten iki anne daha geldiği takdirde, onlar da sokağın karşı tarafına geçsinler, orada yürüsünler... Bizi kimin gördüğü de artık beni ilgilendirmiyordu. Benim dostumu teselli etmem gerekiyordu.

Ona sarılmadım ama sokak ve arkamda başka ne varsa görünmeyecek şekilde elimi sandalyesinin arkasına koyup sandalyeye abandım. Audrey dün meydana gelen sorunu, minik bir kutu gibi içinde saklı tutmuş, günü geçirmiş, bu sabah benimle yatmış, bu sorunu şimdi gün ışığına çıkarmış ve ben de bunu yaptığına onu pişman etmişim.

"Hayır, Audrey, özür dilerim," dedim. "Sen haklısın, bu önemli bir olay ve şaşırtıcı bir durum. Dün bunun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bana söyleyebilirdin. Ben sadece,

şey... biliyorsun..." Elimi alınma vurdum. "Önce anlamadım, kafam basmadı. Herhalde dikkat etmiyordum ve dikkat etmem gerekirdi. Başka bir şey düşünüyor olmalıydım, gerçekten üzgünüm. Belki de bu adam çatlağın tekidir."

Audrey beni daha iyi görebilmek için sandalyesini çevirdi. Elimi sandalyenin arkasından çekmek zorunda kaldım ve bu kez sandalyenin metal kolunun üzerine koydum.

"Hayır, o doğru dürüst bir adam," dedi. "Bunu söyleyebilirim." Öfkesi yatışıyordu ama düşünceleri orada saplanmış kalmıştı ve o anda Leo hakkındaki düşüncelerim pek de iç açıcı değildi. Audrey'yle aramda geçenlere rağmen, eğer elimden gelseydi onu canlı olarak geri getirir ve arkama bakmadan buradan çıkıp eve giderdim ama tepemizde dolaşan bu hayalet ve onun bıraktığı bu karmaşa olmadan da yaşayabilirdim. *Sen hâlâ buradasın. Ya burada ol ya da git.*

"Tamam, bu kötü bir şey değil," dedim. "Bence Leo'nun bunu sana söylememeye karar vermesinin arkasında mutlaka iyi bir niyet vardır. Bu adamın çocuğuna yardımcı olmak istemiş, öyle değil mi? İşi yüzünden, çok uzun süreli olmasa da seninle tartıştığını biliyorum. İlişkinizin başlarındaydı bu, değil mi? Yani daha yeni yeni çıkmaya başlamıştınız. Bunu berbat etmek eminim ki istediği en son şeydi. Ayrıca bu çocuğa yardım etmesi gerektiğine inanmışsa, bunu yapmadan da durmayacaktı. Doğru mu? Haklı değil miyim? Ve Audrey, şundan emin ol ki gizli bir aile filan gibi bir şey asla yok. Tanrı aşkına, bana güven. Bunun öyle olduğunu biliyorum. Bu deli saçması bir şey, o yüzden böyle konuşmayı bırak."

Audrey bana bakarak gülümsedi. "Biliyorum," dedi. "Şim-

di bu kadar öfkelenmenin ne anlamı var? Aslında, mektup gerçekten de çok güzeldi. Sadece öyle bir mektubun gelmesini beklemiyordum. Ben sürprizlerden nefret ederim, bu mektup da düşünmek zorunda kalacağımı hiç tahmin etmediğim bazı şeyleri yeniden düşünmeme neden oldu.” Parmaklarını gözlerinin uçlarına bastırdı. “Bir insanı tanıdığını sanıyorsun. Bizim olduğumuz gibi onca yıldan beri evli olduğun insanı tanıdığını sanıyorsun.”

Lanet olsun. Bir uçağa atlayıp evime gitmeliyim. Hem de şimdi. “Audrey, onu seviyordum, onu özlüyorum ve onun geri gelmesi için her şeyi yapardım,” dedim. “Bu konunun bizi yanlış yöne götürmesini istemiyorum.”

Ona verebileceğimden çok daha önemli bir şeyler duyumuş olmayı beklercesine bana baktı.

“Biz geri zekâlıyız,” dedim. “Biz erkekler budalayız. Bunu sana söylemem gerekmez.”

Audrey daha fazla gülümsedi ama kucığına bakmaya devam etti. “Biliyorum,” dedi. “Öyle olduğunuzu biliyorum. Buna rağmen sizi seviyorum.”

Onun ne demek istediğini anlamıştım, yine de bu dil sürçmesini fark etmemiş gibi görünmeye karar verdim. Bağlam dışına çıkarıldığında, bunların maksadını aşan sözcükler olduğunu biliyordum.

O yüzden konuyu farklı yöne çekerek onu rahatlatmak ve kendi duygularımı saklamak için güldüm. “Biz de eksiklerimizi kapatmaya yarayacağını düşündüğümüz şeyler yapmaya çalışıyoruz. Bizi yanınızdan ayırmayasınız diye öyle yapmak zorundayız zaten. Bütün o eşya taşımaları, onu bunu

kaldırmaları, çivi çakmaları, onarımları ve benzeri işleri de o yüzden yaparız. Ayrıca komik olmaya ve sizleri güldürmeye de çalışırız.” Elimi sandalyesinden çektim. O anda, bir kız öğrencimin masasından bana el salladığını görünce bardan çıkıp gittiğim gün aklıma geldi. “Eksiklerimizi telafi etmek için de başka şekillerde faydalı olmaya çalışırız. Belki pek belli olmuyordur, ama bizler eksikliklerimizin farkındayız.” Tekrar etrafa bakınıp garsonu bulmaya çalıştım. Sandalyemi kaldırarak onu masanın diğer tarafına koydum ve oturdum. “Bizim lanet olası garsonumuz *nerede?*”

“Teşekkür ederim,” dedi. “Aptalca davrandığım için özür dilerim.”

“Hayır, aslında ben özür dilerim. Gerçekten...” dedim. “Bir içki daha ister misin? Sipariş verelim mi?” Öğle yemeği seanslarımızın içine yeni bir tür öğle yemeği sızmıştı. Daha önce keşfetmediğimiz bir tür yaratıktı bu...

“Elbette,” dedi. “Kulağa iyi geliyor.”

“Tamam, o zaman. Ben de varım.”

“Ne düşünüyordun?” dedi.

“Hıh?” Ben o anda yine başımı çevirmiş, garsonu arıyordum. *Neredeydi* bu lanet olası garson? Belki de barın arkasına geçip içkilerimizi kendim alırsam, ortaya çıkardı.

“Ben konuşurken, sen başka bir şey düşündüğünü söylemiştin. Neydi o? İnşaat işi iyi gidiyor mu?”

“Evet, gayet iyi gidiyor. Kevin da bütün çalışmalarda bana çok yardımcı oldu biliyorsun,” dedim.

“Peki, o zaman ne düşünüyordun?” Bir anda yeniden, gerçek başkaldırıp ikimizin arasına oturmadan ve çıkıp gi-

derken bana bir ikaz tokadı atmadan önce benimle yatan kadın oluvermişti. *Beni aklından çıkarma.*

“Söylersem sana belki daha da dangalak gibi görünürüm,” dedim. “Üzgündün ve ben seni dinlemiyordum. O yüzden sana söylemekten çekiniyorum.”

“Ama bilmek istiyorum,” dedi. “Mektup hakkında konuşmayı bıraktım. Söylediklerin için sana teşekkür ederim. Şimdi de senin ne düşündüğünü bilmek istiyorum.”

“Tamam,” dedim. “Tamam. Biliyor musun, ben burayı çok seviyorum ve Boston’u hiç özlemiyorum. Bu aklıma bile gelmiyor. O yüzden, bir iki yıl içinde buraya yerleşsem nasıl olur diye düşünüyordum. Seattle’ı da bir araştırabilirim, tabii. Bellingham hakkında da iyi şeyler duydum.” Ağzımda bir şeyler geveliyor ve kendimi bir türlü durduramıyordum. Artık ok yaydan çıkmıştı ve devam etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Makarayı geriye saramazdım, ama konuyu sulandırabilir ve dolambaçlı birtakım şeyler söyleyebilirdim. “Biliyor musun, Audrey, ben pek çok yerde yaşadım, ama kendime ait bir yerim olmadı.” Alnıma hafifçe vurdum. “İşte bu da pek akıllıca bir şey değil. Emlak piyasasının ne kadar boktan olduğunu biliyorum, yani her yerde aynı durum var... ama burada bana iyi bir yatırım imkânı sağlayabileceğini düşündüğüm yerler var. Maddi imkânım bunun için yeterli. Yeniden kazanılan yerler var burada, burjuvalaştırılan yerler... Bunun pek hoş bir sözcük olmadığını biliyorum ama bunun iyi tarafını görmeye çalışıyorum. Şehrin gelişmeye ihtiyacı olan yerlerini elden geçiriyorlar ve tabii ki kimse insanları yerlerinden etmek istemiyor.

Boston'da bir yer almam hiçbir şekilde mümkün değil. Bana lisede yeniden öğretmenlik yapmam için tepeden destek verecek kimse de yok ve bir yerde bir iş yapılması gerekiyorsa, o işi kim yapabilir?" Başparmağımla göğsümü gösterdim. "Ben yapabilirim." Sonra, gayet kendini beğenmiş bir tavırla yeniden sandalyeme oturdum ve kollarımı önümde kavuşturdum.

"Her zaman yeni bir yer denemeyi düşünmüşümdür. Bir yerde belirli bir süre oturduktan sonra, hep bir sonraki yeri düşünürüm. Portland bence üzerinde düşünülmesi gereken bir yer. Çok daha kötü bir konuma razı olma durumunda da olabilirdim."

Garson gelince nihayet sustum ve bu kez o bir şeyler söylemeye koyuldu.

"Özür dilerim, vardiyasına gelmeyen birinin neden olduğu felaketle uğraşıyorduk," dedi garson. "Ne kadardır beklediğinizi biliyorum ve bunun için çok özür dilerim. Sipariş vermeye hazırsanız, bundan sonraki içkiniz bizden."

Garson siparişlerimizi alarak yanımdan ayrıldı. "Bu yeri seviyorum," dedim. "En azından bazı yanlışları düzeltmeye çalışıyorlar. Buraya tekrar gelelim."

Arkasına yaslandı ve kucığına bakmaya başladı. "Şimdi neden benim dediklerimi dinlemediğini anlıyorum," dedi. "Aklında o emlak işleri gibi, gerçekten de üzerinde düşünülmesi gereken bir konu olduğunu bilmiyordum. Ben lavaboya kadar gidiyorum." Ayağa kalktı, yanımdan geçip kapıya doğru giderken durdu ve elini omzuma koydu. Başparmağı da ensemin üzerindeydi. "Senin buraya Boston'dan daha yakın bir yerde olman güzel olurdu. Sonunda Bellingham'ı seçsen bile..."

Christopher

Sabah saat dörtte panik içinde uyandım. Bir gece önce, elbiselerimin bir kısmını Colleen'in iç çamaşırıyla birlikte çamaşır makinesine koymuş ve kurutma makinesine geçirmeden önce uyuyakalmıştım. Annemin bunları kurutma makinesine koymamış ve blucinlerimin, çoraplarımın ve baksırlarımın arasında onu bulmamış olduğunu umuyordum. Annem onu bulmasa da, Garrett'in uyanıp orada ne yaptığımı sormasını istemiyordum.

Misafir yatak odasının kapısı açıldı. Kapı aralığına kadar gidip içeriye bir göz attım. Yatak bozulmamıştı ve boştu. Lanet olsun, yoksa kalkmış mıydı? Ama evin içindeki karanlığa ve sessizliğe bakılacak olursa aşağıda benden başka kimse yoktu. Lanet olsun, diyerek bodrum katına koştum ve Colleen'in külotunu aralarından alarak, elbiselerimi kurutma makinesinin içine koydum. Külotu şimdilik yeniden o gevşek tahtanın altına koyacaktım. Ön ve arka kapıları kontrol ettim. Her ikisi de kilitliydi. Garrett yoksa kalkıp evi terk mi etmişti? Ama arabaların ikisi de evle cadde arasındaki yolda duruyordu. Odama geri gidip Colleen'in külotunu sakladım. Annemin yatak odasının kapısı kapalıydı ve orada da aşağıdaki gibi sessizlik hüküm sürüyordu. Yatağıma girdim. Ça-

maşırlar konusunda içim rahatlamıştı ama şimdi de aklıma takılan başka bir şey vardı. Garrett neredeydi? Saat dördü on geçiyordu.

Öylece yatakta yatıp gerçekten kalkma vaktim gelene kadar etrafa kulak vererek beklemeye koyuldum. Buna daha en az iki saat vardı. Saatimin kollarının bir sonraki rakamın üzerine gelmesini izlemeye başladım. Saat dört buçukta bir ceptelefonunun alarminin çaldığını ve durdurulduğunu duydum. Sonra annemin odasından bazı sesler kulağıma geldi. Birinin zemin üzerinde yürürken çıkardığı sesi, daha sonra kapının çekingen bir şekilde açıldığını ve birinin sinsi adımlarla merdivene kadar yürüyüp aşağı indiğini duydum. Bunlar, annemin ayak sesleri değildi. Onun adımlarını hayatım boyunca dinlemiştim ve bunlar onunkiler değildi. On dakika kadar bekledim, onun odasından başka bir hareket sesi gelmeyince kalktım ve ben de aşağı indim. Garrett mutfakta kahve içip gazete okuyordu. Ben içeri girince başını kaldırıp bana baktı. Bakışlarından beni gördüğü için sadece şaşırmadığını, aynı zamanda bundan pek hoşlanmadığını anlayabiliyordum.

“Hey,” dedi. “Erkencisin.”

“Sen de öyle,” dedim.

“Ne güzel, değil mi?” dedi. “Erkenden kalkıp evde yalnız olmak. Şey, yani şu anda değil tabii. Yani şu anda yalnız değilim ama yine de güzel.” Güldü. Tedirgindi. “Bakmak ister misin?” Gazeteyi bana uzattı.

“Hayır,” dedim. “Çamaşırlarımı kurutma makinesine

koydum, onlara bakıyordum. Ayrıca bitirmem gereken bir de ev ödevim var.”

“Demek o yüzden o kadar erken kalktın,” dedi. “Yapman gereken bayağı bir iş varmış.”

Her zamanki gibi davranmaya çalışıyordu ama farklı olan bir şeyler vardı. Ne kadar zamandır orada olduğunu bilmiyordum, ama Garrett kapıları kapatıp sabahın dört buçuğunda alarm zili çalana kadar annemle, onun, daha doğrusu annemle babamın yatak odasında yatmıştı. Şimdi de mutfakta oturmuş kahvesini yudumlarken, hiçbir şey olmamış gibi davranıyor ve üzerinde baksırı ve Portland Fire & Rescue tişörtü olan benimle sohbet ediyordu. Benim bildiğimi de biliyordu ve bu konuda ne yapacağımı kestiremiyordu.

Christopher

Perşembe günüydü, o yüzden İspanyol Grubu'na yetişmek için evden erken çıktım. Aşağı inen annemin yanından aceleyle geçtim. Ona yolda Joe'yu alacağımı söyledim. Kahvaltı yapmadım, canım hiç çekmiyordu. İspanyol Kulübünü de es geçtim. Evden çıkmadan önce, Colleen'in ıslak külotunu ve fotoğrafını plastik bir torbacığın içine koydum, bir eşofman üstüyle sarmaladım ve kitaplarımın arkasındaki sırt çantamın en altına tıktırdım. Okula gelmeden birkaç blok önce, yüksek sesli müziğimi dinleyerek çevrede dolaştım. Birisiyle konuşmak istiyordum. Bir yetişkinle konuşmak istiyordum, ama bu kişi ne annemdi ne de Garrett. Fakat konuşabileceğim biri yoktu. Ayrıca konuşmanın ne yararı olacaktı ki? Seks yapıyorlardı, bunu biliyordum.

Annemin babamı hiçbir derinliği olmayan herhangi biriyle aldatması gibi bir durum değildi bu. Annem Garrett'la yatıyordu. Bu daha kötüydü. Eğer bir kahve filan içmek için tanımadığımız bir adamla, örneğin bekâr bir babayla takılıyor olsaydı daha iyi olurdu. En azından o zaman bize açılabilirdi, açılması gerekirdi. Biriyle çıkmak için erken bir zamanlama olurdu, ama o da biz de babamın ölümünden sonra birisinin onunla ilgilendiğini bilsek de, eminim ki, Sa-

dece kahve içtik, gibisinden bir şeyler söyleyerek durumu yumuşatabilirdi. Annem akıllı bir kadındı. Yabancı birinden hoşlansa dahi onunla seks yapmazdı; en azından uzunca bir süre... Öyle yabancı biriyle çıkıyor olsaydı, fazla kaygılanmazdım ama bu durum çok farklıydı. Artık onların ikisinin de yakınlarında olmak istemiyordum.

Colleen Maguire hakkında düşündüklerim de midemi bulandırıyordu. Otobüs durağında bir çöp bidonu vardı. Plastik torbayı çantamdan çıkardım, Colleen'in resmini oradan alıp cebime attım ve torbayı içindeki külotla birlikte bidona attım. O gün o mahallede çöp toplama günüydü, o yüzden evlerin hepsi çöp bidonlarını dışarı çıkarmıştı. Otobüs durağından iki blok sonra, fotoğrafı da cebimden çıkartıp minik parçalara böldüm ve tanımadığım birinin gri renkli bidonunun içine attım. Parçacıklar böylece artık kimsenin işine yaramayacak olan diğer çöplerin arasına karışmıştı.

Garrett

Audrey diğerk iki oğlanı okula bıraktıktan sonra döndüğünde, eve girdiği anda ona neler olduğunu anlattım.

Divanda oturmuş bekliyordum. “Audrey. Bir dakika şuraya oturabilir misin?” dedim. “Sanırım Chris biliyor.”

Oturdu. “Neyi biliyor?” dedi.

Korkunç bir sabah geçirmiştim ve şimdi de onun sabahını mahvetmek üzereydim.

“Bizim durumumuzu,” dedim. “Bildiğinden eminim.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi. “Bu mümkün değil.”

“Bu sabah,” dedim. “Bildiğin gibi kalktım ve mutfığa geldim, birkaç dakika sonra da o geldi. Anlamıştı. Farklıydı. Bir süredir uyanık olduğunu düşünüyorum. Benim indiğimi duyduğundan eminim.”

“Lanet olsun,” dedi. Gözlerini ovuşturdu.

“Onunla konuşurum,” dedim.

“Hayır,” dedi. “Tam olarak bilmiyorsun. Bir kere o kadar erken neden kalkmış olabilir ki? On altı yaşında ama kendisini otuz yaşındaymış gibi görüyor ve ona göre hareket ediyor. Kendi dünyası içinde yaşıyor o. Herhangi başka bir nedeni de olabilir.”

“Audrey, sana eminim diyorum,” dedim.

“O benim çocuğum,” dedi. “Onun pek çok farklı ruh halinden ve aşamalardan geçtiğine tanık oldum bugüne kadar. Bu da benim bilmediğim bir şeyle ilgili olabilir. Onun yaşında olduğun zamanları hatırlamıyor musun?”

“Senin çocuğun olduğunu biliyorum,” dedim. Aslında haddimi aştığımı biliyordum, ama onun beni dinlemesini de istiyordum. “Evet, onun yaşında olduğum zamanları tabii ki hatırlıyorum. Ergenlik dönemini atlatmak herkes için zor bir iştir, ama Chris’in yaşındaki oğlanlar belli ettiklerinden çok daha fazlasının farkındadırlar. İşleri böylesine karmaşık hale ben getirdiysem, bunun icabına da benim bakmam gerekir. Chris ve ben daha önce bu tür şeylerden bir miktar bahsetmiştik.”

Audrey kaşlarını kaldırdı ve arkasına yaslandı.

“Hayır, *bu konuyla* ilgili olarak değil,” dedim. “Kızlarla, arkadaşı Meredith’le ve onun gibi şeylerle ilgili olarak konuşmuştuk. On altı yaşında olmakla ilgili şeylerle...” Ama bütün bu dediklerim onu rahatlatmıyordu, bunu görebiliyordum. Hatta daha da tedirgin ettiğini söyleyebilirdim. “Erkek erkeğe bir sohbeti, önemli bir şey değildi. Onun gözünde biraz zemin kazanmak istediğimi hissediyorum. Sen onun annesinin, senin her yaptığını affedebilir. Umarım bunun farkındasıdır.”

“Lanet olsun,” dedi.

“Onunla konuşmama izin verecek misin?” diye surdum, ama sorar sormaz vereceği yanıtı düşünüp endişelendim. “Chris ve ben iyi anlaşıyoruz, yani anlaşıyorduk. Ona karşı

dürüst olmam gerektiğini bilecek kadar saygı duyuyorum ona. Dürüst olmamı gerektirecek kadar büyük bir çocuk o.”

“Güzel. O zaman konuş onunla. Ben de konuşurum,” dedi Audrey. “Ne söyleyeceksin ona?”

Chris’e ne diyeceğime dair en ufak bir fikrim bile yoktu, o yüzden ona verebileceğim bir yanıt da bulamadım. “Başlangıç olarak, sanırım ona hemen taviz verecek değilim,” dedim. “Birbirine önem veren yetişkinlerin arasında olan bitenin, sadece onları ilgilendirdiğini söylemem gerek, ama ondan sonrası nasıl gelişir, şimdiden kestiremiyorum.”

Audrey yüzünde beni çok da memnun etmeyen bir ifadeyle baktı bana. “Bu her şeyi değiştiriyor.”

Tam da öyleydi. “Haklısın,” dedim. “Tabii ki, değiştiriyor.” Seçeneklerin arasında verebileceğim başka bir yanıt yoktu.

Christopher

İlk dersime giderken, İspanyol Kulübü sınıfında durup öğretmene kendimi iyi hissetmediğim için gelemediğimi söyledim. Ben oraya girerken, Joe da dışarı çıkıyordu. “Bu sabah neredeydin?” dedi.

“Kendimi iyi hissetmiyordum, neredeyse evden hiç çıkmayacaktım,” dedim.

Bende olduğunu düşündüğü hastalığı kapmamak için geri geri giderek, “Sonra görüşürüz,” dedi.

Bütün gün ne yapacağımı kestirebilmek için kafam karışık bir vaziyette dolışmışım. Öğle yemeği vakti geldiğinde acıkmamışım, canım konuşmak istemiyordu. O yüzden başkalarının konuşmasına izin verdim.

“Lanet olsun, McGeary,” dedi Joe. “Neden evde kalmadın ki? Sen lanet olası, acınası bir salaksın.”

“O kadar da hasta değildim,” dedim.

“Neredeyse beni de aldatıyordun,” dedi Joe.

Okuldan çıktıktan sonra Meredith’i bekledim. Aklıma gelen kişilerin arasında konuşabileceğim tek kişi oymuş gibi geliyordu bana. Ondan istediğim takdirde, bu konuyu sır olarak saklayacağını da biliyordum. Benden çok hoşlandığı için, ne dersem onu yapar diye düşünüyordum ve böyle düşündüğüm için de kendimi bombok hissediyordum, ama

bu konuda ona güvenebileceğimi bildiğim için içim rahatı.

Onu bulmak için bütün çıkışları dolaştım ve nihayet okulun çevresinde dolanırken yarı yolda onu buldum. Birine mesaj çekiyordu.

“Merhaba,” dedim.

Başını kaldırıp baktı ve, “Selam, Chris,” dedi. Sonra da mesaj çekmeye devam etti.

Orada kalakaldım. “Eve mi yürüyorsun? Sana eşlik edebilir miyim?”

Mesaj çekmeyi bırakıp telefonunu kaldırdı.

“Bu, çok demode.” Bir Noel sabahındaymışız gibi gülmüsed. “Bazı planlarım vardı. Ama şu anda daha iyi bir teklif aldım.”

“Şey, belki de o kadar iyi bir teklif değildir,” Kendimi kötü hissediyordum ve o da bu halimi değiştirmeme pek yardımcı olmuyordu. “Seninle bir konu hakkında konuşmak istiyorum. Bir sorunum var.”

O zaman yüzünde kaygılı bir ifade belirdi. “Sadece şaka yapıyordum, özür dilerim,” dedi. “İltifat olsun diye söylemişim.” O sözleri geri alamayacağını bildiği için, durumu düzeltme adına düşündüklerini aceleyle söylüyordu.

“Her neyse,” dedim. “Birlikte yürümek istiyor musun, istemiyor musun?”

“Ah, tabii, tamam,” dedi, sanki hayatı benim bu teklifimin hâlâ geçerli olmasına bağlıymış gibi. “Bugün İspanyol Kulübü’ne gelmedin. Hasta olduğunu sanmıştım.”

“Ben de öyle olduğumu sanmıştım, meğerse değilmişim.”

“Anladım,” dedi. Yürümeye başladığımız ve ben de onun

yanından ayrılmadığım için Meredith gevşemiş gibiydi ama biraz. Buna sevinmiştim. Meredith'ten aslında, sululuklar yapmaya çalışırken değil de, böyle ciddiye daha çok hoşlanıyordum.

“Sen iyi misin?” diye sordu. “Başın mı belada?”

“Hayır,” dedim “Öyle bir şey değil.”

“Ha, iyi o zaman,” dedi.

“Garrett’ı biliyor musun?” dedim. “Annemle babamın arkadaşı olan hani? Aslında asıl babamın arkadaşıydı.”

“Evet,” dedi. “Hoş biri, değil mi? Annemle birlikte bir keresinde anneni ve onu o yemek sepeti denen o yerde annemle birlikte yemek yerken görmüştük. Sizin evde çalışıyormuş, değil mi?”

Kasıldım, bu iyi bir fikir değildi. “Tek yaptığı o değil.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi. “Başka ne yapıyor? Ondan hoşlandığını sanmıştım.”

“Neden öyle düşündüğünü bilmiyorum,” dedim. “Ama, evet. Ondan hoşlanıyordum, ama artık değil.”

Meredith bunun üzerine iyiden iyiye ciddileşti. “Neden hoşlanmıyorsun?” dedi. “Chris yasa dışı işler mi yapıyor yoksa?”

Bir kahkaha patlattım. Keşke sorun o olsaydı, keşke yasadışı bir işi yapıyor olsaydı, diye düşündüm.

“Neden gülüyorsun?” Bozulmuş ve zihni karışmış gibiydi. “Neler oluyor? Bu kadar gülecek ne var?”

Gülmekten vazgeçtim. “Hayır,” dedim. “Özür dilerim. Yasadışı bir şey yapıyor filan değil. Beni hazırlıksız yakaladın, o yüzden güldüm. Keşke öyle bir şey yapıyor olsaydı, işim daha kolay olurdu. Annemle ikisinin arasında bir şeyler oluyor. Sanırım, yatıyorlar... ya da en azından bir kere yattılar.”

“Öyle mi?” Düşünmek için bir an durakladı. “Öyle düşünmen için bir neden var mı?”

“Bu sabah erken kalkmışım. Misafir odasında uyumuyordum. Sonra onun annemlerin odasından çıkıp aşağı indiğini duydum. Sabah saat *dört buçuktu*. Sonra onu gördüğümde, benim bildiğimi anladığını sezdim. Nasıl bir pislik böyle bir şey yapar?”

Meredith’in ve diğer arkadaşlarımmın anne ve babaları hâlâ evliyidiler, ama anneleri ve babaları boşanmış olan pek çok çocuk tanıyorduk. Meredith’in hemen atlayıp bu çocukların, hangisine öfkeli olduklarına bağlı olarak, annelerine ya da babalarına yaptıkları gibi Garrett’ı yerden yere vurmasını bekliyordum.

“Böyle bir şey hoş olmaz elbette,” dedi. “Peki, sen neden o kadar erken saatte kalktın. Bu delice bir şey.”

“Konu o değil. Kalktım işte,” dedim. “Yapacak bir işim vardı.”

Omuzlarını silkti. “Eğer bu gerçekse ve senin bildiğini düşünüyorsa, eminim ki o da çok utanmıştır.”

“Utansa iyi olur, elbette,” dedim. “O kadar utaniyorsa, çekip gitmesi gerek.”

“Chris,” dedi. “Bu kesinlikle tuhaf ve berbat bir durum, nasıl dersin de.” Annemle Garrett’ın gözlerinin önüne gelen rahatsız edici görüntüsünü görmek istemiyormuşçasına başını iki yana salladı. “Biliyor musun, babanın ölümünden sonra senin neler hissettiğini tahmin dahi edemiyorum.” Sözcüklerini dikkatle seçiyor gibiydi, bunu görebiliyordum. “Ama düşünüyorun da, bunun nesi yanlış? Annen akıllı bir

kadın, bunu biliyorsun, değil mi? Bu iş onları ilgilendirir. Garrett onu kullanıyor ya da ondan faydalaniyor filan değil ki? Annen öyle bir kadın değil...”

“Çok sağ ol, öyle yardımcı oldun ki...” dedim. “Çok teşekkürler gerçekten. Peki ya babam? Yüce İsa, babamın öldüğünü kimse hatırlamıyor mu? Hayır, açıkça görülüyor ki hatırlamıyorlar, çünkü birlikte yatağa girmekle meşgul-ler. Tanrım, Meredith, o benim değil de senin annen olsaydı, böyle mi hissederdin? Hiç sanmıyorum. Balatayı sıyrır ve sürekli bu konuyu konuşurdun. Seni dinlemekten bıkip usanırdık. Epik dram. Ben almayayım...”

“Hayır.” Bu kadar pislik olduğum için, Meredith’in bana gerçekten çok öfkelenebileceğini sanmıştım, ama öyle olmadı. “Benim ne yapacağımı bilemezsin,” dedi. “Bu konuda bir fikrin olamaz, çünkü benim de yok. Umarım böyle bir şeyle asla karşılaşmam ama insanlar birileri öldüğünde asla planlamadıkları şeyleri yapabiliyorlar, Chris. Şu Donner partisinde hayatta kalanlara bir baksana. Ah, pardon, bu biraz uç bir örnek oldu. Unut bu dediğimi. Sadece onlara fazla yüklenmemen gerektiğini düşünüyorum. “

“Gerçekten, Meredith,” dedim, “Donner partisi mi?”

“Özür dilerim” dedim.

“Yaptıkları doğru bir şey değil,” dedim.

“İyi de, onların yaptıklarından sen mi sorumlusun?” dedi. “Kendinden başka birilerinden sorumlu olduğunu sana düşündüren şey nedir?”

Bu konuyu Meredith’e keşke hiç açmasaydım diye düşünmeye başlamıştım. Tevekkeli değil, bu kıza gıcık oluyordum. Geri zekâlının tekiydi o.

Durdu ve durmam için benim de elimi tuttu. Sonra elimi bıraktı. “Babanı kimse unutmadı. Özellikle de annen.” Kendimi bebek bakıcısının azarladığı bir bebek gibi hissediyordum. Gözlerimi devirdim. “İkisi de unutmamışlardır. Nasıl unutulabilirler ki? Senin hoşlanmadığın bir şey yapıyor olsa da, eminim onlar da ellerinden geldiğince gayret gösteriyorlardır. Onları o şekilde düşünmenin sende tuhaf bir duygu yaratmasına rağmen...” Sonra başını yine iki yana salladı.

“Benim duymak istediğim aslında bu değildi,” dedim.

“Onlar iyi arkadaş değiller mi?” dedi. “O kişinin silik ve iğrenç biri olmaması seni mutlu etmiyor mu? Hani annenin böyle bir şey yapacağından değil ama...”

“Annemin Erin’i var,” dedim. Meredith’in düşünce yapısının beni etkilemesine izin vermeyecektim. En azından onun önünde...

“Erin onun en iyi arkadaşı,” dedi Meredith. “Bunlar iki farklı şey.”

“Yüce İsa,” dedim. Çok yorulmuştum. Sanki *ezelden* beri uyumamış gibiydim.

Meredith yeniden yürümeye başladı. “Sana yardımcı olamadığım için çok özür dilerim.” Onun evinden sadece yarım blok ötedeydim. “Yardım edemediysem bile, benimle konuştuğun için sana teşekkür ederim. Bu duruma gerçekten üzüldüm,” dedi. “Kimseye bir şey söylemeyeceğim. Benimle tekrar konuşmak istersen haberim olsun, tamam mı?”

“Tamam,” dedim.

“Tamam,” dedi. “Okulda görüşürüz.” Hazlı adımlarla evine doğru yürüdü. Ben de kaldırımında durup onu bekledim. Anlaşılan onun peşinden gitmemi istemiyordu.

Garrett

Chris eve her zamankinden daha geç geldi. NPR’de uyuşmazlık çözümlenmesi konusunda bir anlatı dinlemiştim. Aynı yöne doğru yürümenin çözümü nasıl kolaylaştırdığından bahsediliyordu. Bu yöntem iş arkadaşları, çalışanlar ve işverenler arasındaki çekişmelerde oldukça yararlı oluyormuş. Ayakların aynı yöne doğru yürümesi gibi basit bir amaca yönelik olan fiziksel hareket, sonuç olarak beyinlerin zihinsel uzlaşısına yardımcı oluyormuş ya da en azından uzlaşya katkıda bulunuyormuş. Kendim bir ebeveyn olmadığım için, bunun ebeveynlerle çocuklar ya da yetişkinlerle ergenler arasında işe yarayıp yaramadığını bilmiyordum.

Chris odasında idi, ben de yukarı çıkıp kapısını vurdum. Bir kere daha, daha güçlü bir şekilde vurdum ve yine bir yanıt alamayınca üçüncü kez vurdum.

Chris kulaklığının birini bir kulağına sokmuştu, diğeri boşta duruyordu. “Ne?” dedi. Yüzünde herhangi bir ifade yoktu.

“Birlikte bir yürüyüş yapmaya ne dersin?” dedim.

“Pek ilgilenmiyorum,” dedi Chris.

“Evet, tahmin etmiştim,” dedim. “Ama konuşmamız gereken bir şey var.”

“O zaman burada konuş,” dedi Chris. Sarkan kulaklığa dokundu. “Bunun için yürüyüş yapmamıza gerek yok.”

“Benim yürümeye ihtiyacım var,” dedim. “Benimle gelsen bana bir iyilik yapmış olursun.”

Chris gözlerini devirdi. “Her neyse,” dedi. “Bir dakikaya kadar inerim.”

“Tamam,” dedim. “Bekliyorum.”

On dakika sonra, Chris aşağı indi. “Gidelim,” dedi.

Kaldırıma doğru peşinden gittim, konuşmaya başladık.

“Ev ödevim var,” dedi Chris.

“Olduğunu biliyorum,” dedim.

Bir blok kadar hiç ses çıkarmadan yürürken, zihnimden neler söyleyeceğimi tekrarlıyor ve bu aynı yöne doğru yürüme yönteminin bugüne kadar uzlaşmaya varmak için ona bel bağlayan kaç kişiyi hüsrana uğratmış olabileceğini düşünüyordum. Bu denli basit bir beklentinin insanlara perişan edici bir hayal kırıklığı getirmesi de mümkündü.

“Öncelikle bir şeye açıklık getirmeliyim,” dedim. “Ben konuştuğuktan sonra eğer bir yanlışım varsa bana söylersin.”

Chris omuzlarını silktilti.

“Bu sabah hissettiğim bir duygu nedeniyle,” dedim, “annenle aramdaki özel bir ilişki konusunda bilgi sahibi olduğumu düşünüyorum ve bunu fark etmiş olduğun için de üzgünüm. Bu senin kaygı duymanı ya da üzerinde düşünmeni gerektiren bir konu değil. Annenle benim aramda olan bir şey.”

“Yani, seks demek istiyorsun,” dedi Chris.

Yüzümü sıvazladım ve kollarımı önümde kavuşturdum. “Eğer seni rahatlatacaksa şunu söyleyeyim ki, bu beni de çok rahatsız ediyor.”

“Sanki ben düğün dernek yapıyorum da...” Chris dik dik baktı bana. “Sen pislik herifin tekisin,” dedi. “Ben eve gidiyorum.”

“Daha bitmedi,” dedim. “Benimle birlikte yürümeye devam et. Senin bilmeni istediğim bir şey var ve bu belki seni daha fazla rahatsız edecektir; her ne kadar gerçekleşmesi küçük bir ihtimal olsa da... Chris, lütfen.”

Chris gözlerini devirdi. “Tanrım. Ne?”

“Sen haklısın,” dedim. “Bu şekilde hissetmekte haklısın. Annen ve ben uzun zamandan beri arkadaşız. Arkadaşlıklar zaman zaman başka şeylere dönüşebiliyor.”

“Benim babam öldü,” dedi Chris. “Sen onun en iyi arkadaşydın. O öldü diye seninle ve en iyi arkadaşının karısıyla aranızda olan *o şeyin* değişmesi gerekmiyordu. Bu, kesinlikle yasak bölgedir.”

“Neler hissettiğini biliyorum,” dedim.

“Hayır, lanet olası bilmiyorsun,” dedi Chris. “Hiçbir şey bilmiyorsun. Bildiğini sanıyorsun, ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

Bu öfkeli görünümüyle, Leo'ya daha da fazla benziyordu. Öfkeli olduğunda aynen babası gibi oluyordu. Aynı kendinden emin yürüyüş tarzı, davranış biçimi ve ödün veremeyen bir öfke... *Yine İrlandalılığın mı tuttu*, derdik ona. Onun bu öfkesi sizi de korurdu, tabii onun yanında yer aldığınız vakit... Ve ola ki, öteki taraftaysanız, Tanrı yardımcınız olundu. Aralarındaki benzerlik öylesine gizemliydi ki, bu konuşmaya bir son vermek ve Chris'i kollarımın arasına alıp bir daha bırakmamak istiyordum

“Haklısın,” dedim. Attığımız her adım bu yürüyüşün kötü bir fikirden başka bir şey olmadığını gösteriyor gibiydi.

“Oturalım.” Durdum ve kaldırım taşının üzerine tünedim.

“İlle de yürümek istediğini düşünmüştüm,” dedi Chris.

“Fikrimi değiştirdim,” dedim. “Otursan daha iyi olacak.”

“Yüce İsa,” dedi Chris. Oturdu.

İkimiz de sokağın karşı tarafına baktık ve bir kadının marketten aldıklarını arabasına yerleştirmesini izledik.

“Sen ve Brian bebekken,” dedim, “bir ziyaret için buraya gelmiştim. Milenyum hatasının olduğu Y2K Yeni Yıl günüydü. Çok uzun zaman önceydi. Annenle, babanla ve sizlerle vakit geçirmek istiyordum. Çok güzel vakit geçirmiştik. Annen o zaman Andrew’a hamileydi.”

“Ne olmuş yani? Hikâye dinleyecek halim yok,” dedi Chris. Ayağıyla suyuolundaki çam iğnelerini dürttü. “Babamın bir zamanlar hayatta olduğunu hatırlayan biri gibi davranmadığın gün gibi aşikâr. Annemle evliydi, Onun kocasıydı.”

Tepem atmaya başlamıştı. “İzin ver de söyleyeceklerimi bitireyim.” Bana aldığı not için sonsuza dek münakaşa etmeye hazır olan bazı ayrıcalıklı öğrencilerimi hatırlatıyordu.

Chris bana baktı. İncinmiş ve rencide olmuş gibiydi. “Ses tonun çok güzel doğrusu,” dedi. “Burada oltanın ucunda olan ben değilim. Neden kendi evine gitmiyorsun? Bizim sana ihtiyacımız yok?”

Onu duymazdan geldim. “O Yeni Yıl gecesi Leo ve ben, yani baban ve ben çok içtik. Bir şey kutladığımız vakit hep öyle yapardık ve biliyor musun, ben babanı çok severdim. O

benim erkek kardeşim gibiydi.” Söylemeyi planladığım şeyler bunlar değildi; bu sözcükler ağzımdan öylesine çıkmıştı.

Chris su yolundaki çam iğnelerini didiklemekten vazgeçti ve dik dik bana baktı.

Yerden bir taş alıp elimde ovaladım. Bu işi bir an önce bitirmeliydim. “O Yeni Yıl gecesi baban, ölmesi halinde annenle evleneceğime dair ona söz vermemi istedi. Bir itfaiyeci olduğu için... arkadaşlığımız konusunda çok duygusaldı. Bu dediğini bir kâğıda yazdı ve bana imzalattı. Bu, aptalca bir şeydi. Senin yaşındakiler, hatta daha da genç birileri gibi davranıyorduk.”

“Olabilir ama her ne yaptıysa, öyle yapmak istememiştir,” dedi Chris. “*Gerçekten de aptalca bir şey bu.*” İlk kez aynı safta yer alıyorduk. Bir konuda hemfikir olmuştuk, üstelik o anda aynı yönde yürüyor bile değildik.

“Hem de nasıl,” dedim. “Ama baban öyle bir adamdı işte. O yangın tatbikatlarını size yaptırmaması gibi. Beklenmeyen şeylerden hiç hoşlanmazdı. Kim hoşlanır ki? Çocukça bir şeydi belki, ama o kâğıdı hazırlamıştı ve ben de onu imzaladım. Sonra da tamamıyla unuttum. Bunun annenle ve benimle bir ilgisi yok, ama bana o zamandan beri rahatsızlık veriyor. Hem de çok. Bu, aptalca bir şeydi ve bir şakaydı, ama sonra baban öldü.”

“Evet,” dedi Chris.

“Ölmemeliydi o,” dedim. “Onun yeniden burada olması için her şeyimi verirdim.”

“Eğer burada olsaydı, senin kışına bir tekme atardı,” dedi Chris. “Ne olmuş yani? Yılbaşı gecesi sarhoş olmuş. Baba-

mın sana anneme yumulmanın doğru bir şey olduğunu söylediğini mi sanıyorsun? O notta öyle mi yazıyordu? Annemi düzmen için sana izin mi veriyordu?”

Bir ara bir yerlere gelmekte olduğumuzu sanmıştım, ama görüyordum ki şimdi sil baştan olmuştuk.

“Chris, bu kadar yeter,” dedim. *Lanet olsun, sana upuzun bir ip verdim, sen gittin o iple kendini astın.* “Bu durumda, bundan böyle annenle ve benimle ilgili olarak konuşmayacağım ve onunla da bu şekilde konuştuğunu duymak istemiyorum. Bu iş burada bitti. Ne biliyorsan biliyorsun, bunun için üzgünüm. Öfkelisin. Öyle olmaya devam et.” Sonra da, “Burada iki farklı konu var,” diye devam ettim. “Babanın benden istediği şeyle, annenle benim aramda geçen şey arasında bir bağlantı yok. O yüzden de çok huzursuzum. Ben sadece sana karşı olmak istemişim. Bu kadarını hak ettiğini düşünüyordum. Aslında bu konu seni hiç ilgilendirmiyor. Özür dilerim, ama işin aslı bu.”

“Ama sen flörtçünün teki değil misin? Garrett, efsanevi zampara!” Artık ağzına ne gelirse söylüyordu. “O gün bana ne demiştin, hatırlasana. Öyle bir yere demir atacacak biri değilim dememiş miydin? Bunu yapmaya hakkın yok. Anneme, beyinlerini yıkadığın o acuzelere davrandığın gibi davranamazsın. Annem onlar gibi değildir.”

“Haklısın,” dedim. “Değildir. Bu konu farklı.”

“Sanki her şeyi bilirmişsin gibi,” dedi. “Sanki benim de senin her dediğine inanmam gerekirmiş gibi. Evet, son kuruşuma kadar senin üzerine bahse girebilirim!”

Yine sustuk. Beklemeye başladım. Aramızdaki bu soğukluğun bitmesini bekledim.

“Sende duruyor mu o?” dedi Chris.

“Ne?” dedim.

“Sana imzalattığı kâğıt duruyor mu, yoksa onu attın mı?” diye sordu. O anda gözlerim yanmaya başladı. “Duruyor.”

“Yanında mı?” dedi Chris.

Chris’in bu zor sorusuna başımı evet der gibi sallayarak yanıt verdim. Bunu kabul etmek beni rahatsız etmişti. Kendimi tıpkı yanımdaki çocuk gibi hissediyordum.

“Onu istiyorum,” dedi Chris. “Onu bana vermeni istiyorum.”

Ayağa kalktım. “Hayır, Chris. Vermeyeceğim. Bunu yapmayacağım.” Leo’nun cenaze töreninden sonra onu top haline getirdiğim bir çift spor çorabın içine tıkmış ve misafir yatak odasındaki dolabın çekmecesinin en dibine diğer eşyalarımın altına gömmüştüm.

“En azından görebilir miyim? Yüce İsa,” dedi Chris. Ayağa kalktı. “Ev ödevim var.”

“Eğer senin için bir şey fark edecekse,” dedim, “eve gince göstereyim.” Dönüş yoluna koyulduk. *Aynı yöne doğru yürüyoruz,* diye düşündüm, *ama bloğun etrafında dolanmamız gerekti. Halbuki biz geriye gidiyoruz.*

“Orası senin evin değil,” dedi Chris.

Christopher

Eve keşke Joe'yla birlikte gitseydim diye düşünüyordum ya da herhangi başka bir yere gitseydim de Garrett'la konuşmak zorunda kalmasaydım. Fakat bu, kaçınılmaz olanı geciktirmekten başka bir işe yaramayacaktı. Bu sabahki biçimsiz durumdan sonra, Garrett'ın hiç vakit kaybetmeden bana gelmesine şaşırmamıştım. Durumu Meredith'e açtığım için pişman değildim ama sözünü tutup bu konuda ağzını açmayacağını umuyordum. Aynı şey kendi başına gelmiş olsaydı bana verdiği o öğüdü vermezdi diye düşünüyordum. Böyle bir şeyin kendi başına gelmesini ancak hayal edebilirdi ve benim yaşadığım türden bir olayın onun hayallerinde kalmasını umuyordum.

Garrett bana duymak istemediğim o sözleri söyledikten sonra, Colleen Maguire hakkındaki düşüncelerimden bir kere daha iğrendim ve utandım, ama en azından ona ait olan eşyadan kurtulmuştum. Garrett'ın evimizden çıkıp gitmesini istiyordum. O olmasa da bal gibi idare ederdik.

O korkunç yürüyüşten döndükten birkaç dakika sonra, odamın kapısına vurdu ve içeri girdikten sonra kapıyı kapattı. Sinirli gibiydi ama öfkeli gibi durmuyordu. Benim

saçmalıklarımından usanmış gibi bir hali vardı. Eh, ben de onun pisliklerinden, annemle yarattığı o pislikten usanmış durumdaydım ve o mektup konusunda da ona inandığımdan emin değildim.

“İşte burada,” dedi. Bana uzatınca almak için davrandım ama parmakları buna izin vermedi. Sanki onun elinden karpıp çalacaktım gibiydi...

“Eee, görebilir miyim onu?” dedim. Kâğıdı bırakmasını istiyordum.

“Evet,” dedi, “Al.”

Kâğıda baktım. Evet, bu babamın elyazısıydı. Baştan savma yazılmış olması, bunu yazarken sarhoş olduğunu gösteriyordu. Garrett’in imzası gibi duran şey de bir o kadar yarım yamalaklı.

“Bu imza senin mi, şuradaki?” Parmağımla gösterdim.

“Evet, benim imzam o.” Şimdi de sinirli değil, yorgun görünüyordu. “Çok karanlık bir geceydi. Görmekte zorlanıyordum. O gün boktan bir el fenerimiz vardı.”

“Pek sanmam,” dedi. “Babamın hiç boktan bir el feneri yoktu.”

“Pekâlâ,” dedim. “Notu gördün.” Elini uzattı ve ben de ona kâğıdı geri verdim. Ondan sonra odadan çıkıp gitti.

Yemekten sonra, hâlâ ev ödevimle cebelleşirken annem odama geldi.

“Merhaba.” Rahatsız görünüyordu. Beni neyin beklediğini biliyordum.

“Merhaba anne,” dedim.

“Sen ve Garrett bu öğleden sonra konuştunuz mu?” dedi.

“Evet,” dedim, “ama bu konuyu seninle konuşmak istemiyorum. Özür dilerim ama öyle.”

“Ha, peki.” Şimdi de incinmiş gibiydi. “Şunu bilmeni istiyorum: Bir hata ettim ve bunun için üzgünüm. Bu, yetişkinleri ilgilendiren bir konu. Senin vaktinden önce bu tür konuları kafana takmam istemiyorum. Özellikle de şu sıralarda.”

“Anne,” dedim. “Gerçekten konuşmak istemiyorum. Gerçekten de... özür dilerim. Seni gücendirmek istemiyorum. İsteddiğini yapabilirsin. Bu seni ilgilendirir, ama lütfen bu konuyu artık konuşmayalım, olur mu?”

“Tamam,” dedi. “Üzgünüm. Özür dilerim.”

Dehşete kapılmış bir fareyle oynayan bir kedi gibi hissediyordum kendimi. Annemi bir fare gibi görmek beni üzüyordu, gerçekten de üzülüyordum, ama onun bu durumda olması benim suçum değildi.

“O aptal ek odaya neden ihtiyacımız olduğunu da anlamıyorum.” O anda herkese öfke duyuyordum. “Babam bu odayı neden biz daha küçükken yapıp bitirmemiş ki sanki? Neden o kadar beklemiş? Artık hiçbirimiz uzun süre evde kalmıyoruz ki... orayı asla kullanmayacağız.”

Annem kapana kısılmış gibiydi ve geçerli bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. “Ama o odayı yapmaya başladığı vakit çok heyecanlıydın. Orası senin için, diğer arkadaşlarının evindeki gibi, arkadaşlarıyla takılabileceğin bir yer olacak. Baban senin böyle bir yerin olsun istemişti. Onun için mümkün olan vakitte başlamıştı, Chris. İmkânı olsaydı, daha önce

başlardı.” Kendisi bir açıklama yapmak için burada olmadığından, onu mazur göstermeye çalışıyordu; ama babam burada *olsaydı*, ben zaten şikâyet edip durmayacaktım. Benim tek istediğim, Garrett’ın buradan çekip gitmesiydi.

“*Heyecanlıydım* diyebilir miyim, bilmiyorum,” dedim. “Belki Brian ve Andrew öyleydiler. Benim için bu oda olsaydı da olurdu, olmasaydı da...”

“Tamam,” dedi. Mücadele etmekten vazgeçmişti. “Peki.”

“Yine de sana bir şey sormak istiyorum,” dedim.

“Elbette, ne istersen sor.” Birden ümitlenmiş ve iyimserliğe kapılmıştı ama onu hayal kırıklığına uğratacaktım.

“Babamı hiç mi özlemiyorsun?”

Dudakları kasılıp ufaldı. Çenesi ve alnı kırışarak çirkinleşti. “Ah, Chris,” dedi, “günün her anında hem de...”

Ağlamasını istemiyordum ve onun da böyle bir şey yapmayı istemediğini hissediyordum, ama ağlamak üzere olduğunu ve kendini zor tuttuğunu gördüğüm için hiç üzgün değildim. İstediğim takdirde, onu ağlatabilirdim.

“Evet,” dedim. “Ben de üzgünüm.”

Yüzündeki ifadeyi silmek istercesine ellerini yüzünün üzerinde gezdirdi, ama bu çok az işe yaradı.

Aniden başımın tepesinden öptü ve Portland Fire & Rescue tişörtümün yakasını çekiştirdi. “Bunu yarın yıkiyorum,” dedi boğuk bir sesle. “Yıkanmaya ihtiyacı var. Sana yarın akşam geri veririm onu.”

“Peki, tamam,” dedim. Onun artık yanımdan gitmesini istiyordum.

“Pekâlâ, iyi geceler,” dedi. “Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Hem de dünyalar kadar.”

“Biliyorum,” dedim.

Yanımdan ayrıldı. İkiisiyle de işimi bitirdiği için Tanrı’ya şükrettim. Garrett’in benimle gayet başarılı bir şekilde baş ettiğini düşündüğünü biliyordum. Annem de hata yaptığını söyleyerek bu işten sıyrılacağım sanıyordu, ama bunların hiçbirisi umurumda değildi. Onların dedikleri ya da başardıklarını düşündükleri şeyler bana vız geliyordu. Onlarla ilgili hiçbir şey düşünmek istemiyordum ama Garrett’in sabahın köründe annemle babamın odasından sinsi sinsi çıktığını bir kere daha görmek istemiyordum. Bunların hiçbirisi artık benim için önemli değildi, çünkü o gün öğleden sonra, her ne pahasına olursa olsun Garrett’in bana vermediği o kâğıdı bulmaya ve almaya karar vermiştim.

Christopher

Onun eşyalarını hemen karıştırmam mümkün değildi. Annemin koşmaya çıktığı, Garrett'ın da Home Depot'a gittiği pazar günü öğleden sonrasına kadar beklemem gerekti. Kâğıdı cüzdanında taşıyorsa, ayvayı yemiştim. Almam asla mümkün olamazdı, ama o zaman da belki Andrew'u bu işe koşardım. Öyle küçük bir pislik haline gelmişti ki, rahatlıkla gizli işler yapabilirdi. Öyle ki, ondan Garrett'ın cüzdanını çalmasını ve hatta içinden biraz da para aşırmasını söyledim takdirde bunu yapabilirdi ve kimse de şaşırılmazdı. Üstelik daha çok küçük olduğu ve hayatı son zamanlarda zor geçtiği için onu hemen affederlerdi.

Garrett'ın buraya geldiğinde tek bir valizinin olduğunu hatırlıyor ve bu yüzden fazla bir eşyası olmadığını biliyordum. Misafir yatak odasının kapısını kilitleyip ilk önce dolabı kontrol ettim. Askılardaki gömleklerini ve takım elbisesini elden geçirdim, ceplerinde hiçbir şey yoktu. İkinci kez kontrol ettim. İki çift ayakkabısı vardı, onların da içlerini yokladım. Valizini açtım. Her bir bölmenin ve cebin fermuarlarını açıp kapattım.

Şiltenin altına baktım, her bir yanını yokladım. Sonra yere yatıp karyolanın altına kaydım ve belki ortalarda bir

yerededir diye tahta çubukları kontrol ettim. Yastık kılıflarına baktım. Hiçbir şey bulamadım.

Şifoniyerin dört çekmecesine vardı. En üsttekinde baksırlar ve çoraplar vardı. İkincisinde birkaç tişört duruyordu. Üçüncüde üç süveter, en alttakinde ise üç pantolon vardı. Pantolonların ceplerine baktım, hepsi de boştu. Tişörtlerin göğüs cepleri de bomboştu. Zaten oralarda bir şey saklamak, son derece aptalca bir iş olurdu. En üst çekmeceye bir kez daha baktım. Alttaki tahtayı görene kadar içindeki şeyleri oraya buraya dağıtarak altüst ettim. Orada da bir şey yoktu, elbette. Baksırları ve çorapları, dağıtmadan önce durduklarını düşündüğüm hale getirmeye çalışarak üstlerinden bastırdım. Aynı anda kulağıma kumaş sesine benzemeyen bir çıtırtı geldi. Çamaşırları salladım ve hepsini yere fırlattım. Bütün çorap çiftlerini alıp elimin içinde sıktım. Nihayet dördüncü çift çorapta aynı çıtırtıyı duydum. İç içe geçirilmiş olan çorapları birbirinden ayırdım. Oradaydı. Babamın yazdığı ve Garrett'a imzalattığı kâğıt orada duruyordu. Artık Andrew'a ihtiyacım kalmamıştı. Garrett bunu cüzdanında tutmamakla aptallık etmişti. Kâğıdı cebime koydum. Baksırları yerlerine yerleştirdim, ama nasıl göründükleri artık umurumda bile değildi.

Hemen odama koştum ve kâğıdı şişe kapaklarının, prezervatiflerin, babamla beni birlikte gösteren fotoğrafın, Aziz Christopher madalyonunun ve Meredith'in gönderdiği kartın yanına, o gevşek tahtanın altına koydum.

Audrey

Konuyu çok uzatmadık. Garrett de ben de Chris'le yaptığımız konuşmaların olabildiğince iyi geçtiğinde hemfikir-dik. Sonuçta, Chris artık bu konuda konuşmak istemiyordu. Biz de onu zorlayacak değildik ve zaten konunun kapan-ması bizim de istediğimiz bir durumdu. Chris'in bunun bir kereye mahsus bir şey olduğunu düşündüğünü tahmin edi-yorduk. Bundan sonra ne olacağı konusunda kaygılıydim. Chris, Garrett'la eskiden olduğu gibi dostane ilişkiler için-de değildi, ama korktuğum kadar da saldırgan olmamıştı. Benimleyse durum farklıydı. Benim yanımdayken, benim onun yanında olduğum kadar sıkıntılıydı. O yüzden, ikimiz de elimizden geleni yapmaya çalışıyorduk.

Chris'in bizim durumumuzu keşfetmesinden kısa bir süre sonra, oğlanlar tatile girdi. Her zaman çantada keklik gibi gördüğüm gerçeklikler, artık karmaşık bir hal almıştı. Garrett'la olan ilişkimde daha temkinli olmalı ve kendimi dizginlemeliydim. Bu durumun başıma geleceğini önceden bilseydim hazırlıklı olabilirdim, ama hayatımı günübirlik yaşadığım için hazırlıksız yakalanmıştım.

Oğlanların üçü için de yaz etkinlikleri ayarlamıştım, buna rağmen programları birbiriyle pek uyuşmadığı için eve gelip

gidişleri spontane ve belirsizdi. Evimiz diğer ailelerin evleri gibi onlar ve arkadaşları için bir döner kapı haline gelmişti.

Yeniden yakalanmayı göze alamazdık, o yüzden gece kaçamaklarına son vermiştik. Çocukların trafiğinden ve Garrett'ın Kevin'la çalışmasından dolayı ikimizin yalnız kalabileceği vakitler son derece kısıtlı bir hal almıştı. İçinde bulunduğum durum, okulların açık olduğu zamana göre çok farklıydı.

Erin ve kocası Mark, Garrett'la aramızda oluşan bu yeni ayrılık döneminde çocuklarıyla birlikte tatile çıkmışlar ve benden kedilerine bakmamı ve çiçeklerini sulamamı istemişlerdi. Erin onlar yokken evdeki kırık pencereyi Garrett onarabilir mi diye sormuştu. Oraya ilk gidişimden önce Garrett'a bundan bahsettim.

“Pencereyi mi?” dedi. “Hangi pencereyi?”

“Onlar tatile çıkmadan kısa bir süre önce,” dedim, “pencerelerinden biri kırılmış ve onaracak vakit olmamış. Yukarı kattaki pencerelerden biriymiş. Ben de Erin’e onu onarabilir misin diye soracağımı söyledim.”

Dolayısıyla eve ilk gidişimde Garrett da benimle birlikte geldi ve içeri girer girmez pencereyi sordu.

“Kırık pencere filan yok,” dedim. Kemerinden tutarak onu evin içinde sürükledim. “Bir şey söyleme,” dedim. “Eğer Brian öğrenecek olursa Michael da öğrenir, ondan sonra da Erin...”

Leo ve ben, hayatlarının ve aile yaşantılarının gerektirdiği dönemlerde mecburiyet karşısında planlı programlı cin-

sel hayat yaşayan evli çiftlerden değildik, ama o iki hafta Erin'in evi Garrett'la benim programlı seks yaptığımız bir yer oldu. O sürenin ortalarına kadar, çok gözükara bir şey yapıyormuşuz gibi geliyordu bana ama genel anlamda baktığımızda pek de öyle değildi. Bir ergen gibi gizli kapaklı iş yapmak da aslında çok çocukçaydı. Çocukluk yatağımın üzerinde hiç seks yapmamıştım, ama lisedeyken Gabe ve ben annemle babam evde yokken bir parti vermiştik. Arkadaşım Lauren ve erkek arkadaşı yatağımda sevişmişler ve üstelik karyolamı da kırmışlardı. Annemlerin partiden hiç haberleri olmamıştı, ama kırık karyola için onlara bir hikâye anlatmak zorunda kalmış ve onlar yokken delirip karyolanın üzerinde hoplayıp zıpladığımı, şarkı söyleyip dans ettiğimi filan söylemiştim.

Erin ve Mark'ın evinin bulunduğu mahallede evler birbirinin üstüne yığılmış gibi değildi. Evlerinin arkasından dar bir yol geçiyordu. Garrett'ı orada bırakıyor, ben de daha sonra arabayla ön tarafa geçip eve tek başıma giriyor ve onu da arka kapıdan içeri alıyordum. Orada asla çok uzun kalmıyor, elbiselerimizi de üstümüzden tamamıyla çıkarmıyorduk ama pek sessiz olduğumuz da söylenemezdi. Oğlanların evde olmadığı günlerde de *kediyi besleme ve pencereyi onarma vakti geldiğinde*, arabama atladığımız gibi oraya gidiyorduk.

"Bu bana neyi hatırlatıyor, biliyor musun?" dedi Garrett bir keresinde, Erin'in evinden arabayla dönerken. Elini dizimin üzerine koydu. "Liseden tanıdığım bir arkadaşım vardı, Scott adında biri... bizim sokağımızın bir altındaki sokakta

oturlardı. Okula onunla birlikte gitmezdim, ama arada bir takılır ve ot içerdik. Buna ‘köpeği dolaştırmak’ derdik. Beni arar ve ‘Buraya gelip köpeği dolaştırmaya ne dersin?’ diye sorardı.” Garrett güldü. “Aslında bu arada köpeği de *dolaştırıyorduk* tabii, ama ot içmek için aramızda kullandığımız şifreli bir sözcüktü bu. Yani sadece köpek dolaştırmakla kalmıyorduk.”

Erin’in tatilden dönmesiyle birlikte Garrett ve benim için yeni bir cinsel perhiz dönemi başladı ve ufukta bu durumun düzeleceği gibi bir belirti de yoktu. Ayrıca bu ek inşaat işi de bitmek üzereydi. İşin çoğu gitmiş azı kalmıştı. Garrett yapmak için geldiği işi tamamlamak üzereydi. Gerçek şuydu ki, çalışması yaz sonuna kadar bitecek ve eylülde Boston’a dönecekti. Gerçi bir iki yıl içinde yeniden buralara geri gelmesi mevzubahisti ama ona burada kalması ya da Boston’dan erken dönmesi konularında cesaret vermemiştim. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Yoksun olduğumuz cinsel hayattan ve ek odayla ilgili gelişmelerden hiç bahsetmeden hayatımıza devam ediyor ve son derece güvende olduğumuzdan emin olduğumuz ender anlarda öpüşmekten öteye geçemiyorduk.

Garrett

Temmuz sonunda, Kevin'la birlikte mutfakla ek oda arasındaki duvarı yıkmaya başladığımız gün, bu işe başladığımdan beri kendimi en karamsar hissettiğim gündü. Bu sadece bir duvardı, ama Leo ve Audrey'nin satın aldığı ve çocuklarını büyüttükleri bu evin dış duvarlarından birini oluşturduğu için onu ortadan kaldırmak beni kötü yapmıştı. O bariyer yok olunca, yeni oda evin kalanına tamamıyla entegre olmuş olacaktı. Bu aslında Leo'nun kendi elleriyle indirmesi gereken bir duvardı.

Radyoyu da açmış ve o iş gürültüsü arasında kesintili olmakla birlikte Marinerlerin oyununu takip ediyorduk. Mutfakla yeni odanın arasında asılı duran plastik örtü, biraz hava akımı olması için açık bıraktığımız ek odanın yeni arka kapısından esen rüzgârla sallanıyordu. Sıcak bir esintiydi, ama hiçbir şey olmamasından iyiydi. Sabah saat on bile değildi, ama odadaki sıcaklık 26-27 derece gibiydi ve çok geçmeden dayanılmaz bir hal alacaktı.

Ahşap cephe kaplamasının tahtalarını teker teker çekip çıkardık, daha sonra da direkleri görene kadar sıvı geçirmez kılıfı ve katranlı kâğıdı sıyırdık.

Yere attığımız eski ahşap kaplamaları ve temel direkleri-

ni bir araya getirerek, bir bardak su almak için plastik örtünün altından geçtim.

“Ah, lanet olsun,” dedi Kevin. “Kahretsin.”

Elimde suyum ve Kevin için getirdiğim bardakla birlikte yeniden ek odaya girdim.

“Şu bokluğa bir bakar mısınız?” Kevin yere çömelerek duvarın içlerine doğru bakıyor ve elindeki bıçakla direkleri dürtüp duruyordu. Bıçak, tahtanın içine sıcak bir kekin içine sokulan bir kürdan gibi sapına kadar girip çıkıyordu. “Bunların *her biri* berbat durumda.”

Daha iyi görmek için, ben de onun yanına çömeldim.

“Gerçekten de berbat bir durumdalar,” dedim. “Bir anda yıkılıp gitmelerindense, bunu fark ettiğimiz iyi olmuş.”

“İyi haber de bu zaten,” dedi Kevin.

Eski duvarı bugün indirmemiz ve yeni bir duvar örmemiz mümkün değildi; yapabileceğimiz bir şey yoktu. Gerçek boyutlu dört birim kalınlığında tahta bulmamız gerekiyordu. Onları bulmadan işe devam etmemiz mümkün değildi.

Audrey

Oğlanların dolaplarını baştan aşağı düzenlemeye karar verdiğimde neredeyse temmuz sonu olmuştu. Öğleden sonranın ilk saatleriydi ve evde kimse yoktu; Garrett bile... O ve Kevin çalışırken, aniden durmuşlar ve evden çıkmışlardı. Bir şey olmuştu. Dolapları aylardan beri ihmal ettiğimi söylemek, eksik ve hafif bir tanım olurdu. Okul her zaman olduğu gibi, göz açıp kapayana kadar açılırdı. Brian'la Andrew'un dolaplarının gerisinde, bir çift küçülmüş futbol ayakkabısı, eski yıla ait birkaç dosya, defter ve hepsinin altında da buruşmuş bir tomar Noel ambalaj kâğıdı buldum. Bunları temizlerken, bulmak istemediğim bir şeyle karşılaşmaktan da korkuyor ve kendimi öyle bir şey olduğu takdirde onları yargılamamak için hazırlıyordum. Kasıtlı olarak da her tarafı çok iyi düzenlemedim, oğlanlar onları bu şekilde tutmak istiyorlarsa bana göre hava hoştu, ama en azından onları böyle üst üste yığmaktan vazgeçmeleri gerekiyordu. Artık bunu yapacak yaşıydılar. Chris'in dolabına da baktım. Onun eşyalarına kardeşlerinden daha iyi baktığını biliyordum, ama en azından küçülmüş ve yıpranmış olan şeyleri atabilirdim. Bunun benim görevim olduğunu daha ne zamana kadar düşüneceğimi merak ediyordum doğrusu,

ama bunun için bir hayli vakit vardı herhalde. Annem ve Leo'nun annesi, cenaze için geldikleri vakit hariç, bize her geldiklerinde çamaşır dolabımı, baharat çekmecemi ve ellerine değen her yeri böyle düzenlerlerdi. *Sanırım şundan kurtulsam iyi olacak*, derlerdi ve daha sonra da ellerinde yırtık pırtık bir havlu ya da boş bir kavanoz görürdüm. *Bu gidebilir, miadını tamamlamış, ya da Bunu tutmaya gerek yok, içi geçmiş bunun*, diye kendilerince karar verirlerdi. Onları atmakla ve camlarımı temizlemekle geride kendi izlerini bırakmış gibi olurlardı.

Chris'in dolabının arka tarafında küçük bir tepecik vardı. Orada fırlatıp attığı birbirine karışmış çoraplar, blucinler, tişörtler ve şortlar vardı. Bunlar büyük bir olasılıkla, çok önem verdiği çamaşır yıkama işinden nasibini alamamış olan giyecekleriydi. Bu yığını kucaklayıp dolabın içinden çekip çıkarmak üzereyken, birdenbire içimde bir direniş duygusu uyandı. Onları almak için bir kere daha giriştim ama aynı duygu yine kendini gösterdi. Sanki biri beni omuzlarımdan geri çekiyordu. Tam o sırada bir çatırtı sesi duydum. Diz çökerek bunları tek tek dışarı çekmeye başladım. Yere attığım şortlardan birinin bel kısmı dolabın içindeki tahtalardan birinin arasına girmişti. Şortu kenara çektiğimde, bu tahtanın gevşemiş olduğunu gördüm. Bir ucu hâlâ gevşek olmakla birlikte yerinde duruyordu, ama diğer uçtaki çivilerin hepsi yerinden çıkmış ve attaki boşluk görünür hale gelmişti. Bu boşluğu fark eden ilk kişi olduğumu varsayarak, aklıma hiçbir şey getirmeden içine baktım. Ufak bir mezar

gibiydi. Tahtanın altında gömülü sürüyle şey vardı. Belki de yıllardan beri vardı bu boşluk; başka bir asırdan kalma hazinelerin koyulduğu bir yerdi sanki. Elimi sokup, oradakileri dışarı çıkardım. İyice oturup bunlara bakmaya başladım. Meredith'ten bir kart, bir kutu prezervatif, Chris'in Leo'yla birlikte çekilmiş bir fotoğrafı ve Leo'nun Aziz Christopher madalyonu vardı orada. İki şişe kapağı... Bir de kat yerlerinden açtığım bir kâğıt parçası. Dolabın kapağına yaslanıp kâğıdın üzerindeki yazıya baktım. O yazıyı daha fazla bakamayana dek, tekrar tekrar okudum.

Christopher

Hava o kadar sıcaktı ki, yüzmek için hep birlikte Sauvie Adası'na gitmiştik. İtiraf etmeliyim ki, Meredith mayosunun içinde diğer bütün kızlardan daha güzeldi. Ona Garrett hakkında konuştuğum günden beri beni eskisi gibi rahatsız etmeye başlamıştı. Onun bikinisini çalıp dolabımda saklamayı hayal ettim. Elimin altında öyle bir şeyin olması iyi olurdu.

O gün öğleden sonra eve döndüğümde, annem ön veranda oturuyordu. Bir tuhaftı. Gannon'ın babasının bize geldiği günkü gibi görünüyordu. Sakin, ama öfkeli... Yanında bir kadeh beyaz şarap duruyordu. Kadeh oldukça doluydu. Kadehin yanındaki şarap şişesi ise yarı yarıya boştu.

"Selam," dedi. "İyi vakit geçirdin mi?"

"Oldukça," dedi.

"Seninle konuşmam gerek, Chris," dedi.

"Geç mi kaldım?" dedim. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır," dedi. "Oturur musun?"

"Herkes nerede?" dedim.

"Hiçbir fikrim yok," dedi. "Dışarıdalar. Oturmanı istiyorum." Oturdum.

"Bugün biraz temizlik yapmaya karar vermiştim," dedi. "Hani okula hazırlık olsun diye. Daha çok var gibi görünüyor ama..."

“Özür dilerim,” dedim. “Sana yardım etmeliydim.”

“Hayır, hayır,” dedi. Ön cebine uzandı ve oradan bir şey çıkardı. “Chris, bu nedir?” dedi ve kâğıdı kat yerinden açtı.

Lanet olsun. Kâğıt ondaydı. Babamın yazıp Garrett’a imzalattığı kâğıt...

“Bilmiyorum,” dedim. “Hiçbir fikrim yok.” Gözlerimi kısıp kâğıda baktım. “Nedir ki bu?”

Annem kâğıdı üzerinde durduğumuz basamağın üzerine koydu. Yüzünü elleriyle siler gibi sıvazladı. Tanrım, iyi ki Ben’in annesinin iç çamaşırından zamanında kurtulmuştum. Vay canına!

“Seninle ilgili bir durum yok,” dedi. “Ama bana doğruyu söylemeni istiyorum. Her zaman yaptığın gibi. Chris, sana kızgın filan değilim. Özür dilerim, amacım senin bir işine burnumu filan sokmak değildi. Sadece dolapları temizliyordum ve eşyalarından bazıları bir tahtaya sıkıştı. Diğer şeylerini aynı yere bıraktım. Özür dilerim,” dedi bir kez daha.

İçki şişesi kapakları hakkında da hiçbir şey söylemedi. “Onun bana ait olmadığı apaçık ortada,” dedim.

“Elbette,” dedi. “Onu nerede buldun?”

“Garrett bana ondan bahsetmişti,” dedim. “O aptalca konuşmayı yaptığımızda. Okul kapanmadan önce.”

“Sana ondan mı bahsetmişti?” dedi.

Annemle dalga geçilmezdi ve ben bunu biliyordum. Bu zihnimde kazılı olan bir şeydi.

“Evet,” dedim.

“Peki, senin dolabına nasıl girdi o?” dedi. “Senin için değerli olan şeylerin arasında ne işi vardı?”

“Onu istedim,” dedim. “Onu bana vermesini istedim.”

“O mu verdi bunu sana?” dedi. Sakinleşmişti biraz, ama bu beni daha çok korkutuyordu. Şarabından bir yudum aldı.

“Hayır,” dedim. “Vermesini istedim ama vermedi. Ben de kendim aldım.”

“Nerede olduğunu biliyor muydun?” dedi.

“Hayır, saklamıştı,” dedim. “Bulana kadar aradım.” Şu anda ölmüş bir eşekten farkım yoktu.

Annem, hayatında bundan daha komik bir şey duymamış gibi bir kahkaha patlattı.

Dehşet içindeydim. “Anne,” dedim. “Bu önemli bir şey değil. Garrett bana öyle dedi. Aralarındaki bir şaka gibiymiş. Onu ve babamı bilmiyor musun?” Midem bulanmaya başlamıştı. “Anne, bu kâğıdın bende olduğundan haberi bile yok onun.”

“Şaka mı? Ne şaka ama...” Basamağın üstündeki kâğıdı aldı, katladı ve tekrar cebine koydu. Saçının arkasını okşadı. “Teşekkürler Chris,” dedi. “Bir kere daha özür dilerim. Hayatına burnumu sokmak gibi bir niyetim yoktu. O tahtanın gevşek olduğunu ilk kez ben fark ettim sanmıştım.”

“Tamam,” dedim, ama tamam olan bir şey yoktu.

“Prezervatifleri gelince,” dedi. “Eğer seks yapıyorsan ya da yapmayı düşünüyorsan, yine özür dilerim ama o konuda da seninle konuşmamız gerek. Meredith’le olan ilişkin ciddileşiyor mu?”

O anda ortadan kaybolmak istedim. “Hayır, anne. Öyle bir niyetim yok. Öyle bir kişi de yok. Kutuyu açmamıştım bile.”

“Biliyorum,” dedi. “Ama almışsın işte.”

“Birisi bana meydan okumuştı da o yüzden almıştım,” dedim. “Epey oldu alalı. Bana öyle meydan okuyunca bir kutu prezervatif almamazlık edemezdim. Onları belki de hemen atmam gerekirdi. Özür dilerim.”

“Tamam, ama zamanı gelince, ki nasıl olsa gelecek,” dedi, “o konuda konuşacağız, tamam mı?”

Başımı salladım.

“Haydi, şimdi içeri girelim,” dedi.

Peşinden giderek eve girdim. Kadehini ve içinde bir miktar şarap kalmış şişeyi mutfak tezgâhının üstüne bıraktı.

Yarım saat sonra Garrett, Brian ve Andrew geldiler.

Hepsi birden, “Merhaba,” diye seslendiler.

“Merhaba,” dedim ben de.

“Nerede kaldınız?” dedi annem.

“Havuzdaydık,” dedi Andrew. “Başka bir şey yapamayacak kadar sıcaktı hava.”

“Kevin ve ben sabah bir sorunla karşılaştık,” dedi Garrett. “Şimdilik duruma hâkimiz, o yüzden de havuza gittik.” Güldü. “Bu konuda pişman olduğumu söyleyemem doğrusu.” Elini annemin omzuna koydu ve ek odaya doğru döndü. “Gel de bulduğumuz rezalete bir bak.”

“Oğlanlar, hepiniz mayolarınızı sudan geçirip asar mısınız?” dedi. “Chris, sen de...”

Andrew’a Brian’ın alınları, zihni karışmış bütün insanlarda olduğu gibi hemen kııştı.

“Hey, Audrey,” dedi Garrett. “Gel de şuraya bir bak.” Annemin yanından geçip plastik örtünün diğer tarafına geçti, bir eliyle onu kaldırdı ve açık tutarak orada durdu.

“Hayır, Garrett, arabayla bir yere gidiyoruz,” dedi. “Seni arabada bekliyorum.”

Yanımdan geçtikten sonra arkasına dönüp baktı. “Siz hepiniz burada durun,” dedi. “Ben hemen geleceğim.”

Garrett

Plastik örtünün arasından geçip geri döndüm. Christopher'ın yanından geçerken, "İyi misin?" dedim. "Annenin nesi var? Neler oluyor?"

Başını iki yana salladı. Yüzüme hiç bakmadı.

Audrey sürücünün yanındaki koltuğa oturmuştu. Diğer kapıyı açıp içeriye baktım.

"İyi misin?" dedim.

"Arabayı sür," dedi. O da yüzüme bakmıyordu.

Arabaya girip çalıştırdım. "Yüce İsa, Audrey, neler oluyor?" dedim.

Bana yanıt vermedi. Arabayı üç blok kadar sürdüm.

"Kenara çek," dedi.

Gülmeye başladım.

"Kenara çek," diye tekrarladı.

Arabayı kenara çektim. Şimdi iyiden iyiye gülüyordum. "Neler oluyor?" dedim. "Bütün bu 'Arabayı sür. Kenara çek' de ne demek oluyor? Bu melodram neden? Melodram pek senin tarzın değildir ama..."

"Motoru kapat," dedi. Bana hâlâ bakmıyordu. Gülmeyi kestim. Bir şeyler doğru gitmiyordu.

Motoru kapattım.

“Garrett, bu ne?” dedi, cebinden kâğıdı çıkarıp kat yerlerinden açtı ve bana uzattı. Çoraplarımın arasında duran kâğıttı. Daha doğrusu benim oraya koyduğum... Ama artık orada olmayan kâğıttı.

Kâğıdı aldım, tekrar katlayıp gösterge panelinin üzerine koydum.

“*Bu* da ne demek oluyor, Garrett?” dedi. “*O yüzden mi* ellerin hep benim üzerimde?” İçimden yeniden gülmek geldi. “Benim sersem kocam yüzünden mi? Bana yaptıklarını onun yüzünden mi yapıyorsun?”

Christopher mı ona bir şey söylemişti? Şartlar beni zorladığı için Chris’e bu konuyu açmıştım ve Leo’nun benden yapmamı istediği şeyi ona söylemekle bir risk aldığımı şimdi daha iyi görüyordum. Bu kararı aldığım vakit, onu bir tür işbirlikçim yapmanın nasıl sonuçlanabileceği hakkında bir fikrim yoktu, ama o zaman bu yaptığım bana doğru gibi gelmişti. Audrey ile bir türlü paylaşamadığım bu konu yüzünden onu da oğlunu da huzursuz etmiştim ve istediğim tepkiyi kesinlikle alamamış olmakla birlikte onun, aramızda konuştuklarımızı hemen annesine yetiştireceğini de doğrusu düşünmemiştim ama Chris’le konuşmamızın üzerinden haftalar geçmişti ve zihnim boşlukları doldurmaya çalışıyordu. Audrey durup dururken benim çekmecelerimi araştırmazdı herhalde. Ona yanıt vermeden önceki birkaç saniye boyunca onun kâğıdı nasıl ele geçirmiş olabileceğini tahmin etmeye çalıştım. Açıkça görülüyordu ki, şimdi de bunu sormanın hiç zamanı değildi. Fakat yanıtını bildiğim bir soru vardı.

Audrey bu kâğıtla ilgili hiçbir şey bilmiyordu ve ben de Leo'nun bana böyle bir şey verdiğini ona söylemeyecektim. Bunu *mezarıma* götürmeyi düşünüyordum.

“Hayır,” dedim. “Bu dediklerinin hiçbirisi onun yüzünden değil.”

“Lütfen başka kadınlara yaptığın ve başarılı olduğun o kurlardan beni uzak tut,” dedi. “Bunu siz yaptınız. İkiniz.” Kâğıdı elimden çekip aldı ve kat yerlerinden açarak yüzüme doğru salladı. Başımı eğerek bunu savuşturdum. “Sen benim ne olduğumu sandın? Gardiyan arayışı içinde olan ya da iki adamın hakkında karar verebileceklerini düşündüğü acınası kadının teki mi? Ben onunla evliydim, Garrett. Hem de tam on dokuz yıl boyunca. Oğullarımızı yetiştiriyorum. Bedeninin o dağdan alınmasını sağladım ve onu gömdüm. Evi kim olsa bitirebilirdi. Bana *miras* bırakılan yedek bir kocaya ihtiyacım olduğunu mu sandın?”

Her yönden haklıydı. O elinde tuttuğu şeyin onu ikna etmek istediğim konuyla hiçbir bağlantısı olmadığını ona anlatmam çok güçtü. Yani ona olan duygularımla... Oğlanlarla ilgili duygularımla... Böyle bir şeyin olacağını hiç öngörememiştim. Ortada verilmiş bir söz ve imzaladığım o kâğıt olmasaydı bile, şimdiki gibi hissedeceğime dair onu ikna edemiyordum. O arabanın içinde ölmekteydim. Pencere kapalıydı ama umursamıyordum. Hava çok sıcaktı. Buradan çıkmam gerekiyordu.

“Arabadan çıkmam gerek,” dedim ve kaldırıma doğru yürüdüm. O da çıktı ve peşimden geldi.

“On iki yıl önceydi. Hiçbir anlamı yoktu,” dedim. “Onun nasıl olduğunu biliyorsun. Bir kere tutturdu mu sonuna kadar giderdi. Sarhoştuk ve o da çok duygusallaşmıştı. Öleceğini filan düşünmüyordu. Onun sırtımdan düşmesi için kâğıdı imzaladım. Tam bir baş belası gibiydi; kâğıdı imzaladım ve paçamı kurtardım.”

Kaldırımda tartışıyorduk. Uluorta kavga eden bir çift... Araba kullanan kişiler, yanımızdan geçerken yavaşlıyor ve bize bakıyorlardı. Bunlardan tanımadığım bir tanesi bize el salladı. Evinin önüne park ettiğimiz kadın da dışarı çıkarak verandasındaki koltuğa kuruldu. Harika!

“Ama o öldü, Garrett,” dedi. “Ayrıca, madem o kadar *aptalca* bir şeydi ve senin için bir önemi yoksa onu neden fırlatıp atmadın?” Avazı çıktığı kadar bağırıyor ve kâğıdı deli gibi sallıyordu. Tanrı'nın ve herkesin gözü önünde. “Onu *sen* sakladın, *sen* buraya getirdin ve işte *burada* o!”

Kâğıdı sallamaktan vazgeçmiyordu. Arkamı sokağa doğru döndüm. Verandadaki kadına bakmamaya çalıştım.

“*Sen.*” Dişlerini sıkarak yüzüme doğru eğildi. Yüzü keli-
menin tam anlamıyla yüzümün üstündeydi sanki. Onu bundan daha yakına getiremezdi. Boynumu mümkün olduğunca geriye çektim ama ayaklarım aynı yerde duruyordu. Bunu hak etmiştim. “Ne zamandı?” Şimdi fısıldamaya başlamıştı, ağzı çenemden sadece birkaç santim uzaktaydı. “Wade Reynolds adlı o adamdan bahsettiğimde orada oturdun, oturdun ve boktan saçmalıklarında aldattın beni. *Aman Audrey, sıkma canını*, dedin bana ve ben de sana inandım. *Hayır Aud-*

rey, başka hiçbir sır yok. İçin rahat olsun, tatlım. Leo'nun kötü bir niyeti olamaz. Doğru, Leo mükemmeldi. Leo, her zaman mükemmel olan Leo... Hayır, hiç de mükemmel değildi. Sen de lanet olası bir yalancısın. Senin tüm hayatın bir yalandan ibaret, Garrett. Burada geçirdiğin tüm vakit de yalandan başka bir şey değil. Senden nefret ediyorum. Şu anda ikinizden de nefret ediyorum.” Benden uzaklaştı ve kâğıdı son bir kez daha salladı. “Söz möz yok,” dedi ve kâğıdı iki eliyle tutup yırttı. Bir kere, iki kere, üç, dört, beş, altı kere... Bir kere daha yırtamayana ve kaldırımda ayaklarımızın dibinde bir kâğıt yığını haline gelene kadar parçaladı.

Arabaya yürüdü ve ben de onun peşinden gittim.

“Beni eve bırak ve sonra da defolup git,” dedi. “Nereye ve nasıl gittiğin umurumda bile değil. Sadece evimden siktir ol git!”

Audrey

Garrett gittikten sonra, pizza ısmarladım ve almak için Land Criuser'la yola çıktım. Garrett'a az önce yaptıklarım-dan sonra, şoför koltuğunu öne almak, beş aydan beri arabada ilk kez bir şeyi değiştirmek ve bu arabayı ilk kez kullanmak beni kötü yapmıştı. Pizzayı eve götürdüm, oğlanlara bir film seyredebileceklerini söyleyip kendimi yatağıma atıp yastığımın üzerinde hıçkırıklara boğuldum. Tüm olan biteni, her şeyi başa sarmak istiyordum. Onları olmamış olan şeylerle değiştirmek... Keşke kayak yapmaya Brian'ın doğum gününde gitseydik, cenaze töreninden sonra Garrett'a evine dönmesini söyleseydim; yatak odasını boyamamış olsaydık, ara verdikten sonra ben tekrar her şeyi yeniden başlatmasaydım... Zamanı geriye sarsaydım, son iki ayımı onunla yatarak geçirmeseydim ve elimde olmadan ona kapılmasaydım. Leo'dan kalan boşluğu doldurmasına izin vermeseydim, düşünüyordum. Olgun bir yetişkin gibi davransaydım... Diğer her şeyi yapmış, ama bunları yapmamıştım.

Leo'yu incitmek istiyordum. O ikimizle de dalga geçmiş-ti. Ölürsem siz ikiniz evlenmelisiniz. *Siz ikiniz tüm sırları, olan biten her şeyi, tüm tarihçemizi biliyorsunuz ve birbi-*

rinizi seviyorsunuz. Ama hepsi buydu. Daha doğrusu, ben öyle olduğunu düşünmüştüm.

Ama Garrett'a o şeyi imzalatması, Garrett'ın da gelip benimle evcilik oynaması ve beni yatağa atması, kendimi bir insan gibi değil de gardiyana ihtiyacı olan bir nesne ya da bir eşyaymışım gibi hissetmeme neden olmuştu. Onların dostluğunun ne kadar özel olduğu beni ilgilendirmiyordu, çünkü onların varsayımlarının doğru olduğunu göstermiyordu. Başka bir asırda yaşamıyorduk ve benim korunmaya ihtiyacım yoktu. En azından, Garrett'ın o ziyaretinden sonra Leo'nun bana yaptığı şeyi gülerek itiraf etmesini beklerdim ve bunu yapmadığı için ona inanamıyordum. Nasıl yapacağını gözlerimin önüne bile getirebiliyordum: *Bebeğim, eğer ölürsem seninle evlenmesi için Garrett'a söz verdirdim. Kâğıdı sana da imzalatmalıydım, ama sen çoktan yatmıştın. Ertesi sabah aklım başıma geldiğinde o, kâğıdı alıp gitmişti. Mecbur kaldığın takdirde Garrett'la evlenirdin, değil mi? Haydi canım, bana öyle bakıp durma. Eğlence için yaptık bunu. İkimiz de gayet iyi biliyoruz ki bir yere gideceğim yok benim.*

Garrett

Bir kaldırımdan inmek beni hiç bu kadar mutlu etmemişti. Ne yapabilirdim ki? Audrey'yi eve bıraktım. O gün Leo'dan biraz nefret etmeye başlamıştım. O kâğıdı imzaladığım için, onu atmayıp yanımda getirdiğim ve bulunabileceği bir yere sakladığım için kendimden de nefret ediyordum. Audrey'yi bu kadar arzuladığım ve ilişkimizi böylesine derinleştirdiğim için de kendimden nefret ediyordum ama bunun için pişman değildim. Evden çıktıktan sonra bir blok ötedeki taksilerden birini çağırdım ve Russell Sokağı üzerindeki White Eagle'a götürmesini söyledim. *Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun,* diye geçirdim içimden. *Gittiğin her yere felaket götürüyorsun.*

Kevin'ı arayıp benimle buluşmasını istedim. “İşler değişti,” dedim ve bulunduğum yeri söyledim.

“Hemen geliyorum,” dedi.

Ona neler olup bittiğini, bildiğim şekliyle anlattım. Kâğıdı nasıl bulduğu hakkında bir fikrim olmadığını söyledim.

“Ama bu kaçınılmazdı,” dedim. “Saatin tik takları duyuluyordu. *Senin bir sırrın olacağına benim olsun.*

“Sanırım bu bir zaman meselesiydi,” dedi. “Saatin tik takları farklı gelişmediği için üzgünüm.”

“Ağız dalaşı yapan evli bir çift gibi değiliz.” Başımı iki yana salladım. “Onlardan çok farklıyız.”

Güçlü elini omzuma koydu ve geri çekmeden önce birkaç saniye orada tuttu. “Bu işten nasıl sıyrılacaksın şimdi?” dedi.

“Şu anda onu görmektesin,” dedim. “İşte böyle. Benim gitmemi istedi, ben de onu yapıyorum. Bunu her zaman isteyeceğinden eminim. O yüzden gidiyorum ama geri geleceğim, sadece ne zaman geleceğimi bilemiyorum.” Aslında biliyordum ve bunu hazır olduğumda Kevin’a da söyleyecektim. “Sana haber veririm.”

“Elbette,” dedi. “Öyle yap. Haydi bakalım...” Eminim ki o anda, ne yaptığını bilmesi gereken ama bunu başaramamış bir yetişkin gibi görünüyordum. Olmayacak bir iş için çözüm bulacağını uman saftirik, kendini beğenmiş ve içi meydan okuma hissiyle dolu biriydim ama Kevin beni bu durumdayken tekmeleyecek değildi, bu yüzden ona müteşekkirdim.

“Hiçbir beklentim yok,” dedim. “Sadece buradaki işimin bittiğini düşünüyorum. Burada bir işim kalmamış olabilir ama orada da bir şey bulacağımdan emin değilim.”

“Haklısın,” dedi. “Elbette, bunu anlıyorum. Hey, ben de bir zamanlar aynı şeyi yaşadım. Öncülük ruhu dediğin de bu işte...”

Bu şakalaşmasının keyfini sürmesine izin verdim. “Evet, yasal olmayan sularda sen de seyrettin ve başı çektin. Sonuçta, Boston’dan sürgün edilen ilk kişi ben olmayacağım.”

“Kesinlikle doğru.”

“Oda ne olacak?” dedi Kevin.

“Bir çaresini bulacaktır,” dedim. “Şimdilik idare eder. O direkler hemen yarın çökecek değil ya...”

Kevin onaylar gibi başını salladı. “Seninle çalışmak çok güzeldi,” dedi. “Gerçekten... bütün bu olanlardan dolayı üzgünüm ama bir çıkış yolu bulacaksın. Döndüğün vakit benim olsun. Eğer senden bir haber gelmezse, ben seni ararım.”

“Evet, elbette,” dedim. “Tabii ki haber veririm. Seni ararım.”

Canım sarhoş olmak filan değil, uyumak istiyordu. Kevin tezgâha para bırakmama izin vermedi. Ona asıl ihtiyacım olan şeyin beni arabayla bir yere götürmesi olduğunu söyledim.

“İstediğin o olsun,” dedi. “Nereye?”

“Bir motele, herhangi bir motele,” dedim.

“Hayır, olur mu,” dedi. “Bir divanımız var.”

O nasıl hesabı ödeme konusunda ısrar ettiyse, ben de bu konuda ısrar ettim ve beni Eyaletlerarası Kuzey Otoyolu üzerindeki The Palms’a bırakmasını sağladım. Bir oda tuttum. Bütün istediğim Leo, Audrey ve oğlanlar için doğru şeyi yapmaktı; bunda bir noktaya kadar başarılı da olmuştum, ama sonunda yaptığım iyi şeyleri tümüyle mahvetmiştim. Bunun nedeni her şeyden çok Audrey’yle olan talihsiz ilişkim ve sıkı ağızlı olmamdı. Her şey beni aşmıştı. Leo benden çok şey, sadece benim değil pek çok kişinin kapasitesini aşacak bir şey istemişti. Arkasında doldurulması çok zor olan bir yer bırakmıştı; onun yerini kimse alamazdı. Yatağı açıp üstümdekileri çıkarmadan uykuya dalmadan önce işte bunları düşünüyordum.

Audrey

Bunu başaracağımı pek sanmıyordum ama uyudum. Saat altı olmamıştı ki, Garrett'in ön kapıyı açma sesiyle uyan-
dım. Kapıyı kilitlememiştim. Aşağı indiğimde, bulaşık ma-
kinesinin içindekileri boşaltıyordu.

“Kahve yaptım,” dedi.

“Dur,” dedim. “Yaptığın işi bırak.”

“Audrey,” dedi Garrett. “Konuşmamız gerek.” “Konuşa-
cak bir şey yok,” dedim. “Evine dönme vaktin geldi. Senin
için yarın iki buçuk uçağında yer ayırttım. Biniş kartını da
yazıcıda bastım. Bilgisayarın yanında duruyor.”

“Ne kadar öfkeli olduğumu biliyorum,” dedi. “Ne kadar
üzgün olduğumu da... işleri senin açından bu kadar kötü bir
hale getireceğimi kırk yıl düşünsem tahmin edemezdim.”

“Bana patronluk taslama,” dedim. “Bana ne kadar *üzül-
düğümü* bildiğini söylemeye de cüret etme sakın. Sen hiç
evlenmedin ve ölmüş olan biriyle de hiç evli olmadın.”

“Haklısın,” dedi Garrett. “Ama ben onu senden daha
uzun süredir tanıyordum. Birbirimiz hakkında kimsenin bil-
mediği şeyleri biliyorduk.”

“Valizini toparlasan iyi olur,” dedim. “Biraz da alçak ses-
le konuş.”

“Toparlayacağım. Çok uzun sürmez,” dedi Garrett. “Ama söylemem gereken bir şey var ve sen de bunu dinlemek zorundasın.”

“Bana verecek başka haberlerin mi var?” dedim. “Aydınlat beni, Garrett. Not filan tutmam gerekir mi?”

“Bunu söyleme,” dedi. “‘Sen bilemezsin’ deme bana, çünkü senin neler hissettiğini *biliyorum*. Seni kaybettiğimi de... şu anda oluyor bu. Duygularını bildiğimden senin haberin bile yoktu ve buna rağmen beni yatağına aldın. Hem de defalarca...”

“Aramızdaki her şey bitti,” dedim. “Seni dinlemek istemiyorum.”

“Ama benim söyleyeceklerim bitmedi,” dedi. “Ondan korkmuyordum ama Garrett’ın böyle sakın ve özgüvenli bir tonda konuştuğuna hiç şahit olmamıştım. Sanki haykırmak için kendi kendisiyle güreşiyor gibiydi. “Sözlerimi bitirdikten sonra beni dinlemek zorunda kalmayacaksın nasıl olsa. Ben gittikten sonra... bugün saat iki buçuktan sonra. O yüzden bırak da bitireyim.”

Hiç umurumda değilmiş gibi omuzlarımı silktim.

“Öyle üzgünüm ki... hem kendim hem de Leo adına. İkimiz de çok üzgünüz. Peki ya sen, Audrey, bu duruma gelmemizde senin hiç payın yok mu? Sen kendini adeta bana ikram ettin.” Bunu yavaşça ve sakince söylemişti. Öyle öfkeliydi ki, dudakları hemen hemen hiç kıpırdamıyor gibiydi. “Beni yedek kocan yapan *sendin*. Bunu her seferinde nasıl başardın, Audrey? Sonra da kendine nasıl katlanabildin?

Bunu bilmek istiyorum çünkü içine girdiğimde gözlerini kapatıp ölmüş bir adamla seviştiğini mi hayal ettin?”

Ağlamak istemiyordum, ama kendimi tutamıyordum.
“Bunu dinlemek istemiyorum,” dedim. “Bitirdin mi?”
“Evet,” dedim. “Bitirdim.”

Garrett

Bu kez valizimi toplarken, duygularım Boston'dan ayrılıp kötü bir nedenle de olsa buraya gelirken valizimi yaptığım zamanki duygularıma hiç benzemiyordu. Aslında, bu seferki valiz toplamam da bir kayıp yüzündendi. İlk seferinde Boston'dan Leo'yu kaybettiğim için ayrılmıştım. Şimdi de Audrey'yi kaybettiğim için Portland'ı terk ediyordum.

Oğlanların aşağı inip mutfakta topladıklarını duydum. Chris misafir yatak odasına girdi.

“Ne yapıyorsun?” dedi. Valizim çarşaflarını çıkardığım yatağın üzerindeydi. Uzanıp fermuarının ucuna dokundu. Genç ve kırılgan duruyordu. Evin babası rolünü oynayan bir erkek gibi görünmüyordu.

Eşyalarımı şifoniyerin alt gözünden alıp valizin içine koydum. Elini hâlâ fermuarın üzerinde tutuyordu. “Valizimi yapıyorum,” dedim. “Boston’a dönme vaktim geldi.”

“Ama işini bitirmedin ki,” dedi. “Oda bitmedi ki.”

Omuzlarımı silkerek yeniden şifoniyere gittim ve ikinci gözdeki eşyaları valize boşalttım.

“Sana gitmeni söyledi, değil mi?” dedi Chris. “Öfkeli. O not yüzünden.”

“Bu konuda ne biliyorsun?” dedim.

“Onu ben almıştım,” dedi Chris, dudaklarını sıkarak. “Onu senin çekmecende buldum, aldım, kendi dolabımda sakladım ve o da onu buldu.” Ağlamamak için elinden geleni yapıyordu. Ağlasaydı benim umurumda olmayacaktı, ama böyle bir şeyin onu çok üzeceğini biliyordum. O yüzden, onun hesabına ağlamaması için dua ettim. “Bu benim suçum.” Parmaklarını tırmalar gibi yüzünün üzerinden geçirdi. “Benim yüzümden senin gitmeni istedi. Çok özür dilerim. Kâğıdı aldığım için özür dilerim. Annem onu bulduğu için de... bunu yapmamalıydım. Sen bana yapma demiştin.”

Büyük resmi şimdi görebiliyordum, ama ayrıntıların artık önemi kalmamıştı. Çok geçti. “Sorun değil,” dedim ve kolumu onun omzuna attım. “Bana bak, Chris. Sorun değil. İkimiz de benim için gitme zamanının geldiğinde hemfikiriz.”

“Ama benim yüzümden. Bu olay olmasaydı, senin gitmen gerekmeyecekti,” dedi.

“Ziyaret etmek için yine gelirim,” dedim. “Sizler de her zaman Boston’a gelebilirsiniz.”

Sanki artık pek genç gibi durmuyordu. Aniden kolumdan sıyrılarak, “Onu seviyor musun?” dedi. “Yoksa sevmiyor musun? Eğer onu seviyorsan gidemezsin. O seni sevmiyor mu? Yani, biliyorsun, siz ikiniz...” Durdu.

Yüce İsa, bu çocuk... “Chris, bilmiyorum,” dedim. “Onun beni sevip sevmediğini bilmiyorum. Ben onun iyi bir arkadaşayım ya da arkadaşıydı ama evet, ben anneni seviyorum. O beni sevmese de benim duygularım aynı kalacak. Bu işler her zaman istediğin gibi yürümüyor. Bir yetişkin olmak çok

boktan bir şey,” dedim. “İnsan hep bunun çok müthiş bir şey olduğunu düşünür, ama çoğu kez öyle değildir.” Güldüm. “On yedi yaşından daha büyük olmak için hiç acele etme. Sen de ben de toparlanacağız, merak etme. Annen de gayet iyi zaten. Hepimiz iyi olacağız.”

“Belki gelecek yaz gelirim,” dedi. “Belki de koleje Boston’da giderim.”

“Evet, belki de,” dedim. “Bu harika olurdu. Beni göz açıp kapayana kadar yeniden görebilirsin.”

Mutfağa gidip Brian ve Andrew’a da veda ettim. İkisinin de zihinleri karışmıştı ve üzgün görünüyordlardı. Christopher’la neler konuştuğumuzu bilmiyorlardı, ama onlara da aynı şeyleri söyledim. Onları ikna etmek daha kolaydı. Onlara inşaatta geçici olarak duraklayabileceğimiz bir aşamaya geldiğimizi, doğuda bazı beklenmeyen şeylerin olduğunu ve o yüzden gitme vaktimin geldiğini anlattım.

Sonra misafir odasına geçtim ve yatağın üzerine oturdum. Kendi evimde yaptığım gibi, ama bu kez Leo’nun evindeydim, sarhoş değildim ve bu kez fısıldayarak aynı şeyi söyledim: *Lanet olsun, Leo. Tanrı belanı versin!*

Ama söylediğim başka şeyler de vardı: *Senin karına âşışım.*

Onun orada benimle birlikte olduğunu, Audrey ile ilk yattığım odanın duvarına yaslanıp beni dinlediğini hayal ettim. Sadece ben konuşuyordum. *Ama o artık senin karın değil, tamam mı?*

Onun orada durup beklediğini görür gibi oldum, ama bu kez on yıldan fazla bir süre önce, şöminenin başında durup

benim kadınlarla olan ilişkilerimi yargıladığı zamanki gibi değildi. Şimdi hiçbir şey söylemiyordu. Onun bir şeyler söylemesi için her şeyimi, ama her şeyimi verirdim. Buna ihtiyacım vardı, elde edemeyeceğim o tek şeye çok ihtiyacım vardı.

Bunu mu istiyordun? dediğini düşündüm hayali Leo'nun. Kollarını önünde kavuşturarak ağırlığını bir ayağından diğerine verdiğini hayal ettim. Odanın bir ucundan gelip yatağımın üzerine, benim yanıma oturuyor ve bir ayağını diğer bacağının üzerine koyuyordu. *Sen beni mahvettin.* O anda kimsenin yanında oturuyor değildim. *Senin yüzünden her şeyi berbat ettim. Ben, sen olmak istemiyorum. Ben kendim olmak istiyorum. Ben kendim olarak senin karınla ve asla kendi çocuklarımı yerlerine koyamayacağım senin çocuklarınla birlikte olmak istiyorum. Burada kalmak istiyorum, ama bunu yapamıyorum. O bunu yapmamı istemiyor.*

Sadece benim şaşkın zihnimde var olan Leo oturmaya devam ediyordu.

Sen ve senin lanet olası şakaların, diye düşündüm. *O gece erkenden yatağıma girseydim ve o kadar çok içip sarhoş olmasaydık, bu iş başımıza asla gelmezdi. Ben de şu anda, daha önceleri olduğum gibi mutlu olurdum. Mutluluğumu yeterli görüp, mutlu olurdum. O zamanlar gerçekten mutluydum ben.*

Leo'nun evindeki boş bir odada, kendi kendime tartışıyordum.

Buna nasıl cüret ettin? İstedığın şey bu muydu senin? Bütün çabalarımın rağmen düşüncelerimle engelleyemiyordum. Daha bitmemişti.

Peki ya geri kalan kişilerin istekleri ne olacak? Audrey her halükârda kendini idare ederdi. Onun bana ihtiyacı yoktu. Sana da yoktu. Canlı olsaydı da onun yüzüne bakarak gülseydim keşke. Bunu biliyorsun, değil mi? Sana hiç ihtiyacı yoktu onun. Senin ona, onun sana olduğundan daha fazla ihtiyacın vardı. O kimseye ihtiyacı olmayan bir kadın. Sen şanslıydın. Seninle evlendiği için şanslıydın.

Onun odasından çıkmam gerekti. Leo şu anda bir Jos. A. Bank takım elbisesi içinde, toprağın ve çamurun 2 metre altında, ağaç köklerinin arasında ve üzeri çimle kaplı bir şekilde yatmaktaydı. Benim kendime ya da ona söyleyecek başka bir şeyim kalmamıştı, ama gözlerimin önündeki bu hayal bacak bacak üstüne attığı yerden kalkıp yatağın üzerine eğiliyor, kollarını uyluklarının üzerine koyuyor, sonra ellerini kavuşturuyor, başını sallayarak ve gülümseyerek ama tek bir söz bile söylemeden bana bakmayı sürdürüyordu.

Garrett

Taksiye bindikten sonra arkaya hiç bakmadım. Şoför mahallenin içinden geçerek çevre yoluna doğru gitmeye başladı. Oraya varmak üzereyken onu durdurdum.

Ben ne yapıyordum? *Göreceksin, Audrey. Gidiyorum buradan.* Hayır, bunu istemiyordum.

“Lanet olsun,” dedim. “Dönebilir siziz? Bir şey unuttum; telefonumu. O olmazsa elim kolum bağlanır.”

“Elbette ahbap.” Şoför geri döndü ve çevre yolu arkamızda kaldı. “Parayı ödeyecek olan sensin nasıl olsa.”

“Hadi be!” dedim. “Yine de teşekkürler.”

Onunla neden kavgaya etmişim ki sanki? Neden öyle pislik gibi davranmışım? Neden hemen savunmaya geçmişim? Amacım onu da kısmen sorumlu tutmaktı, ama o yanlış bir şey yapmamıştı ki. Öfkesi benimle yattığı için değildi ki... Ona yalan söylemiş ve saklamamam gereken bir şeyi ondan saklamışım. Bu da yalan söylemek kadar kötü bir şeydi ve tamamıyla benim suçumdu. Suçu ne kadar başkalarına yıkmaya çalışırsam çalışayım, bunu başaramıyordum. Buna Leo da dahildi. Eve dönüş yolunda, aniden verdiğim sözün içindeki örtük isteğin farkına vardım. Bu, şaka olamayacak kadar gerçektir. Leo’nun benden istediği şeyi yapmayı, yani

ailesine göz kulak olmayı kabul etmekle, onun karısını inletmemeyi de kabul etmiş oluyordum.

Leo bu isteğinde son derece ciddiydi, ama bunu onun ölümünü takip eden aylarda anlayabilmek çok zordu. O şimdi *öldüğüne* göre, bu isteğini bir şaka olarak yorumlamak imkânsızdı. Şimdi, o öyle bir istekte bulunmuş olsun ya da olmasın, yapmayı istediğim tek şey ona verdiğim bu söze sadık kalmaktı. Leo doksan yaşına kadar yaşamış olsaydı, isteği uygulanabilir olmazdı, hem de son kullanma tarihi biten bir kupon gibi önemsiz olurdu. Fakat Leo'nun o yılbaşı gecesi, geleceğin bize neler getireceğini, öleceğini ya da ileri yaşlara kadar yaşayacağını bilmeden benden istediği şey, her iki senaryoda da asla bir şaka niyetiyle söylenmiş olamazdı.

Riske girerek kendimle pasif ve korkakça bir anlaşma yapmıştım. Bugüne kadar hiçbir kadına benimle kalması ya da beni bırakmaması için yalvarmamıştım. Bu, birinin her gün yaptığı ya da herhangi birinden isteyebileceği bir şey değildi. Sadece sizin için çok önemli olduğunda ve sadece kaybetmeye katlanamayacağınız vakit yapacağınız bir şeydi. Audrey'nin ihanete uğradığını düşündüğü için ilişkimizi sona erdirmekle kaybedecek bir şeyi yoktu, çünkü o zaten en kötü kaybı yaşamıştı. Leo'nun ölümünün yanında diğer her şey solda sıfır kalıyordu.

O yüzden, kendimle bir anlaşma yapmıştım. Bu korkakça anlaşmaya göre, eve döndüğümde Audrey'yi orada bulduğum takdirde, beni kapı dışarı etmesi dışında, o ne derse onu yapacaktım ve yalvarmaya da hazırdım. Tek seçeneğim buydu.

Sonra da sabahki çirkin sözlerimi geri almaya çalışacaktım. Pişman olduğumu söyleyecek, kendimi küçültecektim. Bana Boston'dan daha yakın bir yerde olmamın daha iyi olacağını söylediğini ona hatırlatacaktım. Ona ağzımdan daha önce hiç çıkmamış olan sözcüklerle hitap edecek ve Leo yüzünden onunla tartıştığım için suçlu olduğumu, ama ona karşı olan duygularımın Leo'yla bir ilişkisi olmadığını söyleyecektim. Hayatımın en büyük hatasının, aramızdaki ilişkinin bitmesi ya da değişmesi pahasına da olsa, Leo'ya verdiğim sözden ona bahsetmemek olduğunu anlatacaktım. Ona en azından bunu borçluydum ve bunu yapmayıp onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

Evin önüne gelince şoför arabayı kenara çekti. Dönmemiz pek uzun sürmemişti.

Verandada durup zili çaldım. Kapıyı Andrew açtı.

“Geri döndün,” dedi.

“Annen nerede?” dedim.

“Koşmaya çıktı. Az önce. Yetişebilirsin ona.”

Lanet olsun. “Annen ona yetişilmesini istemiyor, Andrew,” dedim. “Sadece burada bir şey unutmuşum.”

Sözde unuttuğum şeyi almak için misafir odasına girdim. Odanın tam orta yerinde durdum.

Planını değiştir, onu bekle, taksinin parasını öde ve orada kal.

Kendimle yaptığım anlaşma bunu öngörmüyordu.

Anlaşmaya lanet olsun. Bu “anlaşma” içinde pek mükemmel olmadığını anlaşıyor, öyle değil mi?

Böylece, sezgilerimi dinleyerek yalvarmak yerine, yani tam da gerektiği sırada orada kalma riskine girmek yerine, yapmayı en iyi bildiğim şeyi yaptım. Eskiden beri yaptığım gibi işin kolayına kaçtım. Andrew oturma odasındaydı ve bütün bu süre boyunca beni beklemişti. Odaya girdiğimde de hâlâ oradaydı.

“Gitmem gerek,” dedi. “Görüşürüz, ahbap.” Ön kapıya doğru ilerlemeden önce omzunu sıktım. O gün ikinci kez, havaalanına gitmek üzere evden çıktım.

Audrey

Garrett oğlanların her birine ayrı ayrı veda ettikten sonra, hepimiz onunla birlikte oturma odasında bekledik.

“İyi yolculuklar,” dedim. “Eve varınca bana mesaj çek.”

“Tabii,” dedi. Oğlanlara son bir kez sarıldı, evden çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Dördümüz birlikte siyah beyazlı taksinin hareket edişini seyrettik ve daha sonra bir süre boş sokağa baktık.

“Ben koşmaya gidiyorum,” dedim. “Sizin bir planınız var mı?”

Hepsi birden süngüleri düşmüş bir şekilde omuzlarını silktiler.

“Döndüğümde ne yapacağımıza karar veririz, tamam mı? Belki hep birlikte sinemaya gideriz.”

Ayakkabılarımı giydim, ısınma hareketlerimi yaptım ve yola koyuldum. Hava koşmak için fazla sıcaktı, ama yine de koşacaktım.

Kırk beş dakika sonra geri geldiğimde, Christopher ve Andrew sırayla basket atıyorlardı. Her birinin kendi topu vardı. Brian ise kaldırım taşının üzerine oturmuş, resim çiziyordu. Onları bıraktığım anki kadar üzgün görünüyorlardı, ama en azından bir şeylerle oyalanıyorlardı.

Verandanın basamaklarını çıkarken Andrew bana doğru koştu.

“Hey, anne. Sen gider gitmez Garrett geri geldi. Onu gördün mü?”

“Hayır,” dedim. “Görmedim. Neden gelmiş?”

“Bir şey unuttuğunu söyledi,” dedi Andrew.

“Umarım bulmuştur,” dedim.

“Sanırım buldu,” dedi Andrew. Sonra dönüp sokağa doğru yürüdü. Ben de basamakları çıktım.

Günün geri kalan bölümünde ve sonraki haftalarda, evin içinde dolanıp Garrett’ın benim için bırakmış olabileceği herhangi bir şey, bir mesaj ya da bir işaret var mı diye arandım. Ne aradığımı bilemiyordum, ama bir şey bulmayı çok istiyordum. Baktığım yerlerde hiçbir şey bulamamak beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Leo’nun banyonun aynasının üzerine benim için bir *post-it* yapıştırdığı ya da arabamın ön camına veya okuduğum bir kitabın içine bir not bıraktığı çok olurdu. Bu notlarda bir sürü farklı şey yazılı olurdu: *Pislik herifin tekiyim. Özür dilerim.* Bir diğeri: *Seni seviyorum. Sanki seni uzun zamandır görmemiş gibiyim ve seni özledim. Bir gece birlikte takılmamız.* Bir tane de yastığımın üzerinde bulmuştum: *Bu çok boktan bir hafta oldu. Oğlanların seni canından bezdirdiğini biliyorum. Sabah görüşürüz.* Bir süre sonra arandıktan vazgeçtim. Garrett’ın bana bulayım diye bir şey bırakmadığını anlamıştım, ama bu arada başka bir şeyin farkına varmıştım. Ben Leo’yu düşünüyordum, çünkü bu onun yapmaktan hoşlanacağı türden bir şeydi.

Garrett

Portland'dan Chicago'ya giderken uçakta cam kenarında bir yerim vardı ve hatırladığım kadarıyla ilk kez uçakta uyudum. Boston'a giden uçağa yetişmek için O'Hare'de yarış yapar gibi koşmam gerekti. Terminal salonuna yetişemeyeceğimden emindim ve bağlantı uçağını yakalamamayı ümit ediyordum. Uçağı kaçırmadım, ama ortadaki yerde oturmak gibi bir kötü şansım oldu ve cam kenarında oturan kişi uçağa benden sonra bindiğı için eşyalarını tepedeki dolaba yerleştirmesinden sonra kalkıp ona yer vermek zorunda kaldım. Adam oturduktan sonra başını salladı, ben de ona salladım. Haber sunucusu Brian Williams'a benziyordu. İyi giyimli, biraz burnu havada ve enerjik tipli bir adamdı. Onun Brian Williams olmadığını bilmeme rağmen, neden birinci mevkide yolculuk yapmadığını merak ettim. Uçuş öncesi talimatları verilene, uçak harekete geçene, havalanana ve yarım saat kadar uçtuktan sonra uçuş yüksekliğine ulaşana kadar, ikimizin gözlerimizi önlerimizdeki koltuklara dikip öylece oturduğumuzu fark etmemiştim. Canım ne okumak, ne film izlemek, ne de gözlerimi kapatmak istiyordu.

"Boston'a iş için mi yoksa gezmeye mi gidiyorsunuz?" dedim.

“Ah, ikisi de değil.” Dudaklarını sıktı. “Aile içi bir tür acil durum var da...”

“Özür dilerim,” dedim. “Burada yan yana oturduğumuza göre, bir iki laf edelim diye düşünmüştüm de...” Kendimi salak gibi hissediyordum.

Başını iki yana sallayıp elini boşver der gibi havada salladı. “Önemli değil. Bazen yeterince hızlı gidemiyorsunuz.” Artık Brian Williams’a pek benzemiyordu.

“Ben de benzer durumlar yaşadım,” dedim. “Tek yol uçmak olsa dahi, bazen o bile çok yavaş gibi gelir insana.”

“Çoluk çocuk var mı?” dedi.

“Hayır, yok.”

“Cape’den kızımı alıp eve getireceğim. San Francisco’ya yani,” dedi. “Bu yıl üniversitenin birinci sınıfındaydı. Kız arkadaşlarıyla birlikte bir yaz işi ayarlamıştı ama çok uzakta bir yerde.” Buraya kadar anlattıkları pek korkunç gibi değildi. “Karım Jodi ve benim üç kızımız daha var, o yüzden onu almaya ben gidiyorum. Onunla çok yakınım. Daha doğrusu, yakındım.”

“Ben de BC’de hocayım. Eskiden, hocaydım. Üniversitenin ilk yılı, uzaklık ne kadar olursa olsun uyum sağlama açısından zor bir yıldır, ama sizin kızınız da gerçekten pek uzaktaymış.”

Adam bana kalabalık içinde dost bir sima görmüşçesine yüzünde taze bir ferahlama ifadesiyle baktı. “Kızım da geçen yıl BC’de okuyordu. İyi okuldur.” Yüzündeki ifade kederli bir hal aldı ve iç çekti. “Ama sonra çok hastalandı, bilirsiniz,

yemek yememe hastalığı. Boyu 1.75 ama 45 kilo bile değil. Her zaman iyi bir çocuk olmuştur, yani annesiyle konuşur, her ikimizle de konuşur.” Oturduğu yerde ortadan katlanmış gibi duran adama bir kez daha baktım. Uzun boyluydu.

“Özür dilerim.” Elini yine havada salladı. Bütün bu söylediklerini geri almak ve orada, uçak inene kadar rahatsız edilmeden tek başına oturuyor olmak ve böyle hiçbir şey yapmadan, pasif bir şekilde oturmaktan kurtulup bir şeyler yapmak ister gibiydi. “Biliyor musunuz,” dedi, “bir kere bir çocuğunuz oldu mu, elinizden geldiği takdirde onun için her şeyi yaparsınız. Sonra biraz daha yaparsınız. Onun hiçliğe doğru kaymasına izin veremem.”

“Hayır,” dedim. “Hayır, tabii ki veremezsiniz. Olan bite ne gerçekten üzüldüm. Sizin işlerinize burnumu soktuğum için de özür dilerim. Çok iyi bir baba gibi duruyorsunuz. Umarım kızınız da kısa zamanda iyileşir.” Sanırım, ben de o anda başlattığım o sohbeti geri almak istiyordum. Konuştuğumuz için pişman değildim ama benimle paylaştığı o bilgilerden sonra ona yardımcı olamadığım için kendimi yararsız hissediyordum.

“Hayır, hayır, o konuda hiç endişelenmeyin. Teşekkürler,” dedi. “Dinlediğiniz için ben teşekkür ederim. Sanırım iyileşecek. En azından bir şeyler yapabileceğiz. Benim annemle babamın nesli, böyle bir durumda ne yapmaları gerektiğini bilemezlerdi bile.” Elini uzattı. “Bu arada benim adım Brad,” dedi.

Elini tutup belki de gereğinden daha uzun bir süre sıktım.

“Benim adım da Garrett,” dedim. “Konu ne olursa olsun, sizinle sohbet ettiğim için mutlu oldum. Size iyi şanslar diliyorum, gerçekten.”

Elini o kadar uzun süre tutmamdan rahatsız olmuş gibi değildi. Ben nihayet bırakınca, o da elini çekti. Ellerini avuçları açık bir şekilde önünde birleştirdi. “Ya siz? Tatilden sonra işe mi dönüyorsunuz?” Anlatma sırası şimdi de bana gelmişti.

“Onun gibi bir şey,” dedim. “Bir süredir Portland’daydım. Şimdi evime gidiyorum. Eşyalarımı toplayıp tekrar oraya döneceğim. Bir değişiklik yapma zamanı gelmişti. Portland’da benim için Boston’dan daha fazla imkân var diye düşünüyorum. En azından, beni Boston’da tutacak bir şeyim yok. Bir yerde zaten pek uzun süre kalan bir kişi değilim, zamanla ilgili olan bir durum.”

“Yolculuk tutkusu,” dedi Brad. “Ne kadar hoş bir şey. Aradığınızı bulana kadar sizi bir yerlere götürür ya da eğer aradığınız şey o ise, sürekli hareket halinde olmanızı sağlar. Hiç dur durak yoktur.” Aradığını bulmuş olan ve bulamayanlara acıyan mutlu bir adam gibi, sevecen bir şekilde gülümsedi. “Aramaya devam etmezseniz, aradığınızı asla bulamazsınız, öyle değil mi?”

“Haklısınız,” diyerek güldüm. “Ne aradığınızı bilmese-niz ile.”

“Ama bulduğunuz anda neyi aradığınızı bilirsiniz,” dedi Brad.

“Evet,” dedim. “Öyle olur. Bulduğunuz anda bilirsiniz.”

Garrett

Geç vakit Boston'a varınca, Logan'dan eve kadar ekspres trenle geldim. Çantalarımı kapıda yere fırlatıp kendimi yatağa attım. Bütün yorgunluğuma rağmen batı sahilinin saatine uyarak ertesi sabah saat altıda uyandım. Hissettiğim onca duygu arasında, eve dönmüş olmanın verdiği sevinç duygusu yoktu. Duygusal anlamda çoktan terk etmiş olduğum bir evde fiziki olarak bulunmak tuhaf bir duyguydu. Kısa süreli ilişkiler yaşayan biri olarak buna alışkın olmam gerekirdi, ama üniversiteyle ve Celia'yla olan bağlarımı kopardıktan sonra geri döndüğüm evim ve çevremi saran eşyalar, kilide soktuğum anahtar bana giriş izni verse de, sanki yanlışlıkla tanımadığım birinin evine girmişim gibi yabancı geliyordu.

Audrey tembih etmiş olsa da, geldiğimi ona mesajla haber vermedim. Sanki yaptıklarım az gelmiş gibi, az da olsa onun canını yakmak istiyordum. Yapabileceğim tek şey, benden istediği tek şeyi, buraya sağ salım geldiğimi haber vermeyi, yerine getirmemektir. Onu sadece istediğini yerine getirmekten yoksun bırakmak değil, beni merak etmesini, belki de buralara varamadığımı düşünmesini istiyordum. Bu, çocukça ve pasif saldırganlık olarak tanımlanabilecek bir davranıştı. Bununla gurur duymuyordum, ama ne yaptığımın da bilincindeydim.

Hayatımda ikinci kez ve kalıcı olarak Boston'la olan bağlarımı koparıyordum. Her şeyi geride bırakmak bundan böyle benim için bir formaliteden ibaret olacaktı. Babamı arayıp geri geldiğimi ve zamanlamanın iyi olduğunu söylediği takdirde trene atlayıp onu görmeye geleceğimi söyledim. Babam da bu isteğimi onayladı.

Boston'da olduğum süre boyunca, Brighton'daki Comm Caddesi'nin az ötesindeki kahverengi taştan yapılmış evde oturuyordum. Burası hoş bir yerdi ama herhangi hoş bir şehirden herhangi hoş bir evden farkı yoktu. İçinde bulunduğumuz mevsim göz önüne alındığında, benim yaptığım biraz ters kaçıyordu. Ben paket yapıp buradan gitmeye hazırlanırken, öğretim üyeleri ve kampüs dışında yaşayan öğrenciler eşya taşıyıp paket açmaktaydılar. Kahve ve müzik eşliğinde artık istemediğim ya da ihtiyacım olmayan eşyaları altı kutuya koydum. Saklamak ve paketlemek istediğim ve gittiğim yerde yeniden açıp yerleştirmeyi, sonra da kullanmayı, giymeyi, okumayı ya da tüketmeyi düşündüğüm her şey, bir haritadaki kabartmalar gibi ön plana çıktı, geri kalan her şey ayrı bir yere kondu. O kutuları Goodwill'e götürdükten sonra evde çok az eşya ama epeyce boş yer kaldı. Bağışlayamayacağım şeylerin üzerine İSTEYEN ALSIN yazarak sokağa bıraktım. Nefret etmekle birlikte katlandığım kendi etrafında dönen çalışma masası sandalyem, kolaylıkla unutableceğim bir kitap rafı ve iki lamba bir saat içinde ortadan kayboldu. Bütün günümü geceye kadar paket yaparak geçirdim. Hâlâ Portland saatine göre yaşıyordum.

Orada saat henüz ondu. Saat bir olunca iş yapmayı bıraktım. Dairemin içinde artık sadece yatağım, elbiselerim, kahve ısıtıcısı ve bir de kahve kupası kalmıştı.

Ertesi sabah erkenden trene bindim ve 11 Eylül Anıtı'nı görmek için New York'ta indim. Burayı geçen yıl tamamlanmasından kısa bir süre sonra Noel dolayısıyla babama giderken yol üstünde ziyaret etmiştim. Özellikle de buraya daha önce İkiz Kuleler henüz ayaktakten geldiğim için, beni rahatsız eden ama önemli olduğuna inandığım bir ziyaretti bu. Şehre pek çok kez gelmişim ve bir keresinde Ticaret Merkezi'ni Avrupa'da tanıştığım ve Amerika'yı ziyaret etmekte olan bazı dostlarla buluşma yeri olarak saptamıştık. Bu seferki ziyaretim çok farklıydı. Kurbanlardan ve kahramanlardan birini tanıyordum. İlk müdahale ekibi South Pool'da anılmıştı. Jimmy Sullivan'ın adını orada buldum. Fotoğrafını da anıtın sergi bölümünde gördüm. Kevin'in buraya gelip bunları görüp görmediğini merak ettim. Bunları bu şekilde belgelemek belki de pek hoş bir şey değildi, ama elimde başka bir imkânım yoktu. O nedenle, onun adının yazılı olduğu yerin ve fotoğrafının sergilendiği galerinin fotoğraflarını cepte telefonumla çektim. Jimmy Sullivan'ı tanımadığıma ve asla tanımayacak olduğuma göre, onun sahip olduğu ve bana Leo'yu hatırlatan özelliklerini ancak hayal edebiliyordum. Bu da onu benim için bir yabancı değil, daha çok bir arkadaş yapıyordu.

New York'tan Philadelphia'ya giden trene bindim. Babam beni 30. Sokak İstasyonu'nda karşıladı. Birlikte Society Hill'deki Bistro Romano'nun bodrum katındaki bir

masada yemek yedik. Yerin altında ve olabilecek en çıplak tuğla duvarlarla çevriliydik. Ona her şeyi, en ince ayrıntılarına kadar anlattım ve yeniden Portland'da dönmek ve orada kalmak üzere olduğumu söyledim. Bir tek olan bitende Christopher'ın nasıl bir parmağı olduğunu anlatmadım.

Babam herhangi bir şeye asla şaşırılmazdı ve neye olduğunu tam olarak anlayamadığım bir şeye şaşırttığı zaman bile yüzüne her zaman bilinçli olarak aynı değişmez ve sanki önceden denemesini yaptığı bir ifade takınırdı. Daha önceden bilmediği ya da duymadığı hiçbir şey yokmuş gibiydi. Mutluluğunu, sabırsızlığını ya da öfkesini rahatlıkla belli eden bir insandı, ama onun herhangi bir şey karşısında şoke olduğuna hiç tanık olmamıştım ve bu gece de bir istisna oluşturmuyordu. Ben konuşmamı bitirince, sadece başını salladı ve gülümsedi. Küçükken yaptığım ya da söylediğim bir şeyden dolayı şaşırmasını çok isterdim, ama bu gecenin bunu yaptığı ilk gece olmadığı için müteşekkirdim.

"Anlıyorum," dedi. "Epey bir şey geçirmişsin." Leo'nun ölümünden sonra havaalanında söylediklerini bana hatırlatmadı. Aslında bunu yapmasını bekliyordum, ama o sözleri yeniden duymak da istemiyordum. Fakat babamın söylediği şey beni gerçekten de hayrete düşürdü. "Oğlum, neden Audrey? Onda ne buluyorsun? Eğer bu Leo yüzünden olmuyorsa, o zaman neden oluyor? Ayrıca, bana söylemek zorunda da değilsin, ama bir işe girişmeden önce bunu asıl senin bilmen gerekir."

Bunu bildiğimi ya da hissettiğimi düşünüyordum ama

babamın bana bunu sevgiyle ve herhangi bir şekilde beni yargılamadan ve büyük bir cesaretle sorması, içimdeki bir perdeyi kaldırmama neden oldu. Bir yanıt vererek perdenin arkasındaki duyguyu açığa çıkarmaya hazırlıklı değildim.

Parmaklarımı trampet çalar gibi beyaz masa örtüsünün üzerinde gezdirdim. Babam da içkisinin son yudumunu aldı. “Senin bunu bildiğinden eminim, Garrett,” dedi. “Senin bilmen yeterli. Senden bir şüphem yok. İnsan uzun zamandan beri babaysa, öğüt vermek bir refleks halini alıyor.”

Aklıma o anda gelen her şey bir klişeden ibaretti. Parmaklarımı aynı şekilde oynatmaya ve onları izlemeye devam ettim.

“Çünkü o bana göre bir kadın ve çünkü ben korkuyorum,” dedim. Sorusuna yanıt vermek kolaydı, ama bunu yaparken onunla göz göze gelemezdim. “Bana göre olması beni dehşete düşürüyor. O mükemmel biri değil, öyle olmadığı için de mükemmel. Onun anneliğini beğeniyorum çünkü yaşlı bir adam olduğumda, benim her gün duymak istediğim ilk şey onun sesi olacak. Onun bana bakış tarzını seviyorum çünkü eksiklerim de dahil olmak üzere benimle ilgili bilmesi gereken pek çok şeyi biliyor. Kısa bir süre için de olsa, onu mutlu edebildiğimi düşünüyorum.” Boğazım kurumuştı. “Çünkü, keşke öyle bir şey için önümüze fırsat çıkmasaydı ama biz onunla birlikte *çalışabiliyoruz*. Daha doğrusu çalışabildik. Hem de en zor aylarda bile çalıştık ve bu bize zor gelmedi. Aslında sana bir tek bunu söylemem bile yeterliydi. Çünkü biz birlikte çalıştık.” Sol elimle başım kavrayıp

sıktım ve gözlerimi birkaç kez açıp kapattım. Onun yüzüne hâlâ bakamıyordum.

“Pekâlâ, oğlum,” dedi babam. “O zaman, tabii ki gitmelisin. Yapabileceğin tek şey bu.”

O anda babamın beni pipimi tutarken yakalamasına rağmen hiç istifini bozmadığı ve pazardan meyve almış gibi rahat olduğu gibi bir hisse kapıldım.

“Ama her şey bitti,” dedim. “Her şeyi berbat ettim. Eğer beni affederse... bilmiyorum, belki de günün birinde affedebilir ama asıl sorun bu değil. Bana karşı hissettikleri, asla eskisi gibi ya da birlikte olduğumuz o kısa süredeki gibi olmayacak.”

“Buna inanmıyorum,” dedi. Kendinden emin hali ve soğukkanlılığı farklı bir sohbeti yansıtıyor gibiydi. Bizim o andan yaptığımızı değil... sanki bundan sonraki seçimlerde kimin kazanmasının daha muhtemel olduğunu tartışıyor gibiydik. “Şimdi, senin açısından durumun çok güç, rahatsız edici ve tuhaf ve hatta acı verici olmasına karşın, biraz beklemen gerekir diye düşünüyorum, çünkü onun durumu seninkinden de zor. Olaylara hem tek tek hem de bütün olarak baktığında öyle olduğunu görebilirsin. O yüzden beklemelisin. Ayrıca, bu aşamada yapabileceğin başka bir şey de yok. Ne kadar sürerse sürsün.”

Daha sonra, onun Radnor’daki dairesine gittik. Tek başıma geç vakte kadar oturdum. Viski bardağımı dibi görmeyecek şekilde sürekli doldurarak annemin babamla olan evliliği boyunca biriktirdiği tüm fotoğraf albümlerine bak-

tım. Bunların şu anda benim için çok farklı bir anlamı vardı. Sayfaları çevirirken o albümlerin içinde benim varlıklarından bile haberim olmadığı ya da unutmuş olduğum sürüyle fotoğraf gözüme çarptı. Bazıları beni ve Leo'yu basketbol takımında gösteren fotoğraflardı. Üniversitenin ilk yılında çekilenlerde, ikimiz de forma giymiş çete mensupları gibi çıkmıştık. Daha sonraki fotoğraflardaysa giderek daha bir adama benziyorduk.

Leo ve Audrey'nin evlilik fotoğraflarına geldiğimde bardağımı yeniden doldurdum. Annem ve babam da törene gelmişlerdi. Profesyonel fotoğrafçıların çektiklerinin yanı sıra, haberim olmadan çekilmiş, hazırlıksız yakalanmış olduklarım da vardı. Bunları kim çekmişti? Annem ya da babam mı? Hatırlayamıyordum ama o gün yanlarında bir fotoğraf makinesi getirmiş olmalıydılar. Yoksa annem yanında bir fotoğraf makinesi olmadan, bu kadar çok albümü nasıl doldurabilirdi?

Düğün daveti fotoğraflarında hepimiz öyle genç duruyorduk ki... Leo ve Audrey adeta ışıklar saçarak ortada duruyorlardı, biz de onların etrafını sarmıştık. Sonra beni şerefe kadeh kaldırırken gösteren bir dizi fotoğraf vardı. Önceki fotoğraflarda bir hâkimin önünde hakkımda verilecek kararı bekliyormuş gibiydim. Birkaç tanesinde de bütün dişlerimi göstererek asabice gülüyordum. Beni nihayet kadehi kaldırırken gösterenlerdeyse, biraz kendime benzemeye başlamıştım. Bunların bazılarının profesyonel bir fotoğrafçı tarafından çekildiği belli oluyordu, ama aynı sahneleri gösteren diğer fotoğrafların annem tarafından çekildiğini bir bakışta söyleyebilirdim.

Audrey'yle beni gösteren fotoğrafa gelince, onu albümde tutan siyah köşeliklerden çıkararak aldım ve dikkatle incelemeye başladım. Bu fotoğrafın çekildiğinden bile haberim yoktu. Daha önceden görmüş olmam gerekirdi, ama onu gördüğümü hiç hatırlamıyordum. On dokuz yıl öncesinin fotoğrafıydı. Yirmili yaşlardaydık, çocuktuk. Mezuniyet balosundaki ergenler gibi görünüyorduk. Bu fotoğrafta Audrey kolunu belime dolamıştı, benim kolumsa onun omzundaydı. Parmaklarım omzunun hemen altında, kolunun üzerinde duruyordu. Elimin orada gevşek bir şekilde durmadığını görebiliyordum, parmaklarım kolunu hafifçe sıkıyordu. Smokin ceketim hâlâ üzerimdeydi, ama kravatım yoktu ve yakam da açıktı... Audrey onu saran kolumun altında hafifçe eğilmiş, boş elini beni ceket yakamın üzerine koymuştu. Yüzünde samimi ve mükemmel bir gülümsemeyle doğrudan fotoğraf makinesine bakmıştı, ama ben gülümsemiyordum. Kameraya değil başka bir yere bakıyordum ve kadehimi o tarafa doğru kaldırmıştım. Ağzım da açıktı ama öyle şaşkın ve çirkin bir şekilde değil. Belli ki konuşmamın ortasında yakalanmıştım ve karenin dışındaki kişi her kimse, ona odaklanmıştım. Viskinin verdiği rahatlamayla, o kişinin kim olabileceğini ve o anda neler söylediğini tahmin etmeye çalıştım. O anda kime ne söylüyor olabilirdim? Gelininden bir an için uzakta kalmış olan Leo muydu bu kişi? Yoksa Leo'nun nerede olduğunu birisine mi soruyordum?

İçkimi tazeleyebilir miyim?

Hey, iyi mallar nerede?

Orkestra ne zaman ara verecek?

Ama şimdi onca yıl sonra bu fotoğrafa baktığımda o anda söyleyebileceğim tek bir şey varmış gibi geliyordu: *Ben de onun peşindeyim.* Tabii ki o gün söylediğim şey kesinlikle böyle bir şey olamazdı, ama şimdi aklıma bundan başka bir şey gelmiyordu.

Güzel bir fotoğraftı ve o gün ikimizin yalnız olduğu bir anı yakaladığı için onu bulmak beni çok mutlu etmişti ama aynı zamanda hüznü bir şekilde komikti. Bugünkü tekniklerle bu fotoğrafı iki ayrı fotoğraftan fotoşop yaparak da elde edebilirdiniz. Oradaki varlığımızla, Audrey ve ben birbirimizle bağdaşmıyorduk. Aynı kazayla ilgili olarak farklı beyanda bulunan iki tanık gibiydik. Damat ben olmamama rağmen yanıma sokulmuş huzur dolu haliyle mutlu görünüyordu ve Audrey'nin fotoğraftaki varlığı ilk bakışta fark ediliyordu. Fotoğrafın çekildiğinden haberi olmayan ben de, Derby'de üzerine bahis oynadıkları atın kazandığını tribünlerde tezahürat yaparak arkadaşına haber veren bir kişi gibi mutlu görünüyordum. Bu fotoğrafa bakmak, bir doktorun muayenehanesinde beklerken ünlülerle ilgili bir dergiyi karıştırmak ve ünlü çiftlerin beden dillerine bakarak onların birbirlerine olan duygularını nasıl açığa vurduklarını anlatan bir yazıyı okumak gibi gelmişti bana. Tek bir fotoğraf karesi, milyonlarca okura; hayatları hakkında hiçbir şey bilmedikleri ve hiç tanımadıkları iki yabancıyı inceleme ve eleştirme hakkını veriyordu... Bu fotoğrafı albüme geri koymadım ve sayfaları düğün fotoğrafları bitene ve farklı bir fotoğraf dizisine gelene

kadar çevirmeyi sürdürdüm. Bu yeni dizi, annemle babamın iki başka çiftle birlikte aynı yıl yaptıkları Monaco gezisinde çekilmişti. Albümleri karıştırmayı orada bıraktım, Audrey'yle birlikte çekilen fotoğrafı alarak babamın misafir yatak odalarından birine götürdüm ve onu yatağın yanındaki komodinin üzerine koyup uykuya daldım.

Ertesi sabah, babamın arabasını alarak annemin mezarlığına gittim. On iki yaşındayken onun daha önce başka bir evlilik daha yaptığını öğrenmiştim. *Sadece on dakika için*, demişti annem, sanki bu hikâyeyeyle ilgili benim ya da başkalarının bu kadarını bilmesi yeterliymiş gibi. Sınıftan, arkadaşım olmayan bir çocuğun annesi ve babası ayrılmak üzereydiler. Konuyla ilgili ayrıntılı bilgim olmamasına rağmen, bunun utanç verici korkunç bir şey olduğunu düşünüyordum. Annem ilk evliliğini bana işte o zaman anlatmıştı. Bunu boşanmanın normal bir şey olduğunu anlatmak için değil, Katolik de olsalar insanların başına zaman zaman böyle şeyler gelebileceğini göstermek için anlattığını düşünmüştüm. Adamın ismi Daniel'dı. Onun ismi ve annemin hayatındaki gizemli yeri, bir öğretmeni sınıfın dışında görmek gibi bir duygu yaratmıştı bende. Öğretmenlerin okulda yatıp kalkmadıklarını bilirdiniz ama onları sokakta, bir mağazada ya da bir sinemada görmek, onların ait olduğu yer hakkındaki algılarınızı altüst ederdi. Onları kendi bildiğiniz hayatın dışında görmek istemezsiniz çünkü öyle bir şey bu kişileri soyunukken görmek gibiydi.

O yüzden anneme neden diye sormuştum, çünkü beş da-

kika öncesine kadar benim annem olarak bildiğim bu kadınla ilgili bu yeni bilgiyle bir şekilde uzlaşmam gerekiyordu.

“Ne, neden tatlım?” diye sormuştu. “Onunla neden evlendiğimi mi, yoksa ondan neden boşandığımı mı soruyorsun?” “Her ikisi de,” demiştim ben de.

Annem o gün benimle bir kişinin kendisinin bildiği ya da en azından kendisine uzun süreden beri söylediği, ama sadece birkaç kişiyle paylaştığı ve belki de hiç kimseye paylaşmadığı bir şeyi anlatır gibi konuşmuştu. “Ben yirmi bir yaşımıydım, bir süredir takılıyorduk ve birbirimizi sevdiğimizi sanıyorduk. Yoksa neden o kadar uzun bir süre birlikte olurduk ki?” demişti. “Yapmamız gereken şey de buydu ya da o zamanlar en azından pek çoğumuz öyle yapmamız gerektiğini düşünüyorduk. İnsanlar öyle yapıyordu. Çoğumuz onlar gibi yapıyorduk.” Durdu. Söyleyeceklerini bitirdiğini sanmışım ama bu beklentilerinde yaşadığı hayal kırıklığını bir pişmanlık beyanıyla ifade etmek istercesine sözlerine devam etti. “İnsanlar bir süre birlikte oldukları kişinin doğru kişi olduğunu düşünürler. Onlar için birlikteliklerinin zamanlaması da doğrudur. Tabii, bu sadece onlar için geçerli olan bir durumdur.”

“Peki, sonra ne oldu?” diye sordum. “Sana iyi davranmadı mı?”

Gülümsedi ve parmaklarını saçlarımin arasından geçirdi. “Hayır, hayır. İyi davrandı,” dedi. “Çok iyi bir insandı. Onunla ilgili bir sorun yoktu, sadece çok gençtik ve birbirimizi iyi tanıımıyorduk. O yaşlarda kim olduğumu bile bilmi-

yordum. Zaman geçtikçe ben, yani biz evliliğimizin başından beri bir hata olduğunu anlamaya başladık.”

Anlamış gibi başımı salladım, ama hayretler içindeydim. Annemi babamdan, benden ve Kate'den başka hiç kimseye yemek yerken, yaprakları temizlerken ya da tatile çıkarken gözümün önüne getiremiyordum. Daha önce evlenmiş olduğu için ona ne kin tuttum ne de onu herhangi bir şekilde yargıladım, ama onun başka bir insan olarak, başka bir kocayla birlikte diğer insanların bilmediği başka bir hayat yaşamış olduğunu düşünmek bana çok tuhaf geliyor ve tuhaf bir merak duygusu uyandırıyor. Annem farklı bir yerde bulunmuş, farklı bir yerde yaşamış, ancak ondan sonra benim bildiğim annem olmuştu. Beni ve benim hayatımı içine alan evliliğini yaparak yeni bir hayatın temellerini atmıştı.

“Böylece,” demişti, o *on dakikalık* evlilik hayatına yeniden bir son vermek istercesine, “evliliğimizi iptal ettirdik ve babanla tanışana kadar üç yıl boyunca bekâr bir kadın olarak yaşadım. Yirmi beş yaşımıdaydım. Ne kadar *yaşlı*, değil mi?” Bir kahkaha attı. “Aslında, nereden bakarsan bak hiçbir şekilde yaşlı sayılmaz, ama o zamanlar öyle sayılıyordu. Kendim olmaya daha çok yaklaşmışım ve ikinci seferinde doğru iş yapmışım. İlkinden çok daha doğru bir iş...”

Bütün bunları dinledikten sonra, o çocuk saflığıyla, “Babam biliyor mu?” diye sormuştum.

Annem son derece ölçülü bir tavırla doğrudan yüzüme bakarak, “Evet, aşkım, elbette ki biliyor,” demişti.

Ama ben, sınıfımdan biriyle ilgili rastgele fakat onun önem

verdiği bir ayrıntıyı paylaşmanın annemin hayatıyla ilgili bir sırrın açığa çıkmasına neden olmasından dolayı şaşkına dönmüştüm. Başka ne gibi sırların pusuda beklediğini merak ediyordum. Nitekim daha sonra görünüşte bizimle ilgili olmayan bir sohbette bir tanesi daha ortaya çıkmıştı. Daha da kötüsü, daha önce olan şeyin tekrar edeceğinden ve annemin kendini bulamamış olma bahanesiyle hepimizi üçüncü bir koca için terk edeceğinden ciddi şekilde korkmaya başlamıştım.

Bunun tam da ya da ne yazık ki benim ergenlik yıllarımın bocalama dönemine rast gelmiş olması nedeniyle, ben de ilk öğretmenim olan annemden öğrendiklerime dayanarak sır tutan kapalı bir kutu olmaya karar vermiştim. Ailem de dahil olmak üzere kimsenin benimle ilgili her şeyi bilmesine gerek yoktu. Her an birlikte olduğunuz insanlar tarafından okunmaya hazır açık bir kitap gibi yaşamamak ne kadar çekici ve muhteşem fırsatlar yaratıyordu insana...

Annemin mezarı başında dikilirken, Leo'nun ölümünden beri onu farklı bir şekilde özlemiş olduğumu hissettim. Onunla kol kola girerek yürüyüşler yapmak, Audrey'yle yaşadığım zor durumu ve aramızda geçenleri anlatmak, Leo'dan ve onu ne kadar özlediğimden bahsetmek ve bana yaptığı teklifi o zamanlar ciddiye almamın mümkün olmadığını söylemek, yoksa almalı ve şartların nasıl gelişeceğini mi beklemeliydim diye sormak istiyordum. Annem eğlenceli ve akıllı bir kadındı ve tüm hayatım boyunca bana, benim ona olduğumdan daha iyi bir arkadaş olmuştu. Sıkı ağızlı olmamı alsa mesele yapmaz, benim zamanı gelince kendi-

liğimden açılmamı bekler ve düşüncelerini daha önce değil, ancak o zaman bana açıklardı. Bunu o zaman değil, çok geç olduktan sonra anlamıştım ve ona hiç teşekkür etmemiştim. Mizacıma onun kendi kurallarına göre uyum sağlıyordum ve her şeyi Kate gibi yapmadığım ya da sisteme uyarak kız kardeşimle annem arasındaki gibi karşılıklı bilgi alışverişinde bulunmadığım için hiç pişmanlık duymuyordum. Onun kolunun ağırlığını benimkinin üzerinde hissetmeyi, kafa karışıklığımı ona anlattığımda bir eliyle elimi okşamasını bu denli istemek benim için yeni bir keder türüydü. *Bu işe ne dersin, anne?* Önce mezarın başında çömeldim, sonda da mezar taşının yanında bağdaş kurarak oturdum ve düşünmeye başladım. *Hayat kısa mı? Emek olmadan, yemek olmaz mı?* Annem asla bu tür klişeleşmiş şeyler söylemez ve bu tür öğütler vermezdi, ama benimle paylaştığı her şey evrenseldi ve pek çok insana tekrar tekrar “neden hiç kimse annemin dediklerini akıl edip bana söylemedi” dedirtecek türdendi. *Kız tavlamağa üstüne yoktu Garrett, ama hiçbirini uzun zaman yanında tutmak istemedin. O yüzden, evet, bu senin için yeni bir şey.*

Orada oturup, hastalanmadan ve bir deri bir kemik kalmadan önce güçl, benimle golf oynayan ve Atlantik Okyanusu’nda kendi hayal ettiği şekilde olmasa da yüzen, beni yeni yetmelikten erkeklığe erıştiren, Avrupa’da boş gezenin boş kalfası gibi sürtmeme, yeni yeni okullar denememe ve bazılarıyla tanıştığı, bazılarını ise hiç görmediği farklı farklı kadınlarla takılmama izin veren o kadını düşündüm. Onunla yürürken beni dinledikten sonra eğlenceli ama kırııcı olma-

yan bir şeyler söylediğini hayal ettim. *Sen ve Leo, iyi zamanda da, kötü zamanda da hep birlikteydiniz, öyle değil mi?* diyebebilir ve sonra da, *Peki o zaman, mutlu musun?* diye sorardı. Ya da sadece bana bakar ve başını iki yana sallayarak, *Audrey'yi görmeyeli ne kadar uzun zaman oldu. Yemek yerken bana ondan bahset biraz. Yemeğimizi nerede yiyelim?* derdi.

Leo ve Audrey'nin evlendikleri sene hepimiz Noel'i Radnor'da geçirmiştik. Onlar da Noel arifesinde annemle babamın evine gelmişlerdi. Üçümüz birden mutfakta durup annemin içkilerimizi koymasını beklemiştik. Annem sonra her birimize bardaklarımızı vermiş, kollarını belime sarmış ve başını da göğsüme yaslamıştı. "Pekâlâ, Audrey, sen Leo'yu sokaklara düşmekten kurtardın, peki ya bu adamı ne yapacağız?" demiş, hepimiz kahkahalarla gülmüştük. Leo'nun iyi talihini ön plana çıkarmak için bu esprinin hedefi olmayı kabul etmişim. O da elinden geldiğince bunun keyfini çıkararak Audrey'ye iki koluyla sarılmış ve "Celeste, ben gelinimi buldum, Garrett ne yaparsa yapsın," demişti. Leo böyle böbürlenir ve annem beni sıkıştırıp yanağımdan öperken, Audrey de kıpkırmızı olarak bu anın keyfini çıkarmıştı. Ben de hepsine birden yanıt olmak üzere kadehimi kaldırıp, "Ne yapalım, talihli olmak insanın kendi elinde değil ki..." demişim.

Şimdi mezar taşına bakarak onu, öğütlerini ve beni rahatlatmasını, arabamı mezarlığın otoparkına çektiğim ana göre hiç ummadığım kadar çok özlediğimi fark ediyordum. Kendimi yeniden bir çocuk gibi hissediyordum: *Annemi istiyorum*. Ama bu isteğim yerine gelseydi, yani annem hayatta

ve ölmemiş olsaydı, henüz kaybetmemiş olduğum şeyleri o zamanlar bu kadar istemeyeceğimi ve yüceltmeyeceğimi biliyordum. Yine olan biteni ondan saklar ya da reddetme, boş verme ve küçümseme lüksüne sahip olduklarımdan dışında kalan minik bir bölümünü onunla paylaşırdım: *Boşver, anne, bunları sen anlayamazsın. Anlatması da çok zor, o yüzden unut hepsini.* O kadar umursamaz ve dokunulmaz olmak için şimdi neler vermezdim... Anneme içimi döktükten sonra, tıpkı bir topu beceriksiz bir şekilde onun sahasına atar gibi onun vereceği öğüdü kulak ardı etmek gibi bir şımarıklık yapabilmek için neler yapmazdım... *Haydi canım, bundan daha iyisini yapabilirsin,* derdi bana, canımın oyun oynamayı çekmediğini ve sahaya adımımı attığım andan itibaren fikrimi değiştirdiğimi bildiği için... Konuyu ona açtığım için, peşimi pek kolay bırakmazdı. *Anne, bunu daha sonra konuşsak nasıl olur?* Ama onu şimdi de istiyordum, daha sonra da... Sizinle bir kişi arasında “daha sonra” olarak tanımlanının bir olasılığın olması ne kadar imrenilecek bir şeydi...

Radnor’da olduğum süre boyunca, Leo’nun annesiyle babasını arama ve onları ziyaret etme dürtüsünü bastırmaya çalıştım. Onları görmeyi çok istememe ve onların da beni görmek isteyeceklerinden emin olmama rağmen, soracakları sorulara dürüst yanıtlar veremeyeceğimi biliyordum ve onlara yalan söylemek de istemiyordum.

Boston’a döndükten sonra, ev sahibimle ilişigimi kestim ve elveda demek için Rob ve Morgan’a uğradım. Saksısını değiştirdikleri için, bana gösterene kadar bitkimi tanıyama-

dım. Onu geri isteyip istemediğimi sordular, ben de istemediğimi söyledim. Sonra bebekleri Mia'yla tanıştım. Önünde Prius için bağlantı parçası olan bir U-Haul kiraladım ve Rob'la birlikte eşyalarımı ona yerleştirdim. Dairem boşalıp kamyon dolunca, sürücü tarafındaki kapıyı son kez kapattım, Audrey'yle beni gösteren fotoğrafı güneş siperliğinin altına sokuşturdum, I-90'a çıktım ve arabayı batıya doğru sürmeye başladım.

Yolda geçen üç gecedен, eyalet yollarını bir bir arkamda bıraktıktan, eyaletlerarası yolların çıkışlarındaki otel barlarında biralar yuvarladıktan ve öngörülebileceği üzere Wyoming'de aşırı hız cezası aldıktan sonra, yolculuğumun kalan 16 saatlik kısmını hiç durmadan kat ettim ve Oregon'a giden I-84 yoluna girdim. Bir mola vermek için Hood River'da durdum ve kahve içerek o ağustos sabahında sörf yapanları izledim. Portland'dan ayrılalı henüz iki hafta bile olmamıştı. Sonuçta, hâlâ yaz mevsimindeydik. Columbia dalgalı bir nehir gibi pırıl pırıl yanıp sönen vahşi bir yerdi. Buradaki insanlar, uysal Charles'ta yaşayan ve yelkenlile-riyle kibar kibar dolaşanlardan çok farklıydı ve her biri orada kendisine özgü bir rodeo yapıyordu. Kahvemi bitirene kadar sahilde oturdum. Sonra otoyol sahilден uzaklaşıp güne-ye, Portland'a doğru kıvrılana kadar, mümkün olduğunca Columbia'ya paralel bir yol tutturdum.

Audrey

Yalnız değildim tabii ki ama Garrett gittikten sonra sinsi ve hiç hoşlanmadığım tek başınalık alay eder gibi üstüme çökmüş, evime kurulmuş ve orada kazık çakmıştı. İki kolunu açmış, *Leo yok. Garrett da yok*, diyerek bana eziyet ediyordu. *Şimdi sadece sen ve ben varız*. Bu da yeni bir matem şekliydi ve beni çok öfkeliendiriyordu. Daha önce hiç yalnız kalmamış bir kadın değildim, öyle kadınlar da tanıyordum. İstemediğim halde, annemle babamın evini bırakıp bir blok öteye yerleşmediğim ve beş dakika sonra da evlenmediğim için kendimi onlardan daha üstün görüyordum. Tek başıma ülkenin başka bir ucuna gitmiş, harika bir iş bulmuş ve kendi mutluluğumu kendim yaratmıştım. Yıllar önce, daha sonra samimi bir dostum olan bir komşum vardı. Hayatında hiç yalnız kalmamış olan bir kadındı. On sekiz yaşından beri birlikte olduğu ve altı yıl sonra da evlendiği kocasından ayrıldıktan sonra önüne çıkan ilk erkekle önce birlikte yaşamış, sonra da onunla hemen evlenmişti. Bencil bir düşünceyle, bu iki ilişkinin arasında bir süre yalnız yaşaması gerekirdi diye düşünmüştüm çünkü ben olsam öyle yapardım. Kendine vakit ayırmadığı takdirde, kim olduğunu ya da nelerden oluştuğunu nasıl anlayabilirdi ki? Tabii ki

bunları ona söyleyemiyordum. Ona sadece “Hayatın onunla birlikteyken mi daha güzel, yoksa o yokken mi?” diye sormuştum bir keresinde. Eve yerleşen adama bakıp bunun yanıtını bulmak kolaydı aslında. Onunla arkadaş kalmaya çalışmış, ama bunu başaramamıştık. Bunun nedeni onun yaptığı o seçim değildi. Birlikte yaşadığı adam onu benden uzaklaştırıp kendi arkadaş halkasının içine almış ve yeni dostlar edinmeye başlamışlardı. Birlikte oldukları ilk yıl da mahalleden taşınmışlardı.

O yüzden yalnızlığa her zaman yer ayırmakla birlikte, kendimi ona kaptırmamaya çalışmış ve onun beni laçkalığa sevk etmesine de izin vermemiştim. Okul yakında açılacak ve Chris’le Brian lisede olacaklardı. Onun için kendimi buna hazırlamalıyım. Andrew da daha iyiydi ve her geçen gün eskiden olduğu gibi nazik ve cömert olma yolunda ilerleme kaydediyordu.

Garrett gittikten sonraki günler, dürtülerime yenik düşüp e-postamı ve telefonumu sürekli kontrol ediyordum. Ondan gelen bir şey yoktu. Oraya sağ salım vardığını haber vermediği için de ona kızgındım. Söz vermişti. *Tek başımalık bana oh olsun!* der gibiydi. Uzandığı divandan, yatağımın işgal ettiği yarisından, mutfağın köşesinden, *Ne istediğine dikkat et,* diyordu. *Onun gitmesini isteyen sendin.*

Mutfağa her girişimde, kapıdan sarkan plastik örtüye ve tamamlanmamış odaya bir göz atıyordum. Ek odayı günde en az bir kere süpürüyor ve tam orta yerinde yerde oturuyordum. Gözlerimi ikinci kez terk edilen bu odanın bitmiş

ve bitmemiş yerlerinin üzerinde gezdiriyordum. Bu odanın tamamlanmasını istiyordum. Garrett'in geri gelip bu odayı bitirmesini istiyordum. Garrett'in geri gelmesini istiyordum. O yüzden annemi aradım ve ona ihtiyacım olduğunu, gelip benimle kalmasını rica ettim. Annem iki gün sonra atlayıp geldi.

Bir hafta benimle kaldı. Farklı bir yıldaymışız gibi davranmama rağmen, annemin bu ziyareti onun tek başına ya da babamla birlikte yaptığı tipik ziyaretlerden farklı değildi. Zaten her zaman yaz aylarında gelirlerdi, bu kez de öyle olmuştu ama başka hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Annem ve ben iyi arkadaştık. Belki en iyi arkadaşlar değildik, ama birbirimize yakındık ve ilişkimiz yapaylıktan uzaktı. Ayrıca aramızda bir de sevgi vardı. Buna rağmen Leo ve ben öyle uzun zaman evli kalmıştık ki, bir kız evlat olarak benim rolüm ağırlığını kaybetmiş ya da en azından bir eş ve erkek torunlarının annesi olarak üstlendiğim görevlerin gölgesi altında kalmıştı. O yüzden Leo'nun ölümünden sonra haftada en az iki kere konuşmamıza rağmen, kızının onun yardımına ne kadar ihtiyacı olduğundan haberi bile yoktu.

Annemin geldiği gün şehirdeki gözde yerlerden biri olan Papa Haydn'a, yemek yemek için Northwest 23'e gittik. Sokak her zaman olduğu gibi kalabalıktı, trafik ağır akıyordu ve hemen hemen hiç park yeri yok gibiydi. Ram's Head'e gelince, birlikte yemek yediğimiz masaya baktım. Oraya Garrett'la yemek yediğimizden beri ayak basmamıştım. Orada şimdi iki erkek oturmuş, bira içiyorlardı.

Daha sonra, günü geçirmek için arabayla Manzanita'ya

gittik ve sahilde yürüyüş yaptık. Hava rüzgârlı olduğu için yürüyüş yapan bizden başka sadece bir avuç insan vardı, ama okyanusun üzerinde uçurtma sörfü yapan ve altlarında ki dalgalara Olympialıların buza hâkim olduğu gibi hâkim olabilen o üç kişi için harika bir gündü.

“Böyle olması gerekmiyordu,” dedi. “O korkunç şey, yani. Dualarımda ne diyeceğimi bile bilemiyorum, bir tek Tanrı’nın seni koruması için yalvarıyorum. O kadar uzakta yaşıyorum ki senden. Ben ve baban sen Leo’yu kaybetmeden çok, çok uzun yıllar önce gitmiş olmalıydık.”

Bunun üzerine kabuğumdan çıkarak, Garrett’la aramızda olup bitenden anneme bilmesi gerektiği kadarını ve Leo’nun Garrett’tan aldığı sözü anlattım. Garrett’ın benim bilmediğim bir şeyi biliyor olmasına nasıl öfkelandiğimden de bahsettim. Leo’ya nasıl kızdığımdan... Anlamakta zorlandığım bir şeyi onun nasıl yaptığından da... Anneme, biri bana yüz kere onun böyle bir şey yapma olasılığının ne olduğu gibi varsayımsal bir soru sormuş olsaydı, bu soruya asla olamaz türünden bir yanıt verirdim ve yanılmış olurdu, diyerek içimi döktüm. Her seferinde güler ve *Leo böyle bir şeyi asla yapmaz*, derdim.

“Ah, canım benim,” dedi annem. “Demek bu yüzden...”

“Ne bu yüzden?” dedim

“Ben de onun her şeyini geride bırakıp neden Boston’dan ayrıldığını bir türlü anlayamamıştım,” dedi. “Neden oradan buraya geldiğini ve burada kaldığını da...”

“Biliyorum, dedim. “Ama bu bir yetişkinin yapmaması gereken gözükara bir davranış değil miydi? Leo ya da başka

biri söyledi veya önerdi diye yapılır mıydı böyle bir şey? Başka sürüyle şeyin yarı sıra, ona olan saygımın çoğunu da yitirmiş durumdayım.”

Annem yürümesini durdurunca ben de durdum. “Ne dedin, tatlım?” dedi. Ellerini omuzlarıma koydu ve uzun uzun yüzüme baktı. “Böyle mi düşünüyorsun? Ah, Audrey, Garrett bütün bunları onun için değil, seni sevdiği için yaptı.”

Andrew

Annemle Target'a okul araç gereçleri almaya gitmemizin üzerinden beş dakika bile geçmemişti ki, okuldan altı öğrencinin daha orada olduğunu gördük. Annem eskiden okul alışverişini ben olmadan yapardı, ama ben onun aldıklarını her zaman beğenmezdim. O yüzden listedeki eşyaları bu yıl kendim seçmek istemiştim. Listede benim beğendiğim türde kurşun ve mürekkepli kalemler vardı, ama annem nedense bunları hiç almazdı. Benim ne istediğimi bildiğini düşünüyordu, ama bilmiyordu. En azından her zaman değil...

Mağazadaki koridorlardan birinde durmuş, satın aldığımız defterleri alışveriş arabasına koyuyor, aldığımız eşyaların isimlerini listeden siliyorduk. Tam o sırada Gannon ve babası köşeyi dönüp tam bizim bulunduğumuz koridora saptılar.

"Merhaba, Audrey," dedi Gannon'ın babası.

"Nasılsın, Frank?" dedi annem.

"Selam, Gannon," dedim.

"Selam, Andrew," dedi Gannon.

"Bu liste," dedi Gannon'ın babası.

"Tam da cehennemden çıkmalık, değil mi?" dedi annem.

Aradığım şeyleri bulup arabaya yerleştiriyor, bir yandan da onları listeden çıkarıyordum. Sonra arabayı koridor boyunca sürdüm ve köşeye kadar gidip diğer koridora saptım.

Arkamdan Gannon'ın konuştuğunu duyabiliyordum. "Baba, listemi bana verir misin?" Sonra benim olduğum koridora gelip rafları gözleriyle taradı. "Burada sadece süprüntü şeyler mi kalmış ne?" dedi.

"Yok," dedim. "Fena değiller."

Arabasını almak için geri gitti ve onu iterek tekrar benim olduğum koridora getirdi. Sonra aldıklarını arabaya koyup listesini düzeltti. Bu işi aslında birlikte yapıyorduk. Birimizin bulamadığını diğeri bulup ona veriyordu. Bunu yapmayı benim hiçbir eksikim kalmaya ve oradaki işim bitene kadar sürdürdük. Tam o sırada annem ve Gannon'ın babası bizim bulunduğumuz koridora geldiler.

"Ben tamamım, anne," dedim.

"Gerçekten mi?" dedi. "Her şeyini aldın mı?"

"Evet," dedim.

Alışveriş arabasını ittirdim, annem de peşimden geldi.

Gannon'ın babasına bakarak, "Kendine iyi bak," dedi. "Okulda görüşürüz. Yazın geri kalanının keyfini çıkart."

"Sen de," dedi Gannon'ın babası.

Çıkış tezgâhlarının olduğu yere gidip kuyruğa girdik ve beklemeye koyulduk. Kuyrukların hiçbiri kısa değildi. Alışveriş arabası tıka basa dolu olan bir kadının arkasına geçtik. Herkesin arabası tepesine kadar doluydu. Aslında Gannon için üzüliyordum. Babası tutucu ve ezik bir adamdı, annesi ise hiç ortalarda yoktu. Ne bir erkek kardeşi ne de kız kardeşi vardı, ailenin tek çocuğuydu ama insanın başına bela ke-silmediği ve pis davranışlarda bulunmadığı takdirde, Gannon'ın kendisi iyi bir basket oyuncusuydu.

“Hey, anne,” dedim. “Hemen geleceğim.” “Nereye gidiyorsun?” dedi annem.

“Gannon’a bir şey söylemeyi unuttum.”

“Öyle mi?”

Mağazanın az önce bulunduğumuz o koridoruna geri gittim. Gannon ve babası hâlâ oradaydı. Babası listeyi, Gannon ise rafları inceliyordu.

“Hey, Gannon,” dedim.

“Hey,” dedi.

“Okul açılmadan önce belki bir gün bize gelirsin. Tabii, eğer istersen,” dedim. “Birlikte birkaç top atarız, ne dersin?”

“Aaa, olur, harika,” dedi. “Muhteşem olur.”

“Görüşürüz,” dedim. Tekrar kuyrukların oraya, annemin hâlâ beklediği yere gittim.

“Neyle ilgiliydi söylediğin şey?” dedi. Onu bıraktığım yerde duruyordu. Mağaza balık istifi gibiydi. Etrafa bakındıkça gözüme okuldan tanıdığım üç kişi daha çarptı.

“Hiçbir şey,” dedim. “Gannon bir ara bize gelecek ve birlikte basket atacağız. Onu davet ettim.”

“İyi,” dedi annem. “Gerçi bunu hiç beklemiyordum. Onu davet etmene neden olan bir şey mi oldu? Sadece merak ettim.”

“Öylesine davet ettim,” dedim. “Canım öyle istedi. Arkadaş filan olacağımızdan değil. Eğer bana yine bir pislik gibi davranırsa, ben de onun kışına bir tekme atarım ama öyle bir şey yapacağını sanmam.”

“Andrew, kullandığın dile dikkat et.”

“Aman ya, anne, gerçekten mi?”

“Evet, *aman ya!*” dedi annem ama bir yandan da gülüyordu. “Gerçekten de...”

Cristopher

Annemle Garrett arasındaki ilişkiyi anlattıktan sonra Meredith'le aramızda bir şey olmuştu. Onu oldukça uzun bir zamandan, okula ilk başladığımız günden beri tanıyordum. Bir kızla o kadar uzun zamandan beri birlikte olduğunuzda, sekizinci sınıfa geldiğinizde kız kardeşiniz gibi olur, o da sizi erkek kardeşi gibi görmeye başlar. Fakat liseye başladıktan sonra, benim hakkımda ilk öpüşmemizden önce, *o türlü* düşünmeye başladığını fark etmiştim. Anaokulundaki uyku saatlerimizden başlayarak sekizinci sınıftan mezun oluşumuza kadarki yıllar boyunca çıktığımız okul piyeslerinde ve Noel programlarında yaşadığımız sinir ve oyun bozucu olayları, yaptığımız kitap sunumlarını, kuşlar ve köprüler hakkında yaptığımız grup projelerini, okul dışına yapılan gezilerde burnunun nasıl kanadığını ve üçüncü sınıfta benim nasıl kustuğumu ve beden eğitimi dersindeki aptalca oyunları, kısacası birbirimizi daha iyi tanımamıza neden olan bütün bu sıkıcı şeyleri unutmuş gibiydi. Bana bir değişim öğrencisiymişim, gizemli ve yeni bir kişiymişim gibi davranmaya başlamıştı. Bu da beni çileden çıkarıyordu. O öyle olduğu ya da ben böyle olduğum için değildi bu öfkem. Böyle davranması beni utandırıyordu.

Ama Garret’la annem hakkında konuştuktan sonra, Meredith sevdiğim eski haline dönmüş, yakantop takımınızda yer almasını istediğiniz ve saçının nasıl göründüğünü takmayan, aynalı bir vitrin camının önünden geçerken blucininin ve poposunun nasıl göründüğünü incelemeyen türden bir kız olmuştu. Nasıl göründüğünü kontrol ederken birisi onu görse bile, bunun üzerinde durmayacak gibi görünüyordu. Aslında bu pek hoş bir şey değildi. O yüzden birinin çıkıp ona kendisine özen göstermesi gerektiğini hatırlatması iyi olacaktı. Bunu kendisinin akıl etmediği açıkça belli oluyordu. Bu, dişine yiyecek yapıştığını birine söylemek gibi bir şeydi. Bunu yapmadığınız takdirde vicdanen rahatsız olacağınız için, söylemek zorunda olduğunuzu hissederdiniz. Bu, yapılması doğru olan bir şeydi.

Eğitim yılı bitene kadar, hatta daha sonra da birlikte takılmıştık. Yaz gelince hepimiz doğal olarak dışarıdaydık. İzin verdiğimiz vakit, kızlar da bizimle basketbol oynuyorlardı. Kızlara karşı oğlanlar olarak oynuyorduk. Hiç de fena oynamıyorlardı. Dirsek darbeleri zaman zaman öldürücü olabiliyordu ama çok fazla faul yapmalarına ve bizim elimize daha fazla fırsat geçmesine rağmen, bizden daha fazla serbest atış yapıyorlardı. Meredith kaykay kaymasını da öğrenmek istiyor, ama erkek kardeşi ona bu sporu öğretmeye yanaşmıyordu. Oğlan sadece on iki yaşındaydı, ama çetin cevizdi ve rahatsız edilmekten hoşlanmadığını söyleyip duruyordu. O yüzden kaymayı Meredith’e ben öğretmiştim. Sürekli düşmesini izlemek bana acı veriyordu ama o ne düşmekten ne

de denemesini birilerinin izlemesinden çekiniyordu. İşte, benim söylemek istediğim tam da bu... Bir, iki ay önce çekingen ve kibirliyen, bu yaz aniden öyle olmaktan vazgeçmişti. *Sen eyalet polisi gibisin* diyordum ona. *Başarmana az kaldı*. Bunu söylediğimde morali ne kadar bozuk olursa olsun gülüyordu. Öyle ki, bir keresinde bana, *Şu saçmalığı keser misin? Senden bunu bana öğretmeni*, altıncı sınıftan biri *beni reddettiği için istedim, bunu unutma*, demişti.

Ağustosta sinemaya gittiğimizde el ele tutuşuyorduk. Ben bazen bir kolumu onun omzuna koyuyordum, ama en çok elimi dizini koymaktan ve film boyunca o şekilde tutmaktan hoşlanıyordum. Elimin onun dizinin üzerinde durması hoşuma gidiyordu. Partilere ya da geceleri parka gittiğimizde gruptan ayrılıp öpüşüp oynuyor, blucinim sıkma-ya başlayınca bedenimi ona yapıştırmadan edemiyordum. Bundan utanmıyordum, o da utanmıyordu. En azından öyle olduğunu sanıyordum, çünkü o da oldukça güçlü bir şekilde bana abanıyordu...

İki oğlan çocuğu olan bir aileye sürekli bebek bakıcılığına gidiyordu. Meredith oradayken ben de oraya gidiyordum. Önce *scrabble* oynuyorduk, çocukları yatırdıktan sonra da pek öpüşüp koklaşmıyorduk, çünkü bu iyi bir fikir değildi.

Meredith'le seks yapma fikri hemen hemen hiç aklımdan çıkmıyordu. Duştayken, odamdayken ve uyumak için acelemin olmadığı geceler uyumadan önce olmak üzere, bir gün boyunca ne zaman fırsat bulsam mastürbasyon yapıyordum. Fakat bunu yaptığım için biraz da korkuyordum

ve onun da korkmasını istiyordum. Meredith'le seks yapma fikri özellikle de yalnızken başımı döndürüyordu, ama bunu yaptığımız takdirde iki şeyden birinin gerçekleşeceğinden korkuyordum: Birincisi, bu öyle korkunç bir şey olabilirdi ki, bir daha seks yapmayı asla istemeyebilir ve ondan artık hoşlanmayabilirdim ya da o kadar harika olurdu ki, onunla yapmaktan çok hoşlandığım *scrabble* oynamak ya da sinemaya gitmek yerine günün her dakikası bunu yapmak isterdim. Sertleşmiş penisimi gördüğünde Meredith'in iğreneceğinden, ona dokunmak istemeyeceğinden ve onu asla bir daha yakınlarında görmek istemeyeceğinden de korkuyordum. En utanç verici şey de o prezervatiflerdi. Penisimin üzerine gezmeye giderken bir elbise giydirmek gibi bir şeydi bu. Ya o tüyler? Herkesin orada baş edilmesi gereken sürüyle tüyü olacaktı. Onlarla uğraşmayı kim isterdi ki? Hele orgazm konusunu aklıma bile getirmek istemiyordum. Sözcüğün kendisi bile insanın içine düştüğü ve sonsuza dek düşmeye devam ettiği bir uçurumu hatırlatıyordu. Ayrıca, Meredith de orgazm olacaksa, o anda yüzünü görmek istemiyordum. Onun da benimkini görmesini istemiyordum... İşin bir de Katolik yönü vardı, yani Peder John benim kim olduğumu biliyordu. Peki, ben ne yapacaktım bu durumda? Peder John'un beni tanıyacağını bile bile her hafta ona günah çıkartmaya mı gidecektim? *Yine ben geldim. Bu hafta kız arkadaşım ile yine seks yaptım, aziz peder, beni bir kez daha bağışlar mısınız?* Ayrıca, annemle bu konuları konuşmayı mümkün olduğunca ertelemek istiyordum. Ona söz

vermiştim ve bu sözü tutmaya niyetliydim, yine de o tür bir sohbet için acelem yoktu. Bu konu çok karmaşıktı. Meredith’le birlikte olduğum vakit, bedenim çok daha fazlasını istiyordu ama beynim buna itiraz ediyordu.

Böylece, lise e geldiğimizde Meredith benim kız arkadaşım sayılabilecek bir konuma gelmişti ve öyle olduğu için de sersemlemiş filan değildi. Bunun için çok fazla uğraşması gerekmemişti. Öyle oluvermişti ve herkes bunu biliyordu. Bana göre de olması gereken bir şeydi bu.

Audrey

Garrett gittikten sonra, Erin'e her şeyi anlattım. Sadece onun evinde seks yaptığımızdan bahsetmedim. Bunu bilme- se de olurdu.

“Bunu tahmin etmiştim,” dedi Erin. “Hazır olduğunda bana söyleyeceğini düşünüyordum.”

Bu konuda açık vermediğimi düşündüğüm için bu söyledikleri beni şaşırtmıştı ama beni daha çok şaşırtan şey, onun Garrett ve Leo hakkında söyledikleriydi.

“Bunun Leo’nun herhangi birinden isteyebileceği bir şey olmadığını biliyorsundur herhalde. Böyle bir şeyi içkiyi fazla kaçırdığı için yapmış olamaz. Senin için ne kadar deli olduğunu bilmiyorsa tabii...” dedi. “Seninle Garrett arasında olan biten de herhangi iki kişi arasında olabilecek bir şey değil. Böyle sonuçlanmış olmasına o kadar üzüldüm ki... bu hiç iyi olmadı.”

Temize çıkmıştım, ama ona kendimi iyi hissettiğimi, çok meşgul olduğumu ve aylar süren hatalı davranışlarımdan sonra hayatımı yeniden rayına oturttuğumu, artık sadece ihtiyacım olan şeyleri yapmam gereken şekilde yapmakta olduğumu söylerken dürüst değildim. Beni daha fazla sıkıştırmadığı için de ona müteşekkirdim.

Ağustosun son haftasında, Erin’le ben oğlanları ve Rory’yi alıp Trillium Gölü’ne kamp yapmaya gittik.

Lanet olsun sana, dedim evimin içindeki yalnızlığa, ön kapıyı arkamdan kilitledikten sonra. *Hâlâ buradasın*.

Oraya en son geçen yaz, ailelerimizle birlikte gitmiştik. Son gidişimde, Leo benimle birlikteydi. Mark’ın bu kez gelememiş olması, Leo’nun eksikliğini benim için önemsiz kılamıyordu. Leo’nun ölümünden beri ilk kez Hood Dağı’nın bu kadar yakınına geliyordum ve oraya iyice yakınlaşmak gibi bir acelem yoktu. Aradan altı ay geçtikten sonra, o anda bulunduğumuz yerden bu dağı izlemek, onun göklere kadar uzanan ve gölün yüzeyine vuran görkemli aksine bakmak bile, onu cenaze töreninde Pittock Mansion’dan gördüğüm günkü kadar etkilemiyordu. Bu manzaraya baktığımda sadece şunu düşünüyordum. *İşte oradasın. Merhaba aşkım*. Leo’nun ailesiyle birlikte ve en sevdiği şeyi yaparak hayatının son gününü geçirdiği o yeri, havanın berrak olduğu hemen hemen her gün Portland’dan görebilmek, beni ne rahatsız ediyor ne de rahatlatıyordu. Bana sadece ona merhaba deme fırsatını veriyordu.

Trillium’daki ilk gecemizde, oğlanlar çadırlarına geçtikten ve fener ışığıyla kitaplarını okumaya başlayıp bir süre sonra uyuduktan sonra, Erin’le odun atarak canlı tutmaya çalıştığımız ateşin başında oturduk. Ben yeniden Garrett’tan bahsetmeye başladım.

“Onu *gerçekten* kandırıyordum,” dedim. “Kısa bir yol bulmak istiyordum ama gördüğüm kadarıyla öyle bir yol yok.”

Erin kupalarımıza biraz daha şarap koydu. Çadırlara gidip iki battaniyeyle birlikte döndü. Biriyle beni sarmaladı, oturdu ve diğerini kendi etrafına sardı.

“Bütün hayatları boyunca büyük bir aşk yaşayamayan ne kadar çok insan olduğunu biliyor musun?” dedi. “Ya iki tane büyük aşk yaşayanların ne kadar az olduğunu?”

“Onları affetmem gerek,” dedim. “Öyle değil mi? Yapmam gereken bu.”

“Ne için, tatlım?” dedi Erin. Battaniyeyi daha çok üzerine çekti ve bacaklarını üst üste getirdi.

“Yetişkin iki erkek olmalarına rağmen, çocuk gibi davrandıkları için,” dedim.

“Pek öyle değil.” Güldü. “Bu yeni bir şey değil. Onları bunun için zaten yıllardır affetmekteyiz.”

“Ne, o zaman?” dedi.

“Bunu biliyorsun.” Battaniyeye sarılı olarak ateşe doğru eğildi. “Biliyorsun ama söylemek istemiyorsun. Olsun. Söylemen gerekmez.”

“Hayır. Bilmiyorum,” dedim. “Ne demek istediğimi bilmiyorum.”

Yanan odunları bir çubukla karıştırdı. “Kimse kimseyi birisi söyledi diye sevmez,” dedi. “Bu gibi şeyler öyle yürümüyor.”

Aynı anda alevlerden küller yükseldi. Hiçbir şey söylemedim.

“O zaman ben söyleyeyim,” dedi Erin. “Onları, seni sevdikleri için affetmelisin, Audrey. Tek suçları bunu yanlış bir şekilde göstermiş olmaları.”

Yine bir şey söylemedim.

“Ama bunu yapmadan önce,” dedi Erin, “kendini affetmelisin.”

Dışarıdayken ceptelefonlarımız kapsama alanında değildi ve bundan memnundum. O yüzden ceptelefonumu kapatmıştım. Eve dönerken arabayı Erin kullandı. 26 numaralı yola çıktığımızda cebimi yeniden açtım ve bip sinyaliyle birlikte bir mesaj geldi. Tek bir mesaj vardı ve Garrett’tan geliyordu.

Merhaba Audrey, ben Portland’dayım, bir yer kiraladım. Bir çekyatım var, oğlanlar umarım gelip beni ziyaret ederler. Bu seni şaşırttıysa özür dilerim. Boston’la işim bitmişti. İyi olduğunu umuyorum.

Sonra da adresini yazmıştı.

“Garrett geri gelmiş,” dedim. “Portland’a taşınmış.”

Arabada giderken her söylediğimi ilk seferinde duymayan oğlanlar, nasıl olduysa beni hemen duydular.

“Gerçekten mi?” dedi Andrew.

“Neredeymiş?” dedi Brian.

“Harika,” dedi Chris.

“Şu hale bak,” dedi Erin. Elini dizimin üzerine koydu ve şerit değiştirene kadar orada tuttu.

“Anne?” dedi Andrew.

“Özür dilerim, Andrew,” dedim. “Benim de tüm bildiğim bu kadar.”

Audrey

Kaba, duyarsız ve acımasız davrandığımı biliyordum, ama Garrett'ı ne aradım ne de mesajını yanıtladım. Aklıma geldikçe bunu yapmak istedim, sonra istemedim, o yüzden hiçbir şey yapmadım. Portland'a yerleşmişti. Bunu bilmekle baş edemeyeceğimi düşünüyordum. Parçası olduğum o tuhaf üçgeni düşünmek bana yeterince sıkıntı veriyordu zaten, ama hangimizin daha çok arada kaldığını bilemiyordum. Garrett mı, ben mi? Sanırım, ikimiz de kendi açımızdan baktığımızda tek tek öyleydik. Zaman zaman Garrett'ın daha büyük bir açmazla karşı karşıya kaldığını düşünüyordum. Önce Leo'nun teklifini kabul etmiş, yıllar sonra da benim asılmalarımla karşı karşıya kalmıştı. İkimizin arasında kalınca da elinden geldiğince uzlaşıcı olmaya çalışmıştı. Yine de, birlikte olduğumuzda Leo'nun onayına sahip olduğunu bilmenin dışında neler düşündüğünü tahmin edemiyordum. Bana düşündüklerini hiç söylememişti. Muhtemelen iki arada bir derede kaldığını hissettiği zamanlar olmuştu, ama daha fazla karanlıkta kalan bendim.

Bunun yanı sıra, annemin evine dönmeden önceki gün benimle paylaştığı o tuhaf hikâyeyi de düşünmeden edemiyordum. Ne demek istediğini anlamıştım ve onun için

ona minnettardım, ama verdiği o öğüdü yerine getirmeye hazır hissetmiyordum kendimi.

“Liseden en iyi arkadaşım Winnie’yi hatırlıyor musun?” demişti. Bunu söylerken mutfakta akşam yemeğinin salatası için domates doğruyordu. “Onu yıllardır görmemişsindir, biliyorum. Ben görelî de epey oldu. Tabii ki birbirimize hâlâ Noel kartları gönderiyoruz, ama yıllar önce kocası öldükten sonra oğluna ve onun ailesine yakın olmak için Chicago’ya gitti. Hangi dağda kurt öldüyse, durup dururken geçen hafta beni aradı. En son ne zaman aramıştı, hatırlamıyorum bile. Çok tuhaf ama telefonu kapattıktan sonra çok uzun zamandan beri hiç aklıma gelmeyen bir şey aklıma takıldı. Üstümde iç çamaşırlarım olduğu halde boğulmaktan korktuğum gecedan sana hiç bahsetmiş miydim?”

Elimde bir kadeh şarapla, masada otuyordum. Öyle tiz bir kahkaha patlattım ki, şarap neredeyse dökölüyordu.

“Hayır!” dedim. “Dalga mı geçiyorsun? Hikâye ne, anne?”

Hem gülüyor hem de domates kesmeye devam ediyordu. “Kolejden mezun olduğumuz yaz, Sag Harbor’da Winnie ve ailesiyle bir hafta geçirmiştim. Ne kadar iyi vakit geçirdiğimizi anlatamam...” Tezgâhın üzerinde çalışırken bana bir bakış fırlattı. “Bunu belki biliyorsundur ama senin annen olmak için doğmuş değildim, çok fırtınalı bir gençliğim oldu.”

“Eminim olmuştur,” dedim. “İç çamaşırı hikâyesinin de o fırtınalı gençliğin bir parçası olduğunu tahmin edebiliyorum. Haydi anlat!”

“O haftanın gecelerinden birinde, altı ya da yedi genç, sa-

yısını bilemiyorum, yani Winnie'nin çetesindeki biz gençler bir barda içki içiyorduk. Birinin aklına deniz kenarına gitme fikir geldi. Bunun iyi bir fikir olduğunu söyledik. Gençlerden birinin motorlu bir sandalı vardı, onu aldı. Ne yaptığını biliyor gibiydi ve çok eğleniyorduk. Rıhtımdan epey uzaklaşmıştık, ne kadar uzaktaydık kestiremiyordum, belki üç mil, belki bir mil... ama denizin ortasındaydık ve yüzmeye karar verdik. Sıcak bir geceydi, denizin üzerinde olmamıza rağmen hava tahmin edemeyeceğimiz kadar sıcaktı. O yüzden, herkes iç çamaşırlarına kadar soyunup denize atladı. Motorun sahibi olan genç yüzmüyordu, sandalda kalmıştı. Sandalın ışıklarını açık bırakmıştı ve motor da rölantide çalışıyordu. Kendini yetişkin sanan bir avuç genç, elbiselerini sandalın içinde oraya buraya fırlatmış, erkekler baksırlarıyla, kızlar da sutyenleri ve külotlarıyla yüzyordu.” Annem bu kısma gelince başını iki yana salladı. “Şimdi komik gibi geliyor, ama motor birden durunca hepimiz dehşete kapıldık. Orası öyle karanlıktı ki, hiçbir şey göremiyordum. Toprağın içine gömülmüş ya da uzaya savrulmuş gibiydik. Winnie ve diğer arkadaşların seslerini duyabiliyor, ama ne onları ne de sandalı görebiliyordum. Sandaldaki oğlan bağırarak, hareket etmememizi söyledi. Başka birini bulmak için dahi olsa yüzdüğümüz takdirde, kolaylıkla yanlış yöne sürüklenebilecektik. Açık denizdeydik ama buna rağmen kendimi klostrofobik hissediyordum. İyi bir yüzücüydüm, ama o anda bunun bir yararı yoktu. Suyun içinde dik durmaya ve daha fazla paniğe kapılmamaya çalışıyordum. Ne

olduğunu anlamamıştım, yakıtımız mı bitmişti? Motor mu bozulmuştu? Eğer öyleyse nasıl onarabilirdik onu? Bizi kim bulacaktı? O zamanlar ceptelefonları filan da yoktu. Bütün düşündüğüm, iç çamaşırlarımla boğulduğum takdirde anemle babamın nasıl bir hayal kırıklığına uğrayacaklarıydı, üstelik kolejden mezun olduğum için onları o kadar mutlu ettikten sonra... Orada öleceğimi biliyordum, ölümden değil, o şekilde ölmekten korkuyordum. O yüzden, her zaman yaptığım ve hâlâ devam ettiğim şeyi yaptım: Dua ettim. Sandaldaki oğlan da hiçbir şey göremiyordu, dolayısıyla onun da bir el feneri bulması epeyce bir zaman aldı. Eh, sandalda bir el feneri vardı elbette... Böylece hepimiz yüzüp sandala tırmandık. İçkinin etkisi geçmiş, ayılmıştık. Korku içinde ve sırlıslıkla bir vaziyette birbirimize sarıldık. Biraz uğraşınca sandal yeniden hareket etti. Meğer motor boğulmuş... ve gece de öylece sona erdi.”

“Aman Tanrım, anne,” dedim. “Ne hikâye ama... bunu bana daha önce anlatmadığına inanamıyorum.”

“Sanırım öyle bir konu hiç gündeme gelmediği için olacak,” dedi. “Saklamak istediğim bir şey olduğundan değil. Ama biliyor musun...” Salata yapmayı bitirmişti, gelip yanına oturdu. “... orada öyle bir korku yaşamama rağmen, her şey yoluna girdikten sonra geçirdiğim o korku dolu anları hatırlayıp kendi kendime şöyle bir karar aldım: Öyle bir hayat yaşamalıydım ki, yeniden böyle bir durumla karşılaştığım zaman ölecek olsam da, hayatım boyunca yaşadıklarımın asla pişman olmamalıydım... ve Audrey, biliyor

musun, aynen öyle yaptım. Tanrı biliyor ki, sürüyle yanlışım oldu, onlar için üzuldüm ama verdiğim söz zaten hata yapmamak değildi. O geceyi hayatta kalarak atlattıktan sonra hiçbir pişmanlık yaşamadım. Yaptığım ya da yapmadığım hiçbir şey için pişmanlık duymadım. Kimsenin incinmeni istemem ama bana kalırsa herkesin en az bir kere benim o gece yaşadığım gibi bir deneyimden geçmesi hiç de kötü olmaz diye düşünüyorum.”

Oğlanlar okula başladıktan sonra, hissettiğim tek başınalık duygusu şiddetini artırdı. Elimden gelen tek şey, ona teslim olmak ve onun varlığını kabul etmektir. Gözlerimin önüne işe yaramayan, pörsük, daha da kötüsü kokuşmuş ve kopmuş bir uzuv gibi iğrenç ve münasebetsiz görüntüler geliyor, bu görüntülerden kendimi kurtaramıyordum. *Buraya gel seni pislik*, diyordum içimden atamadığım ya da uzaklaştıramadığım o ağırlığa. *Şimdi iş göreceğiz seninle*. Sonra da dışarı çıkıyor, bahçede çalışıyor, pencereleri siliyor, çamaşırları yıkıyor, yemek pişiriyor, oğlanların ödevlerine yardım ediyor, okuyor ve uyuyordum. O duygu sonra beni zamanın içinde donmuş gibi duran ek odaya gitmeyi ve onu seyretmeye götürüyordu. Onu tatmin edene kadar orada kalıyor, *Lanet olsun, burayla bir işimiz yok artık*, dedikten sonra da koşuya veya yogaya gidiyor ya da evden çıkıp arabaya atlıyor, nereye gittiğini bilmeden bir yerlere gidiyordum.

Hiçbir beklentim olmadan, bir sabah Powell's'ın ikinci katındaki ölüm ve ölüm öncesi bölümlerini gezdim ve başımı eğerek kitap ciltlerinin üzerinde yazılı olan anlayışlı,

rahatlatıcı ve esin verici başlıkları gözlerimle taradım. Kitapların hiçbirini yerinden çıkarmadım. Cilt kapakları dışa dönük olarak raflara dizilmiş olan bu kitapların başlıklarıydı insanların onları ellerine almalarını ve belki de bir alıcı olmalarını sağlayan... Bu bölüm mağazanın geniş ve aydınlık bir köşesindeydi. Geniş pencereden bakınca, sokağın karşı tarafındaki Starbucks sanki bir kol uzaklığındaymış gibi görünüyordu.

Bir süre dışarıda, aşağıdaki hayat dolu ve mutlu Starbucks müşterilerini izledim. Sokakta, kafeye gelen ya da kafeden çıkan ve karşı tarafa geçmek için kaldırımında bekleyen iş kıyafetleri içindeki meslek sahibi kişiler, pusetlerle ya da ellerinden tutunca yürüyebilecek yaştaki çocuklarıyla gezmeye çıkmış olan anneler ve ceptelefonlarını sürekli kontrol eden havalı bekârlar da vardı. *Pitbull* köpeği ve kalın karton üzerindeki özürlü işaretiyle duran bir dilenciden birkaç adım ötedeydiler hepsi. Durduğum yerden o yaya trafiğini izlediğim süre boyunca kimse bu adamı umursamamıştı. Bu kitapları belki de kasıtlı olarak bu pencerenin yanına koymuşlardır, diye düşündüm. Müşterilerin dışarıdaki insanlığın bakan ama görmeyen, perde inmiş gözlerini fark edebilsinler diye... *La, la, la, bakma, yoluna devam et.* Tekrar raflara döndüm ve kendimi yönlendirecek duruma gelene kadar kitaplara baktım. Sonra gözlerimi kapatıp alfabenin üç ayrı yerine elimi uzatıp parmaklarımın dokunduğu ilk üç kitabı çekip çıkardım ve onları satın aldım.

Bir başka gün de Broadway'deki Goodwill'e gittim ve

iki saat boyunca elbiseleri inceledim, Leo'nun yardım kurumlarına bağışladığım elbiselerine benzeyenlerden bulmaya çalıştım. Bir yıl önce onu dolaplarındaki fazlalıkları temizlemesi için zorlamıştım, o da bu işi biraz gönülsüzce yapmıştı. Daha sonra, bunlara bakmış ve kullanmayacağı pek çok kıyafeti ayırmamış olduğunu görmüştüm. Leo, bağışlayacağım eşyaları koyduğum torbaya bir göz attığında, ayrılmak istemediği berbat bir Western türü gömlek nedeniyle müthiş bir kavgaya tutuşmuştu.

Torbaya bakıp da o gömleği gördüğü vakit, sanki annesini bir kuruşa satmışım gibi bir öfkeyle onu torbadan çıkarmış ve, “Bunu kimseye vermiyorsun,” diye bağırmıştı.

“Leo, bu çirkin bir gömlek,” demiştim ona. “Çamur ördüğü renginde... sana da hiç yakışmıyor. Lütfen bana inan.”

Bu gömlek yüzünden adeta bir savaşa girişmiştik. Bu, beklenmeyen bir durumdu. Nereden bakarsanız bakın, uğruna birbirimizi hırpaladığımız şey, çirkin bir Western gömleğinden başka bir şey değildi.

“Bu bana yakışıyor,” demişti. “Bana neyin yakıştığını ben daha iyi bilirim herhalde, o yüzden de bunu atmıyorum. Ben yetişkin bir erkeğim ve bunu canım ne zaman isterse o zaman giyerim. Giydiğim zaman da üstümde gayet iyi duracak.”

O gömlek onun üzerinde hiç iyi durmuyordu, ama ne söylersem söyleyeyim onu ikna etmem mümkün değildi. O yüzden tartışmaya girmedim, mücadele de etmedim. O da gururlu bir şekilde ve dediği gibi canı istediği zaman onu giymeye devam etti. Lanet olası şey, elimi süremedi-

ğim diğer bazı eşyaların arasında hâlâ onun dolabında asılı duruyordu. Aramızdaki bu soğukluktan sonra bu gömleği her giydiğinde, elimden geldiğince bir şey belli etmemeye çalışmışım ama aklımdan geçenleri hissettiği için bana bir keresinde, *Gömlekten nefret edebilirsin, ama onu giyenden değil*, demişti. Ne düşündüğüm onun umurunda bile değildi. Lanet olsun, ne diye düşünüp duruyordum ki? Bunun bir işe yaradığı yoktu. Yani eğer Western türü bir gömlek ve onun moda dünyasındaki yeri için tartışacaksak, evliliğimiz çok iyi duruma gelmiş demekti!

Tabii ki, Goddwill'de hiçbir şey bulamadım. Oradan bir yıl önce aldığım şeyler çoktan bitmişti. Zaten ona ait şeylerin ne kadarını hatırlayabiliyordum ki? Daha sonra, hafta içinde bir gün de şehirdeki sanat müzesine gittim. *Bugün bunu yapıyoruz pislik cadı! İnsanlar her gün müzeye giderler*. Ama içeriye hemen girmedim. Onun yerine sokağın karşı tarafına geçtim, parka gidip oturdum ve cepte telefonuma bakıyormuş gibi yaptım. Müzeden iki blok ötede park etmiş ve üzerlerinde rehber köpek okulu logosu olan dört devasa kamyonet vardı. Biz Hood Dağı'na çıkarken hep bu rehber köpek okulunun önünden geçerdik. Okul ta oralardaydı. Orada oturup öğretmenlerin neler yaptığını izledim. Bazıları üzerlerinde okulun logosu olan parlak mavi ceketler giymişlerdi. Her biri kamyonetten bir köpek çıkarıp bir ata koşum takımı koyar gibi kayışlarını bağladı. Köpekleri olmayan biri erkek, diğeri kadın olan iki kişi de orada durmuş bekliyordu. Derken, başka bir kadın gözlerine kocaman siyah göz siperleri taktı ve köpeğiyle birlikte yürümeye başladı.

Beklemekte olanlardan erkek olanı onları takip etti. Ben de onları takip etmek ve ne olup bittiğini görmek istiyordum. Kadın kendinden çok emin bir şekilde ve hızlı adımlarla yürüyordu. Köpek de yavaş yürüyor değildi. Onu yürüten kişi görme özürü değilmiş gibi, hoplayarak ve hafiften kırılarak yürüyordu ama yürütülen aslında o değil, kadındı. Hiçbir şey görmüyor olmasına ve tamamıyla karınlıklar içinde olmasına rağmen, kadının şehrin göbeğinde nasıl böyle bir teslimiyet içinde ve rahatlıkla yürüyebildiğine hayret etmiştim. Bunu nasıl yaptığını hayal etmeye çalıştım. Böyle bir şeyi ben asla başaramazdım. Gözlerimi o devasa şeyle kapattığım takdirde, bir adım bile atabileceğimden emin değildim. Olsa olsa belki yerde sürünebilirdim, o kadar. Kendimi bir sürüngen gibi hissettim, ama umurumda bile değildi. Parktan ayrılıp kadını, köpeğini ve onların arkasından giden adamı karşı kaldırımdan takip etmeye başladım. Eğer onları takip eden adam, gözleri görmeyen o kadına göz kulak oluyorsa beni fark etmesi mümkün değildi.

Kötü bir şey olmasını bekliyordum, ama öyle bir şey olduğu takdirde bunu görmek istemiyordum. Gözlerinde kocaman göz siperleri olan kadının ayağının takılıp doğrudan yüzünün üzerine düşmesini bekliyordum ya da köpeğin yapması gereken her neyse onu yapmamasını ve onları takip eden adamın da bir hata yapıp başka bir yere bakmasını bekliyordum. Ama üçü de bir sokağı karşıdan karşıya geçip köşeyi döndüler ve ben de onları takip etmeye devam ettim. Bu eğitimciler nasıl oluyor da göremedikleri tüm tehlikeler orada yokmuş gibi davranabiliyorlardı? O tehlikeler onlar

fark etse de etmese de oradaydı. Bu üçlüyü izlemek, insanda çok tuhaf bir his yaratıyordu. Hiçbiri korkmuş ya da kaygılı gibi durmuyordu; köpek bile... Gözleri kapalı olan kadının ve onun peşinden giden adamın blok boyunca yürürken ve bir diğer sokakta karşıdan karşıya geçerken aralarında konuştuğunu görebiliyordum. Bir iki kere gülüşmüşlerdi bile. Pioneer Meydanı'na kadar onlarla birlikte kaldım, daha sonra dönüp gerisingeriye müzeye gittim. Yürümekten ve yollarına devam etmekten başka bir şey yapacakmış gibi durmuyorlardı.

O anda; Anneler Günü'nde oğlanların hediye aldıkları ağacı vermeden önce gözlerimi nasıl körebe gibi bağladıklarını hatırladım. Yürümekten nasıl da korkmuştum. Kollarımı önümde sağa sola savurmuş ve evden bahçeye kadar ki on adımı bile güçbela tökezleyerek atabilmişim. Günün birinde kör olsam, bu eğitimciler gibi bir köpeğe kendimi asla emanet edemezdim, ama gözlerim kapalıyken kim bana güvenir de peşimden gelip beni korurdu? Muhtemelen oğlanlar, diye düşündüm, ama bunu çok yavaş yapabilirlerdi. Her seferinde iki adım ata ata. Hiç şüphesiz Erin'e güvenilebilirdim, ama ona da patronluk taslar ve çok dırdır ederdim herhalde. Karanlıkta arka koltuktan araba sürmeye çalışan birisi gibi olurdu yani... Leo'ya güvenilebilirdim, hatta ona karşı çok öfkeli olmama rağmen şimdi bile... Onun bana bir şey olmasına izin vermeyeceğini biliyordum. Zaten Garrett'a da bu yüzden güvenmemiş miydi? Garrett da o zamanlar bilmemesine rağmen, karanlıkta yürürken beni en azından bir süre için güvende tutmuştu. Ta ki ikimiz birden yere düşene dek...

Garrett

Daha Boston'dayken Craigslist'ten Portland'da tek odalı bir apartman dairesi bulup kiralamıştım. Bu daire Alberta Arts semtinde, dönüştürülmüş bir binadaydı. Evsahibesine karşı çok açık kalpli davranmıştım. Şartlarının pek çoğunu ülkenin diğer ucundan yerine getirmiştim, ama bunların ötesinde kimsenin üzerine bahis oynamak istemeyeceği bir kiracıydım. Yine de, ona neden oraya taşınmak istediğimi kısaca anlatınca, bana anlayış gösterdi.

Portland'a gelişimden üç hafta sonra, Audrey'ye bir mesaj çekmiştim, ama aradan iki hafta geçmesine rağmen ondan bir yanıt gelmemişti. Kendimi, daha önce pek çok kez olduğu gibi, herhangi bir yere taşınmış olduğuma inandırmaya çalışıyordum, ama bu kez durum çok farklıydı. Öğlanlar geldiklerinde yatsınlar diye bir çekyat satın aldım. Hani, olur da gelirlerse diye... Kendimi eski bir koca gibi hissediyordum, daha doğrusu eski kocaların hissettiğini düşündüğüm gibi hissediyordum. Ne birinin eski kocasıydım ne de herhangi bir gencin babası...

Kevin bana bir ailenin anne ve babaları için evlerine ek bir bölme yaptırmak istediğini söyleyerek bir iş imkânı sağlamıştı. Kendimi öldüresiye yormak için gidip geleceğim

böyle bir işimin olması çok iyiydi. Şehirdeki bölge üniversiteleri de dahil olmak üzere tüm kolej ve üniversitelerin internet sayfalarını ziyaret etmiş ve boş pozisyonlara başvurularda bulunmuştum.

Bir gece Kevin güle güle otur demek için Padron marka purolarıyla ve bir şişe Scotch'la geldi. Evin arkasındaki büyük bahçede oturup içkilerimizi ve purolarımızı içtik. Benim dairem Portland için oldukça eski sayılan 1915 yılında geniş bir arsa üzerine inşa edilmiş ve sonradan dönüştürülmüş kare bir binadaki dört daireden biriydi. Bahçeye malsahibinin ya da kim olduklarından emin bile olmadığım diğer kiracıların Adirondack sandalyeleri ve diğer bahçe mobilyaları serpiştirilmişti. Ben de kendime iki sandalye daha satın alarak diğerlerine eklemiş ve bunları bahçenin bana ait olan köşesine koymuştum. Kevin gelince bana ait olan sandalyelere oturduk. Muhteşem bir akşama dönüşmek üzere olan güzel bir eylül günüydü. Portland'da böyle güzel bir gün olacağı aklımın ucundan bile geçmiyordu.

Evde erkek olarak benden başka yaşça küçük biri daha yaşıyordu. Onu hiç görmemiştim. Muhtemelen, geceleri çalışıyordu. Diğer iki dairede de bekâr iki kadın yalnız kalıyorlardı. Onları düzenli olarak görüyordum. Liesl ve Nancy yirmili yaşların sonundaydılar. İkisi de arkadaş canlısı ve dışadönük tiplerdi.

Kevin ve ben bir yandan sandalyelere oturmuş, günün keyfini purolarımızı tütürerek ve içkilerimizi yudumlayarak çıkarırken Liesl ve Nancy, yalınayak ve güneş gözlüklerini

takmış, bir şişe şarap ve iki kadehle birlikte bahçeye indiler. Bizi görünce el sallayıp bize doğru yürümeye başladılar.

“Selam Garrett,” dedi Liesl. “Ne mükemmel bir gece, öyle değil mi? Eylül ayına bayılıyorum.”

“Gerçekten de öyle,” dedim. “Bu, Kevin.”

Herkes birbiriyle tanıştı.

“Biz Adirondacklara oturalım,” dedi Nancy, başını onlara eğerek. “İsterseniz siz de sandalyelerinizi alıp gelin ve bize katılın.”

Yanımızdan ayrıldılar.

“Komşuların çekiciymiş,” dedi Kevin. “Hem de gençler.”

Evet der gibi başımı salladım.

“Elinin de altındalar,” dedi. “Ama potansiyel olarak tehlikeli olabilirler. Kendini piyasaya sunduğun takdirde, bunlarla aynı sıcakık çatı altındayken ne kadar güvende olursun bilemem. Bir arayış içinde misin?”

“Şu sıralarda değil.” Başımı iki yana salladım. “En azından, bu kararın bana ne kadar faydalı olacağını görene dek.”

Bardağını kaldırdı ve tek kelime etmeden bu nafîle arayışımın şerefine içtik. Purolarımızı bitirince, viskimizin kapğını kapattık. Kevin evden çıktı, ben içeri girdim. Tam girerken bahçenin bir ucunda oturan kızlara el salladım, onlar da aynı şekilde karşılık verdiler.

Bu ev hiç şüphesiz tam bir düşeşti. Oturduğum daire ve bu bahçeyi yuva olarak tanımlamak ve vaktimi oralarda geçirmek bana mutluluk veriyordu, ama sürekli bu evde yaşamak istemezdim. Mevki olarak da birinci kalite bir yerdi.

Her gün yeni bir şey keşfederek Alberta'da yürüyüş yapıyordum. Daha ilk günlerde, oturduğum semtte Binks isimli bir bar buldum ve düzenli olarak gördüğüm barmen kız Nathalie'yle arkadaş oldum. Nathalie güzel bir kızdı, etkileyici dövmeleri vardı ve laubalilikten hoşlanan bir tip değildi. Onu yatağa atacağınızdan şüphelenmediği takdirde, keyifle sohbet edebileceğiniz biriydi. Benim de öyle bir niyetim yoktu; dolayısıyla benimle birlikteyken eğlenceli ve zekiydi. Çoğu zaman gazetemi alıyor ve kalabalığa kalıp o uzun kuyruklara girmek için sabah erkenden Tim Shed'e kahvaltıya gidiyordum. Alberta tam bir yiyecek cenneti olan ve içinden bir otobüs hattının geçtiği gösterişli bir sokaktı. Böylesine capcanlı, çeşitli etkinliklerin yapıldığı bir yere yakın oturuyor olmak beni çok mutlu ediyordu. Yoksun olduklarımın acısını çıkarmak istiyor gibiydim. *Bak*, diye böbürleniyordu bu semt, *gör bak sana sunacağımız ne çok şey var*. Dışarıda takılmak, etrafı keşfetmek bana huzur veriyor ve beni rahatlatıyordu. Orası tüm bunları yapmak için ideal bir yerdi, ama yine de tek başıma, yanımda bir hayat arkadaşı ya da bir ailem olmadan sokaklarda yürümek, daha çok bir şeyler görmek için mağazaların içine girmek ve bütün bunlardan keyif almak için kendimi fazla yaşlı buluyordum. Portland'a ilk kez gelmiş gibiydim. Aslında bir bakıma öyle sayılırdım. Yalnız yaşayan bekâr bir erkektim. Burası belki de bir şehre yeni taşınan birinin aradığı her şeyi sunabilecek ender yerlerden biriydi, ama bunları paylaşabileceğim kimsem yoktu.

Bir öğleden sonra, Ram's Head'e gittim ve barda otura-

rak bir bira içtim. Buranın bir suçu yoktu, ama orada oturduğum süre boyunca içim acıdı, içkimi içerken kapıya ve pencereden gelip geçenlere bakıp sürekli lanetler okudum. Otururken oradan Audrey'nin geçtiğini görmek hiç de imkânsız bir şey olmazdı diye düşündüm. Öyle ki, Audrey oradan geçmeyince hayal kırıklığına ve şaşkınlığa uğradım.

Orası sadece bir mekândı ama mekânlar bazı yaşanmışlıklar içerir ve bunlarla size musallat olurlar. Audrey'yle orada öğle yemeği için oturduğumuzda, ilişkileri yakın zamanda başlamış olmakla birlikte gelecek vaat eden herhangi bir erkek ve kadın gibi görünüyorduk belki. Fakat o gün her şeyin değişime uğramaya başladığı gün olmuştu. Benim yaptığım ve bir türlü yapamadığım bir şey yüzünden.

Bir bisiklet satın almıştım. Ne de olsa, Portland bir bisiklet şehriydi. İş yerleri çorba ve pizza siparişlerini bisikletle teslim ediyordu. Ulusal haber kanalında da bahsi geçen B-Line isimli bir şirket, şehrin her yerine üç tekerlekli motorize bisikletlerle her türlü ürün teslimatı yapıyordu. Benim için bisiklet demek, düşünmek demektir. Bisikletime bindiğimde kendimi yalnız hissetmiyordum. Benim gibi bisiklete binen herkesin iki tekerleğimizin üzerinde şehrin etrafında dolanırken milyonlarca düşünceye kucak açtığını hayal ediyordum. Gerçi hiçbirimiz yolumuzda giderken birbirimizle burun buruna gelmiyorduk ama hiç şüphesiz, çizgi romanlardaki gibi somut bir hale gelebilirdi düşünce balonlarımız birbiriyle çarpışabilirdi. Âdet gününü kaçırdığı için tedirgin olan bekâr bir kadın, yetişkin çocuklarının te-

lefonla onları geri aramasını bekleyen bir anne ya da baba, bankadaki birkaç kuruşunun maaş ödeme gününe kadar yetip yetmeyeceğini düşünerek kaygılanan bir adam, eşinin kendisinden ne kadar uzaklaştığını artık inkâr edemeyen bir erkek ya da kadın. Audrey ve oğlanlarla ilgili düşüncelerimin yanından kayarak geçen ve kaygılarla dolu bir peyzaj yaratan binlerce düşünce... Bizler şehrin içinde dolanırken düşüncelerimiz birbirine, *Ah, affedersiniz*, diyordu, *solunuz-dayım*. Belki de Boston'a taşınmayı düşünen bir başka bisikletçi de vardı oralarda, kim bilir? Ona, *Haydi, yap gitsin*, diye öğüt verirdi balonum. Bisikletle Powell's'a gittim ve bir öğleden sonramı orada geçirdim. Bir keresinde de Mississippi üzerindeki yiyecek sepeti denen lokantalara gittim. Hawthorne üzerindeki mağazalara girip çıktım ve yıllardan sonra ilk kez silhat kokusunu içime çektim. Sonra da koşu yapanlarla ve önlerindeki pusetleri ittiren annelerle birlikte Esplanade'de bir tur attım. Forest Park'ta köpeklerini dolaştıranların yanından geçtim.

Bir cumartesi günü, bisiklete bindiğim diğer günler gibi, sepetlerim dolu bir şekilde New Seasons'tan eve geliyordum.

Niyetim bir hafta daha beklemek ve Audrey'ye telefon edip oğlanları davet etmektir. Onunla ilgili bir durum olmayacaktı. Buna evet demek zorundaydı. Bu sadece bir ziyaret olacaktı. Hayır demesi için bir neden olmayacaktı. Onu da davet edebilirdim, ama oğlanların onsuz geleceğini tahmin ediyordum. Onlara burger yapacaktım ya da Mississippi'nin dışındaki çamaşırhanenin arkasında kalan ve hepsinin çok

sevdiği Tayland lokantasından bir şeyler getirtecektim. Evde kirada oturduğum için kalıcı bir pota koyamazdım, ama Audrey'yi davet etmeden önce duvara takılması gerekmeden o tekerlekli, sağlam potalardan bir tane satın alabilirdim. Evsahibem benden hoşlanıyordu. Potayı, arkadaşımın beni ziyarete gelen oğulları için istediğimi söylediğim takdirde itiraz etmeyeceğini biliyordum, o açıdan bir sorun yoktu. Bu fikrimi satabilmek için potayı sokaktaki çocukların da kullanabileceğini ve bunun onlar için de iyi olacağını söyleyecektim ona. Fakat bunu ona potayı takılmaya ve kullanılmaya hazır hale getirdikten sonra söyleyecek ve iznini ondan sonra isteyecektim. Belki de ona güzel bir şişe şarap hediye eder, yaptığım bu iş için ondan özür diler ve beni affedeceğini umduğumu söyledim.

Köşeyi döndüm ve bütün gücümle pedallara basıp eve doğru yokuş yukarı gitmeye başladım. Audrey verandada oturuyor ve kucığında açık duran bir kitaba bakıyordu. O beni görmeden önce, ben onu görmüştüm. Frene basıp bisikletimden indim, kaldırıma doğru ilerledim. Kaskımı ve gözlüklerimi çıkardım ve onları ön tekerleğin yanına, yere bıraktım. Audrey başını kaldırıp beni görünce kitabı kapattı, gözlüklerini çıkardı ve onları yere koydu. Sonra ayağa kalktı ve bekledi. Yanına gittiğimde ne yapacağımı bilmiyordum, ama yürümeye devam ettim, merdiveni çıkmaya başladım ve onun durduğu basamağın bir altındakinde durdum. Gülmüşüğü anda, dudaklarının ve gözlerinin uçlarında beliren çekingen kıvrımda görmek istediğim her şeyi gördüm: Ora-

da belirginlik, cesaret ve bağışlayıcılık vardı... Yüzündeki ifade belki de bunların hiçbirini söylemek istemiyordu, ama onda bana tanıdık gelmeyen bir huzur vardı. İnsanların kader dediği şey belki de buydu. Var gücümle o ifadeye tutundum. Kollarını belime dolayıp beni kendine doğru çekerek dudaklarımı öptüğünde, geriye çekildim ve öylece durdum. Söyleyecek hiçbir şey yoktu. Bekleyemeyecek bir şey de...